BERNARD

MINIER

CRIME

Noaptea

UN NOU ROMAN
DIN SERIA
MARTIN SERVAZ

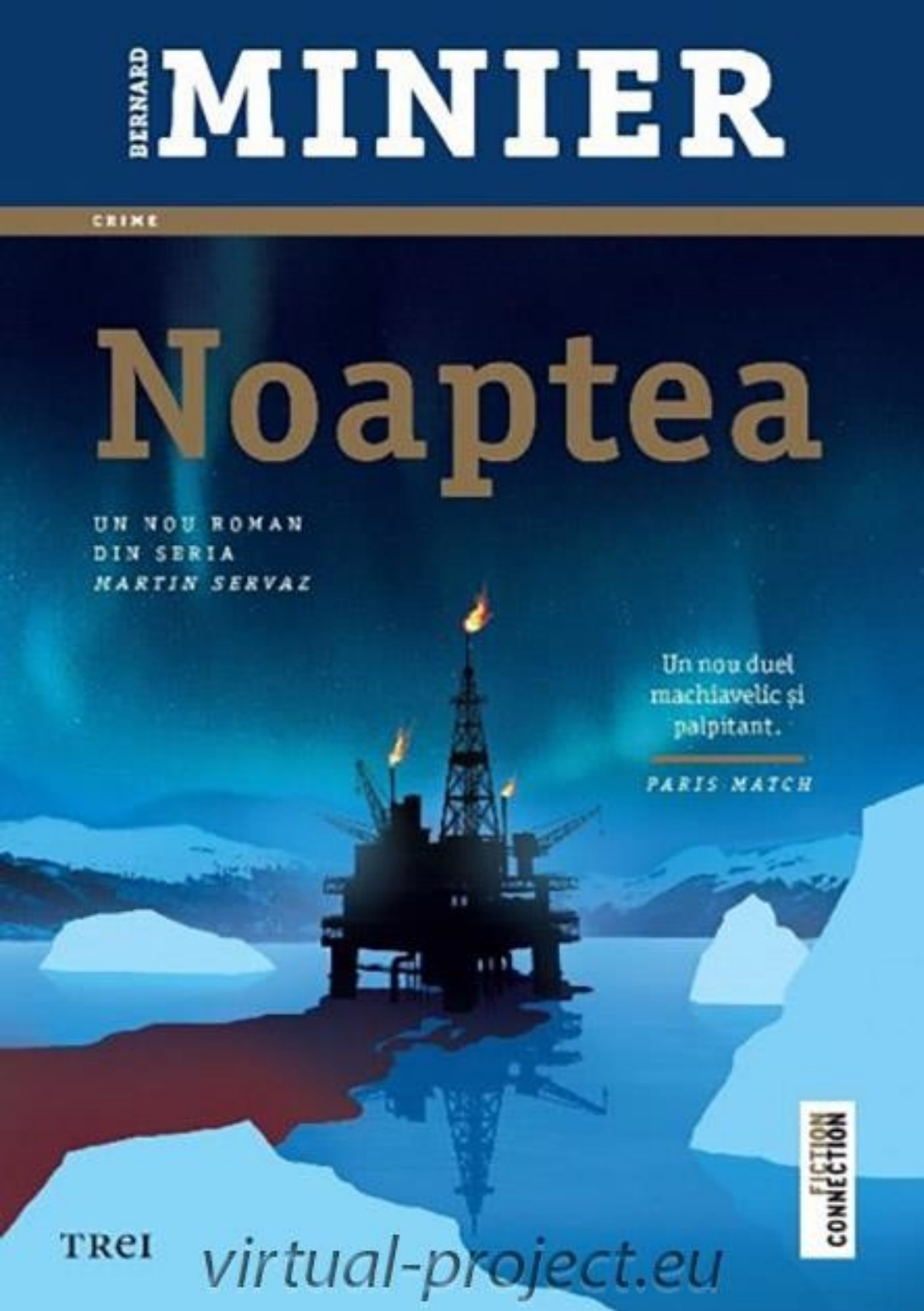

Un nou duel machiavelic și palpitant.

PARIS MATCH

FICTION CONNECTION

TREI

virtual-project.eu

BERNARD MINIER

NOAPTEA

AL TREILEA VOLUM DIN SERIA
— MARTIN SERVAZ —

Original: *Nuit* (2017)

Traducere din limba franceză şi note:
DIANA-ALINA ENE

virtual-project.eu

— 2022 —

Laurei Muñoz, acest roman
este în aceeaşi măsură şi al ei

Lui Jo

Cine călăreşte la oră târzie
prin noapte şi vânt?
Un tată cu fiul său.

GOETHE

Un alt timp.
Încă era noapte.

YVES BONNEFOY

Preludiu

Se uită la ceas. Aproape miezul nopţii.

Tren de noapte. Trenurile de noapte sunt ca nişte breşe în spaţiu-timp, universuri paralele: viaţă suspendată dintr-odată, linişte, nemişcare. Trupuri înţepenite; somnolenţe, vise, sforăituri... Apoi, galopul regulat al roţilor pe şine, viteza ce transportă corpurile – aceste existenţe, trecute şi viitoare – către un undeva ascuns încă în noapte.

Pentru că cine ştie ce poate interveni între punctul A şi punctul B?

Un copac căzut pe calea ferată, un călător cu intenţii dubioase, un mecanic adormit... Toate astea îi trec prin cap fără să stăruie efectiv asupra lor, mai mult din plictiseală decât din teamă. De când au trecut de Geilo, e singură în vagon şi – după câte şi-a putut da seama – n-a mai urcat nimeni. Trenul ăsta opreşte peste tot. Asker. Drammen. Hønefoss. Gol. Ål. Câteodată, în gări ale căror peroane au dispărut aproape cu totul sub zăpadă, reduse la una sau două clădiri simbolice, ca în Ustaoset, unde a coborât o singură persoană. Ea vede în depărtare câteva lumini, pierdute în imensa noapte norvegiană. Câteva case izolate ale căror lumini exterioare rămân aprinse întreaga noapte.

În vagon nu mai e nimeni: e miercuri. Odată cu venirea iernii, de joi până vineri vagoanele sunt aproape pline, mai ales cu tineri şi turişti asiatici, pentru că trenul trece prin staţiunile de schi. Vara, cei 484 de kilometri ai liniei Oslo-Bergen sunt cunoscuţi drept una dintre cele mai spectaculoase rute feroviare din lume, cu cele 182 de tuneluri, cu viaducte, lacuri şi fiorduri. Dar, pe la mijlocul toamnei nordice, într-o noapte îngheţată ca asta şi în mijlocul săptămânii, nu e nici ţipenie. Liniştea ce domneşte de la un capăt la altul al culoarului central, printre rândurile de scaune, e cu adevărat copleşitoare. Ca şi cum un semnal de alarmă golise trenul fără ştirea ei.

Cască. Nici cu pătura şi masca de ochi nu reuşeşte să

adoarmă. Nu cu adevărat. E cu ochii în patru încă de când a plecat de acasă. Deformaţie profesională. Iar trenul ăsta gol nu o ajută deloc să se relaxeze.

Ciuleşte urechile. Nu se aude nicio voce. Nici măcar foşnetul unui corp în mişcare, zgomotul unei uşi împinse ori al unui bagaj târât.

Privirea îi alunecă pe scaunele goale, pe pereţii cenuşii, pe culoarul pustiu şi pe ferestrele obscure. Oftează şi se chinuie să aţipească.

★ ★ ★

Trenul roşu ţâşni din tunelul întunecat în peisajul de gheaţă, asemenea unei limbi ieşite din gură. Albastrul de ardezie al nopţii, negrul opac al tunelului, albul-albăstriu al zăpezii şi cenuşiul, uşor mai închis, al gheţii. Şi apoi, brusc, acea apariţie de un roşu-aprins – asemenea unei dâre de sânge ce curge până la marginea peronului.

Gara Finse. 1222 de metri altitudine. Punctul cel mai înalt al liniei.

Clădirile gării erau captive într-o carapace de zăpadă şi gheaţă, cu acoperişurile ascunse sub păturile albe. O femeie şi un cuplu aşteptau pe peronul ce semăna cu o pârtie de schi-fond, sub felinarele galbene.

Kirsten îşi dezlipi obrazul de geam şi afară totul recăzu în întuneric, eclipsat de lumina din interiorul vagonului. Auzi uşa scârţâind şi percepu o mişcare, chiar la capătul culoarului central. O femeie de vreo 40 de ani, la fel ca ea. Se cufundă din nou în lectură. Abia reuşise să doarmă un ceas de când plecase din Oslo, cu mai bine de patru ore în urmă. Ar fi preferat să ia avionul sau un loc într-un vagon de dormit, dar superiorii îi dăduseră un simplu bilet într-un tren de noapte. Cu loc. Restricţii bugetare. Notiţele pe care şi le luase la telefon erau acum afişate pe ecranul tabletei: un cadavru găsit într-o biserică din Bergen. Mariakirchen, biserica Sfânta-Maria. O femeie masacrată pe altar, în mijlocul obiectelor de cult. Amin!

— Nu te supăra...

Ridică privirea. Femeia care urcase stătea în faţa ei. Zâmbitoare. Cu bagajul în mână.

— Te supără dacă mă aşez în faţa ta[1]? N-o să te deranjez, doar că... mă rog, un tren de noapte pustiu. Nu ştiu, m-aş simţi mai în siguranţă.

Da, o deranja. Îi întoarse zâmbetul fără convingere.

— Nu, nu, e în regulă. Mergi la Bergen?

— Hm... da, da, Bergen. Şi tu?

Se întoarse la notiţele ei. Tipul din Bergen fusese cam zgârcit cu detaliile. Kasper Strand. Se întrebă dacă era la fel de puţin meticulos şi în anchete. Din ceea ce-i spusese el, se lăsa seara când vagabondul care trecea prin apropierea bisericii auzise ţipete venind dinăuntru. În loc să meargă să vadă ce se întâmplă, se gândise că era mai înţelept să-şi ia picioarele la spinare şi aproape că se ciocnise de patrula de poliţie care trecea prin zonă. Cei doi poliţişti îl întrebaseră încotro şi de ce alerga atât de repede. Atunci, acesta le povestise despre urletele din biserică. După Kasper Strand, oamenii legii se arătaseră extrem de sceptici (Kirsten ghicise din intonaţia acestuia şi din unele aluzii că vagabondul era o cunoştinţă mai veche a poliţiei), dar noaptea era friguroasă şi umedă şi ei se plictiseau de moarte; una peste alta, chiar şi naosul îngheţat al bisericii era de preferat vântului şi ploii „venite din larg”. (Chiar aşa se exprimase respectivul Kasper Strand – *un poet al forţelor de ordine,* gândi ea.)

Ezită să afişeze pe tabletă filmuleţul pe care Strand i-l trimisese, înregistrarea făcută în biserică. Din cauza femeii aşezate în faţa ei. Kirsten oftă. Sperase ca aceasta să tragă un pui de somn, dar în loc de asta, tipa părea mai trează ca oricând. Kirsten se uită la ea pe furiş. Femeia o studia. Cu un mic zâmbet pe buze, despre care Kirsten n-ar fi ştiut să spună dacă era prietenos ori sarcastic. Ochi mijiţi. Apoi privirea îi coborî pe ecranul tabletei, cu sprâncene ridicate, încercând în mod explicit să descifreze ce scria pe el.

— Eşti poliţistă?

Kirsten îşi reprimă o reacţie negativă. Se uită la mica siglă cu un leu şi o coroană din colţul ecranului, sub care

[1] Norvegienii se tutuiesc chiar și atunci când nu se cunosc *(N. a.).*

apărea cuvântul *POLITIET.* Ridică spre femeie o privire nici prietenoasă, nici ostilă, buzele ei subţiri schiţând un surâs reţinut, fără să pară jignitor. La comisariatul din Oslo, Kirsten Nigaard nu era cunoscută pentru amabilitate.

— Da.

— În ce departament, dacă nu sunt indiscretă?

Ba eşti, gândi ea.

— Kripos[2].

— Ah, înţeleg... mă rog, nu, nu înţeleg. A naibii meserie, nu?

— S-ar putea spune şi aşa.

— Şi mergi la Bergen ca să...

Kirsten era hotărâtă să nu-i uşureze sarcina.

— Ca să... mă rog, pentru o... ştii tu... o crimă sau ce?

— Da.

Ton sec. Femeia realiză, probabil, că mersese prea departe, pentru că dădu din cap, muşcându-şi buzele.

— Scuză-mă, nu prea e treaba mea.

Făcu un gest spre bagajul ei.

— Am un termos plin cu cafea. Vrei?

Kirsten ezită.

— Bine, răspunse ea în cele din urmă.

— Va fi o noapte lungă, spuse femeia. Pe mine mă cheamă Helga.

— Kirsten.

★ ★ ★

— Deci, locuieşti singură, nu ai pe nimeni în momentul ăsta, nu?

Kirsten îi aruncă o privire circumspectă. Vorbise prea mult. Fără să-şi dea seama, îi permisese Helgăi s-o tragă de limbă. Această Helga era mai băgăcioasă ca o ziaristă. Poliţistă fiind, Kirsten ştia că, chiar şi în cele mai banale relaţii interpersonale, să asculţi pe cineva are întotdeauna legătură cu căutarea adevărului. Pentru o clipă, se gândi că această Helga ar fi excelat în interogarea martorilor.

[2] Serviciul Național de Investigații Criminale din Norvegia, însărcinat cu lupta împotriva crimei organizate și a infracțiunilor „serioase” *(N. a.).*

Chestia asta o făcu să zâmbească la început. Cunoştea la Kripos destui anchetatori mai puţin talentaţi la interogatorii. Dar acum nu mai zâmbea. Indiscreţia Helgăi începea s-o calce pe nervi.

— Helga, cred că o să mă culc puţin. Mâine mă aşteaptă o zi lungă. Sau mai bine zis azi, se corectă ea, uitându-se la ceas. Mai avem mai puţin de două ore până ajungem la Bergen, trebuie să dorm.

Aceasta o privi într-un fel ciudat şi dădu din cap.

— Sigur că da. Dacă asta-ţi doreşti.

Tonul sec o luă prin surprindere. Femeia avea, gândi ea, ceva ce nu observase la început, dar care acum i se părea evident; nu-i plăcea să fie contrazisă, înfruntată. O toleranţă scăzută la frustrare, o tendinţă manifestă către ţâfnă, o viziune maniheistă despre lume: *personalitate histrionică,* trase ea concluzia. Îşi aduse aminte de cursul de la şcoala de poliţie, despre atitudinea ce trebuia adoptată în cazul diferitelor tipuri de personalităţi.

Închise ochii, sperând să scurteze discuţia.

— Îmi pare rău, zise dintr-odată Helga, cu pleoapele închise.

Le deschise din nou.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, repetă ea. O să mă aşez în altă parte.

Helga îşi trase nasul, zâmbind condescendent, pupilele dilatându-i-se.

— Probabil că nu-ţi faci prea mulţi prieteni.

— Poftim?

— Cu caracterul ăsta al tău de tot rahatul. Cu felul în care pui lumea la punct, cu aroganţa de care dai dovadă. Nu-i de mirare că eşti singură.

Kirsten se crispă. Tocmai se pregătea să-i dea replica, când Helga se ridică brusc şi-şi luă bagajul aşezat deasupra ei.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, repetă ea tăios, în timp ce se îndepărta.

Perfect, îşi zise Kirsten. *Du-te şi găseşte-ţi altă victimă!*

★ ★ ★

Aţipise. Visa. Se făcea că o voce insinuantă şi veninoasă îi şoptea la ureche „târrrfă, târrrfă nenorocită”. Se trezi, tresărind. Şi tresări încă o dată, dând de Helga. Aşezată pe scaunul de lângă ea. Cu faţa aplecată spre ea, o studia ca un cercetător ce observă o amibă la microscop.

— Ce cauţi aici? întrebă ea sec.

Oare Helga spusese treaba aia? Târfă? *Pronunţase realmente acel cuvânt sau totul se petrecuse doar în vis?*

— Voiam doar să-ţi spun să te duci dracului.

Kirsten simţi că vede negru în faţa ochilor, un negru atât de profund, ca un nor de furtună.

— Ce-ai zis?

★ ★ ★

La 7:01, trenul intră în gara Bergen. *Cu 10 minute întârziere, adică nimic pentru Compania Feroviară Norvegiană,* îşi spuse Kasper Strand, bătând pasul pe loc pe peron. Era un întuneric dens, ce avea să persiste asupra Bergenului până pe la 9 dimineaţa, pe o vreme închisă ca asta. O văzu coborând din tren şi punând vârful cizmei pe peron. Ridicând capul şi reperându-l imediat printre puţinele persoane prezente la acea oră.

„Poliţist”, citi el în ochii femeii, când privirea i se opri asupra lui. Şi ştiu ce vedea ea: un bărbat uşor stângaci, chel, neras, cu burta datorată berii Hansa împungându-i geaca de piele demodată.

Se îndreptă spre ea. Încercând să nu-i inspecteze prea insistent picioarele. Ţinuta ei îl surprindea puţin. Pe sub paltonul cu glugă tivită cu blană, destul de scurt de altfel, purta un costum cu fustă, foarte conservator, avea ciorapi de culoarea piciorului şi cizme cu toc. Oare asta era moda de toamnă la poliţia din Oslo? O vedea ieşind astfel îmbrăcată dintr-o sală de conferinţe de la Radisson Plaza, lângă gara centrală, sau de la banca DnB NOR. Indiscutabil drăguţă, însă. Îi dădu între 40 şi 50 de ani.

— Kirsten Nigaard?

— Da.

Îi întinse o mână înmănuşată pe care el ezită s-o strângă, atât de moale, parcă fără oase, ca şi cum mănuşa

ar fi fost umplută cu aer.

— Kasper Strand de la Poliţia din Bergen, zise el. Bine-ai venit!

— Mulţumesc!

— Cam lung drumul?

— Da.

— Ai reuşit să dormi vreun pic?

— Nu prea.

— Hai, vino cu mine! (Şi întinse o mână înroşită de frig spre mânerul genţii, dar ea îi făcu un semn din cap că e în regulă, prefera s-o ducă ea însăşi.) La sediu te aşteaptă cafea. Şi pâine, mezeluri, suc de fructe şi *brunost.* Apoi, trecem la atac.

— Mai întâi, aş vrea să văd scena crimei. E foarte aproape de-aici, dacă nu mă-nşel.

Se întoarse spre ea în timp ce continuau să meargă pe sub cupola de sticlă, ridică din sprânceană şi-şi frecă barba – nu se răsese de şase zile.

— Poftim? Să mergem acolo, acum?

— Dacă nu te superi...

Kasper încercă să-şi ascundă iritarea, dar nu prea era bun la treaba asta. O văzu zâmbind. Un zâmbet lipsit de căldură, care nu-i era destinat, dar care venea, fără îndoială, să confirme o idee pe care şi-o făcuse înainte în legătură cu el. Şi... *la naiba!*

Un eşafodaj şi o prelată imensă mascau marele ceas luminos, mândria ziarului *Bergens Tidende.* Cel mai important cotidian din Norvegia de Vest titra, fără îndoială, pe prima pagină, crima din biserică. Făcură dreapta în clădirea gării, trecură prin faţa magazinului Delicii la Luca şi se înghesuiră sub mica arcadă neferită de vânt şi umiditate, în faţa căreia se găsea staţia de taxiuri. Nicio maşină prin apropiere, ca de obicei, în ciuda celor câţiva clienţi, vreo şase, ce aşteptau în ploaia ce bătea razant. Kasper îşi lăsase Saab-ul 9-3 pe cealaltă parte a străzii, pe trotuar. Ceva evident provincial emana din curţile şi clădirile absolut modeste din jur. În orice caz, provincial în sensul pe care trebuie că-l dădeau termenului

locuitorii din Oslo.

Lui Kasper îi era foame. Stătuse toată noaptea la locul crimei, împreună cu ceilalţi membri ai grupului de anchetă din Hordaland.

Când ea se lăsă să cadă pe locul din dreapta, paltonul de culoare închisă i se desfăcu şi fusta i se ridică, dezvelind nişte genunchi frumoşi, în lumina din plafonieră. Părul blond i se încurca în bucle rebele peste gulerul paltonului, dar în rest era lins, separat printr-o cărare pe partea stângă a capului.

Blondul n-avea nimic natural: putea zări rădăcinile negre şi sprâncenele închise la culoare, pe care şi le pensase pentru a le îngusta. Avea ochii de un albastru aproape deranjant, nasul drept cam lung şi buze subţiri, dar frumos desenate. Şi o aluniţă în mijlocul bărbiei, uşor spre stânga.

Toate trăsăturile ei demonstrau hotărâre.

O femeie sigură pe sine, calmă, obsesivă.

N-o cunoştea decât de zece minute, dar se surprinse gândindu-se că nu i-ar fi plăcut s-o aibă ca parteneră. Nu era sigur că i-ar fi putut suporta caracterul ori evita în fiecare moment imaginea frumoaselor picioare.

KIRSTEN

1. Mariakirken

Naosul era slab luminat. Kirsten se miră că lumânările fuseseră lăsate aprinse atât de aproape de scena crimei, delimitată printr-o bandă portocaliu cu alb ce interzicea accesul în altar şi în spaţiul destinat corului.

Mirosul de ceară caldă îi gâdilă nările. Scoase din buzunarul paltonului o cutiuţă plată de metal; în interior, cinci ţigări scurte, rulate deja. Îşi puse una între buze.

— Nu se fumează aici, zise Kasper Strand.

Ea îi zâmbi fără să spună nimic şi-şi aprinse ţigara subţire şi neregulată cu o brichetă ieftină. Mătură apoi cu privirea naosul şi se opri asupra altarului. Cadavrul nu mai era acolo. Nimic altceva, decât pânza albă care, probabil, acoperise altarul – îşi imagină urme întunecate şi pete mari îmbibând ţesătura, îngroşând-o şi întărind-o după ce se uscase.

Kirsten nu mai asistase la o slujbă din copilărie, dar îşi aminti că atunci când preotul intra în biserică pentru a sluji, se închina şi săruta altarul. Odată serviciul divin terminat, înainte de a pleca, făcea acelaşi lucru.

Închise ochii, îşi masă pleoapele, o blestemă în gând pe femeia din tren, trase un fum din ţigară şi-i deschise la loc. Jetul arterial nu atinsese marele crucifix de sus, dar stropise Fecioara cu Pruncul şi tabernacului, situate puţin mai jos. Zări constelaţiile de mici pete de un roşu-închis şi picăturile alungite cu tentă de negru de pe părţile aurite şi de pe faţa indiferentă a Mariei. Aproape trei metri: distanţa pe care o parcursese gheizerul.

Vikingi arzându-şi morţii noaptea, pe bărci-catafalc, Loki, zeul focului şi al înşelăciunilor, Iisus lângă Ondin şi Thor, creştinii evanghelizând cu forţa popoarele păgâne din Nord, tăind mâini şi picioare, scoţând ochi şi mutilând, prinţi vikingi convertiţi la creştinism din pure interese politice. Amurgul unei civilizaţii. La asta se gândea ea, în liniştea bisericii.

Afară, oraşul dormea încă sub răpăiala ploii. La fel şi portul, unde un transportator de mărfuri enorm, plin de antene şi de macarale, vopsit în gri ca navele de război, era tras la chei în faţa caselor de lemn din cartierul Bryggen. Oare era cazul să invoce duhul acelor locuri? Trecutul acestei biserici aparţinea unor vremuri mult mai îndepărtate decât ale celor din Oslo. Aici nu existau nici Teatru Naţional, nici Palat Regal, nici premii Nobel sau parc Vigeland. Început de secol XII. Aici, sălbăticia timpurilor de demult fusese tot timpul prezentă. Fiecărui semn de civilizaţie îi corespundea unul de barbarie, fiecare lumină se confrunta cu o noapte, fiecare uşă ce se deschidea spre un cămin încălzit de flăcările focului ascundea una în spatele căreia pândeau tenebrele.

★ ★ ★

Avea zece ani când îşi petrecuse vacanţa de iarnă împreună cu sora ei la bunicul lor, într-un orăşel în apropiere de Trondheim, numit Hell. Îşi adora bunicul; avea o faţă impasibilă, le spunea tot felul de poveşti amuzante şi-i plăcea să le ţină pe amândouă pe genunchi. În seara aceea, le trimisese să-i ducă mâncare lui Heimdall, ciobănescul german care dormea în hambar. Era un frig teribil, îi îngheţase sângele-n vine când ieşise din ferma bine încălzită în noaptea glaciară de decembrie. Cu cizmele îmblănite scârţâind pe zăpadă şi umbra precedând-o sub clarul de lună ca un fluture uriaş, se îndreptase spre hambar. Acesta zăcea într-un întuneric total când ea intrase şi nu se simţise în largul său. Era cam sadic din partea bunicului să le trimită acolo în plină noapte. Heimdall o întâmpinase cu lătraturi, trăgând puternic de lanţ. Îi primise mângâierile cu recunoştinţă, îi linsese afectuos faţa şi ea se strânsese lângă corpul lui cald şi fremătător, cufundându-şi obrazul în blana mirositoare, spunându-şi că era o cruzime să-l laşi să doarmă afară într-o noapte ca aceea. Apoi auzise nişte zgomote... Atât de slabe, încât, dacă Heimdall nu ar fi tăcut un moment, nu le-ar fi dat atenţie. Veneau din exterior – iar ei începuse să-i fie groaznic de frică,

plăsmuind cu imaginaţia ei de fetiţă cine ştie ce creatură ce împrumutase o voce plângăreaţă ca s-o atragă afară pentru a se năpusti asupra ei. Ieşise totuşi. Ghicise atunci în stânga, lucind stins în întuneric, între hambar şi magazie, barele unei cuşti. Kirsten se apropiase cu inima bubuind şi o senzaţie de rău ce creştea pe măsură ce sunetele foarte ascuţite – ce se apropiau de nişte chiţăituri – se intensificau. O încercă un presentiment rău. După vreo şase paşi prin zăpadă, dăduse cu degetele de gratii şi se uitase printre ele. Acolo, în fund, lipită de zidul de ciment, se zărea o formă. Îşi mijise ochii şi-l văzuse. Un căţel, aproape un căţeluş. O corcitură cu botul alungit, urechi mici şi blană scurtă, cafenie. Capul, aproape lipit de zid, pentru că zgarda era trecută printr-un inel. Cu fundul pe iarbă şi zăpadă, tremura violent şi se uita la ea. Chiar şi azi, revedea cu ochii minţii privirea aceea blândă, afectuoasă şi rugătoare pe care i-o aruncase. O privire care spunea: „Ajută-mă, te implor”. Era cea mai tristă imagine cu care se confruntase până atunci. Îşi simţise inima fragedă, pură, de copil, rupându-se în mii de bucăţi. Căţelul nu mai avea forţă să latre, ci doar scotea nişte gemete slabe şi sfâşietoare, în timp ce ochii i se deschideau şi se închideau de oboseală. Ea se agăţase cu mâinile de barele îngheţate; ar fi vrut să deschidă cuşca, s-o spargă, să-l elibereze şi să fugă cu el în braţe. Chiar în acel moment. Alergase, nesigură pe picioare, ameţită de durere şi disperare, până la fermă, şi-şi implorase bunicul. Dar acesta se arătase de neclintit. Pentru prima dată în viaţa ei, nu-i cedase capriciilor. Era un câine vagabond, o corcitură a nimănui şi care trebuia pedepsit: furase carne. Ea ştia că urma să moară înainte să se facă dimineaţă, dacă nu făcea nimic. Se gândise la suferinţa animăluţului, la tristeţea lui, la singurătate, plânsese, vociferase în faţa surorii stupefiate şi înspăimântate, care începuse şi ea să plângă. Bunica încercase s-o calmeze, dar bunicul îi aruncase o privire severă şi, pentru o clipă, ea se văzuse închisă în cuşcă, cu zgarda strângându-i gâtul şi trecută prin inelul metalic din perete, în locul căţelului.

— Pune-mă şi pe mine în cuşcă! uriaşe ea. Bagă-mă acolo cu el!

— Eşti nebună, biata mea fetiţă, replicase bunicul cu o voce dură şi nemiloasă.

Îşi amintise de acel episod când aflase din presă că statul norvegian tocmai crease o ramură a poliţiei însărcinată cu lupta împotriva cruzimii faţă de animale – prima din lume.

Cu puţin înainte ca bunicul să moară la spital, aşteptase la distanţă ca restul familiei să vină la căpătâiul său şi apoi se aplecase să-i murmure ceva la ureche. Îi surprinsese privirea iubitoare când se înclinase.

— Bătrân nenorocit, murmurase. Sper să mergi direct în iad.

Ea folosise cuvântul englezesc: „Hell”, numele orăşelului în care trăise, dar era sigură că el înţelesese. Contemplă amvonul, altarul, marele crucifix de sus şi picturile murale şi-şi aminti că însăşi Agnes Gonxha Bajaxhiu – cunoscută mai ales sub numele de Maica Tereza – îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă în noaptea de catran a credinţei, că vorbise în scrisorile sale despre „tunel”, despre „teribilul întuneric din ea, ca şi cum totul ar fi fost mort”. Oare câţi credincioşi nu trăiau în întunericul cel mai adânc, mergând printr-un pustiu spiritual pe care nu-l dezvăluiau nimănui?

— Eşti bine? întrebă Strand de lângă ea.

— Da.

Atinse ecranul tabletei. Imaginile filmuleţului făcut de poliţia din Bergen reapărură.

Ecce homo.

1. Femeia lungită pe altar, pe spate, arcuită ca şi cum ar fi fost traversată de un arc electric sau pe punctul de a juisa,

2. capul îi atârna în afara altarului, suspendat în gol, gura larg deschisă şi limba scoasă – pare să aştepte ostia împărtăşaniei, cu capul în jos,

3. într-un prim-plan alb pe care criminalistul îl luase probabil dând zoom pe camera HD, se poate observa că

faţa îi e roşie şi tumefiată, aproape toate oasele – nazal, zigomatice, etmoid, maxilar superior, mandibulă – rupte, iar frontal are o adâncitură rectilinie şi adâncă ce dă impresia că cineva a săpat acolo un jgheab, adâncitură provocată, fără îndoială, de o lovitură extrem de violentă cu un obiect contondent alungit, probabil o bară metalică,

4. în sfârşit, hainele sunt în parte rupte, pantoful drept îi lipseşte, lăsând la iveală o şosetă de lână albă, murdară la călcâi.

★ ★ ★

Ea absorbea fiecare detaliu. *O scenă imprimată de un adevăr profund,* îşi spuse. Adevărul umanităţii. 200.000 de ani de barbarie şi de speranţă ipotetică într-o lume de dincolo, în care oamenii ar putea fi, chipurile, mai buni.

După primele constatări, femeia fusese bătută până la moarte, prima dată cu o bară de fier cu care i se spărseseră cutia toracică şi capul, apoi cu un ostensoriu. Criminaliştii trăseseră această din urmă concluzie din cauza prezenţei obiectului răsturnat şi însângerat pe altar – dar şi având în vedere forma foarte neobişnuită a rănilor: ostensoriul era înconjurat cu raze care-i dădeau forma unui soare; razele produseseră laceraţii profunde pe faţa şi mâinile victimei. Înjunghierile repetate, care făcuseră sângele să ţâşnească în direcţia tabernaculului, înainte ca inima să înceteze să bată, interveniseră imediat după aceea. Se concentră. În orice scenă a crimei există un detaliu care contează mai mult decât celelalte.

Pantoful... Un pantof sport North Face, negru, cu motive albe şi talpă galben-fluorescent – fusese găsit aruncat la piciorul estradei, tocmai la doi metri de altar. De ce?

— Avea acte la ea?

— Da. Inger Paulsen. Fără cazier.

— Vârsta?

— 38 de ani.

— Măritată, copii?

— Celibatară.

Se holbă la Kasper. Nu purta verighetă, dar poate şi-o scosese la muncă. Avea comportamentul unui bărbat

însurat. Se apropie mai mult de el, trecând de la distanţa personală la cea intimă – mai puţin de 50 de centimetri – şi-l simţi încordându-se.

— Aţi descoperit cu ce se ocupa?

— Muncitoare pe o platformă petrolieră din Marea Nordului. Şi... hm... analizele de sânge au relevat o alcoolemie ridicată...

Kirsten cunoştea toate statisticile pe dinafară. Ştia că rata criminalităţii era sensibil mai scăzută în Norvegia decât în Suedia, o dată şi jumătate faţă de Franţa, aproape de două ori în raport cu Marea Britanie şi de şapte ori mai mică decât în Statele Unite. Chiar şi în Norvegia, ţară ce avea cel mai mare indice de dezvoltare umană în viziunea Naţiunilor Unite, violenţa era totuşi corelată cu nivelul de educaţie – doar 34% din criminali nu erau şomeri, 89% erau bărbaţi şi 46% sub influenţa alcoolului în momentul săvârşirii faptei. Ca urmare, exista o posibilitate deloc neglijabilă ca autorul să fie bărbat şi o şansă din două să fi consumat alcool, ca şi victima sa. Mai exista o posibilitate, deloc de trecut cu vederea, să fie un apropiat: partener, prieten, iubit, coleg... Dar greşeala pe care o comiteau toţi poliţiştii debutanţi era să se lase orbiţi de statistici.

— La ce te gândeşti? întrebă ea, suflându-i fumul în faţă.

— Dar tu?

Ea zâmbi. Reflecta.

— O ceartă, o întâlnire clandestină şi o altercaţie care s-a sfârşit prost. Uită-te la hainele rupte, gulerul aproape smuls de sub pulover şi mai ales la acel pantof aruncat departe de altar. S-au încăierat, iar celălalt a fost în avantaj. Apoi, orbit de furie, a ucis-o. Punerea în scenă e doar pentru amuzamentul gloatei.

Îşi îndepărtă un fir de tutun de pe buze.

— Şi ce anume făceau în biserică? N-ar fi trebuit să fie închisă?

— În mod cert, unul dintre ei a făcut rost de o dublură a cheilor, confirmă el. Pentru că biserica e închisă în majoritatea timpului. Şi mai e ceva.

Îi făcu semn să-l urmeze. Ea îşi scutură scrumul căzut pe

palton, se încheie din cauza frigului şi se luă după el. Poliţistul ieşi pe unde intraseră: una dintre uşile laterale. Îi arătă urmele de paşi din stratul subţire de zăpadă – prima din sezon, căzuse devreme în acel an – pe care ploaia îl spăla deja. Ea le observase deja când venise pe aleea delimitată de criminalişti printre pietrele funerare. Două rânduri într-un sens, două în celălalt.

— Criminalul şi-a urmărit victima în biserică, zise el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Veniseră împreună sau separat? Hoţi care-şi disputaseră prada? Două persoane care-şi dăduseră întâlnire aici? O toxicomană şi un dealer? Un preot? Amanţi pe care îi excitase o aventură în biserică?

— Respectiva Paulsen era o creştină practicantă?

— N-am idee.

— Pe ce platformă lucra?

El îi spuse. Ea îşi stinse ţigara frecând-o de zidul bisericii şi lăsând o dâră neagră pe piatră, o păstră în palmă şi aruncă o privire spre ferestrele luminate ale imobilului din faţă. Era 9 dimineaţa şi încă întuneric. Casele tipice din lemn ale cartierului Bryggen, datând din secolul al XVIII-lea, străluceau prin perdeaua de apă. Ploaia trasa scântei în lumina felinarelor şi-i uda părul.

— Presupun că aţi interogat vecinii?

— Anchetarea celor din vecinătate nu ne-a oferit niciun indiciu, confirmă Kasper. În afara vagabondului, nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic.

El încuie uşa bisericii şi se întoarseră la maşină, ieşind pe mica poartă ce rămăsese deschisă.

— Şi episcopul?

— L-am luat din pat. E audiat chiar în acest moment.

Ea se gândi din nou la bara de fier pe care criminalul o avea la el. Îi veni o idee.

— Şi dacă a fost invers?

Kasper îi aruncă o privire în timp ce punea contactul.

— Cum invers?

— Dacă criminalul a venit primul, iar victima l-a urmat?

— O capcană? întrebă el încruntându-se.

Ea îi întoarse privirea fără să spună nimic.

★★★

Sediul Poliţiei din Hordaland. La etajul şapte, şefa, Birgit Strøm, o scruta pe Kirsten cu ochii ei mici, înfundaţi în obrazul plat şi rotund de biban, cu gura redusă la o fantă, ale cărei colţuri refuzau cu obstinaţie să se mişte în sus sau în jos.

— O altercaţie? ridică ea vocea, care-i semăna cu o râşniţă ruginită. *(Abuz de ţigări,* gândi Kirsten.) Atunci, dacă n-a fost ceva premeditat, de ce a venit criminalul cu o bară de fier în biserică?

— Asta a fost, în mod clar. Dar Paulsen s-a apărat. Are în palme tăieturi superficiale făcute cu ostensoriul. Gesturi defensive. S-au luat la bătaie şi, la un moment dat, în încăierare, ea şi-a pierdut un pantof.

Kirsten notă strălucirea trecătoare din ochii bibanului. Privirea şefei poliţiei se aţinti asupra lui Kasper, înainte de a reveni la Kirsten.

— Foarte bine. În cazul ăsta, cum îţi explici că am găsit asta într-unul dintre buzunarele victimei?

Ea se aplecă pentru a lua o pungă transparentă de pe biroul pe care-şi sprijinea posteriorul voluminos. Ceea ce avu ca efect ieşirea la înaintare a nu mai puţin planturosului său bust. Kasper şi ceilalţi ofiţeri din grupul de anchetă urmăriră gestul, ca şi cum ar fi fost vorba despre Serena Williams pe punctul de a servi o minge de meci.

Kirsten luă punga pentru probe pe care i-o întinse şefa.

Ştia deja ce se află în ea. Pentru acel ceva o chemaseră pe *ea,* de la Oslo. Fusese condusă în sediu, nu pe poarta principală din strada Allehelgens, ci pe cea mică şi blindată din spate, din Halfdan Kjerulfs, prevăzută cu un cod digital... ca şi cum le-ar fi fost teamă să nu fie văzută de cineva.

O bucată de hârtie. Cu un scris de mână. Cu litere mari de tipar. Kasper îi dăduse vestea în ajun, la telefon, pe când ea se afla încă la sediul Kripos, la mai puţin de o oră de la descoperirea cadavrului. Aşa că nu era o surpriză.

Ştia.

Pe bucata de hârtie apărea numele ei.

KIRSTEN NIGAARD

2. 83 de suflete

Elicopterul zbura prin rafalele de ploaie, propulsat de cele două rotoare puternice, model Turbomeca. Kirsten distingea în întuneric ceafa, căştile şi microfoanele celor doi piloţi.

În seara aceea, trebuiau să facă apel la toate abilităţile lor de zbor. Pentru că era o furtună dată naibii. Asta îşi spuse, vârâtă până peste urechi în combinezonul de supravieţuire, aşezată pe un scaun în spate, în timp ce singurul ştergător îndepărta cu greutate rafalele de apă ce biciuiau parbrizul şi întunecau totul dincolo de geam. În lumina aparatelor de bord, şiroaiele de apă erau trase în sus de presiunea aerului. Kirsten ştia că cel mai recent accident implicând un elicopter ce deservea platformele offshore data din 2013. Un Super Puma L2. 18 persoane la bord. *Patru morţi.* Înainte, se prăbuşise un Puma AS332 în apropiere de coasta scoţiană, în 2009. *16 morţi.* Şi alte două accidente, fără victime, în 2012.

În ultimele zile, condiţiile meteo lăsaseră la sol mai mult de 2000 de lucrători offshore între Stavanger, Bergen şi Florø. În acea seară, elicopterele putuseră, în sfârşit, decola, readucând pe toată lumea la posturi. Dar vremea nu era încă bună.

Aruncă o privire spre Kasper. Aşezat în dreapta ei, avea o privire sticloasă şi gura întredeschisă. Se uită din nou în faţă. Şi, în sfârşit, o văzu. Ivindu-se din întuneric, cocoţată la 20 de metri deasupra suprafeţei invizibile a oceanului, părea să plutească în noapte, ca o navă spaţială.

Latitudine: 56, 07817°.

Longitudine: 4, 232167°.

250 de kilometri în largul coastei. Aproape la fel de izolată ca şi cum ar fi fost pierdută în spaţiu...

Dedesubt, întunericul era deplin şi Kirsten încercă în van să ghicească unde erau pilonii uriaşi de oţel ce probabil străpungeau valurile dezlănţuite. Ştia că aceştia ajungeau pe fund, 146 de metri mai jos, adică înălţimea

unui bloc de 48 de etaje, cu diferenţa că, în locul unei construcţii solide, doar patru macarale fragile din metal, înconjurate de un ocean frământat şi asurzitor, suportau singure acel oraş plutitor...

Cu cât se apropiau, cu atât platforma Statoil i se părea un haos indescriptibil, un morman de fiare precar. Niciun centimetru pătrat liber între punţi, pasarele, scări, macarale, containere, kilometri de cabluri, ţevi, bariere, sonde şi, deasupra acelui bâlci, şase etaje de cartiere de locuit stivuite ca nişte containere Algeco pe un şantier. Totul luminat ca ziua, dar pe zone – formând o alternanţă de porţiuni strălucitoare şi ascunse, cufundate în întuneric.

O rafală mai violentă devie aparatul de zbor de la traiectorie.

Oribilă noapte, îşi spuse ea.

30 de naţionalităţi acolo, înăuntru: polonezi, scoţieni, norvegieni, ruşi, croaţi, letoni, francezi... 97 de bărbaţi şi 23 de femei. Împărţiţi în ture de zi şi de noapte. O săptămână de noapte, una de zi, rotaţie de 12 ore timp de o lună. Şi după patru săptămâni, bingo! Lucrătorii aveau dreptul la 28 de zile de concediu. Unii mergeau să facă surfing în Australia ori să schieze în Alpi, alţii se întorceau la familii, divorţaţii – cei mai numeroşi – petreceau, cheltuind fără măsură o parte din ce câştigaseră ori plecau în Thailanda să-şi găsească o companie feminină abia trecută de pubertate. Avantajele meseriei: câştigau bine, aveau mult timp liber şi posibilitatea să călătorească cu reducerile de la companiile aeriene. Pe de altă parte, stresul, problemele de sănătate mintală, conflictele, fără îndoială frecvente la bord, despre care conducerea probabil că evita să pună prea multe întrebări, îşi mai spuse ea. Locul nu ducea, cu siguranţă, lipsă de descreieraţi, de cazuri *borderline* şi de personalităţi de tip A. Se întrebă dacă Kasper o încadrase în vreuna dintre aceste categorii. *Ghimpe-n coastă, cu siguranţă.* El, pe de altă parte, cu aerul lui de mare urs de pluş, era, fără urmă de îndoială, o personalitate de tip B: nevoie scăzută de realizare profesională, lipsă de agresivitate, toleranţă...

Calm, prea calm. În afara acelei seri când, din momentul în care părăsiseră pământul ferm, îşi pierduse aura de detaşare ajungând să semene, în ciuda staturii, cu un băieţel.

Încă vreo 30 de metri. Zona de aterizare – sau, mai bine spus, „amerizare”? – consta într-un hexagon prost luminat, cu un mare „H” în mijloc, acoperit de o plasă întinsă direct pe sol, totul suspendat deasupra vidului şi servind de platformă. O scară metalică ducea spre superstructură. Kasper fixa „H”-ul ce se legăna în noapte ca o ţintă mişcătoare dintr-un joc video – ochii îi ieşeau literalmente din cap.

Kirsten zări flacăra arzând în vârful unei sonde. Hexagonul se apropia. Aparatul H225 pivotă în jurul propriei axe şi pista de aterizare dispăru pentru o clipă din câmpul lor vizual. Apoi, după un ultim viraj, tălpile atinseră heliportul şi ei i se păru, în ciuda vacarmului, că partenerul ei sughiţase. Fără îndoială, gândi ea, pilotul era un campion.

Ceea ce-i aştepta afară nu era cu nimic mai puţin violent: ploaia îngheţată începu să-i biciuiască din primul moment în care puseră piciorul pe platformă, iar vântul care-i ciufulea părul sufla atât de tare, încât ea se întrebă dacă nu cumva ar putea s-o zboare peste bord. Se puse în mişcare, simţind plasa sub picioare. Zona era întunecată, în afara unor neoane la nivelul solului. Un tip cu cască de protecţie şi cu apărători pentru urechi apăru de nicăieri şi o prinse de braţ.

— Nu sta în bătaia vântului! zbieră el, răsucind-o ca pe un titirez. Nu sta în bătaia vântului!

De acord, dar de unde veneau rafalele? I se părea că vântul furios bătea din toate părţile. O împinse spre locul unde începea scara de oţel. Între trepte puteai zări golul; pe Kirsten o luă cu ameţeală când descoperi cei 30 de metri care o separau de suprafaţă şi acolo, dedesubt, valurile uriaşe, clocotitoare ce se ridicau din ocean, spărgându-se de pilonii platformei, înainte de a-şi continua zbaterea prin tenebrele Mării Nordului.

— Fir-ar să fie! exclamă Kasper în spate, iar ea, întorcându-se şi ridicând privirea, îl văzu cramponându-se de balustradă.

Ea voi să coboare următoarea treaptă, dar nu reuşi. Imposibil! Vântul ce-i bătea din faţă era ca un zid, iar ploaia şi grindina îi biciuiau obrajii. Avu impresia că intrase fără să vrea într-un tunel pentru teste aerodinamice.

— *La naiba, la naiba, la naiba!* urlă ea, umilită de neputinţa de a înainta.

Două mâini o împinseră din spate şi reuşi să depăşească obstacolul, treaptă după treaptă.

Căpitanul platformei – un tip masiv cu barbă, la vreo 40 de ani – îi aştepta în capul scării, împreună cu un alt uriaş, ce flutura în direcţia lor nişte haine portocalii cu bandă reflectorizantă.

— Sunteţi bine? întrebă bărbosul cu cască.

— Bună ziua, căpitane, Kirsten Nigaard, ofiţer la Kripos, şi Kasper Strand, detectiv la Omoruri în Hordaland, spuse ea întinzându-i mâna.

— Jesper Nilsen. Nu sunt căpitanul, ci şeful de şantier. Puneţi-vă astea: sunt obligatorii aici!

Ton autoritar, faţă de nepătruns. Kirsten apucă haina grea, inconfortabilă şi mult prea mare: mâinile îi dispărură în mâneci.

— Unde e căpitanul?

— E ocupat! urlă Nilsen pentru a acoperi vacarmul, făcându-le semn să-l urmeze. Aici suntem mereu contra cronometru! Dat fiind costul zilnic de întreţinere a unei platforme, nu-i de glumă: nu ne permitem să pierdem vremea!

Ea încercă să-l urmeze, dar vântul o proiectă în balustradă, făcând-o să se aplece-n faţă. Reuşi să se ţină pe urmele lui agăţându-se de bariere, aruncată dintr-o parte în alta şi orbită de ploaie. O luară la dreapta, apoi la stânga, din nou la dreapta, coborâră câteva trepte, străbătură o pasarelă din grilaj metalic, apoi o luară prin spatele unui container, care, pentru un scurt moment, îi

adăposti de asaltul vântului. Bărbaţi cu căşti şi ochelari de protecţie se mişcau de colo colo. Ea ridică capul. Totul în jur era vertical, ameţitor şi ostil. Un labirint de neon şi oţel bântuit de furtunile Mării Nordului. Cu interdicţii peste tot: „FUMATUL INTERZIS!”, „NU VĂ SCOATEŢI CASCA!”, „NU FLUIERAŢI!” (poate pentru că, în ciuda vacarmului, orice zgomot neobişnuit putea însemna pericol şi deci o informaţie importantă), „TRECEREA OPRITĂ!” Structura vibra, scârţâia şi mugea din toate încheieturile – cu pocnetul ţevilor ciocnite, huruitul maşinilor şi al valurilor de dedesubt. Dreapta, stânga, dreapta… În sfârşit, o uşă. Se treziră într-un fel de sas cu bănci şi vestiare. Şeful deschise unul dintre dulapuri. Îşi scoase casca, mănuşile şi încălţămintea de protecţie.

— Aici siguranţa e pe primul loc, zise el. Accidentele nu sunt frecvente, dar pot fi adesea grave. Pericolul dă întotdeauna târcoale platformelor. În acest moment se sudează pe *drill floor, o* reparaţie urgentă. Numim o astfel de operaţiune *hot work.* O treabă delicată, care nu suferă amânare. Nu vreau să ne staţi în cale în timpul ăsta. Ca urmare, veţi face exact ce vi se va spune, adăugă el pe un ton fără drept de apel.

— Nicio problemă, răspunse ea. Atâta timp cât avem acces deplin.

— Nu cred că va fi posibil, ripostă el.

— Eh… Jesper, chiar aşa? E vorba despre anchetarea unei crime, iar victima e una dintre an…

— N-aţi înţeles nimic din ce v-am spus, i-o tăie el sec. Prioritatea mea e securitatea. Nu ancheta voastră. Am fost suficient de clar?

Kirsten îşi şterse faţa şi surprinse expresia încruntată a lui Kasper. Ca şi ea, ghicise intenţiile şefului şi ale căpitanului: erau ca nişte cotoi ce se uşuraseră peste tot înainte de venirea lor, pentru a-şi marca teritoriul. Probabil, îşi puseseră la punct strategia împreună cu şefii companiei: erau singurii stăpâni la bord, ca urmare poliţia norvegiană urma să acţioneze doar în perimetrul şi condiţiile impuse de ei. Se pregăti să intervină, când

Kasper întrebă pe un ton placid:

— Căpitanul… i se întâmplă să doarmă?

Bărbosul cu faţă de bau-bau îi aruncă o privire condescendentă.

— Normal.

— Şi în acest caz, cine-l înlocuieşte?

— Unde vrei să ajungi?

— Ţi-am pus o întrebare.

Tonul îi făcu pe şef şi pe Kirsten să tresară. Nu chiar beta, până la urmă, Kasper Strand ăsta.

— Bineînţeles.

Kasper se apropie apoi de bărbatul mai înalt cam cu jumătate de cap decât el, atât de mult că uriaşul fu nevoit să dea înapoi.

— Unde vreau să ajung? Unde vreau să ajung? Aveţi o sală de consiliu?

Bărbosul dădu din cap cu un aer neîncrezător.

— Foarte bine. Atunci, uite ce vei face…

— Aşteptaţi, aţi auzit ce v-am spus mai devreme? Am impresia că voi doi sunteţi surzi. Trebuie să…

— Gura!

Kirsten zâmbi. Nilsen căscă nişte ochi mari, înroşindu-se.

— Eşti atent la mine? articulă Kasper.

Nilsen dădu din cap, cu dinţii încleştaţi şi uitându-se urât.

— Foarte bine. O să ne conduci în sala de consiliu. Apoi îi aşteptăm acolo pe căpitan împreună cu toate persoanele responsabile de personalul de pe platformă. Toţi cei a căror treabă nu este în acest moment *absolut vitală,* m-ai înţeles? „Treabă fierbinte” sau nu, mi se fâlfâie. Asta e o platformă norvegiană, aşa că aici există o singură autoritate: şi anume, ministrul Justiţiei şi Poliţia Naţională. Am fost suficient de clar?

★ ★ ★

Căpitanul Tord Christensen avea un tic de care nu era conştient: îşi ciupea nasul de fiecare dată când ceva îl contraria. Iar prezenţa celor doi poliţişti la bord îl

contraria peste măsură. Adunarea era alcătuită din el, Nilsen, medicul de pe platformă, mai mulţi şefi de echipă neocupaţi cu operaţiunile în curs, o femeie brunetă care – dacă Kirsten înţelesese bine – era coordonatoarea serviciului de mentenanţă şi o blondă care-i fusese prezentată ca şefa cu siguranţa muncii.

— În urmă cu mai mult de 24 de ore, Inger Paulsen, muncitoare pe această platformă, a fost bătută până a murit, într-o biserică din Bergen, începu Kirsten. Avem mandat oficial de la Parchet pentru a ne desfăşura investigaţiile pe platformă. Şi asta înseamnă că tot personalul va fi la dispoziţia noastră pentru a ajuta în anchetă.

— Hm. Atâta timp cât aceste investigaţii nu pun în pericol într-un fel sau altul personalul, obiectă sec blonda ce purta o vestă albastră fără mâneci peste un pulover alb. În caz contrar, voi interveni personal.

Incontestabil că toată lumea se juca pe-acolo de-a cine stă deasupra mai departe, gândi Kirsten. Chiar şi ovarele tipelor produceau suficient testosteron pentru a fabrica un regiment de Mister Univers.

— Nu intenţionăm să punem în pericol pe nimeni şi nimic, răspunse diplomatic Kasper. Toţi cei ce nu-şi vor putea părăsi postul vor fi interogaţi ulterior.

— Inger Paulsen dormea singură într-o cabină? voi să ştie Kirsten.

— Nu, răspunse Christensen. Cabinele inginerilor de producţie sunt de două persoane: una din tura de zi, cealaltă în tura de noapte…

— Aveţi o listă cu bărbaţii care erau ieri pe uscat?

— Da. O s-o caut.

— Au revenit toţi?

Căpitanul se întoarse spre şeful de şantier.

— Păi, nu, răspunse acesta. Din cauza condiţiilor meteo, încă lipseşte o echipă de elicopter: şapte persoane sunt încă pe uscat. N-ar trebui să mai întârzie mult.

— Doctore, ai cumva pacienţi ce prezintă profiluri psihiatrice problematice? îl întrebă ea pe acesta.

— Secret medical, replică omuleţul privind-o dindărătul ochelarilor rotunzi.

— Ridicat în caz de anchetă penală, replică ea fără să clipească.

— Dacă ar fi fost cazul, aş fi cerut ca pacientul să fie eliberat din funcţie.

— Atunci, să formulez altfel: ai pacienţi cu probleme psihice mai uşoare?

— Posibil.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Da.

— Am nevoie de o listă.

— Nu ştiu dacă pot...

— Pe răspunderea mea. Dacă refuzi, te arestez pe tine.

Blufa, bineînţeles, dar îl văzu tresărind.

— Câţi oameni sunt la bord în seara asta?

Căpitanul arătă spre ceea ce ea luase la început drept o pendulă cu afişaj rotativ. Numărul „83” era afişat cu cifre mari şi albe, pe fond negru. Apoi văzu ce scria dedesubt, în engleză: „Souls on platform”.

— E necesar din motive de securitate, îi lămuri căpitanul. Trebuie să cunoaştem în orice moment numărul exact de persoane prezente la bord.

— Şi câte femei? întrebă Kasper.

— 23 în total.

— Câte cabine?

— Vreo 50, de două persoane. Plus cabinele individuale ale căpitanului, şefilor de şantier, şefilor de echipă şi inginerilor.

Kirsten reflectă un moment.

— Cum faceţi să ştiţi în orice moment unde se află fiecare?

Era rândul femeii blonde să ia cuvântul.

— Sala de control. Toate lucrările efectuate la bord sunt autorizate în prealabil. Acest lucru le permite celor de la sala de control să ştie unde e toată lumea şi ce face.

— Am înţeles. Şi cei care nu lucrează în acest moment, ce fac?

Christensen zâmbi uşor.

— Dată fiind ora, cred că dorm.

— Bine. Treziţi-i, scoateţi-i din cabine şi adunaţi-i undeva. Apoi interziceţi accesul la cabine. O vom percheziţiona pe cea a lui Inger Paulsen, apoi pe toate celelalte.

— Glumiţi, nu?

— Chiar ţi se pare că glumesc?

★ ★ ★

Cabina lui Inger Paulsen avea mai puţin de nouă metri pătraţi. Cealaltă ocupantă se numea Pernille Madsen. Era în acel moment la postul de pilotaj, aşa că spaţiul era gol. Două paturi suprapuse, cu cearşafuri albastre şi sertare albe dedesubt, identificate prin literele A şi B, fiecare prevăzute cu perdea, şi câte un televizor minuscul suspendat în colţ, sub plafon pentru una, sub patul de sus pentru cealaltă. Un mic hublou în centru, câteva etajere, un birou cu două laptopuri şi două dulapuri în spatele uşii de la intrare.

— Poate părea spartan, declară blonda care-i condusese până acolo, din spatele lui Kirsten, dar nu petrec decât cinci luni pe an la bord şi mult timp la cantină şi la cafenea, în afara orelor de program. Acolo au televizor cu antenă satelit şi ecran mare, trei mese de biliard, o sală de cinema, una de sport, o bibliotecă şi chiar un spaţiu pentru muzică şi o saună.

Kirsten îşi scoase vesta de securitate cu benzi reflectorizante şi o aşeză pe spătarul scaunului. După frigul muşcător de afară, înăuntru era o căldură sufocantă.

— Cel mai greu e de Paşte şi de Anul Nou, departe de familie, adăugă femeia.

Voce monocordă, fără timbru. Încărcată de ostilitate surdă.

Kirsten trecu în revistă sertarele de sub paturi, cele ale birourilor şi etajerele. Lenjerie feminină, tricouri, blugi, câteva hârtii, un roman poliţist în format de buzunar, îndoit, jocuri video... Nimic. Acolo nu era nimic. O vibraţie uşoară – maşină, tunel aerodinamic, motor – traversa

peretele despărţitor. Femeia vorbea în continuare în spatele ei, dar Kirsten n-o mai asculta. Observă că unul dintre paturi era făcut la dungă, celălalt dezordonat. Era cald. Foarte cald. Transpiraţia îi curgea pe sub închizătoarea sutienului. Începu s-o doară capul.

Kasper termină de căutat prin dulapuri. Îi făcu semn că nu găsise nimic. Ieşiră pe culoarul lung.

— Arată-ne cabinele bărbaţilor care erau pe ţărm în noaptea crimei, zise ea.

Privirea blondei o împunse. Femeia clipi. Întregul limbaj corporal sugera ostilitate. Se întoarse pe călcâie şi îi conduse de-a lungul culoarului acoperit cu mochetă albastră groasă ce înăbuşea sunetul paşilor şi le arătă mai multe uşi. Kirsten îi făcu semn să le deschidă. Îl urmări pe Kasper dispărând pe una dintre ele şi ea intră pe alta. Femeia nu se mişcă. Kirsten văzu că o supraveghea de pe culoar, prin uşa deschisă. *Pe ea* – nu pe Kasper. Se puse pe treabă, cotrobăind prin cabină. Mai puţin de cinci minute după aceea, trebui să cedeze evidenţei. NIMIC nici acolo.

Şi mereu aceeaşi vibraţie, aceeaşi pulsaţie ce urca din măruntaiele platformei, pe care o simţea pătrunzându-i direct în craniu. Îi era cald şi capul i se învârtea uşor. În plus, privirea ascuţită a blondei lipită de spatele ei – care n-o slăbea.

Trecu la uşa următoare.

Mai întâi, studie cabina. Identică cu precedentele. Deschise unul dintre sertarele de sub pat. Îl văzu imediat. Printre alte haine. Lenjerie feminină. Murdară. Se întoarse.

— Asta e o cabină pentru femei?

Blonda făcu un gest de negare.

Kirsten îşi reluă căutarea.

Haine bărbăteşti de firmă. Boss, Calvin Klein, Ralph Lauren, Paul Smith... Deschise un alt sertar. Se încruntă. Din nou piese de lenjerie feminină. Şi sânge pe una dintre ele... Ce însemna asta? Îşi simţi pulsul accelerându-se.

Se întoarse spre uşă. Blonda o urmărea. Oare simţise ceva? Poate că limbajul corporal al poliţistei îi transmisese

că ceva era pe cale să se întâmple.

Se aplecă şi răscoli schimburile. Toate de aceeaşi mărime, sau aproximativ…

Se întoarse din nou. I se păruse că aude un zgomot în spatele ei. Femeia se mişcase. Acum se sprijinea cu umărul de tocul uşii. Foarte aproape. Fără să-şi ia ochii de la ea. Kirsten se înfieră. Începu să respire precipitat. Se uită fix la tipă.

— A cui e cabina asta?

— Nu ştiu.

— Dar poţi afla?

— Sigur.

— Atunci, fă-o. Să vedem.

Kasper apăruse şi el, auzind vocea lui Kirsten. Ea îi arătă sertarul deschis, chiloţii pătaţi de sânge pe interior, apoi se uită la el. Acesta dădu din cap. Înţelesese.

— Ceva nu se potriveşte, îi zise ea. E prea uşor. Seamănă cu o vânătoare de comori.

— Dacă e aşa, zise el, ţie ţi se adresează.

Ea îl privi. *Nu-i prost deloc.*

— Veniţi cu mine, zise femeia.

— Se numesc Laszlo Szabo şi Philippe Neveu.

Se aflau într-un birou mic, fără ferestre, plin de hârtii.

Neveu, un nume franţuzesc…

— Care dintre ei a fost pe uscat noaptea trecută?

— Neveu.

— Unde e în momentul ăsta?

Femeia consultă planşa mare de planificare de pe perete, plină de bileţele colorate strecurate în diferite fante.

— În momentul ăsta, este într-unul dintre posturile de sudură. Pe *drill floor.*

— E francez?

Blonda căută într-un sertar al clasorului metalic de dedesubt, scoase un dosar şi li-l întinse. Kirsten văzu fotografia unui bărbat slab. Păr negru scurt. Îi dădu cam 45 de ani.

— Aşa pretinde, da, zise femeia. Ce anume se petrece

mai exact?

Kirsten privi punga cu chiloţii însângeraţi, apoi ridică ochii spre Kasper. Când li se întâlniră privirile, simţi o descărcare de adrenalină. Avea aceeaşi expresie pe care trebuie s-o fi avut şi ea – erau doi ogari aflaţi pe urmele vânatului.

— Ce facem? îl întrebă ea încet.

— Dificil de cerut întăriri aici, răspunse el.

Ea se întoarse spre femeie.

— Aveţi arme la bord? Cine se ocupă cu securitatea? Cu siguranţă, aveţi un plan pentru cazul unei tentative de piraterie sau de atac terorist.

Kirsten ştia că firmele *offshore* erau foarte discrete la acest capitol, nimeni n-avea chef să comunice pe teme atât de delicate, recunoscând vulnerabilitatea acestor obiective de mare importanţă strategică faţă de teroriştii bine pregătiţi. Kirsten participase de două ori la exerciţiile anuale Gemini, care implicau poliţia, forţele speciale, paza de coastă şi o serie de companii petroliere şi de gaze naturale. Asistase şi la seminare pe această temă. Toţi specialiştii erau de aceeaşi părere: Norvegia nu era atât de bine pregătită precum vecinii ei pentru a face faţă unui atac terorist. Până de curând, ţara ei fusese o naţiune naivă, considerând că terorismul n-o privea şi o va ocoli mereu. Dar naivitatea ei explodase în mii de bucăţi pe 22 iulie 2011, odată cu Anders Breivik şi masacrul de pe Utøya. Chiar şi aşa, în prezent, când Scoţia proteja instalaţiile petroliere punând oameni înarmaţi la bord, Norvegia încă nu luase măsuri de securitate, chiar dacă Statoil, de exemplu, îşi întărise sistemul de apărare începând din 2013, după atacul asupra rafinăriei din In Amenas, în sudul Algeriei. Ce s-ar fi întâmplat dacă indivizi bine antrenaţi şi înarmaţi până-n dinţi cu arme de asalt ar fi aterizat pe o platformă, luând-o sub asediu? Împânzind-o cu explozibil? În Marea Nordului erau mai mult de 400 de instalaţii offshore: oare spaţiul lor aerian era supravegheat în permanenţă? Kirsten se îndoia. Şi muncitorii ce se întorceau de pe continent: erau oare controlaţi? Ce i-ar fi

împiedicat să aducă o armă la bord?

O văzu pe femeie apăsând pe un buton şi aplecându-se spre microfon.

— Mikkel, poţi veni repede, te rog?

Trei minute mai târziu, o matahală cu mers de cowboy îşi făcu apariţia în micul birou.

— Mikkel, zise femeia, domnul şi doamna sunt de la poliţie. Vor să ştie dacă eşti înarmat.

Mikkel se uită la ei încruntându-se şi arătându-şi mândru umerii lucraţi la sală.

— Da, de ce?

Kirsten îl întrebă despre ce armă era vorba. Răspunsul o făcu să tresară.

— Mai are armă altcineva de la bord? voi ea să ştie.

— Căpitanul are una la el în cabină. Atât.

La naiba, gândi ea. Privi furtuna ce lovea hubloul negru, apoi din nou pe Kasper. Acesta dădu din cap. Privirea lui spunea clar ce anume credea despre situaţia respectivă.

— Suntem absolut singuri, trase ea concluzia.

— Şi, spre deosebire de noi, el e pe teritoriul lui, adăugă Kasper.

— Pot să ştiu şi eu ce se întâmplă? zise uriaşul.

Kirsten deschise tocul de pe şold fără să scoată arma.

— Ia-ţi arma, dar n-o folosi decât dacă-ţi spun eu.

Îl văzu pe musculos îngălbenindu-se.

— Ce tot vorbiţi acolo?

— O să reţinem pe cineva...

Se întoarse încă o dată spre femeie, care se holba la ea.

— Condu-ne!

De data asta, se grăbi să-i dea ascultare. Apucă vesta impermeabilă agăţată într-un cuier. Îşi pierduse toată agresivitatea; în mod clar, îi era frică. Părăsiră micul birou în şir indian şi merseră de-a lungul unui coridor strâmt până la o scară metalică, la fel de abruptă ca toate celelalte. În vârful ei, Kirsten zări neoanele exterioare.

Ieşiră în noapte, iar vuietul oceanului dezlănţuit le cotropi din nou timpanele.

Blonda îi conduse printr-un labirint bătut în zigzag de

ploaie. Ploua ca-n ziua de apoi; aversele luceau pe fondul opac al zonelor întunecate şi în lumina lămpilor. Kirsten îşi ridică gulerul paltonului. Simţea ploaia îngheţată udându-i ceafa şi curgându-i în jos pe spate. Paşii lor vibrau pe pasarele, dar zgomotul era înghiţit de vacarmul obişnuit al platformei.

Ţevi enorme se ridicau ca nişte orgi deasupra lor, aliniate şi suspendate de suprastructură. Fiecare mai înaltă decât o casă. Furtuna le făcea să danseze, să cânte şi să se ciocnească asemenea tuburilor unor clopoţei de vânt. Altă scară... Coborâră treptele şi se treziră pe o punte acoperită de noroi grăsos, uleios, ticsită de maşinării şi de conducte. Kirsten zări forma vagă îngenuncheată în fundal, luminată cu intermitenţe. Adrenalina îi invadă venele. Verifică dacă arma poate fi scoasă cu uşurinţă, trecându-şi discret o mână peste mijloc. Viziera opacă a sudorului se lumina de fiecare dată când puternica flacără albă ţâşnea din arcul ei; scântei şi fum se ridicau de jur-împrejur. Se gândi la casca ce-i amintea de coiful unui cavaler. Concentrat la ce făcea, nu-i auzise venind.

— Neveu! urlă tipa blondă.

Casca şi viziera se ridicară, flacăra se stinse. Pentru un scurt moment, lui Kirsten i se păru că ghiceşte un zâmbet în spatele vizierei.

— Daţi-vă la o parte, zise ea calm, îndepărtând-o. Philippe Neveu? *Norway police!* strigă ea în engleză.

Bărbatul nu reacţionă. Rămase acolo fără să spună nimic, imobil, cu lampa de sudură în mâna înmănuşată. Kirsten nu-i vedea nici ochii, nici faţa. Rămas în genunchi, puse duza aparatului pe podeaua metalică şi-şi scoase încet mănuşile grele. Apoi îşi ridică mâinile palide spre cască. Kirsten îi urmărea fiecare gest. Ţinându-şi mâna dreaptă la spate, în dreptul rinichilor. În sfârşit, bărbatul ridică mâinile deasupra capului şi faţa i se ivi de sub cască. Era chiar cel din fotografie.

În ochi avea o strălucire bizară, iar simţurile lui Kirsten intrară în alertă.

Tipul îngenuncheat se ridică încet şi ea avu impresia că

el îşi ia zborul, atât era de înalt şi de slab, chiar dacă fiecare gest era făcut cu încetinitorul.

— Uşor, îi spuse ea. *Slowly.*

Căută cătuşele Serflex în buzunarul drept şi nu le găsi. *Drace!* Băgă mâna şi în stânga. Erau acolo. Aruncă o privire spre Kasper. Era la fel de încordat ca ea, neslăbindu-l din ochi pe tip, şi Kirsten îi văzu muşchii mandibulei jucând pe sub pielea obrazului.

Şase metri.

Distanţa care-i separa.

Trebuia s-o parcurgă, dacă voia să-i pună cătuşele. Se uită în jur. Kasper îşi scosese arma. Agentul de pază avea mâna aşezată pe a lui, în maniera unui cowboy din Vestul Sălbatic. Blonda se holba înspăimântată.

— *Keep quiet!* strigă ea scoţând cătuşele. *Understand me?*

Bărbatul nu se mişcă. Se uita la ei cu aceeaşi lumină în ochi: de animal hăituit.

La dracu', nu-i plăcea deloc chestia asta. Îşi îndepărtă o şuviţă udă ce-i căzuse în ochi. Ploaia o bătea în cap ca un ciocan, apa scurgându-i-se pe vârful nasului.

— Pune-ţi mâinile la ceafă! ordonă ea.

El se supuse. Mereu cu aceeaşi încetineală circumspectă. Ca şi cum s-ar fi temut să nu declanşeze brutalitatea poliţiei. Totuşi, fără să înceteze s-o privească. Pe *ea.* Pe nimeni altcineva.

Era foarte înalt. Trebuia să fie extrem de prudentă când se va apropia. Un burlan picurând din grinzile de oţel i se scurgea direct în cap, dar el nu părea să se sinchisească. O fixa cu un aer detaşat.

— Acum o să te întorci foarte încet şi o să te aşezi în genunchi. Cu mâinile la ceafă, înţeles?

El nu răspunse, dar se execută pivotând uşor în jurul propriei axe. O clipă mai târziu, dispăruse. Ieşise din câmpul lor vizual... la fel de uşor ca şi cum ar fi făcut o scamatorie, dispăruse în spatele unei cisterne cilindrice masive şi a unui panou electric, în dreapta.

— LA DRACU'!

Kirsten scoase arma, băgă un cartuş pe ţeavă şi se năpusti pe urmele lui. Înconjură cisterna. Plasa metalică a podelei vibra sub picioarele ei. Îl văzu cotind la stânga pe după un fel de ţeavă groasă cu cot, înşurubată în alta identică şi coborând nişte trepte, la vreo 10 metri de ea. Se precipită într-acolo. La baza scărilor, o pasarelă îngustă se întindea peste valurile furioase pentru a ajunge la o altă parte a platformei, mult mai puţin luminată.

— Kirsten, vino înapoi! strigă Kasper în spatele ei. Vino înapoi! Nu are unde să fugă prea departe!

Prea furioasă ca să mai gândească, ea coborî treptele şi se avântă pe lunga pasarelă, ce se pierdea în acea parte a platformei ascunse în întuneric.

— Kirsten! Vino înapoi! Pentru numele lui Dumnezeu!

Ea întrezări prin grilaj valurile gigantice de dedesubt, franjurate cu spumă. *Ce naiba faci? De-a ce te joci?* Alergă din toate puterile, cu arma în mână, spre cealaltă parte a platformei, ce părea deosebit de întunecată şi pustie.

Un labirint. Un dedal de grinzi de oţel, scări şi bariere. Da, ştia că n-ar fi trebuit să meargă acolo, dar tipul ăla cu zâmbetul lui idiot era înfofolit într-un combinezon, probabil destul de greu, ce-i crea un handicap considerabil, şi, în plus, nu era nici înarmat, spre deosebire de ea. Asta le va răspunde când o vor întreba de ce şi-a asumat un astfel de risc. Va pretinde că asta a gândit în momentul acela.

În clipa când puse piciorul pe partea cealaltă (se gândi la turnurile unghiulare ale unui castel, unite printr-o pasarelă), un val mai înalt decât celelalte lovi unul dintre pilonii de dedesubt şi stropii îngheţaţi îi biciuiră obrajii. Îl căută din priviri. Degeaba. Totuşi, ar fi putut fi oriunde, în întunericul care o înconjura. Pentru el era de-ajuns să nu facă nicio mişcare.

— Neveu! urlă ea. Nu te prosti! Nu ai unde să te duci!

Îi răspunse doar vântul. Întoarse capul exact la timp pentru a-l vedea detaşându-se din întuneric şi îndepărtându-se.

— Hei, hei, vino încoace, la naiba!

Alergă în direcţia lui, dar tipul dispăruse din nou şi ea

realiză că era singură. Singură cu el. Nici Kasper, nici paznicul n-o urmaseră. Avansă încă puţin. În jur, o cohortă de umbre şi de reflexii. Pânzele nopţii se deschideau şi se închideau. Înainta cu picioarele uşor îndoite, ţinând arma cu ambele mâini.

Era atât de întuneric, încât nu vedea nimic. La naiba, era nebună să continue! La ce bun? Ştia bine c-o făcea pentru spectacol. Ori *for fun?*

Dădu cu piciorul de o formă moale şi coborî privirea spre masa obscură a unei prelate îngrămădite pe podea. O împinse prudentă cu piciorul, fără să înceteze să se uite în jur. Tocmai punea piciorul de sprijin pe cealaltă parte, când simţi o mână strângând-o de gleznă. Înainte să înţeleagă ce i se întâmplă, piciorul îi fu tras cu violenţă în spate şi ea căzu.

În limbaj pugilistic, schema se numea „la podea”.

Spatele şi cotul i se izbiră de podeaua metalică, iar arma îi alunecă mai departe, zornăind. Prelata se ridică, lăsând la vedere o siluetă ce se redresă cu o energie surprinzătoare şi care se năpusti asupra ei. Zări rânjetul de pe faţa lui. Se pregăti să-i dea un picior, când cerul nopţii explodă. Zeci de lămpi se aprinseră în acelaşi timp, încadrând silueta aplecată peste ea, iar vocea lui Kasper bubui:

— ÎNAPOI! ÎNAPOI! MÂINILE LA CEAFĂ! NEVEU! NU FACE VREO PROSTIE!

Kirsten întoarse capul în direcţia lui Kasper. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra francezului.

Bărbatul o privea îngrijorat. Ridică mâinile, fără s-o slăbească din ochi.

3. Teleobiectiv

Kirsten şi Kasper stăteau în faţa francezului de mai bine de trei ore. Ea alesese locul cel mai neutru posibil, o cameră fără mobilă sau ferestre, pentru ca atenţia interlocutorului să nu fie distrasă de nimic – ci, dimpotrivă, să fie concentrată pe ea şi pe întrebările pe care i le punea.

Îl flatase, subliniind caracterul unic al punerii în scenă din biserică şi interogându-l asupra meseriei lui de sudor – apoi operase un viraj la 180 de grade, luându-i în râs slăbiciunile, ridiculizând uşurinţa cu care îl prinseseră şi numeroasele indicii pe care le lăsase în urmă.

În tot acest timp, tipul nu încetase să-şi susţină nevinovăţia.

— Lenjeria intimă aparţine iubitei mele, repeta el jelindu-se. Mă ajută să-mi amintesc de ea şi de... mă rog, înţelegeţi...

Ea îl observa. Privirea imploratoare, înlăcrimată, mucoasă, o îndemna să-l ia la palme.

— Şi sângele? zise Kasper.

— E sânge menstrual, la naiba! Cu toată tehnologia de care dispuneţi, sigur aveţi vreo metodă prin care să verificaţi!

Ea şi-l imagină mirosind lenjeria, seara, în cabina lui, şi se cutremură.

— OK. Atunci de ce ai fugit?

— V-am mai spus.

— OK. Mai spune o dată.

— Dar am repetat de 10 ori!

Ea ridică din umeri.

— Ei bine, asta va fi a unşpea oară.

El rămase tăcut atât de mult timp, încât lui Kirsten îi venea să-l scuture.

— Aduc câte puţină iarbă la bord şi împart şi cu unii prieteni.

— Adică vinzi?

— Nu, le-o ofer cadou.

— Chiar mă crezi tâmpită?

— Mda. Mă rog: le fac nişte servicii. Viaţa pe platformă nu e întotdeauna uşoară. Dar nu-s un criminal, la naiba! N-am făcut niciodată rău nimănui!

Din nou lacrimi de crocodil, ochi înroşiţi. Ieşiră din cabină.

— Şi dacă ne-nşelăm? zise ea.

— Glumeşti?

— Nu.

Ea îşi continuă drumul pe culoar şi urcă scările în direcţia postului de comandă. Începea să-şi fixeze repere în acel labirint. Christensen o văzu intrând.

— Deci?

— Trebuie să vedem şi celelalte cabine ale muncitorilor care nu s-au întors încă.

— De ce?

Kirsten se abţinu să răspundă.

— Foarte bine, zise el, nemulţumit, simţind că femeia e genul inflexibil şi că nu ar face decât să piardă timp încercând s-o convingă. O să vă conduc.

★★★

În a patra cabină îl găsi.

Printre haine: un plic din hârtie kraft. Format A4. Îl scoase şi-l deschise. Printuri ale unor fotografii. Primul clişeu, portretul unui copil blond. De vreo patru-cinci ani. Se uită pe spatele fotografiei. Gustav. Asta scria. În spatele lui, un lac, un sat şi munţi înzăpeziţi. Examină celelalte clişee.

Fuseseră făcute cu un teleobiectiv...

Un bărbat. Mereu acelaşi. La vreo 40 de ani. Păr negru.

Kirsten le parcurse pe toate. Erau mai bine de 20. Victima în timp ce-şi parca maşina, coborând din ea, încuind-o. Mergând pe stradă, în mijlocul mulţimii. Aşezată la geamul unei cafenele. Kirsten reperă o plăcuţă cu numele străzii.

Fotografiile fuseseră făcute în Franţa.

Într-una dintre ultimele, bărbatul intra într-o clădire

înaltă din cărămidă, cu excepţia holului de la intrare, precedat de o uşă semicirculară din metal. Un drapel albastru-alb-roşu flutura deasupra. Drapelul Franţei. Şi dedesubt cuvintele „HÔTEL DE POLICE”. Ea nu vorbea franceza, dar nu era nevoie de asta pentru a înţelege ultimul cuvânt.

Poliţie: *politiet.*

În pozele în care era în prim-plan, avea o faţă plăcută, dar părea obosit, preocupat. Kirsten îi văzu pungile de sub ochi, ridurile amare din jurul gurii. Uneori, faţa i se vedea clar; alteori, întreaga siluetă părea puţin în ceaţă – sau vreo caroserie de maşină, frunze ori trecători se interpuneau între el şi obiectiv. Ţinta trăia într-o absolută necunoştinţă de cauză în legătură cu umbra care o urmărea peste tot, pas cu pas.

Se uită încă o dată pe spatele pozei cu copilul.

GUSTAV

Acelaşi scris cu cel de pe hârtia găsită în buzunarul lui Inger Paulsen, în biserică.

Hârtia pe care era numele ei.

MARTIN

4. Fulgerat

Şi la Toulouse ploua – dar măcar fără lapoviţă. În acel început de octombrie, temperaturile ajungeau şi la 15 grade.

— *Casa de la capătul străzii,* zise locotenentul Vincent Espérandieu.

— Cum?

— Nimic. E titlul unui film de groază.

În penumbra din maşină, comandantul Martin Servaz întârzia cu privirea asupra siluetei masive din apropierea terasamentului căii ferate. Lugubră – cu cele două etaje, acoperiş luminat şi copacul uriaş ce-şi proiecta umbra sinistră pe faţadă. Noaptea se lăsase şi perdeaua ploii ce mătura drumul care-i despărţea de clădire le dădea impresia că ajunseseră la capătul lumii.

Ciudat loc în care să trăieşti, îşi spuse el, captiv între calea ferată şi fluviu, la 100 de metri de ultimele case ale acelui cartier sărăcăcios, având drept singuri vecini nişte antrepozite acoperite de graffiti. De altfel, apa îi adusese acolo: trei femei care făceau jogging pe malul fluviului Garonne, primele două agresate şi violate, a treia bătută în mai multe rânduri – murise la unitatea de primiri urgenţe a CHU din Toulouse. Cele trei agresiuni avuseseră loc pe o rază de mai puţin de doi kilometri în jurul casei. Iar bărbatul care trăia acolo figura în FIJAIS, fişierul delincvenţilor sexuali violenţi. Multi-recidivist. Ieşit din închisoare în urmă cu 148 de zile, la decizia unui judecător, după ce executase două treimi din pedeapsă.

— Eşti sigur că e aici?

— Florian Jensen, Calea Paradisului, nr. 29, confirmă Espérandieu cu tableta deschisă pe genunchi.

Cu fruntea lipită de geamul perlat de ploaie, Servaz îşi întoarse privirea spre terenul ce se vedea neclar în stânga – un loc în paragină, obscur, invadat de iarbă înaltă şi lăstari de salcâm. Auzise că o firmă mare, specializată în construcţia de autostrăzi, distribuţie de energie şi

parkinguri scumpe, intenţiona să construiască acolo 185 de locuinţe, o creşă şi o casă de bătrâni. Doar că era vorba despre un fost parc industrial şi nivelurile de plumb şi arsenic din sol au de două ori mai mari decât valoarea normală. După unele asociaţii locale de mediu, poluarea atingea chiar şi pânza freatică. Ceea ce nu-i împiedica pe riverani să scoată apă din puţuri şi să-şi ude grădinile de zarzavat cu ea.

— E acasă, zise Vincent.

— Cum ţi-ai dat seama?

Espérandieu îi arătă tableta.

— Cretinul e conectat pe Tinder.

Servaz îi aruncă o privire absolut nedumerită.

— E o aplicaţie, preciză adjunctul zâmbind. (Şeful lui nu era chiar un *geek,* dar nici vreun *nerd,* în comparaţie cu el.) Tipul e un violator. Ca urmare, mi-am zis că există şanse să-şi fi descărcat Tinder. O aplicaţie de întâlniri... care reperează pe o rază de câţiva kilometri toate gagicile care au şi ele aplicaţia pe telefon. Practic, nu? Pentru nenorociţii de genul lui?

— O aplicaţie de întâlniri? repetă Servaz, ca şi cum ar fi fost vorba despre o planetă pierdută la capătul universului.

— Da.

— Şi?

— Păi, mi-am creat un profil fals pentru a atrage peştele în plasă. Tocmai am primit *match.* Uită-te!

Servaz se aplecă spre ecranul ce strălucea uşor în întuneric şi văzu portretul unui tânăr. Îl recunoscu pe suspect. Lângă el era imaginea unei blonde drăguţe de cel mult 20 de ani.

— Doar că acum trebuie să mergem peste el. M-a *reperat...* Mai bine zis, pe Joanna.

— Joanna?

— Profilul meu fals. Blondă, 1,70 şi 18 ani, libertină. La naiba, am deja peste 100 de *matches!* În mai puţin de trei zile... Chestia asta va revoluţiona *dating*-ul.

Servaz nu îndrăzni să-l întrebe despre ce vorbeşte. Vincent avea doar cu 10 ani mai puţin decât el, dar erau

diferiţi ca de la cer la pământ. În timp ce, la cei 46 de ani ai săi, Servaz nu simţea decât stupoare şi perplexitate în faţa lumii moderne – mariajul ăsta nefiresc între tehnologie, voyerism, publicitate şi comerţ de masă –, adjunctul lui jongla pe forumuri şi reţele sociale, petrecându-şi mult mai mult timp pe computer decât la televizor. Servaz ştia că e un om al trecutului – şi că trecutul nu mai era relevant. Era precum personajul interpretat de Burt Lancaster în *Violenţă şi pasiune* – acel profesor în vârstă ce trăieşte retras în vila lui din Roma, plină de opere de artă, până într-o zi când are ghinionul să închirieze ultimul etaj unei familii moderne, zgomotoase şi vulgare. Şi iată-l confruntându-se fără voia sa cu o lume pe care n-o înţelege. Dar care sfârşeşte prin a-l fascina. În acelaşi fel, Servaz trebuia să mărturisească că nu înţelegea mai nimic din această turmă de indivizi, cu gadgeturile lor infantile şi agitaţia adolescentină.

— Trimite mesaj după mesaj, comentă Vincent. Ce obsedat!

Adjunctul închise tableta şi se grăbi să scotocească prin torpedou, când se opri în mijlocul gestului.

— Pistolul tău e aici, constată el.

— Ştiu.

— Nu-l iei?

— De ce s-o fac? Tipul ăsta a operat întotdeauna în acelaşi fel: armă albă. Şi de fiecare dată când a fost arestat, n-a opus deloc rezistenţă. În plus, îl ai pe-al tău…

Cu asta, Servaz coborî. Espérandieu ridică din umeri, îşi verifică propria armă din toc, scoase siguranţa şi coborî şi el. Ploaia razantă şi rece îi udă imediat fruntea.

— Eşti încăpăţânat ca un catâr, ştii, nu? mai zise el, grăbindu-se sub ploaia torenţială.

— *Cedant arma togae.* Daţi armele în schimbul togăi.

— La şcoala de poliţie ar trebui să se predea latina, îl ironiză Espérandieu.

— Înţelepciunea bătrânilor, rectifică Servaz. Cunosc unele persoane care ar avea de profitat.

Traversară platforma plină de noroi, în direcţia micii

parcele de grădină înconjurate de gard din faţa locuinţei. O pancartă gigantică pictată cu spray acoperea aproape în întregime peretele de sud, a cărui unică fereastră era zidită. Mai erau câte două ferestre la fiecare etaj pe partea din faţă, cu grădina, dar cu obloanele închise.

Când o împinse Servaz, poarta scoase un scârţâit ruginit. Pe o frecvenţă atât de înaltă şi stridentă, încât acesta fu sigur că zgomotul se auzise până în interior, în ciuda furtunii. Îi aruncă o privire lui Vincent, care dădu din cap.

Înaintară pe aleea scurtă, printre legumele lăsate de izbelişte, invadate de buruieni.

Deodată, Servaz se opri. În dreapta lor se vedea o formă neagră. Aproape de casă. Un câine mare, ieşit din cuşcă, se uita la ei. Fără să se mişte. În tăcere.

— Pitbull, comentă Espérandieu pe un ton foarte scăzut şi încordat, venind lângă el. În mod normal, n-ar mai trebui să existe niciun câine de primă categorie, pentru că, începând din 1999, legea interzice reproducerea lor şi impune obligaţia sterilizării. Ştii că există mai mult de 50 numai în Toulouse? Şi mai mult de 1000 de categoria a doua...

Servaz urmări lanţul: destul de lung pentru ca animalul să poată ajunge până la ei. Vincent îşi scosese arma. Martin se întrebă dacă era de-ajuns ca să oprească elanul câinelui, dacă ar fi avut chef să smulgă un cap sau două.

— Cu două pistoale am fi avut mai multe şanse să-l oprim, remarcă cu înţelepciune adjunctul.

Dar câinele nu se mişca. Tăcut ca o umbră. O umbră cu ochi mici, strălucitori. Servaz urcă unica treaptă, pe care ploaia sfârâia, supraveghind potaia cu coada ochiului, şi apăsă butonul metalic al soneriei. Prin geamul mat, auzi ţârâitul anemic răspândindu-se prin casă. De partea cealaltă, întuneric. Beznă.

Apoi auzi paşi. Şi uşa se deschise.

— Ce naiba vreţi?

Bărbatul era mai mic de statură decât el. Foarte subţire, aproape uscăţiv. Probabil cântărea vreo 60 de kg, la o

înălţime de 1,70. De asemenea, mai tânăr. La vreo 30 şi un pic de ani. Ras în cap. Servaz observă câteva semne: obrajii supţi, ochii înfundaţi în orbite şi pupilele ca o gămălie de ac, chiar dacă acolo unde stătea nu era lumină aproape deloc.

— Bună seara, zise el politicos, scoţând legitimaţia. Poliţia judiciară. Putem intra?

Ţeastă-rasă ezită.

— Vrem doar să vă punem câteva întrebări în legătură cu trei femei care au fost agresate pe malul râului, se grăbi să adauge. Probabil că aţi citit în ziar.

— Nu citesc ziarele.

— Atunci pe internet.

— Nici acolo.

— Ah. Cercetăm toate casele pe o rază de un kilometru, minţi el. Anchetă de vecinătate, chestii obişnuite…

Ochii ca nişte gămălii de ac treceau de la Servaz la Vincent şi înapoi. Avea pielea albă ca varul şi un gât subţire între umerii osoşi. Servaz îşi spuse că probabil se gândea la blonda cu care primise *match* pe Tinder – un adevărat miracol, nu, cu o faţă ca aia? – şi n-avea decât o grijă: să-i vadă plecaţi ca să-şi reia flirtul electronic. Ce i-ar fi făcut, dacă tipa ar fi muşcat realmente momeala? îşi puse el în continuare întrebarea. Îi citise dosarul…

— Vreo problemă, domnule?

Servaz adoptase voit un ton bănuitor, ridicând din sprâncene cu un aer mirat.

— Ce? Nu… nu, nicio problemă… Intraţi. Dar grăbiţi-vă, OK? Trebuie să-i dau medicamentele mamei.

Jensen făcu un pas în spate şi Servaz trecu pragul. Intră într-un vestibul aproape la fel de întunecat şi strâmt ca o galerie de mină, cu o zonă luminată slab şi o bandă de lumină gri venind pe sub o uşă, la doi metri în stânga. Se gândi la o reţea de peşteri luminate ici-colo de lămpile unor speologi. Mirosea a pipi de pisică, pizza, transpiraţie şi fum de ţigară stătut. Mai era şi un alt miros, pe care-l identifică pentru că-l simţise de multe ori în apartamentele din centru unde găseai cadavrele unor femei bătrâne,

uitate de Dumnezeu şi de semeni: miasma dulceagă de medicamente şi de om bătrân. Mai făcu un pas. De ambele părţi, cutii de carton stivuite lângă pereţi, aproape până la înălţimea de sprijin, zdrobite de greutatea conţinutului: vechi abajururi, teancuri de reviste prăfuite, coşuleţe de răchită pline de lucruri inutile. În plus, mobilier greu şi lipsit de graţie, de-abia lăsând un culoar de trecere pentru o persoană. Mai mult un depozit de mobilă decât o casă...

Ajunse la uşă şi aruncă o privire spre stânga. La început nu văzu decât formele întunecate ale unor piese de mobilier îngrămădite, în centru cu o veioză aşezată pe o noptieră. Apoi tabloul se desluşi şi descoperi creatura din fundul patului. *Mama bolnavă,* fără umbră de îndoială. Nu era pregătit pentru aşa ceva – cine ar fi fost? – şi înghiţi în sec fără să vrea. Bătrâna stătea în capul oaselor, aşezată pe o grămadă neverosimilă de perne, sprijinite la rândul lor de tăblia unui pat din stejar sculptat. Cămaşa de noapte ponosită se deschidea peste un piept osos şi pătat de bătrâneţe. Faţa, cu pometii proeminenţi, ochii înfundaţi adânc în cavernele negre ale orbitelor şi rarele smocuri de păr gri de pe tâmple ce lăsau să se ghicească craniul, ca o ultimă fărâmă de vanitate. Servaz zări zeci de cutii de medicamente pe mileul de pe noptieră, dar şi un tub ce se ridica din braţul noduros al bătrânei pentru a intra într-o pungă de perfuzie suspendată pe un dispozitiv de metal. Moartea dădea târcoale, ocupând în acea cameră mai mult loc decât viaţa. Dar cei mai şocanţi erau ochii. Înlăcrimaţi, îl fixau din fundul patului. Şi, în ciuda oboselii, a sfârşelii, a bolii, sclipeau de răutate. Gândindu-se din nou la numele fundăturii – Calea Paradisului –, se întrebă dacă nu cumva era mai degrabă a Infernului.

În afară de asta, mumia avea un muc de ţigară între buzele crăpate şi fuma ca un turc: Servaz văzu o scrumieră plină lângă ea şi un nor gros de fum deasupra patului. Zguduit de acel tablou, înaintă până în salonul slab luminat de sclipirea întreruptă a unui televizor şi de cea a unor ecrane de computer dispuse pe un blat mare de lucru. Ghici o întreagă reţea de camere comunicante, legate între

ele prin arcade joase, o scară din lemn şi o grămadă de unghere. Ceva i se frecă de picioare, ca apoi să distingă nişte forme într-un du-te-vino în întuneric, sărind de pe o mobilă pe alta. Erau zeci, de culori şi de mărimi diferite. Pisici... locul gemea de pisici ascunse în întuneric. Servaz zări şi farfurii deschise la culoare puse peste tot în penumbră, pline de mâncăruri diverse, uscate şi înnegrite, aşa că încercă să aibă grijă pe unde calcă.

Aerul era şi mai greu, şi mai imposibil de respirat decât pe hol; i se păru că percepe şi un alt miros, închis, amestecat cu cel al mâncării de pisici în descompunere: o urmă olfactivă ce amintea de peşte şi de înălbitor – care înţepa nările.

— Nu puteţi aprinde lumina? zise el. E beznă aici.

Gazda întinse mâna. Haloul palid al unei lămpi de arhitect lumină porţiunea de birou gemând de ecrane, lăsând restul camerei în umbră. Servaz desluşi totuşi o canapea şi un bufet.

— Îmi puneţi întrebările alea sau nu?

Jensen vorbea uşor peltic; poliţistul ghici în spatele provocării de faţadă o mare timiditate.

— Vă plimbaţi pe dig de-a lungul fluviului? întrebă Espérandieu din spatele tânărului, obligându-l să se întoarcă.

— Nup.

— Niciodată?

— V-am spus că nu, răspunse Jensen supraveghindu-l pe Servaz cu coada ochiului.

— N-aţi auzit nimic în legătură cu ce s-a întâmplat?

— Nu, dar... glumiţi, nu? N-aţi văzut unde trăim, mama şi cu mine? De la cine să auzim, după voi? De la poştaş? Nimeni nu vine niciodată p-aici.

— Doar cei ce vor să alerge pe malul fluviului, remarcă Servaz.

— Mda... sunt unii ce-şi parchează maşinile aici în faţă, pe nenorocitul ăla de teren viran, adevărat...

— Bărbaţi? Femei?

— Păi, şi, şi, cred. Unii au şi potăi cu ei, şi-l fac să latre

pe Fantomă.

— Şi-i vedeţi trecând prin faţa geamului.

— Şi?

Sub bufet, în umbră, era ceva. Servaz observase asta încă de la intrare. Nu mişca – sau aproape deloc. Mai făcu un pas.

— Hei! Unde mergeţi? Dacă asta e o percheziţie, tre...

— Trei femei au fost agresate pe drum, la mai puţin de doi kilometri de-aici, interveni Vincent, obligându-l pe Jensen să întoarcă capul spre el. Toate au făcut aceeaşi descriere...

Servaz simţi cum tânărul se încordează. Se deplasă imperceptibil spre bufet.

— Au descris un bărbat purtând un hanorac cu glugă, înalt de aproximativ 1,70 m, slab, la 60 de kilograme...

În realitate, cele trei desenaseră trei portrete-robot absolut diferite, aşa cum se întâmplă adesea. Singurul punct comun: agresorul era mic şi slab, dar având o forţă considerabilă.

— Ce-aţi făcut în 11 octombrie, 23 octombrie şi 8 noiembrie, între 17:00 şi 18:00?

Jensen se încruntă, mimând o concentrare profundă, a unuia ce-şi munceşte intens creierul, şi Servaz se gândi la jocul de rol al acelor figuranţi japonezi din *Cei şapte samurai.*

— Pe îi am fost cu amicii mei Angel şi Roland. Am jucat o carte acasă la Angel. Pe 23, *idem.* Pe 8 noiembrie am fost cu Angel la cinema.

— La ce film?

— O tâmpenie cu zombi şi cercetaşi în titlu.

— Zombi şi cercetaşi? repetă Vincent. *Scout's Guide to the Zombie Apocalypse,* confirmă apoi. Apărut pe 6 noiembrie. L-am văzut şi eu.

Servaz se uită la adjunctul său ca la un marţian.

— Ciudat, zise el încet, obligând-l pe Jensen să întoarcă încă o dată capul, de obicei am memorie bună. Dar aşa, spontan, nu sunt sigur c-aş putea spune ce făceam în seara de 11 octombrie, sau de 23. Îmi amintesc totuşi de 25,

pentru că s-a pensionat un coleg. A fost o zi, să zicem, specială... dar mersul la cinema şi jocul de cărţi cu amicii nu e cine ştie ce, nu?

— Puteţi să-i întrebaţi şi-o să vedeţi, replică Jensen îmbufnat.

— O, sunt sigur că vor confirma povestea, zise comandantul, care ştia deja că-i vor găsi pe cei doi furnizori de alibi în baza lor de date. Le ştii numele de familie?

Aşa cum se aşteptau, Jensen se grăbi să i le furnizeze.

— Ascultaţi, adăugă el, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva. Vreau să vă spun de ce-mi aduc aşa de bine aminte...

— A, da?

— Când am văzut-o în ziar pe fata violată, am notat imediat ce făcusem în ziua aia...

— Parcă ziceai că nu citeşti ziarele.

— Mda, păi, am minţit.

— De ce?

Jensen ridică din umeri. Craniul lui ras lucea în penumbră. Îşi trecu o mână plină de inele peste el, de la frunte la ceafă, unde avea un tatuaj.

— Că n-aveam chef să stau la taclale cu voi, d-aia. Nu voiam decât să vă căraţi.

— Erai ocupat, poate?

— Poate, păi, aşa-i.

— Deci ai notat ce ai făcut de fiecare dată, spui?

— Da. Şi voi ştiţi foarte bine că oamenii fac asta.

— „Oamenii." Care *oameni?*

— Tipii ca mine – care-au fost deja la mititica... Ştim foarte bine că primu' lucru pe care-l fac poliţaii de genu' vostru e să ne întrebe unde-am fost în momentu-ăla. Dacă un individ deja condamnat nu-şi poate aminti ce făcea când o fată a fost violată în zonă, hm... sunt şanse mari să fie el fraieru', mă urmăriţi?

— Şi cei doi amici ai tăi, Angel şi X – au şi ei vreo condamnare?

Îl văzură pe Jensen ofensându-se.

— Da. Şi?

Servaz aruncă o privire sub bufet. Umbra se mişcase. Doi ochi temători îl observau.

— Câţi ani aveai prima oară? întrebă Espérandieu pe nepregătite.

Tunetul făcu geamurile să zăngăne, iar un fulger lumină pentru scurtă vreme salonul.

— Prima oară?

— Prima oară când ai agresat sexual o femeie...

Servaz surprinse privirea lui Jensen. Expresia i se schimbase. Strălucea, la propriu.

— Paişpe, zise pe un ton brusc îngheţat şi foarte apăsat.

Servaz se aplecă încă puţin. Pisicuţa albă de dedesubt ridică capul spre el şi îl privi din umbră, împărţită între frică şi dorinţa de a ieşi să i se frece de picioare.

— Ţi-am citit dosarul. Era o colegă de clasă. Ai violat-o în spatele sălii de sport.

— Mă provocase.

— Tu ai insultat-o. Apoi i-ai tras un pumn, ai lovit-o...

— Era o târfă, se culca deja cu toată lumea. Unul în plus sau în minus, ce mai conta?

— De mai multe ori... În cap... Foarte violent... *Traumatism cranian...* Şi apoi, ai violat-o cu o pompă... o pompă de umflat mingi... Nu va putea să mai aibă niciodată copii, ştiai?

— A fost acum mult timp...

— Ce-ai simţit în acel moment, îţi aminteşti?

Tăcere.

— N-aţi putea înţelege, sugeră Jensen cu o voce neplăcută, plină brusc de fanfaronadă.

Servaz se încordă. Vocea aceea. Egoism şi aroganţă în stare pură. Întinse o mână sub bufet. Pisicuţa albă apăru, cu încetinitorul. Se apropie cu teamă şi poliţistul simţi o limbă minusculă şi aspră pe vârful degetelor. Alte pisici apărură lângă el, dar le alungă pentru a se putea concentra asupra bulgăraşului alb.

— Explică-mi, zise Espérandieu – iar Servaz percepu în spatele tonului răbdător al adjunctului său furia şi dezgustul ce rezonau ca un ecou în vocea sa.

— De ce-aş face-o? Vorbiţi de lucruri pe care nu le înţelegeţi, n-aveţi nici cea mai mică idee ce simt oamenii ca noi... de *intensitatea* emoţiilor noastre, de... *puterea* experienţelor pe care le trăim. Fantasmele oamenilor de teapa voastră – care se supun legii şi moralei, care trăiesc cu teama de justiţie şi de părerea altora – vor fi mereu la ani-lumină depărtare de adevărata libertate, de adevărata putere. Vieţile noastre sunt cu mult mai bogate, mai intense decât ale voastre.

Vocea îi şuiera.

— Am fost la închisoare, am plătit, n-aveţi ce să-mi mai faceţi. În prezent respect legea...

— Da? Şi cum o faci? Ca să-ţi reprimi pornirile, vreau să spun? Ca să n-o comiţi? Te masturbezi? Mergi la prostituate? Iei medicamente?

— ...dar n-am uitat nimic, continuă Jensen fără să ţină cont de întrerupere. Nu regret, nu reneg nimic, nu simt nicio remuşcare. N-o să-mi cer scuze că sunt cum m-a făcut Dumnezeu...

— Asta ai simţit încercând să le violezi pe cele trei femei pe malul fluviului Garonne? întrebă Espérandieu răbdător. Spun corect *ai încercat.* Pentru că nici măcar n-ai terminat. Ai luat-o la pumni pe biata fată cu atâta furie, pentru că n-a reuşit să ţi-o scoale, nu?

Servaz ştia ce încerca să facă adjunctul său: să-l enerveze, să-l facă să reacţioneze, să-l oblige să se justifice, să se dea mare. *Nu va merge...*

— Am violat patru femei şi am plătit, răspunse rece tipul. Pe trei dintre ele le-am băgat în spital. (O spusese ca un fotbalist care se lăuda că marcase un gol.) Trebuie să realizaţi că nu obişnuiesc să fac lucrurile pe jumătate. (Scoase un râset scrâşnit, care îi ridică părul pe ceafă lui Servaz.) Deci vă daţi seama că nu puteam fi eu...

Scursura spunea adevărul. Încă din primele minute, Servaz avusese convingerea că nu era el. Nu de data asta, în orice caz... Privi pisica albă.

Şi se cutremură.

Îi lipsea o ureche. În locul ei rămăsese o cicatrice roz.

O pisicuţă albă cu o ureche lipsă – unde mai văzuse asta?

— Lăsaţi-mi pisica în pace! zise Jensen.

Lăsaţi-mi pisica în pace...

Brusc, îşi aminti. Femeia asasinată în casa ei de la ţară în luna iunie, în apropiere de Montauban. Servaz citise raportul. Trăia singură, fusese violată, apoi strangulată, după ce-şi luase micul dejun: legistul găsise în bolul alimentar cafea, resturi de pâine din cereale şi dulceaţă de citrice şi de kiwi. Era cald. Toate ferestrele erau larg deschise pentru a lăsa să pătrundă răcoarea dimineţii. Agresorul nu trebuise decât să sară pe una dintre ele. Ora 7 dimineaţa şi vecini la mai puţin de 30 de metri. Şi cu toate astea, nimeni nu văzuse nimic, nici nu auzise – şi jandarmii nu avuseseră nicio pistă. Sau vreun indiciu. Singurul lucru pe care-l observaseră era că pisica femeii dispăruse.

O pisică albă cu o singură ureche...

— Nu e pisica ta, zise Servaz cu blândeţe, în timp ce se ridica.

Avu impresia că aerul devine mai greu. Se încruntă. Îşi simţi toţi muşchii invadaţi de adrenalină. Jensen nu mai mişca. Tăcere. Un nou fulger lumină salonul; doar gămăliile ochilor se mişcau pe faţa lui, trecând de la unul la altul.

— Înapoi! strigă deodată.

O armă în mâna plină de inele. *Greşeala mea,* gândi Servaz aruncându-i o privire lui Vincent.

— Înapoi!

Îl ascultară.

— Nu face vreo prostie! zise Espérandieu.

Jensen sări dintr-odată. Cu agilitatea unui şoricel, ocoli mai multe mobile, deschise o uşă spre curtea din spate şi dispăru, în timp ce ploaia şi vântul năvăleau în cameră. Servaz rămase un moment interzis – apoi porni pe urmele lui.

— UNDE FUGI? urlă Vincent în spatele lui. MARTIN! UNDE FUGI? NICI MĂCAR N-AI ARMĂ!

Uşa cu geam se legăna în bătaia vântului, lovind peretele din spate al casei. Aceasta dădea spre un taluz al căii ferate, dar un grilaj interzicea accesul mai departe. În loc să-l escaladeze, Jensen alergase de-a lungul lui şi acum străbătea în viteză terenul viran măturat de ploaie. Servaz apăru şi el în spate. În lumina fulgerelor, ridică ochii spre liniile electrice ale căii ferate, deasupra terasamentului, căutându-l pe fugar, apoi întoarse capul şi-l zări alergând în direcţia micului tunel prin care veniseră el şi Espérandieu, care trecea pe sub celelalte linii ce se uneau cu cea principală.

În dreapta tunelului, dedesubtul locului unde se întâlneau liniile, era o uşă. O rampă de ciment ducea apoi până la un fel de cazemată din beton, un posibil post de schimbare a macazurilor. Nici uşa – unde mai multe plăci semnalizatoare interziceau intrarea, din cauza riscului de electrocutare –, nici gardul nu-i descurajaseră pe artiştii pasionaţi de graffiti: fiecare centimetru pătrat de beton era acoperit cu litere mari, colorate. Picături de apă scânteiau pe fondul negru al nopţii luminate intermitent de fulgere, căreia tunetul îi dădea glas: furtuna se răsucea spre Toulouse. Şiroaie de apă înghiţeau iarba de pe taluz, traversau gardul şi se răspândeau pe terenul viran nămolos, unde formau o deltă de pârâiaşe şi băltoace.

Servaz începu să alerge prin torente. Jensen escalada deja uşa. Îl văzu fugind întâi spre vârful rampei din beton, apoi înconjurând postul de schimbare a macazurilor, sus, în direcţia şinelor. În acel loc, se ridicau mai mulţi piloni de oţel ce susţineau o reţea complexă de grătare, linii electrice primare şi secundare, de transformatoare şi catenare. Părea o substaţie şi lui Servaz îi trecu imediat prin cap *înaltă tensiune.* Se gândi la *furtună, tunet, fulgere, ploaie, conductivitate* – la acei mii de volţi, amperi sau Dumnezeu ştie ce chestii care circulau pe linii, ca nişte capcane mortale. *Unde mama naibii mergi?* îşi spuse. Jensen nu părea conştient de primejdie. Îl preocupa doar trenul de marfă care rula cu încetinitorul prin faţa lui, barându-i trecerea.

Servaz ajunse şi el la uşă. Şosetele îi erau leoarcă în pantofii îmbibaţi de apă; gulerul cămăşii îi era ud complet, ca şi părul căzut pe frunte.

Îşi şterse faţa şi porni să escaladeze obstacolul, căzând apoi pe cealaltă parte. Haina i se agăţă probabil de ceva, pentru că auzi un sunet de material sfâşiat când atinse cimentul.

Sus, Jensen ezita.

Servaz îl văzu aplecându-se întâi, ca să se uite pe sub vagoane, apoi la îmbinarea între ele – dar chiar dacă trenul rula foarte încet, se temu probabil să nu fie strivit sub roţi, pentru că se agăţă în zbor de una dintre scări şi se căţără spre acoperiş.

Nu face asta!

Nu face asta!

Nu acolo, e stupid!

— Jensen! strigă el.

Bărbatul se întoarse, îl zări şi începu să urce de două ori mai repede. Şinele luceau în ploaie. Servaz ajunse în vârful rampei. Călcând pe piatra terasamentului, se prinse la rândul său de o scară metalică.

— Martin! Ce faci?

★ ★ ★

Vocea lui Espérandieu, de jos. Servaz pune un picior pe scară, se trage cu mâna prinsă de o bară glisantă, pune şi celălalt picior... Aude bâzâitul electricităţii în liniile de deasupra capului, ca o mie de viespi. Ploaia ce sare pe acoperişul vagonului, împrăştiindu-se. Îi curge prin păr, pe sprâncene în jos...

Ajunge la nivelul acoperişului. Jensen e tot acolo. Ezitând, siluetă înălţată în lumina fulgerelor – doar la câţiva metri de catenare şi linii electrice. O suprasarcină traversează o clipă de la un capăt la altul: FFFFŞŞŞŞŞŞŞŞŞŞŞŞ... Lui Servaz i se zbârleşte părul pe mâini. Îşi şterge din nou faţa şiroind de apă. Pune piciorul pe acoperiş. Ploaia loveşte cu furie vagonul. Jensen întoarce capul, spre dreapta, spre stânga, paralizat de incertitudine, cu spatele la Servaz şi picioarele depărtate...

— Jensen, o să ne prăjim amândoi dacă mai rămânem aici...

Nicio reacţie.

— Jensen!

Pierdere de vreme, cu tot zgomotul ăla.

— JENSEN!

Apoi...

...apoi, vede lucrurile într-un fel de ceaţă de senzaţii dilatându-se şi contrazicându-se, o accelerare brutală a timpului, o cursă bruscă, insolită şi inexplicabilă: când Jensen se întoarce spre el, cu arma în mână (din a cărei ţeavă ca o gură neagră ţâşneşte o flacără), un arc electric de un alb atât de luminos, încât îi arde retina, se desprinde din catenară şi cade peste Jensen, îl loveşte, curios, nu în creştetul capului, ci pe partea stângă a feţei, între ureche şi mandibulă, îşi croieşte drum prin corp, prin picioare şi labele picioarelor, acoperişul ud al vagonului, transformându-l pe fugar într-un prăjitor de pâine şi proiectându-l imediat la câţiva metri... Servaz observă încărcătura electrică reziduală ce traversează acoperişul plin de apă până sub picioarele lui şi părul i se ridică în cap – dar un fapt de altfel foarte important pentru viitorul său se petrece în acelaşi timp: în următoarele 10 secunde, proiectilul ieşit din armă intră în contact cu haina lui de lână şi mohair, fleaşcă de apă, o traversează cu 350 de metri pe secundă, adică cu 10 mai mult decât viteza sunetului, trece la fel şi prin ţesătura 42% poliamidă, 30% lână şi 28% alpaca a puloverului cu gât rulat, epiderma, derma şi hipoderma pielii sale umede, la câţiva centimetri de sfârcul stâng, muşchiul oblic extern şi sternul, perforează apoi marginea anterioară a plămânului stâng, cu textură spongioasă şi elastică, apoi pericardul, pentru a intra în final în inimă, la înălţimea ventriculului stâng – cordul pompând şi expulzând sângele într-un ritm accelerat de frică –, înainte de a ieşi pe cealaltă parte.

Şocul îl proiectează în spate.

Şi ultimele lucruri pe care le percepe Martin Servaz sunt electricitatea statică de sub picioare, picăturile de ploaie

rece pe obraz, mirosul de ozon al aerului şi urletele adjunctului său de la baza terasamentului, în timp ce o viespe de metal mortală îi străpunge inima.

5. Într-o zonă vecină cu moartea

— Rană produsă de AF şi TPT, se aude vocea femeii în apropierea lui. Repet: rană produsă de armă de foc şi traumatism penetrant al toracelui. Plagă împuşcată la inimă, extrem de suspectă. Orificiu de intrare în regiunea pericardică. Ieşire în partea dorsală. TRC mai mare de 3 secunde. Tahicardie mai mare de 120 bpm. Fără răspuns la durere şi lipsă de reacţie a pupilelor la lumină. Cianoză a buzelor, extremităţi reci. Situaţie foarte instabilă. Prevăzută operaţie cât mai curând posibil.

Vocea îi parvine prin mai multe straturi de pansament. E calmă, dar ghiceşte în ea nota de urgenţă – nu i se adresează lui, ci altcuiva, pe care el nu-l aude.

— Avem şi un al doilea rănit, adaugă ea. Arsuri de gradul trei prin electrocutare la o linie de înaltă tensiune. Stabilizat. Avem nevoie de un loc la Arşi. Pregătiţi-vă. E o nebunie aici!

— Unde e celălalt poliţist? urlă o a doua voce puţin mai departe. Vreau să ştiu calibrul nenorocitei ăleia de arme şi tipul muniţiei!

În lumina fulgerelor ce desenează zigzaguri mari pe cer, ghiceşte printre gene pâlpâiri mai colorate, ritmice, în dreapta. Aude şi zgomote: voci îndepărtate, numeroase, ecoul sirenelor, un tren ce scârţâie şi scrâşneşte la un macaz...

Ce idioţenie să alergi după tipul ăla, fără să ai armă!

Deodată, rămâne perplex. Tatăl lui. Tatăl lui îl priveşte, în picioare, de aproape, cum stă întins pe targă. *Ce faci aici?* se gândeşte el. Te-ai sinucis când aveam 20 de ani, chiar eu te-am găsit. Ai făcut-o precum Socrate, ori Seneca. În biroul în care-ţi corectai întotdeauna lucrările. Cu Mahler pe fond. În ziua aia veneam acasă de la facultate... Aşa că, spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, cum poţi să te afli aici?

E chiar stupid, pe bune.

Tată? Tată? La naiba, unde a plecat? În jur e multă

agitaţie. Masca asta de pe faţă îl deranjează, i se pare că o pastă groasă îi acoperă faţa – dar simte că pe acolo trece viaţa spre plămâni. Aude o altă voce familiară, una teribil de înspăimântată. *Trăieşte? Trăieşte? Trăieşte?* Vincent, e Vincent. De ce e panicat? El se simte bine. Chiar aşa: se simte ciudat de bine. E în regulă, ar vrea să-i spună. În regulă. Dar nici nu poate vorbi, nici nu se poate mişca.

— Prioritatea numărul unu, menţinerea volumului de sânge: completăm! zbiară o nouă voce foarte aproape de el. Aduceţi benzile! Daţi-mi *blood pumps!*

Şi vocea asta e aproape panicată. E în regulă, ar vrea să le spună. Mă simt bine, vă garantez. Cred că nu m-am mai simţit în viaţa mea aşa de bine. Brusc, are sentimentul că ceva nu merge în direcţia corectă, că pluteşte deasupra propriului corp. Stă în aer, suspendat în vid. Îi vede precipitându-se în jurul lui, metodic, cu precizie, disciplinaţi. Un alt el, lungit acolo, jos. Se vede pe sine alături de ceilalţi. *Doamne, arăţi tare rău! Pari un cadavru!* Nu simte nicio durere. Doar o pace interioară cum nu mai simţise niciodată. Îi priveşte agitându-se. Îi iubeşte pe oamenii ăştia. Pe toţi.

Şi asta ar vrea să le-o spună. Cât de mult îi iubeşte. Cât de mult contează pentru el – toţi –, chiar şi cei pe care nu-i cunoaşte. De ce n-a reuşit să le spună niciodată acest lucru oamenilor pe care-i iubeşte? Acum e prea târziu. Prea târziu. Ar vrea ca Margot să fie acolo. Şi Alexandra. Şi Charlène. Şi Marianne... E ca şi cum ar fi fost atins de un electroşoc. *Marianne...* Unde e[3]? Ce s-a mai întâmplat cu ea? Trăieşte sau e moartă? Oare va muri şi el, fără să cunoască răspunsurile?

— Haideţi, să ne mişcăm! zice vocea. La trei: unu... doi...

★ ★ ★

În ambulanţă, în timp ce începe să se îndepărteze, vede că asistentul care se apleacă deasupra lui are părul vopsit. E un contrast bizar între şuviţele blonde şi faţa brăzdată de riduri. Servaz îl vede de sus, ca şi cum ar fi lipit cu spatele de plafon. Celălalt eu, ţintuit pe targă, cu tuburi în

[3] Vezi *Cercul (N. a.).*

braţ şi mască de oxigen pe faţă, în timp ce asistentul continuă să dea raportul de urgenţă. Câţi ani are? *Ar trebui să nu te mai preocupe atât imaginea ta,* gândeşte el. *Există lucruri mult mai importante în viaţă.* De exemplu, să le spui oamenilor pe care-i iubeşti că-i iubeşti. Unde e Marianne? îşi repetă el. E vie sau moartă? Îşi spune că nu va întârzia prea mult să afle.

Uneori – ca în acel moment, de exemplu – se deconectează complet. Nicio îndoială: e pe Drumul Fără întoarcere. *Mă simt bine. Mă simt foarte bine. Sunt pregătit, dragilor, nu vă faceţi griji.* Uşile ambulanţei se deschid larg.

Spital.

Blocul operaaatorrr nr. 3!

Hemostaaaazăăăă!

Trebuie asigurată hemostaaaazaaaa!

★ ★ ★

Clinchete. Voci. Neoane defilând printre gene. Holuri... Aude fâşâitul roţilor brancardei pe podea... uşi batante... miros de etanol în nări... Are ochii pe jumătate închişi, n-ar trebui să vadă: „comă stadiul 2”, a zis careva la un moment dat. N-ar trebui nici să înţeleagă. Poate că visează, cine ştie? Dar îţi poţi oare imagina termeni precum „hemostază” – cuvinte pe care nu le-ai mai auzit niciodată şi care totuşi au un sens atât de precis? Va trebui să clarifice această problemă, la un moment dat.

Deformare profesională, zâmbeşte el – în sinea lui, bineînţeles.

Pendulează neîncetat între o luciditate haotică şi ceaţă completă. Deodată, ghiceşte prezenţa mai multor persoane aplecate deasupra lui, cu bonete şi bluze albastre. Priviri. Toate concentrate asupra lui ca razele unei lentile.

— Vreau un bilanţ lezional exhaustiv. Unde sunt concentratele eritrocitare, trombocitele, plasma?

Cineva le ridică şi le prezintă cu grijă. El se cufundă din nou în ceaţă.

— Pregătiţi instrumentele pentru toracotomie anterolaterală stângă.

Iese pentru ultima dată la suprafaţă. O luminiţă îi trece prin faţă, de la un ochi la altul.

— Pupilele nu reacţionează. Nu reacţionează nici la durere.

— Anestezia, pregătită?

Din nou masca pe figură, ca o labă de grizzly. Aude o voce mai puternică decât celelalte:

— Îi dăm drumul!

Deodată, zăreşte un tunel lung ce urcă şi urcă spre cer. Ca în nenorocitul ăla de tablou al lui Hieronymus Bosch – cum naiba se numea? Urcă prin tunel. Ce mai e şi chestia asta?*... Zboară.* La capăt, o lumină. La naiba, unde mă duc? Cu cât se apropie, cu atât lumina se face mai... STRĂLUCITOARE. Mai strălucitoare decât orice altă lumină văzută de el vreodată.

Unde mă aflu?

E întins pe masa de operaţie – şi totuşi merge printr-un tablou plin de lumină, un peisaj de vis. Cum e posibil aşa ceva? Un peisaj de o frumuseţe care-ţi taie respiraţia („care-ţi taie respiraţia”, *ce glumă bună, bătrâne!* îi trece prin minte, gândindu-se la masca de oxigen). Vede munţi albaştri în depărtare, un cer de un senin absolut, dealuri ŞI LUMINĂ. Multă lumină. O lumină strălucitoare, sclipitoare, magnifică, tangibilă. Ştie bine unde se află – într-o zonă vecină cu moartea, poate chiar de cealaltă parte –, dar nu simte nicio teamă.

Totul e frumos, luminos, fantastic. *Primitor.*

Stă pe o înălţime ce domină dealurile din jur, râurile sclipitoare ce îmbrăţişează şerpuitoare capriciile terenului. Vede în vale la aproximativ 500 de metri, un fluviu ce înaintează leneş în direcţia lui, în inima peisajului, dinspre orizont. Urmează drumul ce coboară spre el şi, cu cât coboară, cu atât aspectul fluviului i se pare neobişnuit. E o minune de neimaginat fluviul ăsta! Cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată! Şi brusc, pe măsură ce se apropie, înţelege: fluviul e făcut din fiinţe umane care merg umăr la umăr – ce vede el e fluviul umanităţii, trecute, prezente, viitoare...

Sute de mii, de milioane, de miliarde de fiinţe umane…

Parcurge ultima sută de metri şi, când intră în mulţimea imensă, se simte copleşit, înconjurat de o iubire palpabilă. Cufundat în mijlocul acestui fluviu enorm de oameni, începe să plângă de bucurie. Realizează că niciodată, nici măcar o clipă în toată viaţa lui, n-a fost atât de fericit. Nu s-a simţit atât de împăcat cu sine, cu ceilalţi. Niciodată viaţa n-a avut un parfum atât de suav, nici oamenii nu i-au arătat atâta iubire. O iubire care-i inundă întreg sufletul.

(Viaţă? zice o voce discordantă înlăuntrul lui. *Nu vezi că lumina şi iubirea asta înseamnă moarte?)*

Se întreabă de unde vine acea disonanţă, acel acord discordant, aşa dintr-odată – la fel de puternic precum cel de la finalul Adagioului din Simfonia a X-a de Mahler.

Vede printre gene pe cineva la căpătâiul său, la limita câmpului vizual. Pentru o clipă, nu ştie cum o cheamă pe tânăra frumoasă cu faţa îngrozită. Are probabil vreo 22-23 de ani. Apoi ceaţa se risipeşte şi redevine lucid. Margot. Fata lui. Când sosise? Ar fi trebuit să fie în Québec.

Margot plânge. Aşezată aproape de patul lui, are obrajii scăldaţi în lacrimi. Poate *să simtă* gândurile fiicei lui, să simtă cât e de nefericită – şi, dintr-odată, i se face ruşine.

Îşi dă seama că nu mai e în sala de operaţie, ci într-un salon.

Reanimare, îi trece prin cap. Secţia de reanimare.

Apoi uşa se deschide şi un bărbat cu bluză albă apare însoţit de o asistentă. Pentru o clipă, intră în panică, pentru că tipul în bluză albă şi cu faţă gravă se întoarce spre Margot. O va anunţa că tatăl ei a murit.

Nu, nu, nu sunt mort! Nu-l asculta!

— Comă, spune bărbatul.

Servaz o aude pe Margot punând întrebări. Ea e în afara câmpului său vizual şi el nu se poate mişca. Nu reuşeşte să înţeleagă tot ce spun, dar începe să perceapă semnale familiare în vocea fiicei sale: limbajul voit tehnic şi încriptat al medicului o enervează. Ea îi cere să-i explice simplu. Şi să-i dea răspunsuri exacte. Medicul îi răspunde cu acel amestec de compasiune profesională, aroganţă şi

condescendenţă pe care Servaz îl cunoaşte, având adesea de-a face cu doctorii în meseria lui – şi Margot, draga lui Margot îşi pierde calmul.

Hai, se gândeşte el. *Fă-l să-şi înghită nenorocita lui de superioritate!*

Într-un final, medicul îşi schimbă atitudinea. Reia explicaţiile pe un ton diferit, în cuvinte simple. *Hei, voi, sunt aici!* ar fi vrut să le strige. *Hei! Hei! Aici! Despre mine vorbiţi!* Dar e incapabil să scoată vreun sunet – şi, oricum, are chestia aia înfundată în gură.

★ ★ ★

— M-auzi?

Nu-şi aminteşte bine nici unde fusese plecat, nici cât. Are vagul sentiment că a găsit lumina şi fluviul uman, dar nu mai e sigur nici de asta. În tot cazul, e din nou în camera de spital. Recunoaşte tavanul, cu acea pată maro în forma continentului african.

— M-auzi?

Da, da, te-aud.

— M-auzi, tată?

Da, da, te-aud!

— TATĂ, M-AUZI?

Ar vrea s-o prindă de mână, să-i facă un semn, unul singur, nu contează ce semn – o clipire din gene, un tremur al degetului, un sunet – ca s-o ajute să înţeleagă, dar e prizonier în acel sarcofag de corp al lui fără viaţă.

Nu reuşeşte să-şi amintească unde fusese cu o clipă înainte. Asta îl îngrijorează. Acea lumină, oamenii, peisajul – erau... *reale?* De fapt, păreau al naibii, al dracului, groaznic de reale. Margot vorbeşte, *îi* vorbeşte *lui* şi el trebuie s-o asculte.

Ce frumoasă eşti, fata mea, se gândeşte, când ea se apleacă spre el.

★ ★ ★

Începe să recunoască nişte repere. Sunt şi alte saloane, alţi pacienţi la Reanimare: îi aude uneori chemând asistentele sau apăsând pe butoanele de urgenţă şi declanşând alarme stridente.

Aude paşii grăbiţi ai asistentelor prin faţa uşii deschise şi şoaptele stânjenite ale vizitatorilor. Sunete în ceaţă. Totuşi, în timpul perioadelor de luciditate, realizează un fapt important: se află în centrul unei pânze de păianjen de tuburi, bandaje, fire electrice, electrozi, pompe, iar zumzăitul aparatului din dreapta – nu va întârzia să-l numească maşina-păianjen – o vrăjitorie modernă, un blestem care-l ţine captiv şi a cărui perversitate este tubul de silicon care-i intră în gură. E lipsit cu totul de autonomie, fără să se poată mişca, fără apărare, la mila maşinăriei – la fel de inert ca un mort.

Sau poate e chiar… mort?

Pentru că, odată cu seara, când nu mai e nimeni în cameră, morţii iau locul celor vii…

★ ★ ★

Liniştea ia în stăpânire noaptea, atât în secţie cât şi la el în salon, şi, dintr-odată, sunt acolo. De exemplu, tatăl lui care-i spune:

Îţi aminteşti de unchiul Ferenc?

Ferenc era fratele mamei. Un poet. Tata spunea că mama şi unchiul Ferenc iubeau atât de mult limba franceză pentru că erau unguri.

O să mori, zice tatăl lui cu blândeţe. *O să ni te-alături. Nici nu-i aşa de groaznic, o să vezi. O să-ţi fie bine cu noi.*

Îi priveşte. Pentru că noaptea, când are viziuni, poate întoarce capul. Sunt peste tot: în picioare pe lângă pereţi, lângă uşă, fereastră, aşezaţi pe scaune sau pe marginea patului. Îi cunoaşte pe toţi. De exemplu, pe mătuşa Cezarina, o femeie frumoasă, brunetă, cu sâni opulenţi, de care fusese îndrăgostit când avea 15 ani.

Vino, zice şi ea.

Şi Matthias, vărul său mort la vârsta de 12 ani de leucemie. Doamna Garson, profa de franceză care, într-a patra, îi citea dizertaţiile în faţa întregii clase. De asemenea, Eric Lombard, miliardarul mort într-o avalanşă – bărbatul care iubea caii –, şi Mila, astronauta care-şi tăiase venele în baie – cu siguranţă că cineva fusese lângă

ea în noaptea aceea, dar el renunţase s-o mai dovedească[4]. Şi chiar Mahler însuşi – uriaşul Mahler, geniul cu faţa obosită, lornion pe nas şi pălărie bizară pe cap, care-i vorbeşte despre blestemul cifrei 9: *Beethoven, Bruckner, Schubert... toţi au murit după ce au compus a 9-a Simfonie... aşa că eu am trecut de la a 8-a direct la a 10-a... am vrut să mă joc cu Dumnezeu – ce orgoliu! –, dar n-a fost de-ajuns...*

De fiecare dată când apar ei, îl învăluie aceeaşi iubire. N-ar fi crezut în veci că o astfel de iubire e posibilă. Şi totuşi, începe să i se pară suspect. Ştie ce aşteaptă de la el: *să plece cu ei.* Dar nu e pregătit. Nu i-a sunat ceasul. Încearcă să le explice, dar ei nu vor să înţeleagă nimic, cu zâmbetele alea, cu tandreţea învăluitoare şi blândeţea sfâşietoare. Sigur, iarba e mai verde acolo de unde vin ei, cerul mai albastru, lumina de mii de ori mai intensă – şi totuşi, nici nu se mai pune problema să rămână acolo de când a văzut-o pe Margot lângă patul lui.

★ ★ ★

Samira apare într-o bună dimineaţă, îmbrăcată ca de obicei în ţoale bizaroide.

Se apleacă şi intră în câmpul lui vizual, el observă fugitiv un cap de mort pe un hanorac şi o faţă în umbra unei glugi. Apoi, ea se retrage şi lui îi trebuie cam o jumătate de secundă ca să identifice faţa înfricoşător de urâtă – chiar dacă această urâţenie e destul de dificil de definit în realitate, pentru că ţine de o serie de detalii: un nas prea scurt, doi ochi bulbucaţi, o gură prea mare, o anumită asimetrie a trăsăturilor... Samira Cheung; cel mai bun membru al echipei sale de anchetă, împreună cu Vincent.

— La naiba, şefu', dac-aţi vedea ce moacă aveţi...

Ar vrea să zâmbească. O face, în sinea lui. Texte marca Samira... Tipa se încăpăţânează să-i zică „şefu'", chiar dacă i-a spus de mai multe ori cât i se pare de ridicol. Samira se învârte în jurul patului şi iese din câmpul lui vizual pentru a merge să ridice storul, iar el observă în trecere că are încă „cel mai mişto cur" din brigadă.

[4] Vezi *Înghețat* și *N'éteins pas la lumière (N .a.).*

Ăsta e paradoxul cu ea. Un corp perfect şi una dintre cele mai urâte feţe pe care Servaz o văzuse vreodată. Oare e sexist? Posibil. Samira însăşi nu se sfieşte să-şi dea cu părerea despre particularităţile anatomice ale bărbaţilor pe care-i întâlneşte.

★★★

— ...cum sunt asistentele?... fetişul cu asistenta goală pe sub uniformă vă spune ceva... şefu'?... o să mă întorc mâine... şefu'... promit...

★★★

Zilele trec. Şi nopţile. Bune şi rele. Linişte la Reanimare ziua şi nelinişte noaptea. Câte zile şi câte nopţi – n-ar putea spune.

Pentru că aici timpul nu există. Singurul lui reper: asistentele. Ele îi dau un ritm, înlocuindu-se una pe alta.

E perfect conştient de puterea nelimitată pe care o au asupra lui; sunt atotputernice, mai importante, în acel moment, decât Dumnezeu însuşi şi – şi chiar dacă, per ansamblu, sunt competente, devotate, meticuloase, *foarte ocupate* – nu uită să-i amintească, prin gesturi, voce, discurs, care au aceeaşi semnificaţie: „Eşti grav bolnav şi depinzi în întregime, în mod exclusiv, de noi."

Altă dimineaţă, altă vizită. Două feţe în ceaţă, lângă pat. Una e Margot, cealaltă... Alexandra, mama ei. Fosta lui soţie a făcut efortul să se deplaseze. Are ochii roşii. E tristă? Îşi aminteşte că au avut neînţelegeri după divorţ; apoi complicitatea a revenit, în parte – fără îndoială, graţie amintirilor comune, zile fericite, momente împărtăşite, acele ore în care Margot creştea, iar ei formau o echipă unită, sudată... Alexandra a luat ceva în greutate şi el îşi spune – destul de perfid, adevărat – că, per ansamblu, bărbaţii îmbătrânesc mai frumos decât femeile. De data asta crede că a râs puţin (evident, un râs tot în sinea lui): oh, drace, ar fi plătit scump să-i vadă faţa!

★★★

— ...zic că nu auzi nimic, se aude Vincent de pe scaunul său.

Sunt singuri în salon, cu uşa deschisă spre culoar, ca

întotdeauna.

Adjunctul se ridică. Se apropie de pat şi-i pune căştile pe urechi.

Şi... o, Doamne! Muzica asta! Tema – cea mai frumoasă scrisă vreodată! O, tumultul, sângerările, cuvintele de dragoste! Mahler... Dragul lui Mahler... De ce nu s-a gândit nimeni înainte? Are impresia că îi apar lacrimi în ochi şi-i curg pe obraji. Dar vede faţa adjunctului – care s-a aplecat spre el şi, cu siguranţă, caută cea mai mică reacţie emoţională – şi nu citeşte altceva decât decepţie în ochii lui, când îi scoate căştile şi se aşază la loc.

Ar vrea să zbiere: *Din nou! Din nou! Am plâns!*

Dar singurul care ţipă e creierul lui.

★ ★ ★

Altă noapte. Tatăl lui e din nou acolo, în salon. Aşezat pe scaun. Citeşte o carte cu voce tare. Ca atunci când Servaz era copil. Recunoaşte pasajul:

Nobilul Trelawney, doctorul Livesey şi ceilalţi gentlemeni îmi ceruseră să prezint în scris toate detaliile privitoare la Comoara din insulă, *de la început până la sfârşit, fără să omit nimic, şi pentru această insulă, şi asta doar din cauza comorii pe care o ascunde încă, iau pana în mână în anul de graţie 17..., şi mă întorc în vremea în care tata ţinea hanul* Amiralul Benbow, *unde marinarul acela cu faţa bătută de soare şi plină de cicatrice s-a adăpostit pentru prima dată sub acoperişul nostru.*

Ce spui, fiule? E cu totul altceva decât citeşti de obicei, nu?

★ ★ ★

Tatăl lui face probabil aluzie la numeroasele sale volume SF. Sau poate la lecturile lui actuale. Şi brusc, îşi aminteşte de o altă carte – terifiantă, avea probabil vreo 12-13 ani:

Oroarea şi dezgustul atinseră atunci, în mine şi în Herbert West, o intensitate insuportabilă. În seara asta, tremur doar amintindu-mi, mai mult decât în acea dimineaţă în care West murmurase, prin bandaje, teribila frază:

— *La naiba, nu era* totuşi *suficient de rece.*

★ ★ ★

De ce-l bântuie acum această amintire? Fără îndoială, pentru că în seara asta, mai mult decât în oricare alta, tremură simţindu-i prezenţa în toate ungherele întunecate: cea pe care a simţit-o în casa lugubră de lângă calea ferată – *Calea Paradisului* – care s-a lipit de el atunci şi l-a urmărit până aici, ca unul dintre acele blesteme care, în filme, trec de la o victimă la alta.

La naiba, trebuie că-şi spune ea, *nu e încă destul de pregătit...*

6. Trezire

Deschise ochii.

Clipi.

Chiar clipi… De data asta, nu era în imaginaţia lui. Pleoapele i se mişcaseră cu adevărat. Asistenta de serviciu era cu spatele la el. Putea să-i vadă umerii şi şoldurile întinzându-i halatul în timp ce ea examina foile de observaţie.

— Vreau să vă iau sânge, zise ea fără să se întoarcă – şi fără să aştepte vreun răspuns.

— Mmmm…

De data asta, se întoarse. Se uită cu atenţie la el. Servaz clipi. Femeia se încruntă. El clipi din nou.

— La naiba! zise ea. Mă auziţi?

— Mmmmm.

— O, drace…

Plecă. Foşnetul halatului pe ciorapii de nailon, când părăsi în fugă salonul. Câteva secunde mai târziu, reveni cu un tânăr internist. Figură necunoscută. Ochelari cu ramă de oţel. Câteva fire în barbă. Acesta se apropie de el. Se aplecă. Foarte aproape. Faţa lui îi invadă câmpul vizual. Servaz simţi miros de cafea şi de ţigară în respiraţia lui.

— Mă auziţi?

Dădu din cap, simţind o durere în zona cervicală.

— Mmmm.

— Sunt doctorul Cavalli, zise internistul luându-i mâna stângă. Dacă înţelegeţi ce spun, strângeţi-mă de mână.

Servaz îl strânse. Fără vlagă. Totuşi, îl văzu pe medic zâmbind. El şi asistenta schimbară o privire.

— Mergeţi să-i spuneţi doctorului Cauchois. Rugaţi-l să vină imediat.

Apoi se întoarse spre el şi îi flutură un stilou prin faţa ochilor, plimbându-l de la stânga la dreapta şi înapoi.

— Puteţi să urmăriţi stiloul cu privirea, vă rog? Nu vă mişcaţi. Doar cu ochii.

Servaz se execută.

— Genial! O să vă scoatem tubul şi vom căuta nişte apă. Cel mai important, nu vă mişcaţi. Revin. Dacă înţelegeţi ce spun, strângeţi-mi mâna de două ori.

I-o strânse.

★ ★ ★

Se trezi din nou. Deschise ochii. Faţa lui Margot, aproape de el. Ochii erau umezi, dar ghici că, de data asta, de lacrimi de bucurie.

— O, tată! Te-ai trezit? Mă auzi?

— Bineînţeles.

O prinse de mână. Era caldă şi uscată într-a lui, rece şi umedă.

— O, tată, sunt atât de fericită!

— Eu, la fel, eu... (Îşi drese vocea, i se părea că are şmirghel în loc de faringe.) Eu... sunt... fericit că eşti aici...

Practic, reuşise să rostească fraza dintr-o suflare. Întinse o mână în direcţia paharului cu apă de pe noptieră. Margot înţelese şi i-l ridică în dreptul buzelor uscate. El o privi.

— E... Eşti de multă vreme aici?

— Aici în salon sau în Toulouse?... De câteva zile, tată.

— Şi serviciul tău din Québec?

Margot avusese mai multe joburi acolo în ultimii ani, dar sfârşise prin a-şi găsi locul la o editură canadiană. Se ocupa de partea externă. Servaz o vizitase de două ori şi traversarea oceanului cu avionul fusese de fiecare dată o caznă.

— Mi-am luat concediu fără plată. Nu-ţi face griji. Totul e aranjat. Tată, adăugă ea, e genial că te-ai... *trezit.*

Genial. Acelaşi cuvânt ca tânărul internist. Viaţa mea e genială. Filmul ăsta e genial. Cartea e de-a dreptul genială. Totul e genial, peste tot, tot timpul.

— Te iubesc, zise el. Tu eşti cea genială.

De ce spusese aşa ceva? Ea îl privi surprinsă. Roşi.

— Şi eu... Îţi aminteşti ce ţi-am spus când ai ajuns la spital după avalanşă?

— Nu.

— „Să nu-mi mai faci niciodată una ca asta.”

Îşi aminti. Iarna 2008-2009. Urmărirea prin munţi pe

snowmobil şi avalanşa. Margot la căpătâiul lui, la trezire. Îi zâmbi. Părând că-şi cere scuze.

★ ★ ★

— La naiba, şefu'. Ne-aţi tras o spaimă soră cu moartea!

Tocmai îşi lua micul dejun, compus dintr-o cafea îngrozitoare, pâine prăjită şi gem de căpşuni – şi medicamente, bineînţeles –, citind ziarul ridicat pe pernă, când Samira îşi făcu intrarea în trombă, urmată de Vincent. Ridică ochii din articolul care anunţa că Toulouse primea 19.000 de noi locuitori în fiecare an şi ar fi putut depăşi Lyon în circa 10 ani; găzduia 95.789 studenţi, 12.000 de cercetători, era legat de 43 de oraşe europene prin aeroportul său, de Paris prin mai mult de 30 de zboruri zilnice, dar – vestea proastă, la urmă – articolul făcea apoi trimitere la faptul că, între 2005 şi 2011, efectivele poliţiei din oraş, la fel ca şi cele ale poliţiei naţionale pe ansamblu, de altfel, nu încetaseră să scadă din motive strict bugetare şi că această scădere dramatică nu mai fusese compensată de atunci. Tot din cauza bugetului, fuseseră nevoiţi ca în 2014 să trimită în şomaj tehnic unii poliţişti de la Judiciar. Totuşi, evenimentele din 13 noiembrie 2015, de la Paris, schimbaseră radical regulile jocului. Poliţia şi justiţia redeveniseră peste noapte sectoare prioritare, percheziţiile de noapte fuseseră autorizate (Servaz se întrebase întotdeauna de ce naiba nu era posibil să arestezi un individ periculos înainte de 6 dimineaţa – la fel cum te-ai fi aşteptat ca în timpul războiului să existe în fiecare noapte un armistiţiu, observat doar de una dintre părţi), procedurile mult simplificate. Dezbaterea în legătura cu restrângerea libertăţilor publice şi oportunitatea de a extinde aceste măsuri nu întârziase însă să reînvie, lucru sănătos şi normal, de altfel, într-o democraţie, se gândi el.

Închise ziarul cu zgomot. Samira se învârtea ca leul în cuşcă în jurul patului, îmbrăcată într-o salopetă neagră, plină de fermoare şi catarame. Vincent purta o jachetă de lână gri peste o bluză marinărească şi blugi. Ca de obicei, păreau orice altceva decât poliţişti. Vincent îşi scoase

mobilul şi-l ridică în direcţia lui.

— Fă-ră-fo-to-gra-fii, articulă Servaz uitându-se la medicamentele de pe tăviţa din faţa lui: două împotriva durerii şi un antiinflamator.

Pastilele mici erau cele mai puternice, se gândi el.

— Nici ca amintire?

— Mmmm...

— Când ieşiţi, şefu'? voi să ştie Samira.

— Nu-mi mai spune şefu', e ridicol.

— Bine.

— Nu ştiu... Depinde de analize.

— Şi apoi, vă vor recomanda odihnă?

— Acelaşi răspuns.

— Avem nevoie de dumneavoastră la brigadă, şefu'.

El oftă. Apoi faţa i se lumină.

— Samira?

— Da?

— O să vă descurcaţi foarte bine fără mine.

Redeschise ziarul şi se cufundă din nou în lectură.

— Mda... poate... asta nu înseamnă...

Se întoarse pe călcâie.

— Merg să-mi caut o Cola.

Îi auzi tocurile de 15 centimetri îndepărtându-se pe culoar.

— Nu-i plac spitalele, zise Vincent ca explicaţie. Cum te simţi?

— Bine.

— Bine, bine – sau bine cu adevărat?

— Sunt gata de atac.

— Vrei să spui pentru serviciu?

— Pentru ce altceva?

Espérandieu oftă la rândul său. Cu moaca lui îmbufnată şi şuviţa de pe frunte, avea aerul unui licean.

— La naiba, Martin, cu câteva zile în urmă erai încă în comă. Nu poţi să fii atât de bine pe cât pretinzi. Nici nu te-ai ridicat încă din pat, fir-ar să fie! Şi tocmai ai fost operat pe cord deschis...

Se auzi o bătaie uşoară în uşa batantă şi Servaz întoarse

capul. Simţi un gol în stomac.

Charlène, preafrumoasa nevastă a adjunctului său, stătea în prag. Charlène, al cărei păr lung şi roşu ca flăcările unui foc de toamnă se amesteca cu blana groasă şi albă a gulerului, a cărei piele ca laptele şi ai cărei ochi imenşi şi verzi promiteau raiul oricui îi vedea.

Când se aplecă deasupra lui, simţi acea dorinţă primitivă pe care o încerca de fiecare dată în prezenţa ei.

Ştia că ea ştie. Era conştientă de dorinţa sălbatică pe care i-o inspira. Pe care le-o inspira tuturor bărbaţilor. Îşi trecu o unghie peste obrazul lui, apăsând, îi zâmbi.

— Sunt fericită, Martin.

Asta era tot. *Sunt fericită.* Nimic altceva. Şi ştiu că era absolut sinceră.

★ ★ ★

În zilele ce urmară, toţi membrii grupului de anchetă şi o bună parte din Brigada Omoruri, dar şi oameni de la Stups, BRB şi de la restul secţiilor Direcţiei Afacerilor Interne, chiar şi de la Serviciul Criminalistic, se perindară prin salonul lui. Din lepros, devenise un miracol. Fusese împuşcat şi-şi revenise. Toţi poliţiştii din Toulouse sperau ca într-o zi să li se întâmple şi lor la fel; trecerea prin salon era un fel de pelerinaj, un act de devoţiune aproape religios. Voiau să vadă, să pipăie, să înveţe de la cel înviat din morţi. Se voiau contaminaţi cu *baraka* lui.

Stehlin însuşi, directorul Poliţiei Judiciare din oraş, apăru şi el într-o după-amiază târzie.

— Dumnezeule mare, Martin, ai primit un glonţ în inimă. Şi-ai scăpat. E un miracol, nu?

— Mai mult de 60% din cei cu plăgi împuşcate în inimă mor pe loc, răspunse calm Servaz. Dar 80% din cei ce ajung în viaţă la spital supravieţuiesc. E drept că rata mortalităţii în cazul unei răni prin împuşcare în inimă e de patru ori mai mare decât în cazul rănilor cauzate de arme albe... Plăgile cardiace prin traumatism penetrant toracic privesc de regulă, în ordine, ventriculul drept, apoi cel stâng şi atriile... Muniţia uşoară e mai instabilă şi, după o primă traiectorie de penetraţie, are tendinţa să schimbe

direcţia; gloanţele fără blindaj au un tunel cavitar mai mare, lărgindu-şi diametrul la impact; în sfârşit, alicele mari au efect diferit, în funcţie de distanţă, cu leziuni perforante la mai puţin de trei metri şi amortizor de sunet la mai mult de 10.

Stehlin îl fixă năucit, apoi zâmbi. Ca în orice anchetă pe care o făcea, Martin studiase subiectul în amănunţime – ori poate că mânca pe pâine câţiva doctori.

— Tipul ăla, Jensen, e mort? întrebă Servaz în continuare.

— Nu, răspunse şeful diviziei, punându-şi sacoul gri pe spătarul scaunului. A fost tratat într-o secţie de arşi. Cred că, în momentul de faţă, face obiectul şedinţelor de reeducare într-o instituţie specializată.

— Serios? Adică e liber?

— Martin, a fost exonerat de acuzaţiile de viol şi omor asupra acelei fete care făcea jogging...

Pe fereastră, Servaz văzu norii făcând grimase pe deasupra acoperişurilor plate ale spitalului.

— E un criminal, decretă apoi.

— Martin, vinovatul a fost arestat, a şi mărturisit. Am găsit probe zdrobitoare la el acasă. Jensen e nevinovat.

— Nici chiar nevinovat. (Se aplecă ca să înghită corticoidul cu gust amar dizolvat în pahar.) *Tipul ăla a omorât pe altcineva...*

— Ce?

— Femeia ucisă în Montauban: el e.

Îl văzu pe Stehlin încruntându-se. De-a lungul anilor, şeful învăţase să ţină cont de părerile lui.

— Ce te face să spui asta?

— Ce-aţi făcut cu mama lui şi cu tonele de pisici?

— Mama lui e în spital, iar pisicile au fost date la Protecţia Animalelor.

— Sunaţi-i imediat. Vedeţi dacă mai au un motan alb cu o ureche lipsă. Ori l-au dat cuiva. Şi verificaţi ce a făcut Jensen în momentul crimei. Şi dacă telefonul lui n-a activat vreun releu din zonă în perioada aceea.

Servaz îi povesti lui Stehlin vizita lor acasă la Jensen,

despre pisoiul ascuns sub mobilă şi fuga tânărului când el îi spusese – prea încet, fără îndoială, ca să poată fi auzit de Vincent – că nu era pisica lui.

— Un pisoi alb, punctă Stehlin pe un ton evident sceptic.

— Da.

— Martin, la naiba, eşti sigur de ce-ai văzut? Vreau să spun... drace: un pisoi! Doar nu vrei să arestăm un tip pentru c-ai descoperit tu o pisică albă la el în casă!

— De ce nu?

— Niciun judecător nu va pune botul la aşa ceva, omule!

Şeful zicea „omule” acolo unde alţii ar fi zis „rahat”.

— Putem măcar să-l arestăm, nu?

— Pe ce bază? Tipul are un avocat care ne face deja viaţa amară.

— Ce?

Stehlin se învârtea prin rezervă, aşa cum obişnuia s-o facă în biroul lui generos – doar că aici nu avea loc şi se lovea de pereţi.

— Zice că l-ai ameninţat cu o armă de foc, forţându-l să urce pe platforma trenului, ştiind prea bine că risca să fie electrocutat, şi că ai făcut tot ce ţi-a stat în putere să se şi întâmple asta.

— Electrificat, rectifică Servaz. Şi a scăpat.

Îşi duse mâna la piept. Avea impresia că simte firele de sutură trăgând de rană. Sternul îi fusese tăiat cu cleştele ori cu foarfecă medicinală şi urmau să treacă săptămâni până când osul avea să se sudeze complet – săptămâni în care nu avea voie să se împingă în braţe, nici să ridice greutăţi.

— Nu contează. După părerea avocatului, a existat „intenţie” şi un „început de infracţiune prin acte vizând în mod direct consumarea infracţiunii”.

— Ce infracţiune?

— Tentativă de omor...

— Cum?

— În opinia lui, ai încercat să-l omori prin electrocutare. Ploua, n-ai putut să nu vezi atenţionările de pe uşă, dar l-ai urmărit oricum şi l-ai obligat să urce pe tren sub

ameninţarea armei... (Stehlin îţi flutură mâinile.) Ştiu, ştiu, nu ţine ca poveste nici pentru o secundă, nici măcar n-aveai arma la tine. Dar el pretinde contrariul, încercând să ne intimideze. În momentul ăsta, nu ne permitem să turnăm gaz pe foc.

— Tipul e un criminal.

— Ce probe ai? În afară de o pisică?

7. Séfar

— Mărturiile despre experienţe legate de moartea iminentă nu mai sunt contestate de nimeni, zise dr. Xavier. Pe de altă parte însă, realitatea unei *vieţi după viaţă* este incontestabilă, cu siguranţă. Cei care, asemenea dumneavoastră, au fentat moartea nu sunt prin definiţie morţi. Pentru că sunteţi aici.

Psihiatrul îi adresă un zâmbet călduros, care-i întinse buzele în mijlocul bărbii cenuşii – părând a spune: „Şi noi ne bucurăm”. Servaz se gândi că evenimentele din iarna 2008-2009 îl schimbaseră – psihic vorbind, dar şi fizic. Când îl cunoscuse, Xavier conducea Institutul Wargnier. Era un bărbat scund, pedant şi preţios, care-şi vopsea părul şi etala nişte ochelari roşii, ostentativi.

— Toate experienţele de moarte iminentă îşi pot găsi o explicaţie în disfuncţionalitatea creierului, o corelaţie neurologică.

Corelaţie. Servaz gustă cuvântul. Puţină pedanterie nu strica niciodată pentru a-ţi impune autoritatea: lucrurile erau la fel de pe vremea medicilor lui Molière. Din acest punct de vedere, Xavier nu se schimbase. Şi totuşi, în faţa lui stătea alt om. Îi apăruseră riduri pe frunte şi la coada ochilor care îşi pierduseră strălucirea, asemenea unor bucăţi de metal învechite. Xavier îşi păstrase gustul pentru termeni savanţi pe care îi manevra însă cu mai multă prudenţă, iar Servaz şi cu el înnodaseră o legătură foarte apropiată de adevărată prietenie. După incendiul de la Institutul Wargnier, îşi deschisese un cabinet particular la Saint-Martin-de-Comminges, în Pirinei, la doar câţiva kilometri de ruinele stabilimentului pe care-l condusese. Servaz mergea să-l vadă de două-trei ori pe an. Cei doi bărbaţi făceau lungi excursii pe munte, evitând cu grijă să învie trecutul. Care totuşi plana deasupra tuturor conversaţiilor, ca umbra muntelui peste oraş, începând de la 4 după-amiaza.

— Aţi fost în comă. Acea „decorporalizare” de care

vorbiţi… cercetătorii în neuroştiinţe de la Universitatea din Lausanne au reuşit s-o provoace unor persoane sănătoase, stimulând diferite zone ale creierului înaintea unei operaţii. În mod similar, faimosul *tunel* ar fi de fapt o lipsă de irigare a creierului, care provoacă o hiperactivitate la nivelul cortexului vizual. Hiperactivitate care produce acea lumină frontală intensă şi, prin consecinţă, o pierdere a vederii periferice, de unde impresia de imagine în tunel.

— Şi sentimentul de plenitudine, de iubire necondiţionată? întrebă Servaz, sigur că psihiatrul va scoate o altă explicaţie din pălărie.

Pentru Dumnezeu, unde ţi-a dispărut acea latură raţională cu care te mândreai? Doar eşti agnostic, omule, şi n-ai crezut niciodată în omuleţi verzi ori în telepatie.

— Secreţie de hormoni, răspunse Xavier. Aflux de endorfine. În anii ’90, cercetătorii germani ce studiau fenomenul sincopei şi-au dat seama că, în urma pierderii cunoştinţei, numeroşi pacienţi afirmau că s-au simţit nemaipomenit de bine, revăzând scene din trecut şi înălţându-se deasupra propriului corp.

Servaz îşi plimbă privirea prin cameră: mobilier elegant, lămpi amplasate strategic. Ferestrele dădeau spre o stradă pavată şi un salon de coafor. Cabinetul particular, amplasat la parterul unei case de oraş pe care doctorul o achiziţionase, era prosper. Era departe de remuneraţiile celor 162 de psihiatri oficiali ai Poliţiei Naţionale, a căror grilă indexată, care nu se modificase între 1982 şi 2011, fusese reevaluată *a minima* mai târziu. Dar el singur alesese să se mute.

Servaz, care fugise de psihiatri ca de ciumă în timpul celor câteva săptămâni când o crezuse moartă pe Marianne şi când fusese internat într-un centru pentru poliţişti în depresie…

— Şi toţi acei morţi pe care i-am văzut? Mulţimea aceea?

— Pe de o parte, să nu uităm de efectele secundare ale medicamentelor ce v-au fost administrate, nu numai în timpul anesteziei, ci şi la Reanimare. Apoi, gândiţi-vă la vise! Când visăm, facem lucruri incredibile: zburăm,

cădem de la înălţimea unei faleze şi scăpăm cu viaţă, călătorim dintr-un loc în altul, vedem persoane decedate ori oameni pe care nu-i cunoaştem în lumea reală.

— Nu era un vis.

Psihiatrul nu luă în seamă întreruperea.

— N-aţi avut impresia uneori în vis că sunteţi mai grozav, mai inteligent? (Făcu un gest cu mâna.) N-aţi avut niciodată sentimentul că ştiţi mai multe, că înţelegeţi lucruri pe care nu le înţelegeaţi în starea de veghe, că sunteţi mai puternic, mai abil, mai înzestrat, mai plin de forţă? Şi când v-aţi trezit şi amintirea visului era încă foarte vie, v-aţi mirat de puterea acelui vis, care părea... *atât de real.*

Ba da, gândi Servaz. Normal. Ca toată lumea. Când era student şi încerca să scrie, visa că redactează cu o uşurinţă deconcertantă cele mai frumoase pagini scrise vreodată – iar când se trezea, avea sentimentul tulburător că acele cuvinte, acele fraze magnifice existaseră cu adevărat, pentru câteva secunde, în mintea lui; se înfuria apoi pentru că nu şi le mai putea aminti.

— Atunci, cum vă explicaţi că toţi cei care-au trăit o asemenea experienţă – chiar şi cei mai raţionali, atei înrăiţi – s-au schimbat pentru totdeauna?

Xavier îşi încrucişă mâinile fine pe genunchi.

— Erau oare atât de atei pe cât păreau? Nu există, din câte ştiu eu, studii ştiinţifice cu adevărat serioase despre convingerile filosofice şi religioase ale acestor indivizi *înainte* de experienţa morţii iminente. Dar recunosc că schimbările observate la majoritatea sunt de necontestat. Excepţie făcând un anumit procent de mitomani şi de trăsniţi – aceiaşi care sună la poliţie pentru a se autoacuza de crime, presupun, ori care văd în asta ocazia de a mai ţine câteva conferinţe *plătite,* scuzaţi-mi ironia –, avem mărturiile foarte serioase ale unor oameni eminenţi, a căror sinceritate nu poate fi pusă la îndoială, despre aceste... *schimbări radicale de personalitate şi de sisteme de valori* după o stare de comă sau după o moarte iminentă...

Eu trebuia să fi ţinut acest discurs, îşi spuse Servaz. *Înainte, aş fi făcut-o. Ce se întâmplă cu mine?*

— Tocmai din această cauză, respectivele mărturii trebuie ascultate, continuă psihiatrul pe un ton liniştitor, aproape torcând, şi Servaz se gândi la un Raminagrobis cufundat în fotoliul său. Nu trebuie să le respingem cu o simplă ridicare din umeri. Pot ghici prin ce aţi trecut, Martin. Nu e important dacă există sau nu explicaţii pentru ce aţi trăit, ceea ce contează e că v-a schimbat.

O rază palidă de toamnă trecu prin fereastră şi mângâie un buchet de flori dintr-o vază chinezească. Servaz privi fascinat. Îi veni dintr-odată să plângă în faţa unei asemenea frumuseţi. De cealaltă parte a geamului, oamenii treceau pe stradă. Cu căciuli în cap, schiuri pe umăr şi apreschiuri în picioare.

— V-aţi *întors* şi totul s-a schimbat. E un moment dificil. Căci iată-vă întors la o viaţă care nu se mai potriveşte cu ceea ce aţi descoperit şi aţi văzut *acolo.* Va trebui să vă găsiţi un nou drum. Aţi vorbit despre asta cu cei apropiaţi?

— Nu încă.

— Există cineva cu care aţi putea vorbi?

— Fiica mea.

— Încercaţi! Dacă e nevoie, trimiteţi-o la mine.

— Nu sunt nici primul, nici ultimul care a trecut prin aşa ceva. Nu e nimic ieşit din comun.

— Dar asta vă priveşte *personal.* Şi e ceva important, de vreme ce sunteţi aici.

Servaz nu comentă.

— Aţi fost obiectul unei schimbări semnificative. Aţi trăit o experienţă bulversantă, care a produs modificări importante în personalitatea dumneavoastră. Aveţi impresia că aţi dobândit o cunoaştere pe care nu aţi cerut-o, care v-a căzut cumva în poală – lucru care nu poate rămâne fără consecinţe. Dar eu vă pot ajuta să-i faceţi faţă... Ştiu prin ce aţi trecut: am mai avut pacienţi ca dumneavoastră. Veţi avea impresia că sunteţi mai viu, mai lucid, mai atent la ceilalţi; o să vă reluaţi fostele obiceiuri, dar ele vă vor părea golite de sens. Tot ce ţine de material

îşi va pierde importanţa. Veţi simţi, cu siguranţă, nevoia să le spuneţi oamenilor că-i iubiţi – dar ei nu vor înţelege ce vi s-a năzărit ori ce faceţi. Se întâmplă adesea... Veţi traversa această fază de euforie, de dorinţă de a trăi, dar în acelaşi timp veţi fi extrem de fragil şi pândit de depresie.

Micul bărbat îşi strânse nodul de la cravata Ermenegildo Zegna, trase de marginile sacoului şi se ridică încheindu-se. Nu avea în el nimic fragil, euforic sau depresiv.

— Orice-ar fi, sunteţi aici, printre noi, în plină formă. Presupun că medicii v-au recomandat repaus...

— Aş vrea să mă întorc la serviciu.

— Cum, aşa, imediat? Credeam că vi s-au schimbat... priorităţile.

— Sunt de părere că fiecare dintre noi are o misiune aici, pe pământ... şi că a mea e de *a-i prinde pe răufăcători,* răspunse Servaz cu un surâs.

Îl văzu pe psihiatru încruntându-se.

— O *misiune*? Vorbiţi serios?

Servaz îi servi zâmbetul lui nr. 3 – cel care voia să spună „Ţi-am tras-o”.

— E ce s-ar aştepta lumea să spun, nu? Dacă aş fi convins că m-am întors din morţi... Nu vă îngrijoraţi, doctore: tot nu cred în extratereştri.

Xavier zâmbi palid, dar ochii îi sclipiră, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva important.

— Cunoaşteţi locul numit Tassili n’Ajjer din Sahara algeriană? întrebă el.

— Séfar, răspunse Servaz drept confirmare.

— Da, Séfar. Am avut ocazia să vizitez acest sit extraordinar, unic în lume, în urmă cu mai bine de 30 de ani. Aveam 22 de ani pe atunci. Am putut admira cele 15.000 de picturi rupestre, marea şi minunata carte a deşertului, ce povesteşte urmaşilor de peste milenii despre luptele şi civilizaţiile de la hotarul neoliticului. Cu acea operă înaltă de trei metri pe care unii au botezat-o Marele Marţian sau Marele Zeu din Séfar. Nici până în ziua de azi, nu ştiu exact ce-am văzut. Şi asta vă spune un om de

ştiinţă.

★★★

Ora 5 după-amiaza. Noaptea se lăsase de puţină vreme, când ieşi din cabinet pe străzile din Saint-Martin. Străzi care nu-l mai înspăimântau aşa cum se întâmplase ani în şir în trecut. Pe atunci, era suficient să se gândească la ele pentru ca inima să înceapă să-i bată ca o tobă.

Nimic din toate astea în acea seară. În ochii lui, oraşul îşi recăpătase farmecul uşor fanat de staţiune termală şi turistică, cu pârtii de schi cocoţate pe munţii din apropiere şi amintirea grandorii de odinioară încă vizibilă în hoteluri, trăsuri şi grădini. Discursul lui Xavier nu-l convinsese pe deplin, dar avusese meritul de a-l reconecta la realităţi mai terestre.

Se îndreptă spre maşină. Medicii nu-i dăduseră voie să conducă din nou decât recent şi doar pe distanţe mici: încadrase cele patru ore dus-întors în această categorie. Când părăsi valea îngustă din Saint-Martin pentru cea mult mai largă care se deschidea 20 de kilometri în aval – şi care îşi făcea loc printre munţii din ce în ce mai puţin înalţi până la câmpia ce se întindea între Montréjeau şi Toulouse –, se simţi plin de uimire copilărească în faţa masivelor ce se cufundau în noaptea albastră, a prezenţei lor binevoitoare, a luminiţelor firave ale satelor din acel „capăt de lume”, pe care drumul le înconjura fără să le traverseze, a cailor întrezăriţi în întunericul ceţos şi care nu se întorseseră încă acasă şi chiar şi în faţa acelei simple parcări în care străluceau ferestrele unui fast-food.

O oră şi jumătate mai târziu, intra în Toulouse prin Port de l’Embouchure, mergea de-a lungul canalului Brienne printre faţadele de cărămidă roz şi îşi parca Volvo-ul la unul dintre etajele parkingului Victor-Hugo, de deasupra magazinului cu acelaşi nume. Pe când tasta digicodul imobilului unde locuia, avu impresia subită că lumea reală semăna cu un vis. Iar cea pe care o lăsase în camera de spital, cu realitatea.

Rea (nimare) = *realitate?* se întrebă el.

Nu excludea posibilitatea ca tot ce văzuse în starea de

comă să fi fost din cauza substanţelor chimice pe care i le injectaseră şi a disfuncţionalităţilor din creierul său aflat în cădere liberă. Atunci de ce încerca un astfel de sentiment de pierdere? De ce-i era dor de starea de beatitudine pe care o simţise *acolo?* După ce se trezise, citise câteva lucrări pe această temă. Aşa cum subliniase şi psihiatrul, realitatea şi sinceritatea acelor mărturii nu puteau fi puse la îndoială. Şi totuşi, el nu era pregătit să admită că tot ce văzuse nu era altceva decât o fantasmagorie. Era mult prea raţional ca s-o facă. Şi apoi, frate, un fluviu de oameni fericiţi – era absurd.

Urcă scările şi intră. Margot era îmbrăcată într-un pulover de lână maro şi o pereche de pantaloni deschişi la culoare. Privirea ei avea dulceaţa aceea superioară rezervată celor bolnavi şi el fu gata să-i spună că se simţea foarte bine, dar se abţinu.

Pe masa pregătită observă lumânări. Din bucătărie îi veni miros de condimente. Recunoscu imediat muzica ce se înălţa din combina stereo. Mahler... Detaliul îl mişcă până la lacrimi. Încercă să şi le ascundă, dar Margot le observă.

— Ce ai, tată?

— Nimic. Miroase bine.

— Pui Tandoori. Te previn însă, nu sunt cine ştie ce bucătăreasă.

Încă o dată, încercă să se stăpânească: să nu-i spună cât de importantă fusese întotdeauna pentru el, că-i părea rău pentru toate dăţile când, într-un fel sau altul, o dăduse în bară în relaţia lor. *Ia-o uşor,* îi trecu prin minte.

— Margot, aş vrea să-mi cer scuze pentru...

— Şşşt. E inutil, tată. Ştiu.

— Nu, nu ştii.

— Ce anume nu ştiu?

— Ce am văzut acolo.

— Adică cum? Unde?

— Acolo... în comă...

— Despre ce vorbeşti, tată?

— Am văzut nişte lucruri... acolo... în comă.

— Nu-i nevoie să-mi povesteşti.

— Nu vrei să auzi?

— Nu.

— De ce? Nu te interesează ce mi s-a-ntâmplat?

— Nu, nu, nu e asta, dar nu vreau să ştiu, tată... Chestiile astea mă fac să mă simt prost.

Deodată, simţi nevoia să fie singur. Fata lui spusese că-şi luase concediu fără plată şi că va rămâne cât va fi necesar. Ce însemna asta? Despre cât timp era vorba? Două săptămâni? O lună? Mai mult? Prima dată când intrase la el în birou, după ce se întorsese de la spital, îl deranjase să observe că ea făcuse ordine fără să-i spună. Făcuse la fel cu bucătăria, salonul, baia – şi asta îl contrariase la fel de mult. Dar nu pentru multă vreme... I se tot întâmpla, de când ieşise din spital: acum avea chef să pupe oamenii pe stradă, să-i strângă în braţe, să le vorbească la nesfârşit – pentru ca imediat după aceea să nu vrea decât un singur lucru: să se refugieze în linişte şi singurătate, să se izoleze, să rămână doar cu el însuşi. Simţi din nou acea înţepătură în inimă, revăzând în minte lumina, oamenii aceia – iubirea lor necondiţionată.

★★★

Se uită la pastilele din mâna făcută căuş. Capsulele mari şi pastilele mititele. De când le lua, avea ameţeli, diaree, transpiraţii reci. Ori erau doar urmări ale comei? Ştia că ar fi trebuit să vorbească cu medicii despre asta – dar se săturase până peste cap de doctori şi de spitale. În ultimele mai mult de două luni, se văzuse cu cardiologi, dieteticieni, psihologi, fizioterapeuţi şi asistenţi de două ori pe săptămână. Până la urmă, nu era ca şi cum i-ar fi transplantat o inimă nou-nouţă. Ori i-ar fi făcut un dublu bypass. Nu exista riscul de recidivă, ori de respingere a grefei. Niciun factor de risc cardio-vascular. Urmase cu succes un program de antrenamente fizice, şedinţe de fizioterapie respiratorie, iar cel de-al doilea test de efort dovedise o îmbunătăţire semnificativă a performanţelor.

Deschise palma şi pastilele alunecară în chiuvetă, dădu drumul la apă peste ele şi le urmări dispărând în scurgere. Nu mai avea nevoie de ele. Se trezise din comă, înşelase

moartea; n-avea de gând să se îndoape cu medicamente. Nu acum. Voia să fie în deplinătatea capacităţilor sale pentru reîntoarcere. Nu mai simţea nicio durere în piept şi – dacă n-ar fi fost nenorocita de cicatrice când se dezbrăca – aproape că avea impresia că totul i se întâmplase altcuiva.

Nu-i era somn. În câteva ore, urma să se întoarcă la sediul Poliţiei şi ştia ce curiozitate avea să stârnească. Îi vor lăsa oare conducerea echipei? Cui i-o încredinţaseră în lipsa lui? Nici nu se gândise la asta până atunci. Se întrebă dacă realmente voia asta: să se întoarcă la viaţa dinainte.

8. Vizită nocturnă

Era o noapte fără lună şi, când parcă în faţă, casa era cufundată în întuneric. Părea abandonată şi pustie, nicio lumină în spatele obloanelor închise. Sus, pe calea ferată, trenurile continuau să treacă la fel de încet pe la macaze, scârţâind şi clătinându-se – şi, la fiecare trecere, Servaz îşi simţea părul de pe mâini zbârlindu-se.

Aşezat la volan, observa locul viran, antrepozitele acoperite de graffiti şi clădirea mare, izolată, la fel ca prima oară când ajunsese acolo.

Nimic nu se schimbase. Pe de altă parte, totul se schimbase. *În el.* Ca în faimoasa frază a lui Heraclit, nu mai era omul care venise aici cu două luni în urmă. Se întrebă dacă, a doua zi, colegii vor observa aceste schimbări, a doua zi, în prima zi de muncă după mai mult de două luni de absenţă.

Împinse portiera şi coborî.

Cerul era senin, luna lumina terenul viran. Bălţile se uscaseră şi dispăruseră. Era linişte, dacă făceai abstracţie de zvonul îndepărtat al oraşului şi al trenurilor în trecere. Se uită în jur. Era singur. Copacul uriaş proiecta aceeaşi umbră neliniştitoare asupra faţadei. Simţind cum îl cuprinde îngrijorarea, înaintă până la grădiniţa din faţă şi împinse portiţa, care se deschise scârţâind. Unde era pitbullul? Cuşca era tot acolo, dar lanţul zăcea pe jos, inert, ca o piele năpârlită de şarpe, fără nimic la capăt. Probabil că animalul fusese eutanasiat.

Urcă aleea printre plantele uscate, apoi treptele şi sună. Sunetul uşor stătut răsună prin camere goale, de cealaltă parte a uşii, dar nimic nu se clinti. Niciun răspuns... Puse mâna pe clanţă şi învârti. Încuiat. Unde era Jensen? Stehlin amintise ceva de o cură, de un oraş cu ape termale. Nu glumise? Tipul violase, omorâse şi acum se lăsa răsfăţat de mâini moi, de duşuri şi de băi fierbinţi într-un centru spa? Se uită din nou în jur. Nimeni. Scoase din buzunarul hainei o duzină de chei învelite într-o cârpă

murdară. Chei pentru „lovituri”, folosite de hoţi pentru a descuia yalele. O „mexicană”, aşa era numită o percheziţie ilegală. Se dedase deja la genul ăsta de „sport” în casa lui Léonard Fontaine, astronautul, într-o altă anchetă. *Nici nu m-am întors bine, că mă şi pun pe ilegalităţi.*

Yala ruginită îi dădu de furcă. În interior persista acelaşi miros de pipi de pisică, de ţigară stătută şi de bătrâneţe, şi el se ţinu de nas. Becul din hol nu mai fusese înlocuit şi fu nevoit să caute alt întrerupător pentru a face puţină lumină în acea peşteră întunecată. Îşi plimbă mâna pe peretele din spatele uşii din stânga şi găsi comutatorul. În camera bătrânei nu se schimbase nimic; chiar şi muntele de perne de pe patul nefăcut şi punga de perfuzie erau la locul lor – ca şi cum ea ar fi trebuit să se întoarcă a doua zi. Chiar dacă femeia fusese redusă aproape la stadiul de schelet, patul mai păstra amprenta corpului rahitic.

Îl trecură fiorii.

Oare chiar urma să se întoarcă, acum, că scursura aia de fiu al ei era din nou în libertate?

Merse până în salon. Ce căuta? Ce fel de probă spera să găsească? Începu prin a răscoli prin sertarele biroului masiv. Nimic, în afară de hârtii şi puţină iarbă într-o bucată de staniol. Se uită la ecranele de computer dispuse deasupra. Poate că răspunsul era acolo, înăuntru, dar el nu era specialist în aşa ceva. Nu era nici măcar un *geek* precum Vincent. Şi ieşea din discuţie să apeleze la Serviciul de informatică şi de urme tehnologice pentru a recupera datele de pe hard disk. Deschise unul dintre aparate, la întâmplare. Care-i ceru imediat o parolă. Şi *la naiba...*

Un zgomot de motor afară.

Se apropia o maşină. O auzi oprindu-se, portiere trântite. *Parcase pe terenul viran.* Obloanele erau închise, n-avea nicio posibilitate să vadă ce se întâmpla afară. Voci bărbăteşti. I se păru că recunoaşte una dintre ele şi se încordă ca un arc. Un poliţist de la PJ. Se pare că cineva hotărâse redeschiderea anchetei.

Stinse toate luminile şi se precipită spre uşa din spate,

prin beznă. Se lovi la genunchi de o mobilă. Durerea îi smulse o grimasă. Încuiată. *Fir-ar să fie!* N-avea timp să „lucreze” încuietoarea. Paşi urcând pe alee. Alergă de-a lungul unui hol, intră într-o cameră, aprinse lumina şi deschise fereastra, apoi oblonul. Se pregătea să încalece pervazul, când se răzgândi. Sigur îi luaseră numărul de la maşină.

Închise geamul şi reveni în salon. Îi auzi sunând. Încercă să-şi încetinească bătăile inimii, pregătit să arunce un: „Bună, băieţi” cât de dezinvolt cu putinţă. Paşii coborâră înapoi treptele şi se îndepărtară. Deci n-aveau mandat de percheziţie. Auzi maşina îndepărtându-se. Aşteptă puţin în beznă, cu inima bubuindu-i în piept, înainte de a ieşi.

KIRSTEN ŞI MARTIN

9. Încă era noapte

Luni dimineaţă ieşi din staţia de metrou Canal-du-Midi când încă nu se luminase de ziuă. Traversă esplanada şi trecu printre militarii cu veste antiglonţ care, după evenimentele din 13 noiembrie 2015 de la Paris, controlau accesul în clădire. Intră pe uşile de sticlă şi se îndreptă spre lifturile din stânga. Nicio coadă de petiţionari şi victime la recepţie – nu încă.

Toulouse era un oraş ce secreta delincvenţă ca o glandă hormonii. Dacă Universitatea era creierul, Primăria inima şi bulevardele arterele, Poliţia ţinea loc de ficat, plămâni, rinichi... Asemeni lor, asigura echilibrul organismului prin filtrarea impurităţilor, eliminarea eventualelor substanţe toxice, stocarea provizorie a elementelor nedorite. Deşeurile irecuperabile sfârşeau la închisoare ori ieşeau din nou pe străzi – altfel spus, în intestinele oraşului. Bineînţeles că, asemenea oricărui organ, putea da rateuri.

Deloc convins de propria analogie, Servaz ajunse la etajul al doilea şi se îndreptă spre holul directorului. Stehlin îl sunase în ajun. Îl întrebase dacă era gata de treabă. Duminica. Servaz fusese surprins. Se simţea pregătit să se întoarcă pe teren, chiar dacă pentru asta trebuia să ascundă schimbările ce se petrecuseră în el şi să nu povestească nimănui ce văzuse în starea de comă. Nici de acele bizare schimbări de dispoziţie care-l făceau să treacă de la euforie la tristeţe şi invers. Cu atât mai puţin despre ceea ce-i spusese cardiologul: „Nici nu se pune problema. Puneţi-vă fundul pe scaun la birou, dacă vă trage inima, dar vă interzic, mă auziţi?, vă interzic să faceţi orice activitate care v-ar solicita cordul. Încă e fragil. V-am operat cu mai puţin de două luni în urmă, aţi uitat?”

Totuşi, nerăbdarea lui Stehlin de a-l vedea întors la treabă îl surprinsese puţin.

Mirosul de cafea plutea pe holurile pustii, rarii funcţionari deja sosiţi – ori care nu merseseră încă la culcare – nu făceau deloc gălăgie, ca şi cum un pact tacit

ar fi interzis vocile ridicate, efuziunile şi exagerările, la o oră atât de matinală; câte o veioză strălucea în întunericul ermetic al vreunui birou şi zgomotul ploii ajungea pe holuri prin câteva ferestre deschise: totul îi reveni brusc în memorie, transportându-l în urmă cu două luni şi jumătate, ca şi cum toată această parantează n-ar fi durat mai mult de o zi. Totul îi era atât de familiar, ca de exemplu, acele coşuri de gunoi agăţate pe pereţi din loc în loc. În realitate, puţuri balistice pline cu spumă şi kevlar: poliţiştii trebuiau să scoată acolo încărcătorul armei şi să verifice dacă magazia era goală, de fiecare dată când se întorceau din misiune, pentru a evita orice fel de accident. Da, dar iată, majoritatea poliţiştilor din PJ dezvoltaseră anticorpi rezistenţi la autoritate şi se întâmpla adesea să auzi câte o piedică trasă în vreun birou.

Servaz făcu dreapta şi trecu pe lângă uşa antiincendiu care rămânea deschisă iarnă-vară şi pe lângă canapelele de piele din anticameră, pentru a ciocăni la uşa dublă a directorului.

— Intră!

Împinse uşa. Întâlni două priviri. Prima era a comisarului divizionar Stehlin; a doua aparţinea unei femei blonde pe care n-o cunoştea. Aşezată pe unul dintre scaunele din faţa biroului masiv al şefului, se întorsese pentru a se uita la el peste umăr. O privire rece, analitică, profesională. Avu neplăcuta senzaţie că era cumva disecat. *Poliţistă,* trase el concluzia. Femeia nu zâmbea. Nu făcea niciun efort pentru a părea drăguţă, stând cu jumătate de faţă în lumina lămpii de birou şi cu cealaltă jumătate în umbră.

Toate trăsăturile fetei ei indicau hotărâre şi Servaz se întrebă dacă nu cumva încerca să-şi ascundă o oarecare nesiguranţă. Alt serviciu? Altă administraţie? Vamă? Parchet? O debutantă? Stehlin se ridică şi ea îl imită, trăgându-şi fusta în jos. Purta un taior albastru-noptatic, o fustă puţin cam strânsă pe coapse şi o eşarfă gri-deschis peste o cămaşă albă cu nasturi de perle, pantofi cu toc negri şi strălucitori. Un pardesiu negru cu nasturi mari era

aruncat pe spătarul scaunului vecin.

— Cum te simţi? întrebă Stehlin. (Înconjurase biroul pentru a-i veni în întâmpinare, trecând prin faţa seifului unde încuia dosarele sensibile, şi nu se putu abţine să nu se uite la pieptul lui.)

— Bine. Ce se-ntâmplă?

— E puţin din scurt, ştiu foarte bine. Martin, nu se pune problema să te trimit imediat pe teren, fii sigur de asta. O să te las să te acomodezi treptat. Dar era imperios necesar să te chem în dimineaţa asta...

Îl fixă o vreme, apoi îşi întoarse privirea spre femeie, cu un aer uşor teatral. Vorbise pe un ton scăzut, ca şi cum el ar fi fost încă la spital şi n-ar fi vrut să-l obosească, ori ca şi cum ora matinală impunea şuşoteala şi discreţia.

— Martin, ţi-o prezint pe Kirsten Nigaard, de la poliţia norvegiană. Kripos, unitatea de luptă împotriva criminalităţii de mare anvergură; Kirsten Nigaard, el este comandantul Martin Servaz de la Brigada Omoruri din Toulouse.

Terminase fraza în engleză. Atunci, ea era afacerea delicată? se întrebă el. O poliţistă norvegiană la Toulouse. Ce căuta acolo, atât de departe de casă? Observă că avea o aluniţă mare pe bărbie.

— Bună ziua, zise ea cu un uşor accent.

O salută şi el şi îi strânse mâna întinsă. Ea profită de apropiere pentru a-şi aţinti privirea de gheaţă în ochii lui, iar el se simţi din nou măsurat, judecat, evaluat. Ţinând cont de tot ce i se întâmplase şi de schimbările prin care trecuse, se întrebă ce anume vedea ea.

— Ia loc, Martin. O să vorbesc în engleză, dacă nu te deranjează, îl avertiză Stehlin întorcându-se la birou.

Directorul părea surprinzător de preocupat. Dar poate asta era faţa pe care ţinea s-o afişeze înaintea unui reprezentant al poliţiei norvegiene (oare ce grad avea? Stehlin nu precizase), pentru a nu lăsa impresia că poliţia franceză nu ia lucrurile în serios.

— În primul rând, am primit o cerere de schimb de informaţii din partea serviciului din care face parte

Kirsten, via Scopol, căreia i-am dat curs. (Serviciul de Cooperare Tehnică Internaţională al Poliţiei, cu sediul în Nanterre: făcea legătura între Europol, poliţiile europene şi serviciile franceze.) Apoi o cerere de întrajutorare judiciară de la justiţia norvegiană. Şeful lui Kirsten de la Kripos m-a sunat şi el şi ne-am pus de acord asupra procedurii, în cursul câtorva convorbiri telefonice şi pe e-mail.

Servaz dădu din cap: era procedura obişnuită pentru anchetele internaţionale.

— Nu ştiu de unde să-ncep... continuă Stehlin privindu-i pe rând pe cei doi. E aproape... *incredibil* ce se întâmplă. Ofiţer Nigaard este de la poliţia din Oslo, dar a fost rugată să intervină în Bergen. (Servaz găsi accentul englezesc al lui Stehlin şi mai ridicol decât al lui.) Oraşul se află pe coasta occidentală a Norvegiei, consideră el necesar să precizeze. E al doilea oraş ca mărime din ţară... (Aruncă o privire poliţistei cerându-i confirmarea, dar aceasta nu reacţionă.) Unde s-a comis o crimă... Victima – o femeie tânără – lucra pe o platformă petrolieră din Marea Nordului...

Stehlin tuşi, ca şi cum ar fi avut ceva în gât. Privirea lui o căută pe cea a lui Martin, care intră imediat în alertă. Îl fulgeră un gând: de-asta îl chemase Stehlin, nu pentru că afacerea era delicată, *ci pentru că-l privea pe el.*

— Ofiţer Nigaard a fost trimisă acolo pentru că, în buzunarul victimei, a fost găsită... hmm... o bucată de hârtie cu numele ei, continuă directorul, nu fără a-i arunca o privire norvegiencei. Unul dintre muncitorii care erau pe uscat nu s-a mai întors. În cabina lui, ofiţer Nigaard a găsit nişte fotografii făcute cu un teleobiectiv, mai zise el, îndreptându-şi de data asta privirea spre Servaz.

Acestuia i se părea că un demiurg ascuns printre umeraşe îi manipula pe toţi trei ca pe nişte marionete, trăgând de fire invizibile – o umbră pe care, înainte chiar ca oricine să-i fi pronunţat numele, Servaz o recunoscu şi înţelese că aceasta urma să crească şi să-i învăluie în întunericul ei.

— În fotografii erai tu, Martin, zise Stehlin, împingând clişeele spre el. E clar că au fost făcute într-o perioadă destul de lungă de timp, dacă e să judecăm după indiciile sugerate de schimbarea anotimpurilor în cazul arborilor şi al luminii. (Stehlin făcu o pauză.) Mai e şi fotografia cu un copil de patru-cinci ani. Pe spate e scris „Gustav". Presupunem că e vorba de un prenume.

GUSTAV.

Prenumele explodă în urechile lui ca o grenadă căreia i-a fost scos cuiul. Era posibil?

— Sunt fotografii găsite în bagajele lui, zise la rândul ei Kirsten, în engleză, cu o voce în acelaşi timp melodioasă, voalată şi răguşită. Cu ajutorul lor am ajuns aici. Am identificat mai întâi cuvintele „sediul poliţiei" în franceză. Apoi ministrul vostru de Interne ne-a spus despre ce... *politistasjonen...* ăăă... comisariat era vorba... Iar... şeful tău aici prezent te-a – hmmm – identificat.

Iată şi explicaţia telefonului într-o zi de duminică, trase Servaz concluzia, cu inima bătându-i mai repede.

Îşi ţinu răsuflarea, cu ochii ţintă la clişee. Creierul e un computer remarcabil; nu se văzuse niciodată din acest unghi, nici măcar în oglindă, dar nu-i trebui decât o fracţiune de secundă să se recunoască.

Fotografiat de departe, cu un teleobiectiv. Dimineaţa, la amiază şi seara... ieşind din casă ori din sediul poliţiei... urcând în maşină... intrând într-o librărie... mergând pe trotuar... luând masa pe terasă la Capitol... şi chiar în metrou sau într-o parcare din centru: fotografiat de departe, printre maşini...

De când? Cât timp?

Întrebările i se amestecau în minte.

Era de ajuns să se uite la fotografii, ca să înţeleagă că cineva îl urmărise ca o umbră, călcase pe urmele lui, îl observase, îl spionase. Zi şi noapte.

Pentru o clipă, avu impresia că nişte degete îngheţate îl mângâiau pe ceafă. Biroul lui Stehlin era spaţios, dar i se păru dintr-odată mic şi sufocant. De ce nu aprindeau lumina? Era aşa de întunecat!

Ridică ochii spre geamurile îndărătul cărora începea să se lase ceaţa. Instinctiv, îşi duse o mână la pectoralul stâng, iar gestul nu-i scăpă lui Stehlin.

— Martin, te simţi bine?

— Da. Continuă!

Respira cu greutate. Umbra aceea care-l urmărea avea un nume. Un nume pe care încerca să-l uite de cinci ani.

— S-au prelevat probe ADN din cabină şi din spaţiile comune, reluă Stehlin stânjenit. (Servaz ghici ce urma să spună.) Se pare că proprietarul cabinei făcea curăţenie în mod regulat. Dar nu îndeajuns. Un fragment de ADN a fost relevant. După cum ştii, ştiinţa a făcut progrese enorme în acest domeniu.

Încă o dată, directorul îşi drese vocea şi încă o dată îşi fixă privirea în ochii lui Servaz.

— În fine, pe scurt, Martin, se pare că poliţia norvegiană i-a dat de urmă lui... Julian Hirtmann.

10. Grup

Era o nouă halucinaţie? Se afla din nou la Reanimare? Prizonier al maşinii-păianjen, văzând şi înţelegând lucruri care nu existau?

Ultima dată când avusese veşti despre Elveţian, fusese în urmă cu cinci ani, când Hirtmann îi trimisese acea inimă despre care el crezuse că era a lui Marianne. *Cinci ani...* Şi apoi, nimic. Nici cel mai mic semn. Cel mai neînsemnat embrion de pistă. Fostul procuror de la Tribunalul din Geneva, presupusul călău a peste 40 de femei din cel puţin cinci ţări, dispăruse de pe radarele lor şi – din câte ştia – de pe ale tuturor poliţiilor.

Dispărut. Evaporat.

Şi, dintr-odată, o femeie-poliţist norvegiancă debarca în Franţa afirmând că îi dăduseră de urmă din întâmplare? Serios?

Ascultă cu o stare de rău din ce în ce mai pronunţată cum Stehlin făcea un rezumat al crimei din Mariakirken. Într-adevăr, semăna cu Hirtmann pe care-l cunoştea. Profilul victimei, în tot cazul. În rest, cu excepţia urmelor lăsate într-o fermă din Polonia, cadavrele victimelor Elveţianului nu fuseseră găsite niciodată. Atunci, de ce să fi lăsat atâtea indicii în acest caz? Dacă înţelesese bine, femeia respectivă lucra pe aceeaşi platformă cu Hirtmann. Poate ea descoperise ceva în legătură cu el? Şi el voise s-o reducă la tăcere, spunându-şi că are destul timp să se facă nevăzut. Poate că tânjea după ea de multă vreme, lucrând împreună zi de zi şi că, venind momentul să dispară, profitase ca să treacă la acţiune. Nu. Ceva nu se potrivea... Şi povestea cu hârtia din buzunarul victimei? Ce voia să spună?

— Nu seamănă deloc cu stilul lui, zise într-un final.

Surprinse privirea ascuţită a poliţistei.

— Ce vrei să spui?

— Nu e chiar stilul lui Hirtmann să lase atâtea indicii.

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

— De acord... Eh... normal, nu-l cunosc atât de bine ca tine, declară ea cu un gest al mâinii destinat, fără îndoială, să le ierarhizeze poziţiile, dar mi-am făcut temele şi i-am studiat dosarul. Totuşi...

El aşteptă urmarea.

— ...luând în considerare scena crimei şi urmele de paşi din zăpadă, la care se adaugă probabila folosire a unei bare de fier, m-am întrebat dacă nu cumva a fost vorba de o capcană...

— Cum adică?

— Să ne imaginăm că Hirtmann şi-a dat seama că ea îl descoperise – ori că a vrut să-l facă să vorbească şi că, într-un fel sau altul, şi-au dat întâlnire în acea biserică...

Rămaseră câteva momente tăcuţi.

— A omorât-o, apoi şi-a luat tălpăşiţa, trase ea concluzia, cu ochii fixaţi încă într-ai lui.

— Ceva nu se leagă, zise el. Dacă decisese deja să se facă nevăzut, ce nevoie avea s-o omoare?

— Poate a vrut s-o pedepsească. Ori să-şi „facă o plăcere”. Ori amândouă.

— În cazul ăsta, de ce să lase în urmă toate aceste fotografii? Şi apoi, ce-i cu povestea asta cu hârtia din buzunarul victimei? Avea numele tău pe ea, nu?

Ea dădu din cap, continuând să-l observe fără să spună nimic. Puse o mână pe încheietura lui. Un gest care-l surprinse prin intimitatea pe care o crea. Avea unghii lungi. Roz-coral, sidefate. El se înfioră.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, zise ea. N-am nici cea mai vagă idee de ce eu. În schimb, cred c-am înţeles că tu şi cu el aveţi o istorie lungă împreună, aruncă ea, fixându-l în continuare. Poate că tocmai asta a vrut, să găsim fotografiile. Poate voia să-ţi trimită...

Îşi căută cuvintele.

— ...un *salut prietenesc.*

★ ★ ★

— Cine e copilul ăsta? întrebă el arătând spre fotografia cu Gustav. Avem vreo idee?

— Niciuna, răspunse ea. De ce n-ar fi copilul lui?

Servaz se holbă la ea.

— Copilul lui?

— De ce nu?

— Hirtmann n-are copii…

— Poate că a făcut unul de când a dispărut. Dacă e o fotografie recentă, băieţelul are vreo patru-cinci ani. Se fac şase ani de când n-am mai auzit de Julian Hirtmann, corect?

El aprobă din cap. Şi, subit, i se uscă gâtul. *Şase ani…* Corespundea momentului când Marianne fusese răpită…

— Poate că de atunci i-a făcut un copil vreunei femei, continuă ea. A început să lucreze pe platformă în urmă cu doi ani. Nu ştim ce a făcut înainte. Şi muncitorii de pe platforme au mult timp liber.

Servaz îşi fixă asupra ei ochii înroşiţi şi sălbatici, iar ea îi întoarse privirea. Ca şi cum ar fi înţeles ce i se întâmpla. Îşi lăsă degetele în contact cu pielea încheieturii lui şi mai zise:

— Spune-mi ce ai pe suflet. Nu vom putea lucra împreună dacă ne ascundem chestii. Zi-mi tot ce-ţi trece prin minte.

O mai fixă o jumătate de secundă. Ezită. Dădu din cap.

— L-am întâlnit pe Julian Hirtmann pentru prima dată într-un institut de psihiatrie în inima Pirineilor, articulă apoi în engleză.

— Pi-ri-nei?

Îl văzu făcând un gest spre geamuri.

— *Mountains… close…*

Era rândul ei să dea din cap.

— Un loc foarte ciudat, pierdut în munţi… Un loc pentru nebunii criminali… Hirtmann era închis într-o aripă specială, împreună cu cei mai periculoşi… Găsisem ADN-ul lui la locul unei crime, la câţiva kilometri depărtare. Pentru asta m-am dus să-l văd.

Kirsten ridică din sprânceană.

— Putea ieşi?

— Nu. Imposibil! Măsurile de securitate erau foarte importante.

— Atunci, cum? *How?*

— E o poveste lungă, răspunse el gândindu-se la ancheta bizară şi apocaliptică din iarna 2008-2009, în cursul căreia fusese gata să-şi piardă viaţa, la acel cal decapitat şi la uzina cocoţată la 2000 de metri altitudine şi îngropată la 70 de metri sub stâncă.

Avea impresia că degetele norvegiencei aşezate pe încheietura lui îl ardeau. Se mişcă uşor şi ea şi le retrase.

— Când am intrat la el în celulă, asculta muzică. Compozitorul lui preferat... Şi al meu... Ne place aceeaşi muzică. *Same music.* Acelaşi compozitor: Mahler. *Gustav* Mahler...

— O, făcu ea. Şi în cabină avea muzică. CD-uri...

Ea scoase un telefon mobil, căută prin galerie, deschise cu degetul mijlociu una dintre fotografii şi apoi întinse ecranul spre el.

— Gustav Mahler, confirmă.

Servaz arătă lacul, munţii înalţi şi clopotniţa zveltă din planul îndepărtat.

— Aţi reuşit să identificaţi satul şi lacul?

Ea confirmă.

— A fost uşor: Hallstatt, unul dintre cele mai frumoase sate din Austria. Un loc magnific. Aflat în patrimoniul mondial UNESCO. Poliţia federală austriacă şi cea din Stiria desfăşoară şi ele o anchetă în paralel. Dar nu ştim dacă copilul trăieşte acolo ori a fost doar în trecere... E un loc foarte căutat de turişti.

Servaz încercă să şi-l închipuie pe Hirtmann făcând pe turistul, cu un copil de cinci ani de mână. Stehlin se uită la ceas.

— E timpul pentru şedinţă.

Servaz se uită la el întrebător.

— Mi-am luat libertatea de a-ţi chema echipa, Martin. Te simţi gata de treabă?

Servaz dădu din nou din cap afirmativ, dar nu era. Simţi privirea lui Kirsten trecând prin el.

★ ★ ★

Ora 10 dimineaţa. Erau prezenţi Vincent Espérandieu,

Samira Cheung, Pujol şi alţi trei membri ai grupului de anchetă nr. 1, plus Malleval, care conducea Direcţia de Investigaţii Criminale, Stehlin, Escande, unul dintre cei cinci poliţişti de la Financiar însărcinat cu fraudele informatice, şi Roxane Varin, coborâtă de la Siguranţă Publică pentru a reprezenta Brigada de Infracţiuni Minore.

Kirsten inspecta pe furiş tot acest mic univers şi pe Servaz. Aşezat în stânga ei, părea în altă parte. Îi povestise în fugă despre relaţia lui cu Hirtmann. Cum evadase din acel spital de psihiatrie din Pirinei. Cum răpise o femeie pe care o cunoştea el (şi, graţie anumitor ezitări, i se păruse că poate ghici că „acea cunoştinţă" nu fusese o simplă prietenă). Cum şi unul, şi celălalt dispăruseră din vizor fără să mai dea alte semne, decât o cutie izotermă expediată din Polonia cinci ani mai târziu, în interiorul căreia se găsea o *inimă* – o inimă despre care, într-o primă fază, el crezuse că-i aparţine prietenei lui Marianne, ca apoi analiza ADN să-i dezmintă bănuiala.

Era o poveste incredibilă, dar poliţistul francez i-o relatase cu o detaşare bizară – ca şi cum ar fi vorbit despre altcineva, ca şi cum toate lucrurile alea oribile nu i se întâmplaseră lui ori nu-l priveau. Era un ceva în atitudinea lui, pe care ea nu-l putea explica.

— V-o prezint pe Kirsten Nigaard de la Poliţia din Oslo, începu el. Din Norvegia, găsi cu cale să precizeze.

Ea urmări cu atenţie fiecare figură, în timp ce el le rezuma ceea ce tocmai aflase. Avu impresia că toţi îl urmăreau pe Servaz cu cea mai mare atenţie. Nu se mulţumeau doar să-l asculte: *îl observau.* Nu era vorba doar despre ce spunea – erau interesaţi *de el.*

Apoi, când anunţă că urma lui Julien Hirtmann fusese depistată în Norvegia, atitudinea auditoriului se modifică semnificativ. Nu se mai uitară la el, ci unii la alţii. Relaxarea din primele minute dispăru dintr-odată; Kirsten sesiză o atmosferă mai apăsătoare, se instală o dispoziţie morbidă, în timp ce privirile se plimbau de la Servaz la ea.

— Kirsten, zise el în final, întorcându-se spre ea.

Rămase tăcută o clipă, iar de-afară se auzea zgomotul

ploii, ca o pulsaţie. Se întoarse apoi spre asistenţă şi ridică vocea:

— Am făcut apel la Eurojust. Deocamdată, se pune în mişcare o anchetă internaţională, în cinci state: Norvegia, Franţa, Polonia, Elveţia, Austria.

Eurojust era o agenţie de cooperare judiciară a eşalonului european, însărcinată cu lupta împotriva criminalităţii transfrontaliere. Magistraţi din toată Europa instrumentau anchete internaţionale, activând justiţia şi poliţia din ţările de proveniență. Făcu o pauză şi observă toate privirile aţintite asupra ei. Ştia ce le trecea prin minte. Norvegia nu era una dintre acele ţări scandinave în care închisorile semănau cu versiuni boreale ale Club Med şi unde poliţiştii nu puneau niciodată întrebări supărătoare? Poliţiştii prezenţi în sală nu ştiau însă că Norvegia fusese criticată decenii întregi pentru folosirea abuzivă a celulelor de arest din comisariate şi a celor de izolare din închisori. Şi că extremistul norvegian Kristian Vikernes, arestat – apoi eliberat – în Franţa, se bucurase de comportamentul exemplar al poliţiştilor francezi, comparându-l cu cel al „bandei de huligani cunoscute sub numele de poliţie norvegiană”.

Personal, Kirsten i-ar fi înfipt acelui mic nazist de rahat chitara lui de metalist nenorocit într-unul dintre orificiile neprevăzute pentru o astfel de acţiune. Ca apoi să poată povesti cum petrecuse ca în vacanţă în comisariatele franţuzeşti.

Apăsă pe butonul telecomenzii şi ecranul din fundul sălii se lumină. Toate capetele se întoarseră într-acolo. Aşteptă. După câteva secunde cu ninsoare, apărură primele imagini. Bare de susţinere metalice, o pasarelă din grilaj de oţel, marea dezlănţuită în fundal: imagini ale camerelor de supraveghere de pe platformă.

O siluetă se ivi la capătul pasarelei, apropiindu-se de cameră. Kirsten opri imaginea. Servaz fixă fantoma venită din trecut şi imobilizată pe ecran. Nicio îndoială, era el. Părul era puţin mai lung şi-i fâlfâia în jurul feţei în vântul marin. În rest, era exact cum şi-l amintea.

— Hirtmann a lucrat pe această platformă timp de doi ani. Adresa pe care i-a dat-o angajatorului era falsă, la fel precum CV-ul şi actele de identitate. Documentele găsite în cabina lui nu ne-au furnizat prea multe informaţii, cu excepţia uneia, pe care o vom vedea. Graţie cererii adresate băncii în contul căreia i se vărsa salariul, am putut reconstitui măcar o parte dintre tranzacţii – doar o parte: pentru că Hirtmann a transferat o grămadă de bani în alte conturi din paradisuri fiscale. În momentul acesta, încercăm să reconstituim traseul. Poliţia norvegiană îl bănuieşte nu numai de uciderea acelei femei, ci şi de dispariţia multor altora, în regiunea Oslo. Este unul dintre motivele prezenţei mele aici.

Abţinându-se să mai evoce şi alt motiv în acel stadiu, mătură sala cu privirea.

— Cu siguranţă, Hirtmann a părăsit Norvegia cu mult timp în urmă. A evadat de la Institutul... hmm... (îşi consultă notiţele)... Wargnier în decembrie 2008. A mai trecut prin zonă în iunie 2010. Apoi, prin Polonia, în 2011. În Polonia, cadavrele mai multor victime ale sale au fost găsite într-o casă izolată din apropierea pădurii Bialowieza. Toate, femei tinere. Asta în urmă cu cinci ani deja. Cinci ani despre care nu ştim nimic. Cinci ani rezumaţi la o gaură neagră, în afară de cei doi, în care, în aparenţă, a lucrat pe acea platformă din Marea Nordului. Să nu ne facem iluzii: un om ca Julian Hirtmann e capabil să dispară pentru mult timp, existând posibilitatea să nu-i mai dăm de urmă luni bune sau chiar ani. (Aruncă o privire spre Servaz, dar el părea în continuare la fel de pierdut în gânduri, cu privirea fixată pe ecranul unde fantoma rămăsese în poziţia în care ea o îngheţase, ca un pescăruş îndepărtat, pietrificat în plin zbor.) Pe de altă parte, un tip ca el n-ar fi putut să stea cinci ani fără să ucidă. Ar fi de neconceput. Această anchetă are drept scop reconstituirea parcursului său criminal. Profitând de faptul că dispunem, în sfârşit, de date recente despre el, pentru a încerca să-i luăm urma. Plecând de la premisa că a rămas în tot acest timp în Europa, chiar dacă – ţinând cont de meseria lui

care-i permite să acumuleze puncte de fidelitate pentru călătorii cu avionul şi astfel să călătorească la preţ redus peste tot prin lume – nimic nu ne-o garantează. Meseria perfectă, în treacăt fie spus, pentru cineva ca el: mai multe zile de concediu decât lucrătoare, salariu foarte bun şi o rază de acţiune cvasinelimitată, graţie reducerilor la transportul aerian. Portretul lui va fi dat publicităţii. Îi cunoaştem modul de operare din scrierile sale şi profilul precedentelor victime. Toate, tinere care trăiau în regiunile de graniţă cu Elveţia: Dolomiţi, Bavaria, Alpii austrieci... şi câteva în Polonia... În mod clandestin, a putut trăi şi ucide oriunde. Cercetările anterioare pentru găsirea lui nu au dus nicăieri. Inutil să vă spun că şansele de a o face acum sunt extrem de slabe...

Se întrerupse şi se uită la Servaz – care traducea cât de bine putea pentru cei ce nu vorbeau engleză. Apoi îi întinse fotografia lui Gustav vecinei din dreapta.

— Daţi-o mai departe, zise ea. Al doilea punct al anchetei se referă la acest copil. Fotografia a fost găsită în bagajele lui Hirtmann de pe platformă. Nu ştim cine e băieţelul. Nici unde se află. Nici dacă trăieşte încă... Nu ştim nimic.

— Hirtmann nu s-a legat niciodată de copii, interveni o tânără urâtă, care răspundea la prenumele de Samira şi care vorbea o engleză impecabilă. Nu e un pedofil. Victimele lui au fost întotdeauna femei adulte, tinere şi atrăgătoare, aşa cum aţi spus şi dumneavoastră.

Kirsten notă că aceasta îşi pusese picioarele încălţate cu cizme din imitaţie de piele de piton pe marginea mesei, scaunul balansându-se pe picioarele din spate, şi că arbora un colier în formă de cap de mort pe sub vesta de piele.

— Exact. Credem că acest copil ar putea fi al lui. Sau al uneia dintre victime...

— Ce mai ştim în legătură cu el? întrebă un chelios înalt, în timp ce schiţa pe un blocnotes, din ceea ce se putea vedea, portretul ei.

— Absolut nimic, în afară de prenume. Nu-i cunoaştem nici măcar naţionalitatea. Ştim doar unde a fost făcută

fotografia. În Hallstatt, Austria. Poliţia federală austriacă se ocupă. Dar cum e vorba despre un loc foarte frecventat de turişti, e posibil ca băieţelul să fi fost în trecere.

— Hirtmann făcând pe turistul? se miră Samira, pe un ton evident sceptic.

— Printre mulţi alţii, comentă numitul Vincent. Nu e chiar aşa de neverosimil... unde să ascunzi mai bine un copac decât în pădure?

— Bun, şi rolul nostru care e? întrebă cheliosul. Oare nu ne pierdem timpul? Nu ştiu voi, dar eu mai am şi alte treburi de făcut.

Bărbatul vorbise în franceză şi Kirsten nu înţelesese, dar ghici din tonul folosit şi din jena celorlalţi că făcuse o remarcă nepoliticoasă la adresa cuiva – poate a ei sau a poliţiei norvegiene.

— Bineînţeles că l-am interogat vreme îndelungată pe colegul lui de cameră şi pe cei de pe platformă, adăugă ea. A reieşit că era destul de retras şi extrem de discret în legătură cu activităţile lui de pe uscat. La bord, îşi petrecea timpul liber citind şi ascultând muzică. Clasică.

Aruncă o privire în direcţia lui Servaz.

— Dar lucrul cel mai important îl constituie fotografiile comandantului vostru. Acestea atestă că Hirtmann a stat multă vreme în acest oraş – şi faptul că ceva anume îl readuce mereu şi inexplicabil aici e, hmm, e legat de tine... Martin. Solicitarea făcută la banca lui şi urmărirea cheltuielilor confirmă această intuiţie: *Hirtmann a trecut de mai multe ori pe aici în ultimii doi ani.*

Ea îi aruncă din nou o privire lui Martin.

— Nu e exclus ca Elveţianul să încerce să mai revină aici încă o dată, zise ea în direcţia sălii. A mai făcut-o deja, de numeroase ori. Repet: îi cunoaştem modul de operare. Şi profilul victimelor. Să căutăm în toată regiunea şi chiar mai departe crime similare. Dispariţii de femei în ultimele luni.

— Treaba asta s-a făcut deja, remarcă Samira, şi n-a dus nicăieri.

Văzu mai multe capete confirmând.

— Asta s-a întâmplat acum câţiva ani, interveni Servaz. Apoi, am trecut la altele.

Kirsten îi văzu pe Vincent şi Samira schimbând o privire, în fundul sălii. Ştia ce gândeau: *prea uşor, prea simplu.*

— Ştiu că aţi făcut o treabă de toată lauda, zise ea cu diplomaţie, chiar dacă nu a avut rezultate. Am intenţia să rămân aici o vreme. Am obţinut aprobarea comisarului Stehlin să colaborez cu comandantul Servaz. Ştiu că mai aveţi şi alte treburi şi că asta nu e o prioritate, dar gândiţi-vă: dacă Hirtmann e aici, merită să fim atenţi şi să agităm puţin lucrurile, nu?

„Dacă Hirtmann e aici.” *Inteligentă,* gândi el. Foarte inteligentă mişcare. Văzu cum fraza pătrunse în conştiinţa fiecăruia ca un strat de gheaţă. Era un bluf, dar avu efect: citi lucrul ăsta în ochii lor. Fantoma Elveţianului le infectase minţile, aşa cum o infectase şi pe a lui – şi urma să nu le mai dea pace.

Asta şi voia norvegianca.

11. Seară

În Karlplatz din Viena, Musikverein – numele complet era *Haus der Wiener Musikverein,* Casa prietenilor muzicii din Viena –, cu faţada sa clasică, se detaşa în noaptea austriacă printre fulgii rari. Cu coloanele dorice, ferestrele înalte în ogivă şi frontonul triunghiular, toate scăldate în lumină, amintea de un templu – şi chiar asta era: un templu închinat muzicii, cu una dintre cele mai bune acustici din lume, o experienţă sonoră unică pentru melomani. Cel puţin oficial, pentru că, între ei, specialiştii vienezi se plângeau uneori de programele insipide, de toate acele concerte Mozart şi Beethoven *ad nauseam,* de toate acele dulcegării pentru turiştii cu ureche leneşă.

În acea seară totuşi, sub decoraţiile aurite ale Musikverein, Orchestra Filarmonică din Viena concerta cu *Kindertotenlieder,* „Cântecele copiilor morţi", de Gustav Mahler, sub bagheta lui Bernhard Zehetmayer. La 83 de ani, Împăratul, cum era supranumit, nu-şi pierduse nimic din ardoare. Nici din pasiunea exigentă pentru nota corectă, care-l obliga uneori să-i ţină morală nemiloasă vreunui muzician puţin prea diletant pentru gustul lui, în timpul repetiţiilor. Legenda spunea că odată, coborât de la pupitru, s-ar fi strecurat printre membrii orchestrei până la un violonist mediocru de la partida a doua, care vorbea cu un vecin, şi l-ar fi plesnit atât de tare, că acesta a căzut de pe scaun.

— Ai auzit cât de corect a sunat această palmă? ar fi întrebat el atunci, înainte de a se întoarce la pupitru.

O legendă, desigur. Şi mai circulau şi altele pe seama celui mai „mahlerian" şef de orchestră din Viena, de la la Bernstein încoace. Ţinând cont de caracterul intim al acestor *Lieder-uri,* concertul nu urma să aibă loc în prestigioasa Sală aurită, ci în Sala Brahms, puţin mai mică. Zehetmayer luase acea hotărâre – în ciuda protestelor administratorului, pentru că Sala Aurită putea primi 1700 de persoane pe scaune, spre deosebire de cele doar 600

din Sala Brahms. Zehetmayer nu făcea decât să-l imite pe maestrul însuşi, după crearea operei în ianuarie 1905. În plus, chiar dacă în prezent majoritatea cântecelor erau încredinţate unor voci feminine, acesta chemase, asemenea lui Mahler în vremea sa, şi un tenor şi doi baritoni.

Tavanul Sălii Brahms răsuna de ultimele măsuri ale codei, elegiace şi pline de pace, după urgia incontrolabilă de la începutul bucăţii muzicale; vocile estompate ale corului se alăturau tremoloului muribund al violoncelelor, într-un ultim efort agonic. Liniştea domni câteva secunde, apoi sala explodă. Toată lumea se ridică pentru a-l aclama pe Împărat şi orchestra sa. Zehetmayer primi strigătele de *Bravo!* fără să-şi ascundă plăcerea, pentru că bătrânul domn fusese toată viaţa un vanitos. Se înclină destul de mult, atât cât îi permiteau spatele în piuneze, durerile lombare şi orgoliul, zări *faţa* în sală, îi făcu semn şi se îndreptă spre cabina sa.

Două minute mai târziu, cineva bătu la uşă.

— Intră!

Bărbatul care apăru avea aproximativ aceeaşi vârstă – 82, mai exact –, o frumoasă coamă albă, în timp ce Zehetmayer era aproape chel, şi nişte sprâncene stufoase, era mic şi îndesat, spre deosebire de muzicianul înalt şi slab. Nu s-ar fi gândit niciodată să-l numească Împăratul pe directorul Orchestrei Filarmonice din Viena. Dacă era vreun imperator în acea cameră, acela era el, Josef Wieser: construise unul dintre cele mai puternice imperii industriale din Austria. În sectorul petrochimic, al celulozei şi al hârtiei. Graţie, la început, generoaselor păduri austriece, apoi unui mariaj strălucit, care-i adusese capital şi intrarea în exclusivistul cerc al afaceriştilor şi al decidenţilor vienezi (ulterior se recăsătorise de două ori şi, la 82 de ani, avea în vedere un al patrulea mariaj, cu o ziaristă economică, cu 40 de ani mai tânără).

— Ce se întâmplă? spuse vizitatorul.

— Avem noutăţi, răspunse dirijorul, îmbrăcând o cămaşă albă, curată şi scrobită, peste maiou.

— Noutăţi?

Zehetmayer întoarse spre el o privire scânteietoare şi febrilă, demnă de cinematografia expresionistă germană.

— I-am dat de urmă.

Pentru o secundă, industriaşul rămase cu gura căscată.

— *Cum?*

Miliardarului îi tremurase vocea din cauza emoţiei.

— Unde?

— În Norvegia. Pe o platformă petrolieră. Una dintre sursele noastre mi-a trimis o informare.

Dată fiind lipsa de reacţie a prietenului său, Zehetmayer continuă:

— Se pare că nenorocitul lucra acolo. A omorât o femeie într-o biserică din Bergen şi s-a pierdut în peisaj.

— A reuşit să scape?

— Da.

— La naiba...

— Va fi mai uşor de ajuns la el afară decât într-o închisoare, remarcă dirijorul.

— N-aş fi aşa de sigur.

— Mai e ceva...

— Ce?

— Un copil.

Wieser se uită la el perplex.

— Cum adică *un copil?*

— Avea în bagaje fotografia unui puşti de cinci ani. Şi ghiceşte cum îl cheamă?

Miliardarul făcu un semn din cap că nu are idee.

— Gustav.

Wieser îl fixă pe muzician cu ochii cât cepele. Pradă în mod evident unor gânduri tulburătoare şi unor emoţii contradictorii – perplexitate, speranţă, scepticism.

— Crezi c-ar putea fi...?

— Fiul lui? Posibil. (Privirea şefului de orchestră se pierdu în oglinda din faţa lui, în care îşi contemplă faţa severă şi tristă, plonjând în abisul micilor ochi răutăcioşi, sub sprâncenele de om bătrân, tot atât de stufoase ca ale vecinului.) Treaba asta deschide noi perspective, nu?

— Ce mai ştim despre băiat?

— Nu prea mare lucru, pentru moment. (Împăratul ezită.) Doar că pare să ţină la el, dacă avea poza, adăugă întinzându-i fotografia în care apărea Gustav, cu muntele, lacul şi clopotniţa din Hallstatt în fundal.

Cei doi bărbaţi se priviră. Se „găsiseră" – providenţă sau întâmplare – la finalul unei alte reprezentaţii cu *Kindertotenlieder,* la care Bernhard Zehetmayer triumfase. Aflat în sală, Josef Wieser fusese mişcat până în fundul inimii de acea versiune a „Cântecelor copiilor morţi". Când ecourile muzicii se stinseseră, miliardarul plânsese cu lacrimi fierbinţi, lucru care nu i se mai întâmplase de multă vreme. Pentru că acele *Lieder*-uri vorbeau direct inimii sale zdrobite de tată care-şi pierduse fiica. Şi interpretarea pe care le-o dăduse orchestra demonstra că dirijorul înţelegea profund şi intim acea operă premonitorie – Mahler însuşi fusese nevoit să-şi vadă prima dintre fiice doborâtă de scarlatină la scurtă vreme după ce compusese lucrarea şi fusese interpretată pe scenă.

La terminarea concertului, Wieser îşi exprimase dorinţa să-l cunoască pe prestigiosul dirijor vienez. Fusese condus în cabina lui. Foarte emoţionat încă, îl felicitase pe maestru şi-l întrebase care era secretul acelei interpretări veridice.

— Pierderea unui copil, asta e tot, răspunsese Zehetmayer.

Wieser se simţise bulversat.

— Chiar aţi pierdut unul? întrebase el cu un tremur în voce.

Dirijorul îl privise cu răceală.

— O fată. Cea mai dulce, cea mai frumoasă dintre fiinţe. Studia muzica la Salzburg.

— Cum s-a întâmplat? îndrăznise Wieser.

— A fost ucisă de un monstru...

Miliardarul avusese impresia că-i fuge pământul de sub picioare.

— Un monstru?

— Julian Hirtmann. Un procuror de la Tribunalul din Geneva. A omorât mai mult de...

— Ştiu cine e Julian Hirtmann, îl întrerupsese Wieser.

— Ah! Aţi citit în presă...

Wieser se întorsese spre el.

— Nu. Şi eu am avut... o fiică care a fost... omorâtă de acel monstru. Cel puţin, aşa se presupune... Nu i-am găsit niciodată corpul... Dar Hirtmann era prin preajmă când a dispărut. Poliţia e aproape sigură...

Vorbise atât de încet, încât nu era sigur că celălalt înţelesese. Dar Împăratul îl fixase cu stupoare, apoi le făcuse semn celorlalte persoane prezente să iasă.

— Şi ce simţiţi? întrebase când rămăseseră singuri.

Wieser lăsase capul în pământ.

— Disperare, furie, un dor imens, iubirea distrusă a unui tată...

— Dorinţă de răzbunare? Ură?

Wieser ridicase privirea şi şi-o fixase în ochii dirijorului, care era mult mai înalt ca el. Citise în ei o ură imensă, feroce – şi o sclipire de nebunie.

— Eu, unul, îl urăsc din prima zi în care am aflat ce s-a întâmplat cu fata mea, îi spusese Zehetmayer. De acum 15 ani. De atunci mă trezesc cu ura asta în fiecare dimineaţă. Pură, intactă, neschimbată. Credeam că se va diminua cu timpul, dar s-a întâmplat contrariul. V-a trecut vreodată prin cap că poliţia nu-l va găsi niciodată, dacă nu-i dăm o mână de ajutor?

★★★

Deveniseră prieteni – o prietenie bizară, bazată pe ură, şi nu pe iubire, doi bătrâni legaţi prin doliu şi cultul răzbunării. Doi monomaniaci împărtăşind acelaşi secret. Şi aşa cum unii îşi cheltuiesc toate economiile pentru o pasiune, netrăind decât pentru ea, nu se uitaseră la bani. La început, nu fuseseră decât partide de vânătoare şi discuţii interminabile în cafenelele vieneze. Construiau ipoteze, schimbau informaţii. Mai ales într-un sens: Zehetmayer citise şi vizionase aproape tot ce se publicase şi se difuzase în limba germană, engleză şi franceză despre

Elveţian: cărţi, articole, emisiuni de televiziune, documentare... Dar nebunia e contagioasă şi, foarte repede, Wieser se cufundase cu un interes crescând în masa de documente pe care i le furnizase şeful de orchestră. Continuaseră să vorbească. Săptămâni, luni. În timpul acelor discuţii, proiectul prinsese formă. La început, se mulţumiseră să-şi folosească banii şi contactele – mai ales cele ale lui Wieser – ca să încerce să dea de urma Elveţianului. Făcuseră apel la detectivi particulari, fără mare succes. Wieser mai contactase şi câţiva politicieni austrieci pe care-i cunoştea. Fără rezultat. Se hotărâseră atunci să folosească internetul, reţelele sociale. Reuşiseră să strângă mai mult de 10 milioane de euro. Aceştia se convertiseră într-o recompensă promisă oricui i-ar fi dat de urmă Elveţianului; un milion pentru orice informaţie valoroasă. Creaseră un site web pentru a le permite aspiranţilor la premiu să-i contacteze. Primiseră sute de mesaje trăsnite – dar apăruseră şi persoane mult mai serioase. Profesionişti. Detectivi, ziarişti şi chiar poliţişti din mai multe ţări.

— E Hallstatt, nu? zise Wieser indicând fotografia.

— Evident, răspunse sec Zehetmayer ca şi cum miliardarul i-ar fi spus: „E Turnul Eiffel?” Puţin prea evident, nu găseşti?

— Cum adică?

— În fine! Mai bine ne trimitea o ilustrată din Austria cu textul: „Sunt aici”.

— Poza asta nu era destinată să cadă în mâinile noastre, ori ale poliţiei.

— Hirtmann a lăsat-o la el în cabină când a plecat. Admiţând că e vorba de fiul lui. (Ezită: nu reuşea să înghită ideea că Elveţianul ar fi putut avea un copil.) De ce n-o purta cu el?

— Poate mai are şi altele...

Muzicianul fornăi agasat.

— Sau poate voia ca cineva s-o găsească. Pentru a trimite toată poliţia din lume pe o pistă greşită. Pentru că, în realitate, băiatul e departe de-aici.

Dirijorul luă o sticluţă cu pompă de pe consolă – creată special pentru el de un mare parfumier francez.

— Ce facem în continuare? întrebă Wieser, ţinându-se de nas când muzicianul apăsă pompa şi norul mirositor se răspândi prin încăpere.

Zehetmayer îl privi cu dispreţ. Cum reuşise imbecilul ăsta să devină miliardar, când părea incapabil să ia şi cele mai mărunte decizii?

— O să-l găsim pe băiat, zise el. Pentru început, o să-i postăm fotografia pe site. Apoi o să ne folosim toate resursele.

12. Seară 2

— Martin, zise Stehlin, m-am gândit mai bine. Până la urmă, o să pun pe altcineva să se ocupe.

Servaz se întrebă dacă nu cumva înţelesese greşit.

— Cum?

— Dacă Hirtmann e într-adevăr în spatele chestiei ăsteia, tu nu eşti în stare să...

— Nu înţeleg, zise deodată poliţista norvegiană. Nimeni nu-l cunoaşte mai bine pe acest bărbat decât comandantul Servaz şi mai sunt şi fotografiile cu el. Atunci, de ce?

— Păi... eh... comandantul Servaz era în convalescenţă.

— Dar şi-a revenit, nu? Doar a început serviciul...

— Da, da, bineînţeles, dar...

— Eu aş vrea să lucrez cu comandantul Servaz, dacă nu vă deranjează, declară ea ferm. Mi se pare cel mai în măsură să se ocupe de această treabă.

Servaz zâmbi văzându-l pe Stehlin încruntându-se.

— Foarte bine, zise acesta din urmă, fără tragere de inimă.

— Câte zile v-au dat superiorii?

— Cinci. După care trebuie să mă întorc. Asta dacă nu descoperim ceva, bineînţeles.

Servaz se întrebă ce avea să facă cu norvegianca pe capul lui. Nu avea niciun chef să se joace de-a ghidul, nici să-şi petreacă timpul pălăvrăgind în engleză pentru a se face înţeles. Era deja destul de complicat că trebuia să-şi reia serviciul, obligat să le demonstreze tuturor că era pregătit. Pricopsindu-l cu această poliţistă străină, îl trăseseră pe tuşă, ăsta era adevărul. Şi totuşi, în fotografiile pe care ea li le arătase era el, nu? Şi gândul că Hirtmann însuşi le făcuse îi făcea sângele să clocotească.

— Bineînţeles, dacă, printr-o minune, veţi descoperi ceva semnificativ, vreau să fiu informat imediat, zise Stehlin.

„Printr-o minune...” Servaz rumegă sintagma.

— Dar dacă, *printr-o minune,* fotografia băiatului e

destinată să ne inducă în eroare?

Kirsten şi Stehlin se holbară la el.

— Vrei să spui că poza e destinată să ne atragă în direcţia greşită? zise norvegianca.

El confirmă.

— Adică a lăsat poza special? continuă ea. Normal că ne-am gândit la asta, mai adăugă, mijindu-şi ochii. Dar pare puţin prea evident, nu ţi se pare? Prea *uşor...*

— La ce altceva v-aţi mai gândit? întrebă el.

— Poftim?

— Legat de fotografie.

— Unde vrei s-ajungi?

— Poate mai există şi altă morală a poveştii, nu?

Amândoi erau cu ochii aţintiţi la el în acel moment, Kirsten cu un amestec de curiozitate şi perplexitate, iar Stehlin cu aerul că aşteaptă să termine şi să treacă la altceva: poliţia din Toulouse avea în mod clar alte priorităţi. Era aceeaşi senzaţie pe care o avusese şi în sala de şedinţe, când toată lumea se ridicase. Chiar şi Vincent şi Samira dăduseră dovadă de un interes moderat, grăbindu-se să se întoarcă la treburile lor, nu înainte de a-l întreba cum se simte.

— De ce-ar fi încercat Hirtmann să ne trimită într-o direcţie greşită, din moment ce putea să dispară – împreună cu băieţelul – oriunde în lumea asta? Ce interes ar fi avut? N-are nevoie de-aşa ceva.

Kirsten nu-şi mai lua ochii de la el.

— Te-ascult.

— Îl cunosc prea bine ca să ştiu că n-ar folosi niciodată un subterfugiu atât de grosier. Pe de altă parte, mi se pare evident un lucru: pozele mele şi numele dumnea... numele tău pe acea hârtie. A vrut să ne aducă împreună. Întrebarea e: de ce?

★ ★ ★

Puse lanţul de securitate şi merse spre pat. Aşează valiza pe el şi o deschise.

Scoase din ea bluze, fuste, pantaloni. Două pulovere, o trusă de toaletă, una de machiaj şi pijamaua: pantalonii cu

imprimeu floral şi un tricou. Le întinse pe pat. Apoi lenjeria din dantelă pe care o cumpărase de la Steen & Strøm. Chiloţi de la Agent Provocateur şi Victoria's Secret. Ştia că nimeni nu avea să vadă chiloţeii minusculi prevăzuţi cu un mic nod din satin la baza fundului, dar nu-i păsa: ceea ce o excita era să disimuleze acele podoabe provocatoare sub masca exterioară de austeritate – ca pe nişte comori rezervate celui care ar fi îndrăznit să vadă dincolo de aparenţe. Aranjându-şi lucrurile în dulap, se întrebă dacă un astfel de cutezător avea să-şi facă apariţia în timpul şederii sale în Franţa.

Remarcase privirea lui Vincent Espérandieu. Şi îl catalogase imediat. *Bisexual.* Kirsten avea un al şaselea simţ pentru aşa ceva. Îşi puse crema de zi, parfumul, şamponul (nu avea încredere în cele oferite de hoteluri) şi periuţa de dinţi pe raftul din baie. Clătină din cap, privindu-se în oglindă. Văzu o faţă frumoasă, ce trăda totuşi un exces de control şi o tendinţă psihorigidă. Pe scurt, o femeie de 40 de ani serioasă şi puţin crispată. Perfect. Ce vedea era ce voia să lase la vedere…

Doi bărbaţi împreună: se putea dovedi o experienţă interesantă, îşi spuse ea demachiindu-se. În Oslo ar fi fost de neimaginat. Într-un fel sau altul, ar fi ajuns la urechile colegilor, făcând apoi turul întregului departament cât ai bate din palme. Dar aici… departe de casă.

Scoase şi „jucăria". O cumpărase de la Kondomeriet, de pe strada Karl Johans, de vizavi de coloanele bazarului, din fundul magazinaşului, în mijlocul unui grup de tinere ce chicoteau şi-şi dădeau coate, femei de vârsta ei şi cupluri. Femeia din unul dintre cupluri îşi trecuse lent mâna peste un *sextoy* impresionant, ca pentru a-l masturba. La aeroportul Oslo-Gardermoen, urmărise reacţia tipului care-i scanase bagajul de cabină, aşezat în faţa ecranului. Îl surprinsese întorcând capul şi uitându-se la ea, în timp ce-şi recupera geanta de pe banda rulantă de la ieşirea din tunelul scanerului.

Simţi dintr-odată o dorinţă stringentă. Fugind în baie, se gândi la Servaz. În mod clar, mai puţin uşor de citit.

Heterosexual, fără îndoială. Avea însă ceva ce nu se lăsa analizat. O fragilitate; dar şi o forţă. Şi apoi, mai era acea Samira, în acelaşi timp atât de urâtă şi de sexy. Şi pe ea îi era greu s-o citească.

Îşi lăsă ciorapii şi chiloţii să alunece spre glezne.

Se aşeză şi luă mobilul.

Apoi formă numărul pe care n-ar fi trebuit să-l cunoască.

★ ★ ★

Băiatul urmărea razele lunii luminând pătura de zăpadă proaspătă. Prima din acel an. Şi cum un animal lăsase urme adânci ce înconjurau clădirea fermei, îndepărtându-se apoi spre pădure.

Zăpada scânteia, semănând cu praful de aur. Munţii profilându-se de cealaltă parte a văii păreau o frontieră aproape de netrecut, pe care copilul o percepea difuz ca pe un zid de apărare, garanţie a securităţii, în care universul confortabil al copilăriei sale urma să fie mereu protejat. Băiatul nu se uita la ştiri, dar „bunicul” o făcea şi, din vreme-n vreme, zărea şi băiatul imagini pe ecran. Îşi mai imagina, în ciuda vârstei fragede, războaie şi bătălii dincolo de munţii paşnici şi protectori. Nu avea decât cinci ani, aşa că toate astea erau destul de confuze, dar, asemenea unui animal tânăr, era capabil să simtă pericolul.

Şi el ştia că pericolul putea veni din afara văii, de la necunoscuţii ce trăiau acolo, departe: peste munţi. Bunicul îi spusese: să nu vorbească niciodată cu necunoscuţi şi să nu lase străini, nici măcar pe turiştii ce frecventau staţiunile, să-i vorbească. De altfel, în afara şcolii, băiatul nu vedea aproape pe nimeni, cu excepţia medicului şi a bunicilor. Avea puţini prieteni, iar cei care îl vizitau acasă erau selectaţi atent de bunic.

La circa 100 de metri, telecabinele imobile pe timpul nopţii aşteptau ziua următoare, suspendate pe cablurile lor; o lună palidă ca un lampion de hârtie le lumina. De fiecare dată când se uita la ele, îşi imagina pe cineva prins în capcană în interior, la mila frigului, urlând şi bătând în geamul aburit şi făcându-i semne disperate. El era singurul

care-l auzea. Îl privea, zâmbea ca să-i dea de înţeles că l-a văzut, apoi se întorcea pe călcâie şi-l lăsa acolo, singur în noaptea glaciară, gândindu-se la cadavrul aproape congelat ce urma să fie descoperit a doua zi. Şi la imaginea pe care avea s-o ducă cu el în mormânt: cea a unui băieţel care-i făcuse un semn şi apoi se întorsese în casă. Multă vreme, până la ultima suflare, fără îndoială, omul ar fi sperat ca băieţelul să revină cu ajutoare.

Intră în casă şi căldura îl întâmpină imediat, învăluindu-l. Îşi scutură întâi încălţările pe preş, lăsând cruste albe în urmă, apoi se descălţă, îşi dădu jos căciula, geaca şi fularul umed de salivă şi de zăpadă topită – pe care le agăţă pe unul dintre cuierele de pe perete. De pe hol, auzea focul trosnind în şemineu şi, când înaintă, valurile de căldură îi mângâiară obrajii înroşiţi de ger.

— Ce făceai pe-afară la ora asta, Gustav? zise bunicul, din fotoliul lui.

— Mă uitam la urmele unui lup, răspunse el, apropiindu-se şi lăsându-l pe bunic să-l ia în braţele lui mari ca să-l ridice pe genunchi.

Bunicul nu se simţea prea bine: nu se prea ridica, nu-şi prea schimba hainele, dar lui Gustav nu-i păsa. Îi plăcea mult să-i mângâie barba şi să asculte când îi citea o poveste.

— Pe-aici nu sunt lupi, zise bunicul.

— Ba da, sunt. În pădure. Ies noaptea.

— I-ai văzut?

— Nu. Doar urmele.

— Nu ţi-e teamă c-or să te mănânce?

— Nu sunt răi. Mă iubesc mult.

— De unde ştii?

— Păzesc casa…

— O, am înţeles. Vrei să-ţi citesc ceva?

— Mă doare burta, zise copilul.

O clipă, bunicul nu zise nimic.

— Tare?

— Puţin. Când vine tata? întrebă el deodată.

— Nu ştiu, băiete.

— Vreau la tata.
— O să-l vezi curând.
— Ce înseamnă curând?
— Ştii bine că tatăl tău nu face ce vrea el.
— Şi mama?
— Mama, la fel.
Băieţelul dădu să plângă.
— Nu vin niciodată.
— Nu-i adevărat. Tata o să vină în curând. Ori o să mergem noi să-i vedem.
— Pe amândoi? zise copilul plin de speranţă.
Trecuse aşa de mult timp de când nu-şi mai văzuse tatăl şi mama împreună!
— Pe amândoi, îţi promit!
— Nu face promisiuni pe care nu le poţi ţine, se auzi o voce severă din pragul bucătăriei.
— Lasă-mă-n pace! răspunse bătrânul agasat.
— Bietul băiat, îi bagi în cap tot felul de idei.
Bunica îşi şterse pe şorţ mâinile acoperite de vene groase ca nişte rădăcini. Gustav întoarse privirea şi urmări fascinat flăcările ce lingeau buştenii din cămin. Oare i se părea că se încolăceau ca nişte şerpi sau mai degrabă ca nişte dragoni, dansând, retrăgându-se, apoi încolăcindu-se din nou? Încercă să nu bage în seamă cuvintele bunicii. Nu o iubea pe bunica. Îşi petrecea tot timpul plângându-se şi criticându-l pe bunicul. Ştia că nu era bunica lui adevărată. Aşa cum nu era nici bunicul – dar acesta din urmă îşi juca rolul până la capăt şi *îl iubea* pe Gustav, în timp ce ea de-abia se prefăcea. Copilul nu era pe deplin conştient de toate astea – era mult prea mic –, erau mai mult nişte sentimente difuze, o diferenţă în atitudinea lor. El simţea o grămadă de lucruri fără să le înţeleagă cu adevărat, cu acel instinct de lup tânăr pe care-l dezvoltase.
— Nu trebuie să-ţi fie teamă de ceea ce eşti, Gustav, îi spusese într-o zi tata, şi el nu înţelesese nici acest lucru exact şi, cu toate astea, ştia ce dorise să-i spună tatăl lui.
O, da.

13. Vis

Era ora 9:30 dimineaţa, când soarele filtrat prin obloane îl trezi. Adormise pe la 4 şi-l visase pe copil, pe Gustav. În vis, stătea pe un baraj uriaş, în Pirinei. Un baraj-cupolă. Era iarnă şi întuneric. Copilul încălecase balustrada. Stătea la marginea vidului, iar la botul încălţărilor, o prăpastie ameţitoare de mai bine de 100 de metri, fără niciun suport solid, în afară de aer.

El se afla la aproximativ cinci metri depărtare, de cealaltă parte a barierei.

— Gustav! îl striga el.

— Nu te apropia, că sar!

Câţiva fulgi de zăpadă dansau în noaptea glaciară şi barajul, la fel ca munţii, era acoperit de zăpadă şi de gheaţă. Mici stalactite atârnau de barele orizontale ale balustradei. Servaz era împietrit. Marginea de beton pe care stătea copilul era acoperită cu un strat gros de gheaţă. Dacă dădea drumul balustradei, putea aluneca şi cădea în vid, zdrobindu-se apoi de stânci, în mijlocul brazilor, 100 de metri mai jos.

— Gustav...

— Îl vreau pe tata.

— Tatăl tău e un monstru, răspundea el în vis.

— Minţi!

— Dacă nu mă crezi, citeşte ziarul!

Servaz ţinea în mâna dreaptă ziarul *Telegrama,* pe care vântul care sufla din ce în ce mai tare încerca să i-l smulgă. Fulgii de zăpadă udau hârtia, şi cerneala începea să se şteargă.

— Scrie aici.

— Îl vreau pe tata, repeta copilul, dacă nu, sar. Ori pe mama...

— Cum o cheamă pe mama ta?

— Marianne.

Munţii din jurul lor, aproape fosforescenţi în lumina lunii, păreau să aştepte ceva. Un deznodământ. Inima lui

Servaz bătea să-i spargă pieptul.

Marianne...

Încă un pas.

Şi încă unul.

Copilul îi întoarse spatele şi privi în abis. Servaz îi vedea ceafa firavă şi părul blond, fin şi rebel, ce-i dansa în jurul urechilor, în curentul violent. Şi vidul de dincolo...

Încă un pas.

Întinse braţul. Copilul se întoarse. Nu era el. Nu era faţa inocentă a lui Gustav. Un chip de femeie. Ochi mari şi verzi înspăimântaţi. Marianne...

— Martin, tu eşti? zise ea.

Cum putuse să-i confunde? Era sigur că-l văzuse pe Gustav. Ce vrajă mai era şi asta? Ea dădea deja drumul balustradei, ca să se întoarcă şi să întindă braţele spre el, aluneca pe gheaţa de pe margine, ochii verzi i se măreau de spaimă, gura i se deschidea într-un strigăt mut, în timp ce cădea pe spate.

Exact în acel moment se trezi.

Se uită prin camera zebrată de raze de soare, cu pulsul la 170 de bătăi pe minut şi pieptul scăldat în transpiraţie. Ce-i spusese Xavier despre vise? „Când v-aţi trezit şi amintirea visului era încă foarte vie, v-aţi mirat de puterea acelui vis, care părea... *atât de real.”*

Da, aşa era. Atât de real! Băiatul acela, chiar îl *văzuse.* Nu fusese doar un vis.

Se gândise la el toată noaptea. De-asta adormise atât de greu. Se înfioră. De frig: transpiraţia de pe piept era îngheţată. De frică, şi de tristeţe. Dădu la o parte cearşaful şi se ridică. Cine era copilul acela? Era cu adevărat fiul Elveţianului? Ideea însăşi era destul de terifiantă, cu toate astea o alta îi încolţise în minte, chiar mai copleşitoare, făcându-şi drum în vis: *şi dacă Marianne era mama?* La simplul gând, simţi cum îl lasă puterile.

Se duse la bucătărie. Margot îi lăsase un bilet pe blat. *Running.* Ce mai era şi cu moda asta a cuvintelor englezeşti ce invadau neobosite viaţa cotidiană? La unul ieşit din dicţionare, 10 nou-nouţe îi luau locul. Apoi reveni

la acea stare de rău persistentă care se cuibărise în el odată cu descoperirea fotografiilor, împiedicându-l să respire. *Un copil...* Pe cine urma să caute de acum înainte? Un criminal monstruos, ori un copil? Sau pe amândoi? Şi unde anume? În apropiere sau mai departe? Cu ceaşca de cafea în mână, înaintă spre rafturile bibliotecii şi-şi lăsă gândurile să zboare odată cu privirea. Se opri asupra unui titlu. O veche ediţie a *Povestirilor extraordinare* ale lui Poe, în traducerea lui Charles Baudelaire. Reveni la masa din bucătărie şi-şi bău cafeaua.

Zgomotul uşii de la intrare. Margot apăru, roşie la faţă de la alergare. Îi zâmbi, se apropie de chiuvetă, îşi umplu un pahar mare cu apă şi-l bău aproape pe nerăsuflate.

Apoi se aşeză la masă, în faţa lui. Fără să vrea, se simţi uşor contrariat. Îi plăcea mult să ia micul dejun cu ea şi, de când venise, era prima dată când avea ocazia s-o facă.

— Cu ce-ţi ocupi zilele? întrebă el brusc.

Ea păru să înţeleagă imediat unde bate. Şi ridică rapid garda.

— Prezenţa mea te deranjează? îl întrebă pe nepregătite. Sunt prea băgăreaţă?

Margot fusese întotdeauna foarte directă – şi, uneori, injustă. Credea că trebuie să spună mereu adevărul, dar în realitate se întâmplă să existe mai multe adevăruri, iar fiica lui era incapabilă să înţeleagă acest lucru. Ar fi trebuit ca el să-i spună. Şi totuşi, îi era jenă şi negă cu vehemenţă:

— Nici vorbă! Ce te face să spui aşa ceva?

Ea îl scrută fără să zâmbească. În ochii ei, era absolut transparent.

— Nu ştiu... E o impresie pe care o am de ceva vreme... Mă duc să fac un duş.

Se ridică şi ieşi.

14. Saint-Martin

Servaz examina fişierul 440, când Kirsten intră în birou. Fişierul 440 reprezenta documentul actualizat în fiecare zi cu mesaje transmise despre fiecare caz la nivel naţional. Includea dispariţii de minori, crime, incendieri intenţionate, cereri de căutare, şi majoritatea poliţiştilor din PJ îl consultau în fiecare dimineaţă. Servaz nu ştia cine îl botezase aşa, dar îşi trăgea numele de la nota *la* – şi de la frecvenţa ei de 440 Hz –, nota de referinţă care servea la acordarea instrumentelor într-o orchestră. (El ştia totuşi că practica evoluase şi că majoritatea orchestrelor se acordau în prezent la 442 Hz.) În acelaşi fel, 440 servea la acordarea serviciilor poliţieneşti şi la înlesnirea circulaţiei informaţiilor.

Nu găsise nimic deosebit. Sigur că nu se aştepta să-i dea de urmă Elveţianului acolo, dar îşi reluase bunele şi vechile obiceiuri de acolo de unde le lăsase. Se înfioră. Nu reuşise încă să scape de senzaţia de greaţă pe care i-l lăsase visul. De presimţirea că, într-un fel sau altul, trecutul avea să-şi arate din nou colţii. Acel sentiment al unei catastrofe iminente. Luni de zile după ce descoperise că inima din cutia frigorifică nu era a lui Marianne, încercase să dea de urma ei şi a lui Hirtmann. Trimisese sute de e-mailuri la zeci de poliţişti din toată Europa, îmbunătăţindu-şi cu mult efort engleza, dând tot atâtea telefoane, făcând nopţi albe ca să parcurgă rapoartele pe care aceştia i le trimiteau, răsfoind o grămadă de fişiere naţionale şi internaţionale şi pândind pe site-urile de informaţii online toate faptele diverse care ar fi putut purta semnătura criminalului elveţian. În van. Nu obţinuse nici cel mai mic rezultat.

O contactase chiar şi pe Irène Ziegler, jandarmeriţa care-l ajutase în trecut să dea de urma Elveţianului. Aceasta era în acelaşi punct ca şi el. Zero. Chiar dacă apelase la o ingeniozitate miraculoasă pentru a-l găsi. Îi explicase că, de exemplu, comparase fişiere cu tinere

dispărute în toată Europa cu ale sălilor de concert în care se cântase muzica lui Mahler. Zero barat şi acolo. Julian Hirtmann dispăruse de pe faţa pământului. Şi Marianne, odată cu el. Atunci, după luni de frustrări, sfârşise prin a decide că era cu siguranţă moartă; poate chiar amândoi – în vreun accident, ori incendiu: cine ştie? Se hotărâse să şi-i şteargă din memorie, să-şi alunge din minte orice gânduri legate de ei. Reuşise, mai mult sau mai puţin. Pentru că timpul îşi făcuse treaba, ca întotdeauna. Doi ani, trei, patru, cinci… Marianne şi Hirtmann se cufundaseră în ceaţă, îngropaţi adânc, acolo unde memoria nu mai e decât un peisaj vag, în plan îndepărtat. Umbre, urma unui surâs, a unei voci, a unui gest – nimic mai mult.

Şi iată că tot ce se şterse cu greu ieşea din nou la suprafaţă. Inima întunecată – ce aştepta în trecut să bată din nou în prezent. Şi să-i infecteze fiecare gând.

— Bună ziua, zise Kirsten în franceză.

— Salut!

— Ai dormit bine?

— Nu chiar.

— Ce faci?

— Nimic. Consult un fişier.

— Ce fişier?

El îi explică ce reprezenta fişierul 440. Ea îi spuse că în Norvegia aveau puţine lucruri asemănătoare.

Servaz închise fişierul şi tastă ceva. Studie rezultatul căutării.

Dădu pagina în jos, dreapta.

— În Toulouse sunt 160 de grădiniţe, declară el în final. Şi aproape tot atâtea şcoli primare. Am numărat.

Ea ridică din sprâncene.

— Crezi că e şcolarizat? se miră.

— Nu ştiu nimic.

— Şi vrei să arăţi fotografia în toate şcolile?

— Dacă luăm în calcul două şcoli pe oră, punând la socoteală şi timpul de deplasare de la una la alta şi găsirea unei persoane care ne poate da informaţii şi poate arăta fotografia personalului, ne-ar lua săptămâni. Şi apoi, ne-ar

trebui o aprobare.

— O ce?

Servaz îi făcu cu ochiul şi deschise telefonul.

— Roxane, poţi veni puţin? Mersi. Nu putem căuta aşa, fără autorizaţie, explică el, întorcându-se spre Kirsten. Fiind vorba despre un copil şi neexistând o infracţiune, ar fi mai degrabă de competenţa departamentului pentru protecţia minorilor.

Se întrebă o clipă dacă în ţara ei era tot atât de complicat. Roxane Varin apăru două minute mai târziu. Era o femeie micuţă, destul de drăguţă, cu un breton castaniu şi obraji rotunzi: Kirsten o mai văzuse în timpul şedinţei. Şi ca în ajun, îi veni în minte actriţa Juliette Binoche. Poliţista purta o cămaşă de blugi peste nişte jeanşi skinny gri.

— Salut, zise ea, îmbrăţişându-l pe Servaz.

Îi strânse mâna lui Kirsten cu o oarecare timiditate. Norvegianca îşi spuse că probabil se simţea mai în largul ei în preajma copiilor decât a adulţilor. Roxane avea fotografia lui Gustav în mână şi se lăsă să cadă pe singurul scaun rămas liber.

— Am lansat o căutare la direcţia departamentelor şcolare, anunţă ea. Ei se ocupă de genul ăsta de chestii. Din păcate, în baza de date cu elevii nu există fotografii. Ne rămâne să-l căutăm după prenume, care nu e chiar comun, mai adăugă ea, fără a-şi ascunde pesimismul.

— Ce e baza asta de date cu elevii? întrebă Servaz.

— O aplicaţie online: permite gestionarea şi urmărirea parcursului şcolar al elevilor din primul ciclu – adică de la grădiniţă până la şcoala primară.

— Pentru toate şcolile? De stat şi particulare?

— Da.

— Cum funcţionează?

— Datele sunt stocate la nivelul departamentului şcolar şi completate de fiecare director de şcoală şi de primării, care se ocupă cu înscrierea elevilor şi cu alegerea şcolilor: starea civilă a copilului – nume, prenume, data şi locul naşterii, adresă – şi cel al persoanei sau persoanelor în

responsabilitatea cărora se află, programa şcolară, INE-ul.

— INE?

— Fiecare copil din Franţa are un cod naţional. Graţie acestei aplicaţii, departamentele se ocupă de cererile legate de şcolarizare. Înainte, anumite şcoli, în funcţie de sectorul în care se găseau, primeau până la 10 pe săptămână. După apariţia bazei de date, numărul a scăzut semnificativ şi reuşim să găsim elevii mult mai uşor, de exemplu, când cererea vine din partea unui părinte divorţat care are autoritate parentală. Din acest punct de vedere, aplicaţia e foarte utilă. Evident că, la început, unele sindicate şi unii părinţi au făcut scandal, media s-a ambalat şi ministerul s-a grăbit să suprime unele rubrici precum naţionalitatea, absenteismul, anul sosirii în Franţa, etnia, profesia părinţilor... Opozanţii pretindeau că aplicaţia n-avea alt scop decât o politică securitară şi poliţienească, că de fapt avea menirea să supravegheze fluxul migranţilor. În 2010, Parchetul din Paris a clasat fără drept de apel mai mult de 2000 de plângeri depuse de părinţii elevilor. 2000!... Asta nu înseamnă că baza de date cu elevii nu e foarte practică pentru administrarea claselor şi a parcursului elevilor.

— Şi tu ai acces la ea?

Kirsten o văzu zâmbind. Un zâmbet plăcut, care-i lumină privirea.

— Nu. Niciun departament care nu aparţine Ministerului Educaţiei nu are acces. În afară de primării, care înscriu elevii. Nici măcar ele nu pot vedea anumite date, de exemplu, dacă elevul are nevoie de susţinere psihologică. Problema e că numele şi prenumele sunt vizibile până la nivel de facultate, dar dispar la nivelul rectoratului. Tot din motive de confidenţialitate.

Se întoarse spre Kirsten şi rezumă în engleză ce spusese – cu multe ezitări şi corecturi şi câteva ridicări din sprâncene a neînţelegere din partea norvegiencei.

— A doua problemă este că datele nu sunt păstrate decât pe perioada şcolarizării copilului în primul ciclu. Dacă el iese din circuit, se şterg...

Traduse din nou cum se pricepu. Norvegianca dădu din cap.

— Bineînţeles, am trimis şi o cerere de căutare clasică cu fotografia, care va fi transmisă, sper, şcolilor, când baza de date va da verdict negativ. Cât timp va dura, asta e altă mâncare de peşte.

Se ridică.

— Chiar crezi că băiatul e aici, Martin?

Tonul ei exprima acelaşi scepticism ca al colegilor lui în timpul şedinţei. Servaz nu răspunse. Se mulţumi să ia fotografia pe care i-o întindea Roxane şi s-o pună la vedere pe birou. Părea pierdut în gânduri. Roxane aruncă o privire spre el şi un zâmbet spre Kirsten şi ieşi ridicând din umeri. Era clar că avea treburi mai urgente. Norvegianca îi întoarse zâmbetul şi se uită la Servaz, care acum privea pe fereastră, cu spatele la ea.

— Ce zici de-o mică plimbare? întrebă el deodată.

Ea continua să se uite la spatele lui.

— *Scrisoarea furată* de Edgar Poe, o ştii?

Citase titlul în engleză: *The Purloined Letter.* Îl căutase în ajun pe internet.

— Explică-te, zise ea.

— *Nil sapientae odiosium acumine nimio:* „Nimic nu e mai odios pentru înţelepciune decât inteligenţa excesivă”. O frază a lui Seneca pe care Poe a ales-o drept motto al povestirii. *Scrisoarea furată* ne învaţă că, adesea, ceea ce căutăm departe se află chiar sub nasul nostru.

— Crezi cu adevărat că Gustav ar putea fi aici?

— În povestea asta, poliţia nu reuşeşte să găsească o scrisoare într-un apartament, pentru că presupune că e bine ascunsă, continuă el neţinând seama de întrerupere. Dupin, personajul lui Poe, strămoşul lui Sherlock şi al tuturor băgăcioşilor cu capacităţi de analiză peste medie, înţelege că cel mai bun mijloc de a o ascunde este s-o lase absolut la vedere, pe birou: a fost doar împăturită invers, cu alt sigiliu şi alt scris.

— Ah, ah, eşti nebun, ştii, nu? zise ea în engleză. Nu înţeleg nimic. Unde vrei s-ajungi?

— Înlocuieşte biroul din poveste cu Saint-Martin-de-Comminges, locul în care a început totul. Ai zis-o chiar tu: Hirtmann a trecut prin regiune de mai multe ori. De ce?

— Din cauza ta. E obsedat de tine.

— Şi dacă a avut alt motiv? Mai puternic decât obsesia pentru un simplu poliţai? *Un fiu,* de exemplu...

Kirsten nu răspunse. Aştepta continuarea.

— Un fiu ascuns, dar la vedere, ca scrisoarea furată pusă pe birou. Un simplu schimb de nume. Merge la şcoală, e crescut de cineva care se ocupă de el cât timp Hirtmann nu e acolo, adică în majoritatea timpului.

— Şi nimeni să nu se fi sesizat de nimic?

— De ce anume să se sesizeze? Un băieţel printre mulţi alţii. Care merge la şcoală...

— Tocmai. Acolo să nu se fi întrebat nimeni cine e băieţelul ăla?

— Cred că există cineva care-l însoţeşte în fiecare zi. Ministerul Educaţiei nu s-a obosit nici măcar să inventarieze personalul din şcoli cu antecedente de pedofilie. Şi apoi, poate că cei ce-l însoţesc se prezintă drept părinţi adoptivi, ce ştiu eu?

— Saint-Martin, zici?

— Saint-Martin.

— De ce tocmai acolo?

Da, oare de ce tocmai acolo? Presupunând că Elveţianul revenea adesea în zonă ca să-şi vadă fiul, de ce s-ar fi găsit Gustav tocmai în Saint-Martin? De ce nu în oricare alt loc din regiune?

— Pentru că Hirtmann a stat câţiva ani în localitate...

— Închis într-un sanatoriu.

— Da. Dar avea complici în exterior, oameni precum Lisa Ferney.

— Asistenta-şefă de la Institutul Wargnier, nu? Ea lucra acolo. Nu era doar cineva din zonă.

El reflectă. De ce crezuse mereu că Hirtmann mai avusese şi alţi complici, că la vremea respectivă nu-i descoperiseră toţi acoliţii? Ştia că raţionamentul lui nu ţinea, că nu avea nicio logică. Ori că logica lui era

fragmentară, întortocheată şi că el vedea semne, coincidenţe acolo unde nu existau – ca paranoicii. Şi totuşi, mintea lui se întorcea mereu la Saint-Martin, magnetizată ca acul de busolă.

— În Saint-Martin ai fost la un pas de moarte, nu? zise ea.

Kirsten îşi făcuse temele. El confirmă.

— Întotdeauna am fost convins că mai avusese un ajutor acolo, zise el. Felul în care a evadat, în noaptea aia. Pe jos, prin munţi – cu maşina stricată –, în mijlocul unei furtuni de zăpadă... N-ar fi putut ajunge departe fără ajutor.

— Şi deci acest complice ar putea fi cel care se ocupă de Gustav?

Tonul ei nu era mai puţin sceptic decât al lui Roxane.

— Cine altcineva?

— Realizezi că e cam trasă de păr, nu?

— Ştiu.

★ ★ ★

Părăsiră autostrada pe înălţimea de la Montréjeau, lăsând în urmă monotonia câmpiei şi pătrunzând între munţi, la început simple mameloane rotunjite şi acoperite de păduri dese, îngropate sub zăpadă. Peisajul era alb, pur. Drumul... aici traversa păduri rare, aici şerpuia de-a lungul unor păşuni ninse, trecând pe lângă sate căzute în toropeala hibernală şi pe lângă cursul turbulent al unui râu. Puţin câte puţin, munţii începură să se apropie, se făcură şi mai înalţi, dar adevărata barieră, cea de netrecut, se ghicea la orizont: profilul dantelat şi sălbatic al celor mai înalte vârfuri din Pirinei.

La un sens giratoriu părăsiră autostrada, traversară râul şi, la semaforul următor, făcură stânga. Munţii se apropiau şi mai mult. De data asta, drumul trecea pe marginea înaltă a unui curs de apă tumultuos, prins între pereţi înalţi de piatră. Zăriră un mic baraj învolburat şi gura neagră a unei centrale hidroelectrice săpate în stâncă, pe celălalt mal, apoi străbătură un tunel în ac de păr. Când ieşiră pe partea cealaltă, o văzură, agăţată la baza peretelui de piatră: Saint-Martin-de-Comminges, 20.863 de

locuitori. Drumul cobora din nou şi ei intrară în oraş.

Mormanele de zăpadă de pe străzi n-o impresionară pe Kirsten: crescuse în Nesna, la nord-vest de Oslo, în centrul Norvegiei. Pe trotuare era lume: schiori coborâţi cu telecabinele din staţiunile din vârful muntelui, amatori de spa care lăsaseră centrele balneo pentru cafenelele şi restaurantele din centru, familii cu copii şi cărucioare… Servaz se întrebă dacă Hirtmann s-ar fi putut plimba pe aceste străzi fără să fie remarcat. Faţa lui ţinuse prima pagină a ziarelor regionale şi chiar naţionale – nu era o faţă pe care s-o uiţi cu uşurinţă. Oare îşi schimbase înfăţişarea? Era posibil să fi recurs la chirurgia estetică? Servaz nu ştia mare lucru pe tema asta, dar înţelesese că făcea minuni în prezent. Chiar dacă anumite consecinţe, ce apăreau din vreme-n vreme pe faţa vreunei actriţe drăguţe devenite de pe-o zi pe alta de nerecunoscut, îl făceau să se îndoiască de calitatea acelor miracole.

În timp ce parcau în faţa Primăriei şi coborau din maşină (auzi zgomotul căderii de apă ce trasa o linie de argint verticală pe coasta împădurită a muntelui), simţi un fior pe şira spinării; chiar era stilul lui Hirtmann să revină la locul faptei, amestecându-se incognito prin mulţime. Deodată, la gândul acesta, Servaz măsură cu privirea piaţa, scuarul, terasele cafenelelor, chioşcul de muzică şi feţele trecătorilor – ca şi cum un fel de curent electric l-ar fi conectat la mulţimea anonimă. Deasupra acoperişurilor, muntele, îmbrăcat în haina lui de brad, le contempla sosirea cu aceeaşi indiferenţă cu care urmărise crimele din iarna 2008-2009.

— Ce facem noi aici? întrebă el brusc.

— Cum?

— Suntem aici amândoi, fiindcă aşa a vrut el. De ce? De ce ne-a adus împreună?

Ea îi aruncă o privire întrebătoare înainte de a intra în Primărie.

★ ★ ★

Acum era alt primar decât pe vremea cazului precedent. Era un bărbat tânăr, înalt şi corpolent, cu o barbă deasă

ce-i acoperea faţa şi pungi enorme sub ochii spălăciţi, uşor apoşi, ce dovedeau lipsa somnului, o proastă igienă a vieţii sau o moştenire genetică nefericită. Barba avea o culoare greu de definit: între şaten şi roşu, cu fire albe în mijloc.

— Servaz, numele dumneavoastră îmi spune ceva, zise el cu o voce puternică.

Strânse mâna poliţistului în palma lui ca o labă imensă, umedă şi rece. Apoi îi aruncă lui Kirsten cel mai frumos zâmbet al său. Servaz se uită la mâinile lui mari: nicio verighetă. Uriaşul îl examină din nou.

— Secretara mi-a spus că sunteţi în căutarea unui copil, zise el întorcându-se şi conducându-i într-un birou de mărime impresionantă, luminat şi aerisit prin două uşi-fereastră şi balcon, cu vedere la cele mai înalte vârfuri ale munţilor.

Funcţia de primar în Saint-Martin avea şi părţile ei bune.

Merse să se aşeze la birou. Servaz puse fotografia lui Gustav în faţa lui înainte de a se aşeza.

— E posibil să fi fost şcolarizat aici, zise el.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Regret. Anchetă în curs.

Primarul ridică din umeri şi tastă pe computer.

— Dacă mai este, ar trebui să apară în baza de date cu elevii. Apropiaţi-vă!

Cei doi se ridicară şi înconjurară biroul, ajungând în spatele lui. Edilul scoase dintr-un sertar un fel de cheie de plastic cu un mic ecran digital în mijloc şi le dădu câteva informaţii despre respectiva bază de date.

— E protejată, bineînţeles.

Văzură apărând pe ecran cuvintele „autentificare”, „cod”, „parolă”.

— Trebuie să mă autentific. Apoi trebuie să introduc parola, care e formată din codul meu personal din patru cifre şi din numărul de şase cifre ce apare pe această cheie de securitate. Iar adresa de conectare e diferită pentru fiecare departament şcolar.

Servaz zări apoi o pagină de start. În partea de sus era o

casetă în trei culori: portocaliu, albastru şi verde. Dedesubtul ei scria: „Şcoală” (portocaliu), „Elevi” (albastru) şi „Gestiune curentă” (verde).

— Modulul primăriei nu se referă decât la înscrieri, explică oficialul.

Comandantul îl văzu dând click pe „Monitorizare înscrieri şi admiteri”.

— Cum se numeşte?

— Nu avem decât prenumele.

Primarul învârti scaunul ca să ajungă cu faţa la ei, perplex. Privirea apoasă se muta de la unul la celălalt.

— Serios? Doar prenumele? Până acum am introdus întotdeauna numele şi prenumele. De altfel, uitaţi-vă aici: e un asterisc. Câmpul „nume” e obligatoriu.

Greşeala lui Roxane. Abia lansată, pista lor sfârşea într-un impas.

— Se numeşte Gustav, zise Servaz. Trebuie să aveţi pe undeva prin arhivă clasele din ultimii ani: doar nu sunt atât de multe şcoli în Saint-Martin.

Primarul căzu pe gânduri.

— Aveţi o cerere? întrebă el deodată.

Servaz o scoase din buzunar.

— Ar trebui să vi-l pot găsi, zise edilul. În plus, Gustav nu e un prenume comun în ziua de azi.

Servaz ştia că erau puţine şanse ca Hirtmann să-l fi înscris cu numele lui adevărat. Dar, până la urmă, de ce nu? Cine ar fi putut face legătura între un copil şi un criminal elveţian? Cine şi-ar fi putut imagina că ar fi lăsat un copil într-o şcoală din Saint-Martin? Exista altă ascunzătoare mai puţin probabilă ca asta?

Aruncă o privire în piaţă. Probabil că pe înălţimi se înnorase, pentru că se umpluse de umbre şi o nuanţă ciudată de cocleală se lăsase peste lucruri, ca şi cum le-ai fi privit printr-un filtru. Un mic petic de lumină se mai agăţa de acoperişul chioşcului de muzică.

— O să văd ce pot face. Va dura probabil câteva ore.

— Rămânem pe loc.

Acolo, jos, era un tip. Din cauza luminii voalate, Servaz

nu-l distingea bine. Un tip înalt. Cu un palton închis la culoare, poate negru. Şi faţa ridicată spre ferestrele Primăriei. I se păru chiar că se uită la el.

— *Try Gustav Servaz, se* auzi dintr-odată vocea lui Kirsten.

Servaz tresări. Se întoarse cu o mişcare bruscă. Primarul o inspecta din nou pe norvegiancă cu un aer surprins. Apoi se întoarse din nou spre Martin.

— Să încerc Gustave Servaz? traduse el.

— *Yes. Gustav whitout e.*

— Cum se scrie Servaz? *How de you write this?*

Ea îi spuse pe litere.

— Ca numele dumneavoastră? îi zise primarul care, în mod vizibil, nu înţelegea ce se întâmplă.

Servaz, nici atât. Un zumzet în urechi. Voi să-i spună să se oprească, dar dădu din cap.

— Faceţi cum vă spune.

Inima începu să-i bată mai tare. Îi venea greu să respire. Se uită pe fereastră. Acum era sigur că bărbatul îl urmărea pe el. Stătea nemişcat şi drept, în mijlocul uneia dintre aleile pieţei, cu faţa ridicată spre geamurile Primăriei, în timp ce adulţi şi copii treceau pe lângă el asemenea apei unui pârâu înconjurând un pietroi.

— Am scris, îi preveni primarul.

Liniştea nu dură decât câteva secunde.

— Servaz Gustave: cu *e*, anunţă el triumfător.

15. Şcoală

Pe Servaz îl străbătu un fior de gheaţă. Avu impresia că umbra ce întunecase peisajul tocmai îşi întindea aripile peste mintea lui. Se uită afară. Acolo unde, cu o secundă în urmă, stătea acel bărbat, nu mai era nimeni, în afara fluxului obişnuit de trecători.

Cine era acel copil, pentru numele lui Dumnezeu?

— A fost înscris la Şcoala „Jules Verne” până anul trecut, declară primarul ca şi cum ar fi auzit întrebarea. Dar nu mai e.

— Şi nu ştiţi unde e acum? întrebă Kirsten.

— Tot ce ştiu, răspunse acesta în engleză, este că nu se mai află în departamentul nostru. În caz contrar, ar apărea în baza de date.

Se întoarse spre Servaz. Acesta văzu cum primarul îşi mijeşte ochii. Fără îndoială că paloarea şi faţa lui descompusă îl nedumereau pe edil, care, probabil, se întreba ce se întâmpla acolo.

— Şcoala „Jules Verne”... arătaţi-ne unde este, zise Kirsten îndreptându-şi privirea spre harta agăţată pe perete.

În faţa inerţiei şi a stării de perplexitate a lui Servaz, prelua iniţiativa. El se întrebă de unde îi venise ei o asemenea idee. În mod vizibil, îl cunoştea mai bine pe Elveţian şi modul său de a gândi, decât voia să lase de înţeles.

— OK. O să vă arăt, zise primarul.

O alee lungă şi albă între două rânduri de platani bătrâni, desfrunziţi de iarna timpurie. Crengile lor groase şi noduroase încoronate cu zăpadă aminteau, ca în desenele Disney din copilăria lui, de acele personaje vii, cu crengi în loc de braţe, o natură antropomorfă. Plugul trecuse pe acolo şi degajase mijlocul aleii care ducea la poarta şcolii. Trecură prin faţa unui mic om de zăpadă, construit cu siguranţă de elevii din clasele primare, pentru că stătea strâmb şi avea un cap ciudat. Ai fi zis, de gnom

dizgraţios şi malefic.

Dincolo de alee şi de poartă se deschidea curtea şcolii acoperită – şi Servaz se gândi la romanul *Cărarea pierdută,* la propria copilărie în sud-vest. Câţi copii trecuseră prin aceste locuri, câte personalităţi se formaseră şi se definiseră acolo, dintr-odată alungate din coconul familial şi descoperind că lumea există – şi că e plină de faţete? Câţi dintre ei ieşiseră de acolo pregătiţi să înfrunte viaţa, să îmblânzească nenorocul sau, din contră, viitoare prăzi ale adversităţilor, târâte mereu de colo colo de capriciile existenţei şi incapabile să le facă faţă? Despre ce era vorba? Oare aici se juca totul, cum spuneau unii? Câţi copii trăiseră aici primele momente ale vieţii sociale, cunoscuseră cruzimea semenilor sau şi-o manifestaseră pe a lor? Servaz însuşi nu avea aproape nicio amintire despre această perioadă.

Curtea era pustie, copiii în clase. Frigul crea nori volatili în faţa gurilor lor, în timp ce o traversau, amândoi zgribuliţi de vântul ce spulbera zăpada din copaci. O femeie apăru în curte. Îşi strânse pulpanele paltonului în jurul ei. Servaz îi dădu vreo 50 de ani. Avea părul vopsit blond şi un chip deschis, dar sever.

— Domnul primar mi-a spus că veţi veni. Sunteţi de la poliţie, nu?

— SRPJ din Toulouse, răspunse el apropriindu-se şi scoţându-şi legitimaţia. Şi ea este Kirsten Nigaard de la poliţia norvegiană.

Directoarea se încruntă. Întinse mâna.

— Pot s-o văd?

Servaz îi întinse documentul.

— Nu înţeleg, zise ea examinându-l. E chiar cum mi-a spus primarul. Aveţi acelaşi nume ca Gustave. E fiul dumneavoastră?

— Coincidenţă, răspunse Servaz, dar văzu clar că femeia nu-l credea.

— Hmm. Ce anume doriţi cu acest copil?

— A dispărut. Şi e posibil să fie în pericol.

— Ah! Puteţi să fiţi puţin mai explicit?

— Nu.

O văzu încruntându-se din nou.

— Ce-aţi vrea să ştiţi?

— Putem să intrăm? E frig afară.

★ ★ ★

O oră mai târziu, ştiau ceva mai multe despre Gustav. Portretul pe care li-l schiţase directoarea şcolii era destul de precis. Un copil strălucit, dar care avea uneori ciudate schimbări de dispoziţie. Un băiat melancolic şi singuratic, cu puţini prieteni în recreaţie şi care, în consecinţă, fusese calul de bătaie al celorlalţi o vreme. Rousseau să se ducă naibii, gândi Servaz, copiii nu au nevoie de nimeni ca să se arate cruzi, răi, ipocriţi: au toate astea în ei, ca şi restul umanităţii. Se întâmplă chiar invers: în contact cu alţii, învăţăm uneori să devenim mai buni şi, cu puţin noroc, rămânem aşa toată viaţa. Sau nu. Servaz învăţase la 10 ani ce înseamnă asta, credea el, citind seria *Bob Morane* şi urmărind aventurile eroilor exemplari ai lui Jules Verne.

Bunicii lui Gustav fuseseră numiţi tutori ai copilului. Asemenea primarului, directoarea găsi informaţiile în baza de date cu elevi. Ea le spuse că serviciile primăriei validaseră înscrierea, fără să-i completeze rubrica legată de părinţi, aşa că în ziua când ea consultase dosarul apăruse un mesaj de alertă, pentru că acel câmp trebuia completat în mod obligatoriu.

Deschisese fişa în faţa lor şi constatară că doar caseta cu numele fusese completată; nu exista nicio adresă.

— Domnul şi doamna Mahler, citi Servaz.

Avu senzaţia că-i îngheaţă sângele în vene şi un bubuit de cascadă îi răsună în urechi. Schimbă o privire cu Kirsten, primind asigurarea că în ochii lui se vedea aceeaşi stupefacţie ca într-ai ei. La rubrica „informaţii despre aparţinători”, erau bifate căsuţele „bunic” şi „bunică”.

Atât.

— Aţi vorbit vreodată cu bunicii lui? întrebă el cu o voce atât de răguşită, încât suna ca un fierăstrău.

Îşi drese glasul.

— Doar cu el, răspunse directoarea încruntându-se în

faţa tulburării lui. Eram îngrijorată. Aşa cum v-am spus, Gustave fusese de mai multe ori hărţuit de colegii lui în curte şi după ce-i separam cu mari eforturi, lucrurile se repetau a doua zi. El nu reacţiona, nu plângea. (Le aruncă o privire îndurerată.) Era un copil firav, bolnăvicios, mai mic de statură decât media. Părea cu un an mai mic decât ceilalţi. Lipsea foarte des. Gripă, răceală, gastro-enterocolită: avea întotdeauna motive întemeiate. Şi bunicul venea mereu cu o explicaţie. În plus, copilul avea un aer trist. Nu zâmbea niciodată. Ţi se rupea inima uitându-te la el în pauză. Vă puteţi imagina aşa ceva: un copil care nu zâmbeşte niciodată? Orice ar fi fost, am văzut că ceva nu era în regulă. Şi trebuia să ştiu ce anume. Atunci, am vorbit cu bunicul...

— Ce impresie v-a lăsat?

— Cum adică?

— Ce gen de om era?

Femeia ezită. Servaz văzu un anumit gând înflorindu-i în ochi.

— Un bunic, bineînţeles... copilul se arunca întotdeauna în braţele lui, erau multă complicitate şi afecţiune între ei, asta se vedea cu ochiul liber. Dar... (O văzu din nou ezitând.) Nu ştiu cum să spun... mai era ceva la el, în modul cum te privea... Nu era nicio îndoială că iubea mult copilul, dar de fiecare dată când am vrut să sap puţin mai adânc... cum să spun?... atitudinea lui se schimba... Chiar m-am întrebat cu ce anume se ocupase înainte de pensie.

— Cum adică?

— Ei bine, nu era genul de persoană pe care ai fi vrut s-o zgândări, înţelegeţi? Se apropia de 80 de ani, dar – nu ştiu de ce – mi-a lăsat impresia că, în cazul în care l-ar fi călcat vreodată hoţii, ei ar fi ieşit în pierdere...

Servaz citi perplexitate pe faţa ei, în timp ce îşi dădea seama că el era lac de transpiraţie sub sacou şi palton. Oare era o sechelă a comei?

— Şi v-a dat vreo explicaţie în legătură cu Gustav?

Ea scutură din cap.

— Da. Mi-a spus că fiul lui era plecat adesea pentru

multă vreme. Din cauza serviciului. Şi că asta îl afecta pe băiat, care întreba în permanenţă de tatăl lui. Dar mi-a mai spus şi că tatăl urma să apară în curând, pentru că avea mult concediu, ceea ce-i permitea să petreacă timp cu copilul lui.

— V-a spus ce meserie avea tatăl?

Vorbea precipitat, cuvintele înghesuindu-i-se unele peste altele.

— Da, tocmai voiam să vă spun. Lucra pe o platformă petrolieră. În Marea Nordului, cred.

Servaz şi Kirsten schimbară din nou o privire, ceea ce nu-i scăpă directoarei.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Asta ne confirmă unele informaţii pe care le aveam.

— Şi, desigur, nu-mi puteţi spune mai mult, se enervă ea.

— Exact.

Faţa femeii se împurpură.

— Nu aveţi cumva adresa bunicilor în altă parte?

— Nu.

— Şi pe bunică… n-aţi văzut-o niciodată?

— Nu. Niciodată. Doar pe el.

Comandantul dădu din cap.

— Va trebui să veniţi la Toulouse, la SRPJ, pentru a face un portret-robot şi a ne răspunde la mai multe întrebări. Veţi cere să vorbiţi cu căpitanul Roxane Varin de la Protecţia Minorilor.

— Când asta?

— Cât mai curând posibil. Peste o zi? Şi despre mamă, aţi vorbit cu el ceva?

— Sigur.

— Şi ce v-a spus?

Privirea directoarei se întunecă.

— Nimic. A fost unul dintre acele momente despre care v-am vorbit, când am simţit că nu trebuia să merg mai departe.

— Şi n-aţi insistat? întrebă el surprins.

Tonul lui o făcu să se foiască pe scaun.

— Păi, nu...

O văzu roşind.

— Gustave, zise apoi, i s-a întâmplat ceva? I s-a găsit...?

— Nu, nu. Presa ar fi vorbit despre asta. A dispărut, asta e tot... Mulţumim pentru colaborare.

Se ridicară şi-i strânseră mâna.

— Domnule comandant, zise ea, mai am o întrebare.

Erau deja în pragul uşii, el se întoarse.

— Ce legătură aveţi cu acest copil?

El o privi interzis. Pradă unei subite şi înspăimântătoare intuiţii.

★ ★ ★

Se întoarseră la maşină pe aceeaşi alee de platani ca din desene animate. În mod bizar, omul de zăpadă fusese decapitat – ori poate vântul îi rostogolise capul supradimensionat, care zăcea în prezent pe jos – şi, lucru şi mai ciudat, asta îl făcu să se gândească la imaginile propagandistice ale Statului Islamic, care reuşiseră să infesteze imaginarul occidental cu complicitatea activă ori pasivă a mediei. În alte vremuri, nu foarte îndepărtate, astfel de imagini n-ar fi văzut niciodată lumina zilei şi, cu atât mai puţin, n-ar fi ajuns la public. Faptul că oricine avea acum acces la orice era o binefacere ori un blestem?

— Deci a locuit aici, constată Kirsten, după ce Servaz îi traduse cele auzite în biroul directoarei.

Vocea îi era tensionată.

— Servaz, Mahler... A pus totul în scenă... Ştia că într-o zi îi vom găsi urma aici. Cum e posibil?

El porni maşina fără să răspundă. Dădu cu spatele cu prudenţă pe şoseaua umedă şi chiar îngheţată-sticlă pe alocuri. Tocmai urma să schimbe viteza spre înainte când se întoarse spre ea:

— Cum? zise el. Cum ţi-a venit ideea să-i asociezi prenumele cu numele meu?

16. Întoarcere

Conducea în linişte pe autostrada A61 – Pirineiana – şi nu înceta să se gândească la răspunsul lui Kirsten. „O intuiţie.” Era ca o otravă lentă – ricin sau amatoxine – care se răspândea şi sfârşea prin a-i contamina toate gândurile. O intuiţie asemănătoare cu aceea pe care tocmai o avusese când directoarea şcolii îl întrebase ce legătură avea cu Gustav?

Marsac... Claire Diemar, profa de civilizaţie antică găsită moartă, înecată în cadă, cu o lampă aprinsă în gură. Păpuşi plutind cu zecile în piscină. Şi Marianne care-l chemase în ajutor, pentru că fiul ei, Hugo, fusese găsit la pământ în faţa casei. Servaz pierduse complet controlul în timpul acelei anchete. Reînviase un trecut care îl distrusese deja o dată şi se culcase cu mama principalului suspect, încălcându-şi grav toate principiile. Şi plătise scump... O, da. Îi trebuiseră luni întregi să-şi revină. Şi dacă nu-şi revenise niciodată?

Şi dacă... *dacă Marianne rămăsese însărcinată înainte să fie răpită de Elveţian?* Un val de teroare îl traversă la acel gând – simţi că ameţeşte. Deschise gura ca şi cum ar fi avut nevoie de aer. Nu: nu era posibil, nu se putuse întâmpla aşa ceva. Sub nicio formă. Nu-şi putea permite, psihiatrul i-o spusese: era prea fragil, prea vulnerabil.

Îşi întoarse privirea spre vehiculele de tonaj greu pe care le depăşea. Un lucru era sigur: Hirtmann lăsase indiciile pentru ei ca pe nişte pietricele. Deci stătuse acolo, bunicul îi spusese directoarei: când era în concediu, venea regulat să-şi vadă fiul – iar muncitorii de pe platforme aveau destul concediu. Probabil că-şi schimbase înfăţişarea pentru a trece neobservat în Saint-Martin. Cel puţin, se mulţumise cu câteva artificii. Şi Marianne, unde era? Mai era măcar în viaţă? Aşa crezuse când descoperise că inima din cutia frigorifică nu era a ei – dar în prezent începea să se îndoiască. De ce ar fi ţinut-o Elveţianul în viaţă atâta vreme? Nu era ceva obişnuit în cazul lui. Şi din

punct de vedere material era foarte complicat. În acelaşi timp, nu i-ar fi dat într-un fel sau altul de ştire că e moartă? N-ar fi trecut cu niciun chip sub tăcere un eveniment atât de important pentru „prietenul” lui poliţist.

Cu degetele crispate pe volan, avea impresia că o să-i explodeze capul.

— Hei, oh! zise Kirsten de lângă el. Uşurel.

Se uită la vitezometru. Pentru Dumnezeu! 180 de kilometri la oră! Ridică piciorul de pe acceleraţie şi zgomotul motorului se atenuă.

— Eşti sigur că te simţi bine? întrebă ea.

El confirmă din cap, cu gâtul uscat. Îi aruncă o privire. Ea îl observa calm, cu răceală. Fusta îi era puţin ridicată pe genunchi, dar paltonul închis la culoare o învelea, încheiat cu grijă până sus. Avea o cărare foarte dreaptă în părul blond cu rădăcini închise, şi unghii sidefii impecabile. Se întrebă ce anume ascundea sub acea răceală. Acel temperament strict şi spartan se datora originii ei norvegiene? Sau era doar felul ei de-a fi? Ceva cu rădăcini în copilărie ori în educaţia primită?

Părea să nu dea prea mare importanţă căldurii umane şi contactului. Spusese că avea cinci zile la dispoziţie. Ce spera să realizeze poliţista norvegiană în acel timp atât de scurt? Probabil că era vorba de buget, ca la ei. Mai bine: nu se simţea deloc în stare să-i suporte prezenţa jansenistă mai multă vreme, chiar dacă el însuşi era departe de a fi vorbăreţ ori amuzant. Se simţea observat şi judecat în permanenţă, ceea ce nu-i plăcea deloc. Îl făcea să se gândească la o directoare de şcoală sau la un superior ierarhic de gen feminin care vrea să se facă respectat într-o lume a bărbaţilor. Aşa era ea sau îşi adapta comportamentul în funcţie de situaţie? Oricum ar fi fost, cu cât mai repede se întorcea în Norvegia, cu atât mai bine.

— E nasol, zise ea dintr-odată.

— Ce? Ce e nasol?

— Dacă băieţelul acela e fiul lui... e nasol.

Rumegă mult acea frază. Da, era nasol – dar se putea şi mai rău.

17. Urme

Seara se lăsa deja când excursioniştii ajunseră la refugiu. Era aproape ora 18:00 şi un grad sub zero afară. Soarele se ascunsese după munţi de câteva ore – şi trecuseră alte câteva de când urmau cărarea albă prin pădure. Mergeau unul în spatele celuilalt, în linişte deplină, printre copaci, sub lumina soarelui la apus: cinci siluete înfăşurate în canadiene de puf, glugi şi căciuli, fulare şi mănuşi de blană, alunecând pe schiuri. Deschizându-şi drum. Solitari în acel deşert alb. Fusese o zi lungă, extrem de lungă şi încetaseră să mai vorbească. Prea obosiţi. Se mulţumeau să respire din ce în ce mai repede, răsuflările desenând origami de abur alb în faţa gurii.

Vederea refugiului îi revigoră. Forma lui întunecată amplasată în luminişul nins le dădu un ultim impuls.

Buşteni, ardezie, piatră şi brazi de jur-împrejur: o carte poştală din Canada înainta spre ei – chiar dacă în realitate ei avansau – în clarobscur. Gilbert Beltran se gândi la *Colţ-Alb,* la *Chemarea străbunilor,* la cărţile copilăriei pline de aventuri, de spaţii nesfârşite şi de libertate. La 10 ani, credea că asta era viaţa: aventură şi libertate. În schimb, descoperise că spaţiile de manevră sunt limitate, că odată ce ai ales o direcţie e aproape imposibil s-o schimbi şi că totul e infinit mai puţin interesant decât ai crezut la început. Trecuse de 50 de ani şi tocmai se despărţise de iubita lui care avea 25 (ori poate că ea fusese cea care îl părăsise). O tânără dintre cele mai cheltuitoare care, cu cele trei pensii alimentare pe care le plătea celor trei exneveste, aproape că îl ruinase şi care ţinuse să-i spună, înainte să plece trântind uşa, că e un imbecil. De fapt, fusese mult mai vulgară de atât. Era la limita epuizării, muşchii îl ardeau, la fel şi plămânii privaţi de oxigen. Respira, şi respira.

Era la cură de băi termale la Saint-Martin-de-Comminges, ca toţi participanţii la excursie, pentru a-şi

vindeca depresia şi tulburările de somn, şi nu se bucura încă de o formă fizică optimă, era chiar departe. Îşi aminti că, în cărţile şi în benzile desenate din copilărie, eroii – animale sau oameni – erau toţi curajoşi, drepţi, sinceri. În prezent, nu se uita decât la seriale tv sau la filme în care protagoniştii erau laşi, mincinoşi, manipulatori, cinici. La bursa valorilor ficţionale, dreptatea, curajul fizic, eleganţa morală nu mai aveau cotă.

Vocea femeii din spatele lui îl scoase din reverie.

— Sunt terminată.

Se întoarse. Era blonda. Drăguţă tipă; normală, fără fiţe. La vreo 35 de ani. Îşi zise că i-ar fi plăcut s-o audă spunând asta în pat. Şi de ce nu? Era burlac, la urma urmei. Pe seară, putea să încerce o abordare. Cu condiţia, bineînţeles, să aibă destulă intimitate înăuntru.

Ghici că refugiul era mai mare decât părea. Pe o latură, acoperişul cobora până aproape de sol, unde 80 de centimetri de zăpadă se strânseseră încă din toamnă. Pe cealaltă, atingea un zid înalt din piatră, a cărui parte de sus era mascată de brazi. Întunericul cădea între ei precum cerneala amestecată cu apă; părea să coboare de pe munte. Noaptea se lăsa rapid şi masa întunecată a refugiului care se detaşa pe fondul ceţii albăstrii nu i se părea cu nimic mai tentantă ca pădurea însăşi.

Deodată, se simţi asemenea băieţelului care citea Jack London în vârful patului. Pentru Dumnezeu, ce-l apucase să-şi deplângă soarta în felul ăsta? Ce era cu toate acele tâmpenii de lecturi ale copilăriei?

Ghidul lor, un tânăr blond, care avea cam vârsta fostei lui iubite, deschise refugiul şi apăsă întrerupătorul. Brusc, o băltoacă galbenă apăru dincolo de uşă, pentru a se contopi cu zăpada imprimată cu urmele lor. Ale lor – dar şi altele, de rachete şi de paşi, recente şi mai adânci: se vedeau înconjurând refugiul, încrucişându-se şi suprapunându-se. *Cineva venise acolo înaintea lor.* Fără îndoială, pentru a pune în funcţiune generatorul. Ori pentru a verifica dacă mai era curent electric, în ciuda stratului de zăpadă ce acoperea panourile solare. Sau

poate să facă mici reparaţii înainte de deschiderea sezonului de iarnă, când refugiul nu era păzit ca vara, chiar dacă puteai şi iarna găsi acolo saltele şi pături, puţină veselă, lemne de foc şi un radio pentru apeluri de urgenţă.

În tot cazul, urme proaspete...

Se uită în jur. Se opri la alt tip, ciudat – cel cu urme de arsuri în jurul gurii şi pe obrazul stâng, sub gluga mereu lăsată, şi cu privire uşor dementă. Auzise la centrul spa că arsurile se datorau unei electrocutări la liniile de înaltă tensiune. Beltran spunea că acesta petrecuse săptămâni întregi într-un centru de recuperare specializat în tratamentul cicatricelor provocate de arsuri, înainte de a ajunge în staţiune. În mod normal, ar fi simţit compasiune pentru cineva a cărui faţă era în parte desfigurată, dar tipul avea ceva care-ţi îngheţa sângele în vine, aproape la fel ca noaptea aceea de iarnă. Poate că privirea aia puţin sărită care zăbovea când pe unii, când pe alţii, care lui Beltran i se părea de o răutate pură. Ori felul în care se holba tot timpul la fundurile şi la ţâţele celor două fete din grup, una blondă şi cealaltă brunetă? Ori obiceiul de a-şi rula ţigările lingându-le obscen, în timp ce te privea drept în ochi?

Beltran observă cum tipul se uita la el de sub glugă şi se înfioră. Intră primul. Nu se simţea în apele lui în mijlocul pădurii, cu noaptea care se lăsa; era micul Gilbert citind Jack London în vârful patului. *În plină regresie, bătrâne...*

★ ★ ★

Emmanuelle Vengud îi zâmbi tânărului ghid şi scoase pachetul de ţigări din hanorac. Să fumeze în acel aer pur i se păru dintr-odată un lucru bun. Un delicios act de agresiune. Trecuse deja mai mult de o oră de când tânjea după asta. Tot acel oxigen cu care-şi umpluse plămânii în timpul urcuşului o îmbătase, la fel şi altitudinea. O beţie generală. Subit, un ţipăt lugubru, ascuţit şi răguşit ca muşcătura unui fierăstrău, sparse întunericul.

— Ce-a fost asta?

Matthieu, tânărul lor ghid, se uită spre pădure şi ridică

din umeri.

— N-am idee. Nu ştiu nimic despre păsări.

— Crezi că a fost o pasăre?

— Ce altceva?

Întinse degetele înmănuşate spre pachetul de ţigări.

— Pot?

— Un tip sănătos şi sportiv ca tine fumează?

Începuse să-l tutuiască în mod prea evident? Dacă da, asta e!

— Nu e singurul meu viciu, răspunse el privind-o.

Ea îi întoarse privirea. Era o aluzie? Sau un simplu joc inocent? Dacă ar fi fost soţul ei, n-ar fi ezitat nicio secundă. În scrabble-ul mental al acestuia, cuvântul „inocenţă" nu aducea niciun punct – spre deosebire de „adulter, înşelătorie, sex, păsărică, pornografie" şi, mai ales, „trădare". Scrabble de şapte litere, de agăţat de *e*-ul de la „sex", dacă acesta ar fi fost deja prezent în joc. Iată ce putea aduce o grămadă de puncte. *Trădare.* Cuvânt cu punctaj dublu, în realitate. Când prietena cea mai bună se culcă cu bărbatul tău, la cine apelaţi? La cumnată? Inhală fumul, trăgându-l adânc în plămâni.

— Soţului nu-i plac drumeţiile pe schiuri?

Se cutremură – stătea în spatele ei şi pronunţase cuvintele foarte aproape de ureche.

— Nu, nu prea.

— Dar dumneavoastră... v-a plăcut?

Se cutremură din nou, dar de data asta în mod diferit. Din cauza vocii... Nu era cea de mai devreme. A tânărului ghid. Asta şuiera şi sâsâia ca... Tresări. Faţă-arsă. Cel cu o privire ciudată şi cicatrici în jurul gurii şi pe obrazul stâng. Doar atunci observă că erau singuri afară. Că tânărul ghid o lăsase baltă şi intrase în refugiu. Era frig şi umezeală, dar o luă brusc cu călduri la gât, obraji şi între picioare. O căldură ce nu avea nimic plăcut. Un puseu de adrenalină care-i dădu o uşoară ameţeală. Îşi simţi inima pompând cu mişcări violente sub combinezonul de schi, în timp ce respiraţia caldă îi mângâia pavilionul urechii. Evită să întoarcă privirea, ca să nu fie tentată să se zgâiască la

cicatrici.

— Soţul tău de ce n-a venit?

O surprinseră atât tutuiala, cât şi indiscreţia făţişă a întrebării. Era rândul ei să ridice din umeri.

— Îi place confortul. Dormitul într-un sac într-o sală comună, printre sforăieli, nu e genul lui. Şi apoi, repet, nu prea e fan al drumeţiilor pe schiuri. Preferă coborârile. *(Şi palmele,* gândi ea.)

— Şi ce face în timpul ăsta?

Ea se încordă. De data asta, mergea prea departe. *(Se culcă cu prietena mea cea mai bună,* îşi mai zise. Poate că asta i-ar fi închis gura.) Şi apoi, observase cum se holbase arsul la sânii şi la fesele ei în timpul drumeţiei. Chiar îi părea rău de ce i se întâmplase tipului – orice ar fi fost –, dar asta nu însemna că-l găsea mai puţin ciudat, sau, ca s-o spună drept, nesănătos. Se întoarse şi se holbă la el, mai ales ca să evite să-l simtă frecându-se de ea pe la spate. Ţesutul cicatrizat îi atrase imediat privirea şi-i fu greu să-l privească în ochi.

— De ce vrei să ştii?

— Doar aşa... Ştiai că în refugiul ăsta s-a petrecut ceva teribil în urmă cu 10 ani? Un lucru oribil...

Ea se cutremură. Pronunţase cuvintele cu o voce atât de stranie: mai joasă, mai gravă. Excitată... Da, chiar aşa. *Ceţi mai trece prin cap, soro!* O adiere de vânt mângâie brazii. Care se cutremurară la rândul lor, lepădând câteva bucăţi de zăpadă, ca o vacă ce leapădă balega. Era din ce în ce mai întuneric. Dintr-odată, o cuprinse dorinţa de a se întoarce acasă.

— Despre ce lucru oribil vorbeşti? întrebă ea.

— O femeie a fost violată. Aici. De doi excursionişti. Sub ochii soţului... A durat aproape toată noaptea, până când cei doi s-au prăbuşit de oboseală.

Teama o muşcă de vintre.

— Oribil, zise. Cei doi... au fost prinşi?

— Da. Câteva zile mai târziu. Amândoi aveau nişte caziere lungi de-un cot. Şi ştii ceva? Au beneficiat de reducerea pedepsei pentru bună purtare.

— Şi femeia... e moartă?

— Nu. A scăpat.

— Şi ştii ce s-a întâmplat cu ea?

El făcu semn că nu, în ceaţa din ce în ce mai deasă.

— Se spune că soţul ei s-a sinucis. Dar e cu siguranţă doar o bârfă tâmpită. Lumea de pe-aici adoră bârfele... Mersi pentru ţigară, zise el cu acea voce moale şi sâsâită. Şi pentru restul.

— Ce rest?

— Noi doi, aici, liniştiţi... vorbind deschis... Îmi placi.

Se apropiase şi mai mult. Ridică ochii spre el şi nu-i plăcu ce văzu.

Era ca şi cum noaptea ce se strecura printre copaci se scursese brutal în pupilele lui. Devorându-i tot irisul. O privire neagră şi mată ca un puţ fără fund. De o poftă atât de pură, de avidă, că ea făcu un pas în spate.

— Hei, uşurel, se auzi spunând.

— Uşurel ce, Emmanuelle? (Felul în care-i pronunţă prenumele îi displăcu la fel de mult.) Mă aprinzi de ceva timp.

— *Ce?*

Era ceva mai violent, mai sălbatic în glasul arsului acum şi bătăile inimii i s-au accelerat.

— Dar chiar *sunteţi* bolnav!

Văzu în privirea lui cum furia înlocui bestialitatea. Apoi micul zâmbet glumeţ reveni. Buzele i se întredeschiseră, întinzându-i cicatricile din jurul gurii şi aşteptă cuvintele ce urmau s-o murdărească, s-o pună la pământ, dar acestea nu veniră. El se mulţumi să se întoarcă pe călcâie şi să se îndrepte spre intrarea în refugiu, ridicând din umeri.

Cu inima bătându-i în gât, ea se uită spre pădure şi apoi, în sus, spre profilul întunecat al muntelui. Pasărea ţipă din nou în depărtare şi frigul o pătrunse de la gât spre rinichi, pe toată şira spinării. Până la coccis. Ca un impuls electric. Se grăbi să se alăture celorlalţi.

★★★

Beltran o urmări pe femeia blondă descălţându-se la

intrare. Trecuseră deja cinci minute de când ea şi arsul stătuseră afară, şi tipa era roşie precum romburile feţei de masă pe care se aşează cu coatele. Se întâmplase ceva afară şi pentru ea nu părea să fi fost amuzant ori plăcut.

— Eşti bine? o întrebă el.

Ea îi răspunse cu o mişcare afirmativă din cap, dar faţa îi sugera contrariul.

★★★

Emmanuelle Vengud îşi desfăcu sacul de dormit pe saltea, în linişte, la distanţă. Nu era destul loc pe paturi şi ea suporta cu greu mirosurile şi sforăiturile în timpul nopţii. Şi apoi, nu avea niciun chef să doarmă în apropierea lui faţă-arsă. Şase zile din şapte era expert-contabil. Lucra de acasă, în linişte. Era prima cură şi prima excursie în grup din viaţa ei. Se gândise că toată lumea va fi obosită la sosirea în refugiu – prea obosită pentru a vorbi –, dar lumea trăncănea mai încolo fără încetare. Mai ales cei trei tipi.

— Zici c-au violat-o în faţa bărbatului ei? întrebă cel la vreo 50 de ani, care se numea Beltran.

— Dap, după ce l-au legat aici.

Arsul arătă spre bârna centrală care susţinea acoperişul refugiului. Îi servi din nou cu băutură.

— La stâlpul torturii, zise tânărul ghid cu un aer dezgustat, dând pe gât paharul ca pe apă.

Ea se apropie de sobă. Simţi cum căldura ce o emana îi destindea muşchii plini de acid lactic.

— Şi când s-a întâmplat asta? voi să ştie Beltran.

— Acum 10 ani.

Arsul le adresă un zâmbet sadic. Nu-şi dăduse jos gluga, cu siguranţă pentru a ascunde porţiuni de piele fără păr ori răni mai profunde, îşi spuse Beltran.

— Pe 10 decembrie, mai exact.

— Suntem chiar pe 10 decembrie, remarcă cu un tremur în voce femeia brunetă cu părul scurt şi faţa bronzată, care se numea Corinne.

— Glumesc, îi zise el făcându-i cu ochiul.

Nimeni nu păru să guste gluma şi se aşternu tăcerea.

— De unde ştii povestea asta? întrebă Beltran.

— Toată lumea o ştie.

— Eu, nu, zise femeia brunetă, şi sunt din zonă.

— Vreau să spun, ghizii, oamenii de munte. Tu eşti dentistă.

— Poate c-am avut-o pacientă... Cum se numea?

— Nu ştiu.

— Am putea vorbi despre altceva? interveni brusc Emmanuelle.

Vocea ei sugera un amestec de agasare şi de ceva mult mai profund: teamă. Deodată, un zgomot puternic se auzi deasupra lor, pe acoperiş. Emmanuelle şi ceilalţi tresăriră şi ridicară capetele. Toţi, în afară de ars.

— Ce-i asta? zise ea.

— Ce?

— Nu-mi spuneţi că n-aţi auzit.

— Să auzim ce?

— Bufnitura aia pe acoperiş.

— Zăpadă, fără îndoială, zise tânărul ghid.

— Zăpada nu face un astfel de zgomot.

— Atunci o creangă ruptă sub greutatea zăpezii, zise bruneta aruncându-i blondei o privire încărcată de dispreţ. Ce altceva?

Tăcură un moment. Vântul sufla printre ţigle, afară; flăcările dansau în sobă. Emmanuelle vizualiză acoperişul încărcat de un strat gros de zăpadă, deasupra capetelor lor, crengile brazilor deasupra acoperişului, piscurile tăcute şi acoperite de gheaţă deasupra brazilor şi stelele mute deasupra piscurilor. Şi ei, minusculi, derizorii, ascunşi în fundul acelei văi – asemenea primilor oameni în peşteri.

— N-a fost doar violată, continuă arsul din umbra glugii, cu vocea aceea şuierată şi sâsâită. Au fost şi torturaţi, ea şi soţul ei. Toată noaptea. Lăsaţi să moară... I-a găsit un ghid a doua zi. Un prieten de-ai mei.

Emmanuelle văzu ochii femeii brunete sclipind de curiozitate. Şi de poftă pentru tânărul ghid.

— Oribil, zise ea, dar în voce mai era ceva – un al doilea

strat ce-i sugera ghidului: „E oribil de excitant să vorbesc despre asta aici, cu tine, să ştiu că vom dormi unul lângă altul...”

Tipa avea vreo 45 de ani, părul tăiat urmând o linie scurtă şi sălbatică, aproape ca o tunsoare masculină în jurul urechilor, pielea mată şi ochii de culoarea alunei, puţin oblici. Îşi freca întruna cotul de cel al ghidului şi Emmanuelle mai observă că şi cu piciorul de sub masă făcea la fel. Blonda simţi cum se înroşeşte la faţă. Doar nu urmau să facă chestia aia acolo, în noaptea aceea, de faţă cu toată lumea!

— Treaba cea mai urâtă, adăugă ghidul, e că...

— Ajunge, la naiba!

Îi văzu pe cei patru întorcându-se spre ea. Ghidul zâmbea cu un aer glumeţ.

— Îmi pare rău, mai zise ea.

— Cred că toată lumea e obosită, interveni Beltran. Mergem să ne culcăm?

Bruneta îi aruncă o privire iritată. Ea şi ghidul nu flirtaseră suficient de mult.

— Bună idee, zise bărbatul cu faţa arsă, cu vocea lui rece şi ascuţită.

— Merg să mai fumez una înainte de culcare, zise ghidul ridicându-se. Vii cu mine? o întrebă pe brunetă.

Ea dădu din cap zâmbind şi-l urmă. Avea cu vreo 15 ani mai mult ca el. Târfa, gândi Emmanuelle. Ghidul deschise uşa şi, pentru o secundă, toţi auziră şuieratul vântului printre crengile de brad. Apoi uşa se închise.

★★★

— A naibii poveste, m-a speriat de moarte, recunoscu bruneta, ajunsă afară.

El zâmbi şi scoase o ţigară din pachet. Ea întinse mâna s-o apuce, dar el i-o îndepărtă, sugând filtrul ostentativ. Fu rândul ei să zâmbească. Nu scăpa din ochi buzele frumoase ale tânărului, roşii ca un fruct, în mijlocul bărbii blonde. Apoi el îi strecură ţigara între buze şi apropie flacăra pâlpâitoare a brichetei, fără s-o slăbească din ochi.

— Matthieu, nu? întrebă ea.

— Dap.

— Nu-mi place să dorm singură, Matthieu.

Erau foarte aproape unul de celălalt, dar nu cât ar fi vrut ea, din cauza ţigării. Era divorţată, liberă să facă ce voia şi nu se dădea înapoi să profite de acea libertate ori de câte ori se ivea ocazia.

— Eşti departe de a fi singură, răspunse el, vei avea trei tipi în jurul tău...

— Vreau să zic: singură în sacul de dormit...

Îşi îndepărtară aproape simultan ţigările şi-şi apropiară feţele. Ea îi simţi pe faţă respiraţia mirosind a vin.

— Vrei s-o faci cu toţi ceilalţi în jur, constată el. Te excită.

Nu era o întrebare.

— Sper totuşi că va fi măcar unul treaz, răspunse ea.

— Şi dacă am face-o aici, acum?

— Prea frig.

Ea îşi cufundă privirea într-a lui. Goală, lipsită de expresie; îi invada aproape tot câmpul vizual şi totuşi ea observă ceva mişcându-se în spatele lui, în unghiul format de gât şi umăr: o umbră mişcătoare... şi tresări, cu creierul brusc deconectat de la parada lor amoroasă.

— Ce-a fost asta?

— Ce? zise el, în timp ce ea se strecura afară din spaţiul îngust dintre el şi perete.

— Am văzut ceva...

Vocea îi vibra de panică.

— Ţi-am mai spus că nu-i nimic. Poate-ai văzut vreo creangă legănată de vânt.

— Nu, era altceva, insistă ea.

— Un animal, atunci... La naiba, de-a ce te joci?

— Hai să mergem înăuntru, zise ea aruncând mucul de ţigară în zăpadă.

★ ★ ★

— E ceva acolo, afară, zise ea.

Ceilalţi o priviră, iar ghidul ridică ochii în tavan, în spatele ei.

— Am văzut pe cineva, insistă ea. Era cineva.

— Umbre, zise ghidul trecând prin faţa ei şi alăturându-se celorlalţi. Umbre în pădure, copaci mişcaţi de vânt. Nu e nimeni. Cine ar sta în pădure pe-un frig ca ăsta? Şi de ce? Să ne fure iPhone-urile sau schiurile?

— Sunt sigură că am văzut pe cineva, nu se lăsă femeia, contrariată şi fără să mai aibă niciun chef să flirteze cu fraierul ăla.

— Hai să vedem, zise Beltran. Avem lanterne?

Ghidul oftă, merse la rucsacul lui şi scoase două.

— Să mergem! zise el.

Cei doi se îndreptară spre uşă.

★ ★ ★

— Am avut dreptate, zise ghidul. Nu e nimeni.

Luminile lanternelor dansau printre copaci un balet sacadat, stroboscopic, dezvăluind adâncimile neliniştitoare ale pădurii. La capătul lor, noaptea era fără fund.

Noaptea, ca şi zăpada, nivelează totul, absoarbe, *ascunde.*

— Sunt ceva urme aici. Par recente.

Ghidul se apropie în silă. Adevărat, erau urme de paşi, adânci, la marginea pădurii. La câţiva metri de refugiu, unde zăpada era mai mare, acolo unde bruneta afirmase că văzuse ceva. Zăpada scânteia în lumina lanternelor.

— Şi ce? Cineva a trecut pe-aici. Din câte ştim, urmele sunt de ieri. Cu frigul ăsta, nimic nu se mişcă, poate nu sunt aşa de recente.

Beltran îl privi tremurând. Nu-i plăcea deloc ce vedea, dar fără îndoială că tânărul avea dreptate. Şi apoi, ce putea să însemne? Că existau locuitori în apropiere, vreo fermă? Urme în pădure: şi ce? Fără povestea celuilalt tembel, nu şi-ar mai fi făcut atâtea probleme.

— Bun, mergem? întrebă ghidul.

Beltran aprobă din cap.

— Mda, să ne întoarcem.

— N-am văzut nimic, OK? Nicio urmă. Nu-i nevoie să-i speriem pe ceilalţi.

18. Agitaţie

Kirsten se întoarse în camera de hotel cu puţin înainte de miezul nopţii. Se băgă sub duş şi se săpuni îndelung sub jetul fierbinte, insistând pe zonele intime. Martin o lăsase în centru înainte de a se duce acasă, pentru că-i explicase că avea nevoie de aer.

Îl revăzu pe acel student din barul din piaţa Saint-Georges. În vreme ce ea băuse singură, la o masă rotundă, într-un colţ, un kamikaze – votcă, triplu sec *sweet&sour –,* acesta o privise mult timp, din mulţime. Nu, n-o privise: o urmărise, râvnise, dorise, devorase din ochi, cu un fel de aviditate fremătătoare şi juvenilă. Ea sfârşise prin a-i întoarce privirea. El îi zâmbise. Ea, nu, dar nu-şi luase ochii de la el. Atunci el îşi părăsise gaşca de prieteni pentru a se apropia de ea printre mese. Nu păruse intimidat de răceala şi de austeritatea ei care, în general, descuraja bărbaţii.

Pronunţase câteva cuvinte în franceză, cu un zâmbet pe care probabil îl considera irezistibil – şi, de fapt, cam aşa era.

— Nu vorbesc franceza, răspunsese ea.

El trecuse imediat la o engleză şcolărească, cu accent din sud-vest.

— Aşteptaţi pe cineva?

— Nu.

— Atunci mă aşteptaţi pe mine.

Ea se forţase să zâmbească la acea tentativă destul de jalnică.

— *Who knows?* spusese ea încurajator – şi văzuse imediat o lumină aprinzându-se în ochii lui.

Avea un aer inocent, de-abia ieşit din copilărie, dar umbra întunecată ce-i trecuse prin ochi spunea cu totul altceva. Arătase spre scaunul gol.

— Pot să mă aşez?

O oră mai târziu, ştia totul despre el. Şi începea să se plictisească. Îşi pregătea un *master of science* – dacă

înţelesese bine engleza lui aproximativă – la ISAE, Institutul Superior de Aeronautică Spaţială din Toulouse. Voia să lucreze pe lansatoare de sateliţi sau ceva de genul ăsta. Era inepuizabil când venea vorba despre viitoarea lui meserie şi, pentru un moment, ea se prefăcuse interesată, apoi renunţase. Îşi scosese iPhone-ul şi-şi citise mesajele în timp ce el vorbea.

— Bun, deci vă plictisesc?

— Puţin.

Tânărul pălise. Iar ea citise în ochii lui că era pe punctul de a reacţiona nepoliticos. Că nu era atât de drăguţ pe cât părea. Atunci îşi frecase glezna de vârful pantofului lui, pe sub masă. El o imitase. Feţele lor erau la câţiva centimetri distanţă. Ea îşi cufundase privirea într-a lui.

— Am chef de altceva.

Văzuse imediat efectul psihologic în dilatarea pupilelor, ghicise accelerarea ritmului cardiac şi ridicarea tensiunii arteriale. Vârful pantofului i se strecurase între tivul blugilor şi gambă şi aproape că reuşi să vizualizeze fluxul sanguin spre zona genitală când faţa i se împurpurase.

— Putem merge în altă parte, dacă vreţi, spusese el.

O manieră elegantă de a spune: „La mine sau la tine?”

— Nu, răspunsese ea. Aici. E bine.

Arătase din priviri spre uşa de la toaleta din fund. Apoi se ridicase. Îl aşteptase în spaţiul minuscul dintre toaletele de „bărbaţi” şi de „femei”, cu spatele lipit de unica chiuvetă din ceramică albă şi el se năpustise asupra ei direct de la uşă. Mâini prea febrile şi brutale între coapse, pe sub rochie. Gata cu politeţea. Nu mai era decât un obiect al plăcerii şi tipul era hotărât să şi-o găsească cu ajutorul ei. Îi lăsase mâinile s-o atingă peste tot şi-şi simţise vaginul lubrifiindu-se. El o posedase în picioare, într-una dintre cabine, sprijinită în mâini de zid, deasupra WC-ului, după ce-l ajutase să-şi pună prezervativul. Fără înfloriturі, o penetrase violent, grăbindu-se să-şi satisfacă plăcerea. Ea auzise ca prin ceaţă geamătul ce-i urca din fundul gâtului, icnetele şi unghiile zgâriind lemnul atât de tare, că o aşchie i se înfipsese în arătătorul stâng, sub

unghie. Terminase repede. El, la fel. Îl sărutase, îi mulţumise şi ieşise în noaptea ploioasă.

Ieşind de la duş, luă telefonul, pe care îl pusese la încărcat, şi reveni să se aşeze pe capacul WC-ului.

— Salut, Kasper, zise ea când i se răspunse.

— Deci, cum staţi? întrebă poliţistul din Bergen.

★★★

Servaz fuma o ţigară în faţa imobilului în care locuia, din piaţa Victor Hugo, după ce o lăsase pe Kirsten în centru. Ridicând capul, îşi putea vedea balconul şi livingul luminat şi, din vreme-n vreme, o siluetă ce trecea prin faţa geamurilor: Margot. Îl aştepta. Pregătea cina. Noaptea de deasupra acoperişurilor era fără nori, iar în spate, simţea prezenţa care-l neliniştise uşor întotdeauna, a pieţei Victor Hugo, închise până a doua zi, cu cele patru etaje de parcare pustie deasupra. Era imaginea pe care o vedea de la el din casă: rânduri de maşini ca nişte animale adormite.

Fuma şi se gândea la Gustav.

Prin minte îi umbla fraza rostită de directoarea şcolii: „Ce legătură aveţi cu acest copil?” Şi la acea îndoială îngrozitoare, acea oribilă temere care îl lovise în maşină şi care de atunci îşi continua în secret munca de subminare: *şi dacă Marianne rămăsese însărcinată înainte de a fi răpită de Elveţian?* Nu, imposibil. Şi totuşi, nu se putea abţine să nu scoată tot timpul fotografia, contemplând faţa copilului. Prefera să nu mai numere de câte ori făcuse acel gest pe parcursul zilei, pentru că atunci ar fi înţeles că se afla în pragul unui fel de nebunie. Ce anume căuta în acele trăsături? O asemănare sau, din contră, absenţa acesteia, dovada că Hirtmann era cu siguranţă tatăl?

În acel moment, ţinea poza în mână şi, în ciuda luminii slabe din piaţă, se uita la copilul ce părea să-i întoarcă privirea, când telefonul începu să-i vibreze în buzunarul de la pantaloni. Se uită la ecranul luminat: număr necunoscut.

— Alo?

— *Cum stai cu inima?*

Tresări, se uită în jur prin piaţa pustie, la trotuarele goale. Nimeni la orizont – cu sau fără telefon.

— Cum?

— Ce noapte, nu, Martin? Pe vagonul ăla...

Cunoştea vocea aceea, o mai auzise undeva.

— Cine e la telefon?

Trecu o motocicletă, pârâitul ei acoperind vocea de la telefon, aşa că nu putea fi chiar sigur de ce auzise.

— *...era să ne prăjim amândoi...*

— Jensen?

— Din cauza ta semăn cu Freddy Krueger, nenorocitule. Acum faţa îmi trădează ocupaţia, în mod cert.

Servaz îşi ţinu respiraţia, ciulind urechea.

— Jensen? Unde eşti? Am auzit că urmezi un tratament, că...

— Exact. Ultima etapă a procesului de recuperare. Saint Martin de Comminges... îţi spune ceva? Te-am văzut azi, prietene. Intrând şi ieşind de la Primărie...

Silueta din parc, în palton negru, cu faţa în sus, urmărind trecătorii... Totuşi, bărbatul i se păruse înalt, în vreme ce Jensen era mic de statură.

— Ce vrei?

O secundă de tăcere.

— Vreau să vorbim.

Servaz rezistă impulsului de a închide. Să-l ia dracu'! Trebuia să se ţină departe de tipul ăsta. Cu orice preţ. Fusese achitat, legitimă apărare, dar era sigur că şefii continuau să-l supravegheze, aşteptând un pas greşit. Se retrase în umbra galeriei ce înconjura piaţa, ca şi cum ar fi vrut să scape de eventualele priviri.

— Despre ce?

— Ştii tu.

Închise ochii, strângând din dinţi. Era un bluf. Jensen îi întindea o capcană, ca apoi să-l acuze de hărţuire.

— Îmi pare rău, dar am alte treburi.

— Fiica ta, ştiu...

De data asta, o căldură familiară i se aprinse în piept: furia.

— *Ce-ai zis?*

— Cât timp îţi ia să ajungi în Saint-Martin? Te aştept în

faţa băilor termale, la miezul nopţii. Pe curând, *amigo.*

Un scurt moment de linişte, t

— Şi noapte bună fetei tale.

Se uită la telefon, dorindu-şi să-l zdrobească de peretele de beton al pieţei. Jensen închisese.

Străbătu drumul mult prea repede. Autostrada era pustie, cu excepţia câtorva maşini de mare tonaj ale căror faruri din spate se apropiau cu repeziciune. Le depăşi fără să părăsească banda din stânga, rulând cu mai mult de 30 de kilometri peste limita legală, furios peste măsură.

Se gândi că ar fi trebuit să raporteze. Şi ce să spună? Că nu avusese de ales, pentru că Jensen făcuse referire la fata lui? Niciun poliţist n-ar fi vrut să audă un astfel de argument. N-ar fi trebuit să meargă, i-ar fi spus. Ar fi trebuit să raporteze şefilor, şi nu să plece singur. În fine... Ce urma să se întâmple? Ce voia Jensen de la el?

Când părăsi autostrada, se trezi cufundat în peisajul rural întunecat şi lugubru, unde legăturile dintre indivizi se dilatau, luna rămânând unica lumină vizibilă. Apoi, noaptea munţilor îl înghiţi. Regăsi aceeaşi vale largă, ca şi cum s-ar fi mişcat printre uriaşe temple în ruine, strivit de dubla prezenţă: a nopţii şi a munţilor.

Străzile din Saint-Martin erau pustii când ajunse. Nici ţipenie de om pe trotuare, ferestre întunecate, cu câteva rare excepţii. Centrul era cufundat într-un somn greu, plin de secrete şi de visuri de mic oraş de provincie. Străbătu aleile din Etigny, pe lângă terasele închise ale cafenelelor şi uşile de tip jaluzea din fier ale magazinelor, în direcţia băilor termale din capăt. În somnul acela provincial era ceva de avanpremieră a morţii. Dar tipa cu coasa nu-l mai speria. O privise deja în faţă.

Parcă la intrarea pe vasta esplanadă. Nimeni la vedere. În stânga, copacii şi tufele negre ale grădinii publice, unde te puteai ascunde cu uşurinţă; în dreapta, colonada de inspiraţie vag greco-romană a băilor termale, cu munţii în plan îndepărtat; în fund, aripa nouă, în întregime din sticlă, paralelipipedică, ale cărei ferestre sclipeau sub lună.

Deodată, simţi nevoia să fugă. Nu voia să fie acolo. Nu voia să vorbească cu Jensen fără martori. Era o idee proastă.

„Noapte bună fetei tale.”

Coborî.

Închise portiera cât de încet posibil. În jur era linişte deplină. Se aştepta să-l vadă pe Jensen ieşind din spatele vreunei coloane. Dacă ar fi fost într-un film, lucrurile s-ar fi petrecut aşa. El ar fi înaintat, siluetă neliniştitoare pusă în valoare de savanta lumină din spate a unui reflector. În loc de asta, scrută tufişurile şi umbrele goale ale copacilor, la fel de inerte ca membrele unui schelet.

Înaintă pe esplanadă, se întoarse pentru a cerceta perspectiva vastă din spatele lui care, în plină zi, era inima vibrantă a oraşului, dar care, la ora aceea, părea un decor abandonat de echipa tehnică a unui platou de filmare.

— Jensen!

Acel strigăt îi aminti de altul, identic, într-o noapte cu furtună, şi spaima se coborî din nou asupra lui. Ca şi atunci, îşi lăsase arma în torpedou. Fu tentat să se întoarcă la maşină, dar în loc de asta, avansă spre clădirile şi colonada din dreapta sa. Luna era unicul martor al mişcărilor sale. Doar dacă nu... Se înfioră la gândul că Jensen ar putea fi aproape. Deodată, avu un flash: ploaia căzând în valuri pe acoperişul vagonului, fulgerele pe cer şi Jensen întorcându-se, flacăra ţâşnind din ţeava pistolului şi glonţul străpungându-i inima. Nu simţise aproape nimic pe moment... doar ca un pumn în piept... Oare avea să tragă asupra lui la fel ca ultima dată? „Cum stai cu inima?” Nu avea niciun motiv. Fusese exonerat pentru cele trei violuri. Data trecută, se simţise prins în capcană, încolţit. Şi atunci, de ce voia să vorbească cu el? Şi de ce nu se arăta?

— Jensen?

Galeria din spatele colonadei era aparent pustie. Ieşi din nou pe vasta esplanadă, între două coloane, scrută din nou umbrele grădinii. Brusc, privirea i se opri pe una dintre ele, cam la 30 de metri depărtare. Nu era un arbust. O

siluetă. Neagră. Imobilă. La marginea grădinii publice. Strânse din ochi. Silueta îi apăru mai clar între copaci: o formă umană.

— Jensen!

Se grăbi să traverseze esplanada în direcţia ei. În acel moment, silueta se mişcă. Nu pentru a se apropia de el – ci dimpotrivă, pentru a se îndepărta în adâncul grădinii. Tresări. O, Doamne, Dumnezeule! Unde pleca?

— Hei!

Începu să alerge. Silueta mergea foarte repede acum, printre gardurile vii, întorcându-se din vreme-n vreme, ca pentru a evalua distanţa ce-i separa. Servaz intră la rândul său pe alei. Cum câştiga teren, silueta începu şi ea să alerge. Acceleră. Dintr-odată, o văzu făcând dreapta şi îndreptându-se spre partea din spate a clădirii din sticlă. Urcă aleea pietruită, în pantă, ce se transforma în potecă de drumeţie, şi se afundă în pădure. Alergă după ea, începând să simtă o durere ca un cui înfipt în coastă şi încetini după ce înconjură clădirea de sticlă, văzând în faţa lui fortăreaţa de brazi a pădurii.

Muntele împădurit se ridica deasupra lui, cerul era senin, iar lumina lunii sculpta întinderea nesfârşită.

Doar umbre şi întuneric. Îşi recăpătă suflul, cu mâinile pe genunchi, conştient de condiţia lui fizică jalnică. Reflectă. Dacă intra acolo, urma să fie orb. Nu avea nici armă, nici lumină. I se putea întâmpla orice. Ce voia Jensen? Ce însemna acel mic joc? Deodată, îi trecu prin minte că Jensen avea totuşi un motiv să tragă în el pentru a doua oară, să-l urască. Îl învinuia probabil pentru ce i se întâmplase: faţa desfigurată pentru totdeauna. Viaţa i se schimbase definitiv şi el, Servaz, era la originea acelei schimbări. Fără îndoială că se ascundea acolo, aşteptându-l. Dar de ce? Spera să-l facă să plătească? Şi dacă da, în ce fel? Era atât de disperat, încât să comită un act ireparabil?

Simţi cum i se face pielea de găină pe braţe. Înaintă totuşi. Urmă cărarea ce se înfunda în adâncul negru al pădurii. Era întuneric de să-l tai cu cuţitul. Nu făcu decât câţiva metri, se opri. Nimeni. Nu vedea nimic. Realiză

brusc că respiraţia lui accelerată nu se datora doar alergării. Că era singura făptură vie de acolo, în afară de cea care cu siguranţă nu-i voia binele.

— Jensen?

De data asta, sunetul vocii lui nu-i plăcu deloc. Încercase să-şi mascheze neliniştea, dar era sigur că vocea îl trădase, că, ascuns undeva foarte aproape, Jensen se delecta cu spaima pe care i-o indusese.

Rămase aproape 20 de minute în acelaşi loc, fără să se mişte. Atent la orice mişcare a umbrelor, când vântul sufla prin coroanele copacilor. Când se convinse că era singur, că Jensen plecase de multă vreme, ieşi din pădure şi traversă din nou grădina publică în direcţia băilor termale, frustrat, dar uşurat, şi se întoarse la maşină. Atunci îl văzu, biletul de pe parbriz, prins sub ştergător:

Ţi-a fost frică?

★ ★ ★

Kasper Strand aştepta miezul nopţii. Locuia într-un apartament cu trei camere şi balcon, pe înălţimile din Bergen, nu departe de funicular, de unde privirea îmbrăţişa oraşul şi portul. Era principalul atu al acestei locuinţe scumpe. Chiar şi când ploua – ceea ce în Bergen se întâmpla cam o zi din două –, nu rata niciodată imaginea oraşului cu şapte coline şi şapte fiorduri luminându-se la căderea serii. Şi Dumnezeu ştie că seara cădea repede în Bergen, iarna.

Ştia că era gata să calce în picioare toate principiile care-l ghidaseră până atunci în viaţa profesională – şi că, după aceea, nu se va mai putea privi niciodată în oglindă. Dar avea nevoie de banii ăia. Şi informaţia pe care se pregătea s-o vândă valora aur, era perfect conştient de asta, pentru oamenii potriviţi. Ceea ce Kirsten Nigaard tocmai îi spusese era absolut incredibil. În acel moment, trebuia doar să vadă cât anume avea să-i aducă.

Contemplă şantierul din mijlocul salonului: una dintre acele piese de mobilier afurisite pe care trebuia să le montezi singur şi care-i îmbogăţiseră pe vânzătorii de

mobilă suedezi. După două ore de eforturi, realizase că montase invers şinele ce ajutau la deschiderea sertarelor. Nu din cauza lui: prospectul ăla era desenat cu siguranţă de cineva care nu cumpărase în viaţa lui o astfel de mobilă. Panouri din pal, şuruburi, şurubelniţă, dibluri: toate zăceau grămadă în mijlocul salonului, ca după explozie. Învârtind şurubelniţa într-un colţ, îşi zise că aşa arăta viaţa lui după ce rămăsese văduv: o existenţă kit, însoţită de un prospect de neînţeles. Nu era genul care să poată trăi singur. Cu atât mai puţin să crească o fată de 14 ani, în plină criză existenţială. Erau o grămadă de lucruri pe care nu le făcea bine de când îi murise soţia.

Se uită la ceas. Marit ar fi trebuit să se întoarcă de mai bine de o oră. Ca de obicei, întârzia. Nici măcar nu-şi cerea scuze. Încercase tot ce se putea: avertismente, ameninţări cu interdicţia de a mai ieşi, pedagogie, diplomaţie. Nimic nu mersese. Fata lui era imună la orice argument. Şi totuşi, pentru ea, pentru a păstra acel apartament pe care-l adora, dar care era mult peste posibilităţile lor – salariul soţiei defuncte, mult mai mare ca al lui, susţinuse ratele cât trăise –, se pregătea să dea acel telefon. Şi pentru a acoperi câteva datorii la jocuri...

Merse până în balconul complet închis cu sticlă unde instalase un fotoliu şi o măsuţă pentru paharul de whisky. Prin ploaia uşoară, Bergenul strălucea feeric, cu luminile umede reflectate în apele negre ale portului şi casele venerabile din lemn respingând urâţenia structurilor noi, metalice.

Odată aşezat, scoase din buzunar numărul de telefon pe care-l găsise pe internet şi pe care-l notase pe o bucată de hârtie. De ce nu-l introdusese direct în memorie? Ar fi făcut vreo diferenţă, dacă, într-o zi, cineva i-ar fi cerut socoteală?

Se concentră asupra banilor – avea nevoie, o nevoie urgentă, nu-şi putea permite să o facă pe fecioara înspăimântată – şi formă numărul, cu un nod în stomac.

19. Bang

În refugiu, femeia fu trezită de icnetele şi suspinele lor.

O durea capul, avea impresia că totul se învârtea în jurul ei cu o viteză nebună, chiar dacă domnea un întuneric aproape total. Din nou, icnete şi suspine în beznă. Probabil, bruneta şi dobitocul de ghid. Le văzuse manevrele înainte să iasă la fumat. Ascultând mai bine, icnetele veneau de la o singură persoană: un bărbat. Cealaltă persoană rămânea tăcută. Şi era foarte aproape, la câţiva centimetri de ea.

Deodată, i se făcu frică. Îi veni să urle. Dar ce vor spune ceilalţi despre ea, dacă va trezi întregul refugiu pentru nimic? Şi apoi, icnetele se opriseră brusc. Nu mai auzea nimic, în afară de clocotul propriului sânge în urechi.

Oare visase?

★ ★ ★

Mai târziu, lui Emmanuelle i se păru că distinge un alt zgomot. În ciuda oboselii – şi din cauza fricii –, nu reuşea să adoarmă. Era întuneric, dar era sigură că ceva se mişcase acolo, înspre bucătărie. Cineva care se deplasa fără zgomot sau aproape, tiptil, ca un hoţ...

Pentru a nu-i trezi sau cu alt motiv? Îşi simţi pulsul accelerându-se. Era ceva în felul de-a se mişca al umbrei care o paraliza, ţintuind-o de saltea. Ca şi cum ar fi putut percepe undele negative pe care le emana. Ceva încărcat de patimă, ascuns: *ostil...* Înghiţi în sec, simţi un ghem în stomac. Se gândi la zgomotul pe care-l auziseră în ajun, la bruneta convinsă că văzuse pe cineva afară. Se înfundă şi mai tare în sac. Spunându-şi că, la trezire, acea reacţie i se va părea ridicolă, iraţională, infantilă – datorată fantasmelor nopţii. Totuşi, treaba asta n-o linişti deloc. Din contră. Ar fi vrut să dispară, ori să-i trezească pe ceilalţi... Dar era incapabilă să emită şi cel mai mic sunet. Pentru că, în acel moment, distingea perfect umbra prin ceaţă – *şi umbra venea spre ea...*

★ ★ ★

Mâna îi acoperi gura, în timp ce un obiect ascuţit i se înfigea în gât.

— Ssst.

Ea inspiră mirosul metalic, înţepător, al mâinii. Îl asocie, în mod bizar, cu cel a unei ţevi de cupru: reparase ea însăşi vechea ţevăraie din casă, aşa că recunoştea mirosul. Apoi înţelese că ceea ce simţea era mirosul sângelui, şi-l avea în nas: ca întotdeauna când era pradă unei emoţii violente, îi curgea sânge din nas.

Vocea, la urechea ei – dar mai şuierată şi sâsâită ca înainte:

— Dacă ţipi, dacă încerci să te zbaţi, te omor. Apoi îi omor şi pe ceilalţi.

Ca pentru a o convinge, vârful i se înfipse şi mai mult în gât şi ea simţi muşcătura lamei. Avea impresia că ceva ca o lespede o apăsa pe piept, împiedicând-o să respire. Auzi fermoarul sacului de dormit deschizându-se în întuneric.

— Ieşi de-acolo fără zgomot şi ridică-te…

Încercă, vru – dar picioarele îi tremurau aşa de tare, că se împiedică şi se lovi cu genunchiul de banca de lemn. Emise un sunet slab, un chiţăit. El o prinse imediat din zbor şi mâna lui îi zdrobi braţul slab prin pijama.

— Calmează-te, acum! mârâi el cu voce scăzută. Dacă nu, crăpi!

În acel moment, îl vedea destul de bine în penumbră, cu chipul lui ascuns şi acum de glugă. Probabil că nici nu se dezbrăcase, aşteptând doar ca ceilalţi să adoarmă. Din paturi se auzeau sforăieli. Sub picioarele ei goale, podeaua refugiului era îngheţată. El o ţinea de braţ.

— Să mergem!

Ştia unde urmau să meargă: afară. Unde el putea s-o violeze fără teama de a fi deranjat. Şi apoi, avea s-o omoare? Era momentul să facă ceva. Probabil că el îi simţi rezistenţa, pentru că lama i se înfipse din nou în partea stângă a gâtului.

— La cel mai mic gest, la cel mai mic ţipăt, îţi tai beregata.

Se gândi, pentru o clipă, că era asemenea gazelei ori

puiului de elefant, pe care fiarele reuşeau să le separe de restul grupului. Nu ieşi niciodată din cerc. Frigul din exterior îi pătrunse prin pijamaua de iarnă. Degetele de la picioare i se încovrigară când tălpile i se cufundară în zăpadă, şi începu să tremure şi mai tare. Nu se simţise niciodată atât de singură.

— De ce faci asta? îl întrebă ea.

Îşi auzi vocea jalnică, plângăreaţă. Trebuia să vorbească, să-l oprească, poate, dacă reuşea să-l facă s-o asculte...

— De ce? De ce?

— Ţine-ţi gura!

Acum, că erau afară şi că vântul încărcat de fulgi de zăpadă urla în jurul lor, nu se mai jena să ridice vocea.

— N-o face! Te rog! Te implor! Nu-mi face rău!

— Închide gura, ţi-am spus!

— O să-ţi dau bani, n-o să spun nimic... Vreau să...

Nu mai ştia ce spune, un şuvoi de vorbe incoerente, dezlânate.

— Taci dracului din gură!

Primi un pumn în burtă care-i tăie respiraţia, şi căzu în genunchi în zăpadă, cu plămânii goliţi de aer. Fierea îi urcă în gât, apoi coborî înapoi, abdomenul îi ardea. Brusc, se simţi trasă de picioare şi căzu pe spate. Ceafa i se izbi de zidul de piatră al refugiului şi văzu stele verzi, apoi se trezi lungită pe spate, cu fundul trasând o pârtie prin zăpadă. În secunda doi, bărbatul se aruncă peste ea. Simţi că încearcă febril să-i coboare pantalonii de pijama spre glezne şi că zăpada îi intră între fese. Vedea ochii de fiară sălbatică lucind sub glugă, simţea respiraţia urât mirositoare şi-i veni să vomite. Cu o mână îi apăsa lama rece a cuţitului pe gât, aproape blocându-i respiraţia; cu cealaltă, începu să se descheie.

În spatele lui, pădurea era neagră, dar se clătina în vânt.

Când îi simţi mâna între coapse, se zbătu, ţipă: „nu, nu, nu, nu!”, dar lama se înfipse puţin mai mult, tăindu-i în acelaşi timp şuieratul şi respiraţia. Rămase cu gura deschisă – iar tipul tocmai se apleca pentru a o săruta, când în spatele lui se întâmplă ceva. La început, n-ar fi

putut spune ce anume era, doar că-i produse o spaimă şi mai mare ca arsul însuşi. Ea zări o umbră care se desprinse de celelalte, pentru a se amesteca cu ele, traversă spaţiul care-i separa de pădure şi crescu cu o viteză halucinantă. Agresorul ei nu văzu nimic venind, nu înţelese nimic din ce se întâmpla, nu avu timp nici să gândească, d-apoi s-o mai şi sărute. Umbra ieşită din pădure se aruncă peste el şi se culcă aproape pe spatele lui – ca şi cum voia la rândul ei să-l violeze –, şi ea văzu o mână neagră înmănuşată, iar în prelungirea mâinii o armă a cărei ţeavă se sprijini de tâmpla dreaptă a arsului.

Era prima dată când vedea o armă, în afară de cele din filme, dar nu avu nici cea mai mică îndoială în legătură cu ce vedea. Cinematograful şi televiziunea ne-au obişnuit cu o lume pe care majoritatea n-o cunoaştem: cea a violenţei, a armelor de foc şi a vărsării de sânge.

— Ce se...? abia avu timp să spună faţă-arsă, simţind greutatea altui corp deasupra lui.

În secunda următoare, universul întreg se răsturnă: o flacără ţâşni între ţeava pistolului şi glugă şi – BANG! – o singură detunătură, enormă, asurzitoare, ce clătină din temelii noaptea. Ea simţi presiunea în timpane, care începură să-i ţiuie. Gâtul agresorului păru să se spargă, căzând pe o parte, ca al unei găini moarte, şi un nor întunecat de particule – sânge, os, creier – ţâşni de partea cealaltă a glugii, ca un gheizer negru, înainte ca întregul corp să se prelingă în zăpadă, ţeapăn, eliberând-o de greutate. De data asta, era sigură că se auzi urlând, chiar dacă, *a posteriori,* nu urma să mai fie atât de sigură dacă ţipătul ieşise din gâtul ei. Timpanele îi zumzăiau ca şi cum ar fi avut câte un stup în fiecare ureche. Cu sunete acute. Silueta se ridicase deja, cu arma fumegând în mână.

Pentru o secundă, crezu că umbra care o măsura avea s-o omoare şi pe ea. În schimb, dispăru aşa cum venise.

De data asta, era sigură: urla.

★ ★ ★

Enorma detonaţie şi urletele isterice treziră tot refugiul. Unii după alţii, ocupanţii se ridicară din paturi, îşi

înşfăcară hainele şi se precipitară afară. La început o strigară şi – cum nu răspundea – făcură înconjurul refugiului.

— La naiba! exclamă tânărul ghid, primul care-i descoperi, pe ea, în pijama, şi cadavrul, şi făcu un pas în spate.

Zăpada absorbea sângele, aşa că balta care se formase sub capul violatorului nu era atât de mare: din contră, creierul şi sângele cald săpaseră un mic bazin, o pâlnie aproape verticală în stratul proaspăt de nea.

Emmanuelle tremura violent din cauza şocului şi a frigului: cu gura larg deschisă, plângea cu sughiţuri. Ai fi zis că se sufocă şi caută aer. Ghidul îngenunche lângă ea şi o prinse de umeri:

— S-a sfârşit, zise el. S-a sfârşit.

Dar ce se sfârşise? Nu avea nici cea mai vagă idee de ce se întâmplase, la naiba! În mod evident, cineva făcuse să-i explodeze capul tipului ăstuia. O trase pe Emmanuelle spre el şi o strânse la piept pentru a o calma şi încălzi.

— Tu? întrebă el blând. Tu ai făcut... asta? *Cine a tras?*

Ea scutură viguros din cap în semn de negare, fără să se oprească din plâns şi din sughiţat, incapabilă să articuleze vreun cuvânt. În acel moment, ceilalţi îi înconjuraseră. Se uitau pe rând la cadavru, la Emmanuelle şi la pădure, cu priviri de animale speriate.

— Nu trebuie să atingem nimic, zise deodată Beltran. Şi trebuie să sunăm la poliţie.

Scoase mobilul, se uită la ecran.

— La dracu', n-am semnal. Nu-i posibil aşa ceva.

— Foloseşte telefonul de urgenţă din refugiu, îi spuse ghidul, tot în genunchi, ridicând capul spre el – apoi îşi concentră din nou atenţia la Emmanuelle. Poţi să te ridici?

O ajută s-o facă, o susţinu, pentru că picioarele femeii se clătinau, ameninţând să se prăbuşească sub ea. Înconjură cu grijă cadavrul, pe lângă zid, şi o duse înăuntru unde ceilalţi doi se refugiaseră deja.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă bruneta, cât de blând posibil.

— Tu... tu ai avut... dreptate: chiar a fost... cineva.

Dinţii lui Emmanuelle clănţăneau zgomotos.

— Da. E cineva acolo, afară, zise ghidul înfiorându-se. Şi e înarmat.

20. Gold Dot

Prima geană de lumină colora în roz cerul dintre vârfurile munţilor şi nori, când serviciul TIC[5] al Jandarmeriei Naţionale îşi făcu, în sfârşit, apariţia, în acelaşi timp cu cei de la Cercetări Penale. Căpitanul Saint-Germès se bucură văzând girofarurile clipind printre copaci: făcuse deja primele cercetări la faţa locului şi izolase perimetrul împreună cu echipa lui, cu frica-n sân. Teama ca nu cumva s-o dea în bară. Nu se întâmpla în fiecare zi ca Brigada de Jandarmi din Saint-Martin-de-Comminges să se confrunte cu o misiune de aşa natură.

Aerul dimineţii era rece şi înţepător, muşcând obrajii şi îmbălsămând brazii. Cerul se lumina cu repeziciune şi fiecare detaliu al munţilor ieşea din umbră. Urmări cortegiul ce se apropia poticnindu-se prin zăpadă. Cinci maşini, dintre care o furgonetă cu plafonul ridicat în care recunoscu laboratorul mobil de la Cercetări din Pau. Saint-Germès nu mai văzuse o aşa desfăşurare de forţe. Ca toată lumea din zonă, auzise de evenimentele din iarna 2008-2009 – făceau parte din folclorul local şi vârstnicilor le plăcea să le evoce, mai ales la apropierea iernii –, dar la vremea aceea, el nu lucra acolo. Fusese predecesorul lui, căpitanul Maillard, care gestionase întregul caz împreună cu cei de la SR din Pau şi de la SRPJ din Toulouse. Maillard fusese mutat, ca mulţi alţi jandarmi din echipa aceea. De atunci, aceasta era prima moarte violentă cu care se confruntau. Ce se petrecuse oare cu o noapte în urmă? Nu avea nici cea mai vagă idee. Totul era extrem de confuz. Un haos total. Audierea martorilor nu făcuse decât să sporească confuzia. Ceea ce reieşea nu avea niciun sens: un excursionist care o târâse pe una dintre fetele din grup afară ca s-o violeze în zăpadă, la ora 3 dimineaţa, şi o umbră apărută de nicăieri care-l împuşcase în tâmplă, ca apoi să dispară. Povestea nu avea nici cap, nici coadă.

Maşinile parcară în faţa refugiului şi Saint-Germès văzu

[5] Tehnicieni criminaliști *(N. a.)*.

mai mulţi membri ai Secţiei de Cercetări coborând. Cel din frunte era un tip cu ochelari şi cu faţă pătrată. Purta, ca şi ceilalţi, un pulover gros pe sub vesta tactică plină de buzunare. Ochii de un albastru-deschis îl cercetau pe Saint-Germès din spatele ochelarilor, în timp ce se îndrepta spre el. Strânse apoi conştiincios mâna căpitanului într-a lui.

— Unde e?

★ ★ ★

— Să vedem. Ea spune că victima a târât-o afară ca s-o violeze sub ameninţarea unui cuţit şi că un tip a apărut din pădure şi i-a tras un glonţ în cap, aşa e?

— Exact.

— N-am mai auzit niciodată ceva mai absurd, trase concluzia tipul cu ochi albaştri, care se numea Morel.

— Totuşi, chiar am găsit cuţitul, obiectă Saint-Germès care îl detesta deja pe tip şi aerele lui.

— Şi ce? Putea să-l pună chiar ea acolo. Trebuie să verificăm dacă fata asta are antecedente psihiatrice, dacă e înscrisă la vreun club de tir, dacă a mai avut probleme cu bărbaţii şi dacă se cunoştea cu victima dinainte. Toată povestea asta n-are niciun sens.

Se subînţelegea: „Nu aţi audiat bine martorii”.

Saint-Germès ridică din umeri: nu mai era problema lor. Studie haosul din jurul lor. Cabluri electrice apăruseră aproape peste tot, lămpile fuseseră aprinse, luminând scena crimei şi refugiul *a giorno,* ca şi cum ar fi fost vorba despre un nenorocit de monument istoric. Haloul lor strălucitor se sprijinea pe peretele de brazi acoperiţi de zăpadă; sublinia fiecare piatră, fiecare ţiglă a acoperişului, fiecare urmă, creangă, siluetă. Tehnicienii în combinezoane albe aproape că se confundau cu zăpada, ca şi cum ar fi îmbrăcat haine de camuflaj. Se agitau în jurul lor, dădeau zăpada cu lopeţile, prelevau amprente şi reziduuri ale împuşcăturii, urme biologice, făceau măsurători, se interpelau... O impresie înşelătoare de haos: fiecare ştia foarte bine ce avea de făcut. Ce mai meserie, gândi căpitanul, se treziseră în acea dimineaţă, luaseră

micul dejun în fugă, ştiind că-i aşteptau un cadavru şi o nouă mărturie a infinitei violenţe umane. Ghemuit lângă capul victimei, legistul se uită la ei şi-şi trase masca albastră sub barbă, ţinând o mică lampă cu xenon în mână.

— Glonţul a penetrat cutia cranianã şi a ieşit, punând capăt funcţiilor vitale. Tipul n-a avut timp să simtă nimic. Ca şi cum ai închide un întrerupător. *On/Off.* În aparenţă, nu era chiar anul lui norocos, adăugă el, arătând cu degetul înmănuşat urmele de arsură din jurul gurii şi de pe obraz, abia cicatrizate. Ţinând cont de temperatura aproximativ constantă din timpul nopţii, aş zice că s-a întâmplat între 3 şi 5 dimineaţa.

Ceea ce confirma mărturiile.

— Există aici urme de paşi ce nu corespund nici încălţărilor victimei, nici tălpilor femeii, zise un tehnician puţin mai departe. Cineva a ieşit din pădure, s-a apropiat de ei şi a plecat pe acelaşi drum. (Arătă urmele cu degetul.) Şi a alergat: vârful e clar mai adânc decât călcâiul. Apoi a rămas încremenit aici, fără să se mişte: urmele sunt uniforme. S-a întors spre el (arătă spre cadavru) şi a plecat pe unde a venit. Fără să fugă, de data asta.

Saint-Germès îi aruncă o privire lui Morel, care nu reacţionă.

— Brigada canină, zise el, unde e?

— Vine, răspunse cineva.

— Hei! Veniţi să vedeţi! îi chemă o altă voce la câţiva metri distanţă.

Se întoarseră către tehnicianul care manevra o cameră termică. *Termografie cu infraroşu,* gândi Saint-Germès. Îl văzu pe tehnician punând camera deoparte, scoţând o pensetă din combinezon şi ghemuindu-se, în timp ce le făcea semn să se apropie. Bărbatul se ridică. Ţinea în pensetă un cartuş gol, cu mâna acoperită de o mănuşă albastră. *Cartuşul* – pentru că nu fusese tras decât un foc.

— Ce-i aia? întrebă imediat Morel.

Tehnicianul îşi trase masca sub barbă, asemenea legistului înaintea lui. Se încruntă cu un aer de

perplexitate.

— Muniţie expansivă, răspunse el.

Saint-Germès se încruntă şi el. Vânzarea muniţiei expansive era interzisă în Franţa, cu excepţia vânătorilor, a practicanţilor de tir sportiv – *şi a poliţiştilor...*

— E de calibrul 9, adăugă tehnicianul, întorcându-l lent pe toate feţele, cu un aer din ce în ce mai preocupat. Domnule căpitan... zise el cu o voce brusc alterată.

— Ce este? întrebă Morel.

— E... e o Speer Gold Dot, fir-ar a naibii...

— Sunteţi sigur?

Omul dădu încet din cap. Saint-Germès şi Morel schimbară o privire. Şi da, de data asta Morel îşi pierduse aplombul. *Probleme la orizont,* gândi Saint-Germès. Nu e bine. Nu e bine deloc. În Franţa nu exista, în principiu, decât o singură categorie de persoane care trăgeau cu Speer Gold Dot: poliţiştii şi jandarmii.

★ ★ ★

— Spuneţi că victima v-a dus afară sub ameninţarea cuţitului, în timp ce toţi ceilalţi dormeau?

— Da.

— Că v-a dat un pumn în stomac şi v-a lungit în zăpadă cu intenţia de a vă... *viola?*

— Da.

— Că s-a aşezat peste dumneavoastră şi v-a dat jos pantalonii de pijama?

— Da.

— Şi că, în acel moment, cineva a apărut din pădure cu o armă şi a tras în el?

— Aşa e.

— Punându-i ţeava pistolului la tâmplă? Aşa?

Făcu gestul.

— Da.

★ ★ ★

— Era naşpa, zise Beltran. Avea un aer... nu ştiu... nesănătos. O privire de-a dreptul bizară. Chiar înfricoşătoare. Mda...

★ ★ ★

— Se vedea că tipul e sărit, zise bruneta. Ar fi trebuit să fim mai precauţi. Când mă gândesc ce a... Emmanuelle... (Suspin.) Dumnezeule! Doar le spusesem că e cineva afară. N-au vrut să mă creadă.

★ ★ ★

— S-a înscris la drumeţie ca toată lumea, explică ghidul. Sunt toţi la tratament. La băile din Saint-Martin. Fiecare era acolo din motive diferite. Am ezitat puţin la început. Fusese victima unei electrocutări grave, urmase un tratament, m-am întrebat dacă are condiţia fizică necesară. Dar a insistat. Înţelegeţi şi dumneavoastră, un tip *ca el,* cu tot ce păţise – n-am avut curajul să spun „nu”.

— Deci? întrebă Saint-Germès după terminarea celei de-a doua runde de audieri.

Morel îi aruncă o privire de jos.

— Totul se potriveşte, admise el în silă.

— Vreţi să spuneţi, în raport cu ceea ce v-am povestit eu?

Niciun răspuns. Saint-Germès ezită să pună următoarea întrebare.

— Credeţi? Credeţi că un... *poliţist* a făcut asta?

Din nou, niciun răspuns.

21. Belvedere

În ciuda frigului, Kirsten lua micul dejun pe terasă în Piaţa Capitole – cel puţin, nu ploua –, un mic dejun franţuzesc: cafea cu lapte, croasanţi şi suc de portocale, când îl văzu pe Servaz traversând esplanada. Înţelese imediat că se întâmplase ceva.

Şi că el nu prea dormise.

Avea, cum se spune, o faţă de zile negre, chiar dacă oricum îl văzuse rareori zâmbind de când se întâlniseră prima dată în biroul directorului PJ.

Şi, în mod evident, ceva îl frământa.

Când se aşeză pe scaunul din faţa ei, îşi dădu seama că era mult mai grav de-atât: părea debusolat. Ca un copil ce şi-a pierdut părinţii în mulţime.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea în engleză.

Părea să aibă mare nevoie de o cafea, aşa că-i mai comandă chelnerului încă două. Martin întoarse privirea şi ei i se păru că se uită prin ea, ca şi cum ar fi fost transparentă. Apoi, cu un timbru aton, el îi povesti nu numai evenimentele nopţii, ci şi tot ce se întâmplase înainte de venirea ei în Toulouse.

— De ce nu m-ai chemat cu tine noaptea trecută? îl întrebă ea după ce termină.

— Pentru că n-avea legătură cu motivul pentru care ai venit aici.

— I-ai spus lui Stehlin despre asta?

— Nu încă.

— Hmm. Dar o s-o faci?

— Da.

Chelnerul se apropie cu cafelele şi ea observă că lui îi tremura mâna când duse ceaşca la gură, în aşa măsură, că vărsă din cafea pe masă şi în poală.

— Aşadar, ai fost în comă în tot acel timp? De-asta mi-ai părut puţin… *ciudat* la început?

— Posibil.

— La naiba, atunci, ce treabă urâtă!

El nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ai dreptate.

— Martin...

— Da?

— Trebuie să ai încredere în mine şi, mai ales, mi-aş dori să mă consideri o parteneră, nu doar o poliţistă venită din nord şi care nu ştie o boabă de franceză. Înţelegi?

De data asta, el zâmbi cu toată gura, în timp ce ea-l privea cu severitate, pentru că el ştia că acea răceală ascundea afecţiune.

★★★

— La dracu', Martin, te-ai dus acolo în toiul nopţii fără să anunţi pe nimeni, pentru numele lui Dumnezeu!

Stehlin părea că stă să explodeze. Literalmente. O venă groasă şi sinuoasă îi apăruse pe tâmpla stângă, iar faţa i se colorase ca o sfeclă.

— N-am avut de ales, se dezvinovăţi Servaz. M-a ameninţat c-o să se ia de Margot.

Nu era exact ce făcuse Jensen, dar, mă rog.

— Ba ai avut! lătră directorul PJ împroşcându-l cu salivă. Trebuia să ne spui. La dracu', am fi trimis pe cineva în locul tău!

— Voiam să aflu ce are să-mi spună.

— Ah, da? Scuză-mă, dar mi se pare că tipul te-a pus pe drumuri degeaba şi n-ai aflat nimic, corectează-mă dacă greşesc.

Servaz nu răspunse.

— Problema e următoarea: dacă află cei de la Interne, eşti în rahat, şi eu împreună cu tine, continuă directorul.

Asta-i problema, gândi el.

— De ce să afle? Cine o să le spună? Jensen? O să le explice că s-a amuzat punându-mă pe drumuri în toiul nopţii şi că mi-a vorbit despre fata mea la telefon?

Stehlin îi aruncă o privire prudentă lui Kirsten, ca şi cum prezenţa ei îl împiedica să spună mai multe.

— Martin, n-avem de ales: trebuie să faci raport, şi Florian Jensen trebuie audiat. Şi ce va spune, în opinia ta?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Nu-mi place deloc povestea asta.

— Mie, nici atât.

— Crezi c-a fost un bluf, cu fata ta?

— Chiar nu ştiu. Tipul mă urăşte. Crede că electrocutarea şi moaca pe care o are acum sunt din vina mea.

— Vrei să pun pe cineva s-o păzească pe fiica ta?

Servaz ezită. Se gândi la Hirtmann.

— Da. Nu numai din cauza lui Jensen. Dacă Hirtmann e încolţit, nu vreau ca Margot să sfârşească precum Marianne Bokhanowsky. E timpul s-o conving să se întoarcă în Québec. Acolo va fi în siguranţă.

★★★

La Viena, Bernhard Zehetmayer contempla de la fereastră grădinile Muzeului Belvedere, măturate de ploaie. Acestea coborau în pantă lină spre Rennweg, cu garduri vii tăiate, bazine şi sculpturi. Pe terasa mare, misteriosul sfinx afişa, ca în fiecare zi, un zâmbet diferit pentru fiecare, insensibil la ploaia care-l biciuia. Iubea Viena, acel oraş etern ce se schimbase prea puţin din vremurile lui Canaletto. Indiferentă la mode, la decadenţă, la degradarea moravurilor şi la urâţenia care, în opinia lui, guverna lumea modernă. Totuşi, dirijorului i se părea că în ultima vreme apăruseră unele motive de speranţă: peste tot în Europa, se producea o mişcare de fond, care urma să restaureze vechile valori, o mişcare irezistibilă, ce creştea an de an. Chiar şi acolo, în Austria, un candidat al reacţiunii nu fusese departe de victorie săptămâna precedentă. Nu-l plăcea mai mult ca pe cretinul ăla de ecologist care-l învinsese la capătul unui interminabil proces electoral de 350 de zile de campanie, dar ştia că urma să vină ziua când forţele reacţiunii se vor impune peste tot în Europa – şi o aştepta cu nerăbdare.

Zehetmayer se întoarse.

O mulţime de hanorace se înghesuiau scurgându-se prin sălile muzeului. Majoritatea venite să admire operele minore ale lui Klimt. O asemenea devoţiune pentru un vulgar decorator de interioare. Ce grămadă de imbecili!

Încă un Gustav. Dar un gnom în comparaţie cu celălalt... *Sărutului* lui Klimt îi prefera de departe *Moartea şi Fecioara* de Schiele. Schiele, cel puţin, nu-şi stropea tablourile cu confetti aurite, cu fard de pleoape şi artificii demne doar de un afiş de cabaret. Tuşa lui era brută, fără înflorituri, violentă, suverană. Ultimele lucrări ale acestuia erau desene cu soţia lui, Edith, însărcinată în şase luni şi în agonie, pe patul de moarte, executate înainte de a fi el însuşi secerat de gripa spaniolă, trei zile mai târziu. Trebuia să ai ceva geniu, Dumnezeule... Faptul că acest Klimt devenise artistul emblematic al Vienei demonstra cât de mult decăzuse oraşul.

Văzu silueta scundă şi îndesată a lui Wieser apropiindu-se prin mulţime.

Tot acest circ, aceste întâlniri în locuri publice începuseră să-l obosească. Puteau foarte bine să se întâlnească la o cafenea, nu? Pe cine naiba ar fi interesat ce vorbeau ei? Totuşi, noutăţile pe care le primise îi risipiră proasta dispoziţie.

— Salut, zise Wieser ajungând la înălţimea lui. Noutăţi?

Nici miliardarul nu părea încântat să se afle acolo. Zehetmayer îşi reprimă o reacţie de nemulţumire. Ce credea acest Wieser? Că el avea timp de pierdut? Că făcea chestiile astea de amuzament? Ori ca să-i ceară noutăţi despre târfa cu care se pregătea să se însoare a patra oară – ca să se lase jumulit încă o dată, dar mă rog, erau banii lui...?

— I-am dat de urmă lui Gustav, zise el.

Wieser tresări.

— Copilul?

Zehetmayer ridică din umeri agasat. *Nu: Gustav Klimt, tâmpitule!*

— A locuit în sud-vestul Franţei, într-un mic oraş de munte. A mers chiar la şcoală acolo, până vara trecută.

— De unde ştim că e el?

— Nu e nici cea mai mică îndoială: directoarea i-a recunoscut fotografia, şi purta numele acelui poliţist ce pare să-l obsedeze pe Hirtmann.

— Cum? Nu înţeleg.

Nu mă miră, se gândi Împăratul.

— Important e că ne apropiem, zise Zehetmayer forţându-se să-şi păstreze calmul. În realitate, n-am fost niciodată atât de aproape. E o şansă unică. Probabil că Hirtmann îl va vizita imediat ce va putea. Dacă-i dăm de urmă, vom şti unde va apărea, mai devreme sau mai târziu, Elveţianul. De data asta, trebuie să ne implicăm sută la sută. Copilul acela e un dar al cerului.

22. Portret-robot

— I-aţi văzut faţa?

Emmanuelle Vengud se încruntă. Morel o văzu făcând eforturi să-şi amintească.

— Avea o glugă... la fel ca *celălalt,* răspunse ea după un timp de gândire. Şi era întuneric. N-am văzut mare lucru. Dar da, l-am zărit în umbra glugii... Înţelegeţi, era foarte aproape şi...

— Ce vârstă i-aţi da?

Ea ezită din nou.

— Vreo 40-50, aş spune... Nu tânăr, în orice caz.

— Blond, brunet?

— Purta o...

— ...glugă, da, ştiu, zise el înţelegător, totuşi nerăbdător. Ştiţi ceva despre arme?

— Nu. Nimic.

Bărbatul oftă şi tastă ceva.

— Aşteptaţi, zise ea.

Morel ridică privirea.

— Mi s-a părut c-am văzut ceva...

Tonul vocii îl puse imediat în alertă. Întoarse scaunul şi dădu discret din cap ca să n-o distragă.

— Apropo de armă, vreau să spun.

— Da?

— Cred că purta un toc... L-am zărit când s-a ridicat şi s-a aplecat spre... victimă.

— Un... Un toc?

Morel avu senzaţia că i-a dat cineva un pumn. Respiră adânc şi-şi trosni degetele încrucişate.

— Da. Aici, pe şold, adăugă ea arătându-i locul.

De data asta, Morel păli.

— Sunteţi sigură?

Realiză că, de data asta, tonul lui o pusese pe ea în alertă.

— De ce, e important?

— Poate, da, răspunse el.

— Da, sunt sigură. Avea un toc de pistol la centură, în acel loc.

O, *Doamne!*

— O clipă, vă rog.

Deschise telefonul.

— Domnule colonel, zise după câteva secunde de aşteptare, aici căpitanul Morel, trebuie să vă vorbesc, dar nu la telefon. Cât mai repede posibil.

Apoi se întoarse spre femeie.

— Vom încerca să facem un portret-robot. Cu glugă, preciză el. Nu vă neliniştiţi şi nu vă stresaţi: e doar pentru a aduce la suprafaţă amintiri îngropate în subconştient, de acord? Nu se ştie niciodată. Poate că aţi văzut mai multe decât credeţi.

★ ★ ★

Stehlin era foarte palid când închise. Tocmai sunase la Jandarmeria din Saint-Martin pentru a le cere să-l aresteze pe Jensen. De comun acord, stabiliseră ca Servaz să facă raport: urma să menţioneze apelul lui Jensen şi ameninţarea directă la adresa lui Margot – dar să nege, dacă acesta din urmă ar fi pretins că l-a văzut în Saint-Martin. La urma urmei, nu exista niciun martor în acest sens. Singurul pericol îl constituia mobilul lui Martin, care probabil că fusese detectat pe drum, dar Stehlin estima că niciun avocat nu ar fi putut obţine un mandat pentru compania de telefonie doar pe baza mărturiei clientului său.

Era un risc pe care trebuiau să şi-l asume. Un risc neînsemnat. Şi dacă s-ar fi întâmplat, Stehlin s-ar fi acoperit spunând că nu fusese la curent. Servaz acceptase *târgul.*

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta din urmă văzând faţa directorului.

Îl privea ca şi cum ar fi avut în faţă un străin. Un mister. Servaz avu senzaţia că cineva îi injecta un lichid îngheţat în măduva spinării. În mod evident, directorul PJ se gândea la ceva în viteză, dar nu ştia la ce.

— Ce-au spus?

Stehlin păru să se trezească. Îi fixă pe rând pe Servaz, Kirsten, şi din nou pe Servaz.

— Jensen e mort. Cineva l-a împuşcat. Azi-noapte. În cap, de aproape. Ei cred că a fost un poliţist.

MARTIN

23. Mama-Natură, târfă sângeroasă

Ulterior, nimeni nu a mai fost capabil să explice cum se răspândise vestea atât de repede. Scurgerea de informaţii provenea de la Jandarmerie, de la Parchet sau de la Poliţie? Cert este că, până la sfârşitul zilei, bârfa făcuse înconjurul tuturor serviciilor, se îmbogăţise cu numeroase variante, ce aveau totuşi un numitor comun: în mare, un poliţist îl mătrăşise pe rahatul ăla de Jensen, pe când se pregătea să comită un nou viol.

Ca în BD Marvel şi DC Comics, în care nişte justiţiari cu mască se iveau *in extremis* în noapte pentru a veni în ajutorul cetăţenilor oneşti din Gotham sau NYC.

În unele versiuni, violul era consumat, în altele, nu. Jensen primise un glonţ în cap sau în inimă, ori chiar – în viziunea celor mai îndrăzneţi – poliţaiul-justiţiar îi spulberase mai întâi ouăle. Cu toţii erau de acord că nimeni în lume – în afară poate de bătrâna lui mamă – nu urma să plângă moartea acelei scursuri şi că treaba asta făcea, fără îndoială, aerul mai uşor respirabil şi drumurile mai sigure pentru numeroase femei din zonă, doar că neliniştea creştea în rândul forţelor de ordine, pentru că justiţiarul (nimeni sau aproape nimeni nu folosea termenul de „asasin”) era unul de-ai lor şi poliţia poliţiei avea să se bucure.

Şi în plus, un alt nume revenea şi el în toate conversaţiile.

Servaz.

Toţi poliţiştii din Toulouse ştiau ce se întâmplase pe acoperişul acelui vagon şi despre coma şefului de secţie după ce Jensen trăsese în el. Şi nu trecură decât câteva ore pentru ca ipotezele cele mai îndrăzneţe să înceapă să circule. Dar nimeni de la SRPJ nu era mai neliniştit şi mai tulburat ca divizionarul Stehlin. Acesta îşi tot repeta în minte conversaţia pe care o avusese cu Martin la ieşirea acestuia din comă, când îi împărtăşise convingerea că Florian Jensen o omorâse pe femeia din Montauban.

Povestea aia ridicolă cu pisoiul alb căruia îi lipsea o ureche.

În plus, nu-i scăpase nici faptul că Martin se schimbase după acel episod de comă. Nu scăpase nimănui – chiar dacă lumea evita să vorbească despre asta. Cel puţin în faţa lui, pentru că era sigur că, pe la spate, limbile se dezlegau. Dacă vreţi să păstraţi un secret, evitaţi să-l mărturisiţi unui poliţist. Ceva se întâmplase în timpul comei, ceva care făcuse ca bărbatul ieşit de la spitalul din Rangueil să nu mai fie cel care intrase. Era posibil ca acesta să fi devenit un asasin? Lui Stehlin nu-i venea să creadă – dar îndoiala nu dispărea niciodată cu totul şi îndoiala e o otravă mult mai redutabilă decât toate certitudinile, chiar negative.

Stehlin ştia că adevăratul Martin n-ar fi comis niciodată o astfel de faptă. Dar cel din prezent?

Citise undeva că înarmaţi cu un scanner şi un computer, oamenii de ştiinţă reuşiseră să decodeze semnalele cerebrale emise de mai mulţi subiecţi şi să reconstituie imaginile filmului pe care-l vizionaseră şi că alţi savanţi puseseră la punct o interfaţă creier-computer ce permitea reconstituirea, în aceeaşi manieră, a cuvintelor citite de subiect. „Următorul pas va fi să decodăm cuvintele pe care oamenii şi le imaginează”, declarase unul dintre aceşti cercetători. Suntem foarte aproape de puterea de a citi gândurile... Un coşmar absolut: o viaţă fără secrete, fără minciuni, fără ascunzişuri. Fără minciuni sau măcar fără posibilitatea de a cosmetiza cumva realitatea, viaţa ar deveni nesustenabilă. Dar ar fi un progres dat naibii pentru poliţie. Doar că anchetatorii ar fi înlocuiţi de maşini şi tehnicieni. În momentul acela totuşi, lui Stehlin i-ar fi plăcut să dispună de o astfel de tehnologie.

Era obosit şi preocupat când părăsi sediul poliţiei la finalul zilei. Avea întâlnire la Înalta Curte pentru una dintre nenumăratele şedinţe graţie cărora administraţia franceză dădea iluzia că se mişcă. Ieşind din parcarea de la SRPJ şi străbătând Avenue de l’Embouchure, înainte de a traversa canalul Midi în direcţia bulevardelor, simţi

otrava îndoielii muşcând din nou. Cât adevăr şi câtă minciună existau în povestea lui Servaz? Un lucru era cert: chiar mersese în Saint-Martin-de-Comminges în noaptea respectivă. Se apropiase de Jensen. Şi, în aceeaşi noapte, câteva ore mai târziu, acesta din urmă fusese doborât de arma unui poliţist.

★ ★ ★

Nimeni din cadrul SRPJ nu era mai preocupat şi mai tulburat decât comisarul divizionar Stehlin – în afară poate de Vincent Espérandieu şi de Samira Cheung. Ca toată lumea, aceştia auziseră bârfele. Jensen mătrăşit, Martin care-l întâlnise, singur, în aceeaşi noapte. Împărţeau acelaşi birou şi, din momentul în care bârfa le ajunsese la urechi, evitau cu grijă să pronunţe vreun cuvinţel. Dar asta nu însemna că nu le ocupa toate gândurile.

Într-un târziu, Samira îşi drese vocea.

— Crezi că ar fi putut s-o facă?

Espérandieu îşi luă de la urechi căştile în care M83 îşi desfăşură dantelele sonore.

— Ce?

— Crezi că ar fi putut s-o facă?

El se uită urât.

— Glumeşti!

— Ţi se pare?

El îşi răsuci scaunul.

— La naiba, Samira! vorbim despre Martin!

— Ştiu foarte bine, se enervă ea. Întrebarea e: despre care Martin, mai exact? Cel de dinainte de comă ori cel de după?

El mătură argumentul cu un gest şi se întoarse la ecran.

— Las-o baltă! N-am de gând să te-ascult.

— Să nu-mi spui că n-ai observat...

Espérandieu oftă. Se întoarse din nou.

— Să observ ce?

— Că s-a schimbat...

— ...

— Nici nu ne mai bagă în seamă...

— Dă-i timp. De-abia s-a întors la serviciu.

— Şi pipiţa aia... ce caută aici?

— Norvegianca? Ai auzit şi tu.

— Nu vezi că nu se ocupă decât de ea? Nu-mi spune că nici asta n-ai remarcat!

— Eşti geloasă?

O văzu ofensându-se.

— La dracu', ce nesimţit poţi fi uneori. Nu ţi se pare ciudat că are mai multă încredere într-o străină decât în noi?

— Nu ştiu...

Ea scutură din cap.

— Treaba asta mă sperie de moarte, realmente. Chiar dacă n-a fost el, o să i-o pună în cârcă, la dracu'! Au decis deja.

— Asta dacă nu descoperim noi cine a făcut-o, obiectă Vincent.

— A, da? Şi cum vom face asta? Şi dacă descoperim că e el?

★ ★ ★

A doua zi, Olga Lumbroso, asistentul procurorului de pe lângă Înalta Curte din Saint-Gaudens, afişa o faţă extenuată. Nu-şi ascundea oboseala. Un astfel de caz era visul oricărui judecător de instrucţie – mai puţin al magistratului ce oficia în această calitate la TGI – Curtea de Apel – din Saint-Gaudens. Lumbroso tocmai terminase audierea jandarmului aşezat în faţa sa şi citirea raportului întocmit de acesta şi, după ea, cazul nu era de nasul ei. Fusese detaşată la instrumentare, în absenţa unui veritabil magistrat. La redeschiderea tribunalului în 2014, un mare cotidian regional titrase triumfător despre „întoarcerea justiţiei în Comminges", dar apoi, mica secţie se descurcase cu ce avusese.

Unsprezece funcţionari pentru toate treburile. Şi volumul de muncă nu înceta să crească; dosarele se înmulţeau şi erau repartizate cui se putea. Şi tocmai acum le picase acest caz XXL.

— Un poliţist, spuneţi?

— Ori cineva care vrea să treacă drept poliţist, nuanţă

Morel. Dar această ipoteză e destul de puţin plauzibilă: cine dispune de o astfel de muniţie şi poartă un toc de pistol la şold, în afară de poliţişti?

— Sau jandarmi, observă ea.

— Da.

Morel se retrase puţin. Femeia din faţa lui reîncepu să citească raportul. Morel observă că pe inelarul stâng avea un semn clar de la un inel. Nu ştia că volumul mare de muncă şi implicarea ei ca procuror o costaseră căsnicia. Şi că statistica divorţurilor în TGI-ul din Saint-Gaudens era constantă: în jur de 160 pe an, cu o scădere misterioasă în 2002.

— Şi a apărut în pădure la ora 3 dimineaţa, pe un frig de câteva grade sub zero, ca să tragă în tipul ăsta, în Jensen, ca apoi să dispară în peisaj?

Citise acea parte a raportului ca şi cum i-ar fi citit un basm de Perrault fiului ei.

— Ştiu, ştiu... Şi eu m-am gândit la fel: spus în felul ăsta, pare o nebunie. Şi totuşi, aşa s-a întâmplat.

— În rezumat, un fel de nenorocit de justiţiar nocturn. Ca într-un film cu proşti. Ce intervine în mijlocul unui viol... Nimic altceva.

N-ar fi putut fi mai sceptică de-atât.

— N-avea cumva capă şi costum mulat, în culori vii?

Morel nu muşcă nada. Îşi aminti de propria atitudine, când căpitanul Saint-Germès îi expusese faptele. Şi umorul nu era punctul lui forte.

Ea închise dosarul şi-l apăsă ferm, ca şi cum s-ar fi putut deschide fără voia ei.

— E de resortul Curţii de Apel, tranşă ea. Noi nu avem mijloacele tehnice, nici resursele umane pentru a gestiona un astfel de dosar. O s-o sun pe Cathy d’Humières din Toulouse. Cred că vor sesiza IGPN şi IGGN.

Inspectoratul General al Poliţiei Naţionale şi cel al Jandarmeriei. Poliţiile poliţiei. Morel încuviinţă prudent. Povestea asta mirosea a sulf, rahat şi necazuri. Necazuri XXL. Asistenta din faţa lui o ştia prea bine.

— Câte persoane ştiu despre armă şi toc?

— Prea multe, răspunse el. Era o grămadă de lume la locul faptei. Am încercat să limităm daunele, dar e imposibil de spus cine a prins şi ce.

O văzu încruntându-se.

— Deci, mai devreme sau mai târziu, va ajunge în presă. (Luă telefonul.) Trebuie să ne mişcăm repede. Măcar să dovedim că n-am fost luaţi pe nepregătite şi că am acţionat imediat...

Se opri din gest o secundă.

— Dar, oricum, să nu ne facem iluzii: uraganul se apropie şi ne va lua pe toţi pe sus. Un poliţist care se joacă de-a justiţiarul nopţii, ce porcărie: presa va exploda.

★★★

La Toulouse, Cathy d'Humières mânca de prânz la Salles Gossesun un *parfait* cu pulpă de miel, când telefonul începu să-i sune în geantă. Ce-i prezisese horoscopul? „Va trebui să luaţi o hotărâre urgentă. Asiguraţi-vă că aveţi toate cărţile în mână."

Preşedinta TGI Toulouse credea cu tărie în astre şi, în măsura posibilului, le făcea astrograma tuturor celor cu care se intersecta în munca ei, magistraţi şi poliţişti. Pornise de jos, urcase toate treptele ierarhiei, asistent, prim-asistent, procuror-adjunct, începând de la Parchetul din Saint-Martin-de-Comminges, unde afacerea cu calul decapitat şi cu tabăra de vacanţă îi adusese o notorietate trecătoare. Dar Saint-Martin era un Parchet prea mic, prea departe de luminile rampei pentru ambiţia ei devoratoare, aşa că ajunsese în câţiva ani la conducerea celui din Toulouse, o funcţie mai pe măsura apetitului său.

Fizic, era aproape un clişeu: faţă severă, profil acvilin, privire scânteietoare, buze subţiri şi bărbie voluntară. Majoritatea celor ce n-o cunoşteau o găseau intimidantă, iar cei care o cunoşteau o admirau ori se temeau de ea, adesea ambele. Exista şi o a treia categorie: cei pe care-i umilise – în general, incompetenţi şi intriganţi – care o detestau.

Cathy d'Humières îşi scoase telefonul şi o ascultă pe asistenta din Saint-Gaudens fără să spună nimic. Când

Olga Lumbroso termină, zise pur şi simplu:

— Foarte bine, trimite-mi dosarul.

Pe frunte îi mai apăruse un rid.

— Desertul dumneavoastră preferat? îi propuse chelnerul.

Era vorba despre un amestec de *banoffee pie* şi de *feuillantine* cu îngheţată de Carambar.

— Nu de data asta. Un espresso dublu. Nu: triplu. Mersi. Şi dacă aveţi o aspirină...

— Vă doare capul?

Zâmbi în faţa perspicacităţii tânărului.

— Încă nu. Dar în curând.

★ ★ ★

În *Principele Lucifer,* Howard Bloom, un fost agent de publicitate devenit specialist în comportamente de masă, emitea ipoteza că Mama Natură e o târfă sângeroasă şi că violenţa şi răul fac parte din planul ei. Într-o lume ce evoluează spre forme mereu superioare la nivelul complexităţii, ura, agresiunea şi războiul sunt motoare, şi nu frâne ale evoluţiei. În acest caz, gândi Cathy d'Humières, care păstra mereu cartea lui Bloom pe raft, evoluţia probabil cunoştea în nenorocitele astea de vremuri o accelerare fără precedent. La Toulouse, de exemplu, violenţa atinsese un prag îngrijorător, cu 3500 de proceduri judiciare în cursul anului precedent, din care atacurile cu armă albă în centrul oraşului erau cauzate în mare parte de faptul că, odată cu căderea nopţii, alcoolul şi heroina circulau pe străzi cu aceeaşi generozitate ca EPO, hormonul de dopaj, în venele lui Lance Armstrong. Şi, în acelaşi timp, numărul magistraţilor de la TGI scăzuse de la 23 la 18. Trebuie spus că Ministerul Justiţiei considerase mereu Toulouse o jurisdicţie de provincie şi că Parchetul ducea în mod cras lipsă de mijloace, cu toate că populaţia creştea galopant şi, odată cu ea, delincvenţa. Ca urmare, TGI se confrunta cu tot felul de provocări insurmontabile, ca de exemplu, un număr prea mic de interogatorii pentru a face faţă cazurilor penale. Din lipsă de mijloace, capacitatea celor trei tribunale nu mai reuşea

să absoarbă numărul în creştere al acestora. La care se adăuga inflaţia de cazuri civile, mult mai bănoase pentru membrii baroului. Consecinţă: în ultimii ani, arestările fără trimitere în judecată se înmulţiseră considerabil, atingând chiar 95% în cazurile de furt calificat şi 93% pentru celelalte infracţiuni.

O durere de cap permanentă pentru preşedintele unui tribunal.

Când eşti pe o navă care ia apă peste tot, în mijlocul unei furtuni şi a unui vânt de 60 de noduri, nu ai nevoie şi de un val uriaş care să te lovească la tribord. Totuşi, tocmai asta se întâmpla, îşi zise Cathy d'Humières citind raportul.

Metzger, procurorul general, era aşezat în faţa ei. Ca întotdeauna, era pus la patru ace, nod de cravată impecabil şi vizită recentă la frizer. Avusese timp să-l citească şi el înainte de a veni, şi ea surprinse o licărire lacomă în ochii lui. Ticălosul era încântat. Metzger, ca mulţi dintre procurorii generali, adora circul mediatic, să-şi citească numele în ziare şi mai ales să apară la TV. O notorietate falsă, dar care atrăgea toţi fluturii dornici să-şi pârlească aripile în luminile media.

— Nu-mi spune că-ţi face plăcere, Henri, zise ea.

El se îndreptă pe scaun ca şi cum l-ar fi insultat.

— Cum? Bineînţeles că nu! Numai de asta n-aveam nevoie!

Era la fel de credibil ca un copil prins de mama lui cu mustăţi de Nutella chiar înainte de cină.

— Pe cine vezi potrivit să instrumenteze cazul? întrebă ea prudentă.

— Desgranges.

Ea dădu din cap. Da, Desgranges... Cine altcineva? O alegere logică. Îşi miji ochii, fixându-l pe Metzger: el şi Desgranges se detestau. Cu părul lui alb puţin prea lung, vestele colorate şi temperamentul incendiar, Desgranges era antiteza fizică şi psihologică a procurorului. Flutura la vedere stindardul independenţei justiţiei şi-i considera pe toţi procurorii potenţiali duşmani. Metzger, pe de altă

parte, obsedat de carieră şi de agenda lui de contacte, era încarnarea perfectă a tot ce ura Desgranges. De câte ori nu dăduseră buzna la ea în birou pentru a se plânge unul de celălalt? Vedea bine unde voia să bată Metzger: cazul ăsta era un măr otrăvit. Dar, de data asta, Desgranges i se părea cea mai bună alegere. Ar fi condus ancheta cu surle şi tobe, apărând în faţa presei aşa cum era, un judecător cu coloană vertebrală şi feroce independent, iar într-un astfel de moment exact de aşa ceva aveau nevoie. Şi apoi, Desgranges era cel mai competent judecător pe care-l avea.

— Desgranges, hotărî ea. Presupun că va sesiza IGPN-ul din Bordeaux.

Inspectoratul General al Poliţiei Naţionale avea şapte secţii: Paris, Lyon, Marseille, Lille, Bordeaux, Rennes şi Metz.

— Nu văd ce altceva ar putea face, o aprobă el cu o faţă acră. Şi IGGN.

Probabil, Metzger visa deja la felul în care duşmanul lui urma să se împotmolească în cine ştie ce mlaştină judiciară – o pată permanentă pe CV-ul lui.

★★★

— Va trebui să-ţi modifici raportul, zise Stehlin, care tocmai se întorsese de la o altă şedinţă la Parchet, unde se întreţinuse cu procurorul general al Republicii.

Servaz nu spuse nimic.

— Mai devreme sau mai târziu, se vor interesa de tine – şi de plimbările din noaptea aia. Dacă-şi dau seama că ai fost în Saint-Martin şi că n-ai scris despre asta, îţi imaginezi consecinţele?

— Ştiu.

— Ce noroc că nu l-am trimis încă…

Servaz simţi cum se enervează. Sesizase de la început neîncrederea lui Stehlin când se întorsese de la tribunal. Ca şi cum acolo s-ar fi spus lucruri care-i schimbaseră punctul de vedere. N-ar fi trebuit totuşi să-i acorde mai mult credit subordonatului său, cu care lucra de ani de zile? Servaz se întrebă ce s-ar întâmpla dacă treaba avea

să se împută realmente. Oare Stehlin s-ar bate pentru el sau, din contră, ar încerca să se pună la adăpost, gândindu-se în primul rând la cariera lui? Stehlin era un om drept, nu ca Vilmer, predecesorul lui, iar Servaz se înţelegea bine cu el. Dar prietenul la nevoie se cunoaşte. Şefii, la fel.

— Martin...

— Da?

— Acum două nopţi, în Saint-Martin, l-ai văzut sau nu?

— Pe Jensen? Nu. (Ezită.) Mă rog, am văzut mai curând o siluetă... repet: am alergat după cineva care *ar fi putut* fi Jensen. Sau nu. N-am zărit decât o siluetă, care se holba la mine din grădina publică. Când m-am îndreptat spre ea, s-a cărat. Am alergat după ea, dar a dispărut în pădurea din spatele Centrului balnear. Era trecut de miezul nopţii. M-am întors la maşină şi am găsit un bilet sub ştergătorul de parbriz.

— Un bilet? Nu mi-ai pomenit de el prima dată.

— Da. Pe el scria: „Ţi-a fost frică?”

— Dumnezeule!

Stehlin părea să fi văzut fantoma nevestei lui, moartă cu doi ani în urmă.

— Jensen a fost mătrăşit cu o armă de poliţist, zise el. Vor căuta mobilul. Şi cel ce le va sări în ochi vei fi tu.

Servaz se încordă. Îşi aminti primul lucru pe care-l făcuse după ce aflase că Jensen fusese omorât cu arma unui poliţist: verificase dacă a lui era acolo unde o pusese.

— Ce? Ce mobil?

— Pentru Dumnezeu, Martin! Tipul ţi-a tras un glonţ în inimă şi era să mori! Mi-ai spus tu însuţi, când ai ieşit din comă, că eşti convins că el e asasinul femeii din Montauban. Or, el a scăpat cu faţa curată. Şi ţi-a ameninţat fiica!

— A făcut doar o aluzie la...

— Şi tu... ai fugit într-un suflet în Saint-Martin, i-o tăie Stehlin. În toiul nopţii, la naiba! Şi l-ai văzut pe Jensen cu câteva ore înainte să fie omorât, futu-i!

Directorul nu-i obişnuise cu genul ăsta de limbaj.

Trebuie că era al naibii de supărat – ori încolţit.

— Suntem în rahat, adăugă el sumbru.

Şi iată, Stehlin mărturisise în sfârşit ce avea pe suflet. Simţea izul spaimei în vocea şefului. Nu era prima oară când Servaz îl găsea prea prudent, prea timorat – bănuia că voia să evite cu orice preţ scandalul. Chiar în detrimentul serviciului. Brusc, avu convingerea că Stehlin nu ar fi ezitat să-l lase baltă pentru a-şi salva pielea. Se uită mai bine la el. Şeful avea tenul cenuşiu, se retrăsese deja în cochilie.

— O să-mi asum responsabilitatea, zise el tare.

— Vreau un nou raport, fără cea mai mică zonă de umbră, interveni divizionarul, ridicând privirea spre el ca şi cum s-ar fi trezit din somn. Trebuie să spui exact ce s-a întâmplat.

— Trebuie să-ţi amintesc că nu eu am venit cu ideea de a trece sub tăcere deplasarea în Saint-Martin? replică Servaz ridicându-se şi împingând scaunul puţin prea violent.

Stehlin nu replică. Era din nou cu gândurile în altă parte. Probabil, punându-şi la punct apărarea. Reflectând la impactul asupra carierei sale, până atunci ascendentă şi lineară.

Cum să taie creanga putredă înainte să contamineze copacul.

Şi să ridice un zid de protecţie între el şi Servaz.

★ ★ ★

— Deci? întrebă Kirsten pe terasa de la Cactus.

— Deci, nimic, zise Servaz aşezându-se. Se va face o anchetă internă.

— Oh!

Ultima anchetă internă de care-şi amintea în Norvegia fusese cea dispusă după crimele din Utøya – mica insulă unde Anders Breivik debarcase şi omorâse 69 de oameni, majoritatea adolescenţi – pentru a se stabili de ce poliţia norvegiană ajunsese aşa târziu. Alertată în legătură cu împuşcăturile de pe insulă, avusese nevoie de o oră şi jumătate ca să ajungă acolo, abandonându-i pe bieţii

adolescenţi furorii criminale a lui Breivik. Poliţia a trebuit să explice de ce folosise şoseaua şi vaporul, în loc să ia un elicopter, şi de ce vaporul din dotare rămăsese în pană. (Era prea mic pentru numărul de persoane îmbarcate şi pentru materialul încărcat la bord şi începuse să ia apă!)

— Şi el ce-a zis?

— Că ar trebui să fac un raport. În care să explic că m-am întâlnit cu un tip omorât cu o armă de poliţist în toiul nopţii, cu trei ore înainte de a fi ucis, un tip care m-a băgat în spital cu câteva săptămâni înainte, care mi-a ameninţat fata şi pe care-l bănuiam de o crimă neelucidată... În mare...

Pronunţase acele cuvinte cu fatalism. Kirsten se abţinu să-i mai explice că cei 11.ooo de agenţi ai poliţiei norvegiene nu scoseseră arma decât de 42 de ori în cursul anului precedent şi că fuseseră trase doar două gloanţe. Fără să producă cea mai mică rană! Ultima dată când poliţia norvegiană omorâse un om fusese în urmă cu 30 de ani...

— Cred c-o să mă întorc în Norvegia, zise ea, nu mai am ce face aici. Ne-am împotmolit.

El o privi. Degetele atinseră instinctiv poza din buzunar, cea a lui Gustav.

— Când pleci?

— Mâine. Am un zbor spre Oslo la 7 dimineaţa, cu escală de o oră în Paris, pe Charles de Gaulle.

El dădu din cap. Fără să spună nimic. Ea se ridică.

— Merg să fac puţin turism până atunci. Mâncăm împreună diseară?

El confirmă. O privi îndepărtându-se, cu picioarele ei frumoase ieşind de sub paltonul închis la culoare şi auster, suficient însă de bine croit pentru a-i pune în valoare şoldurile. Se gândi că mulţi bărbaţi, admirând acel spate, şi-ar fi dorit să ştie ce faţă i se asociază. Când ea se îndepărtă, scoase telefonul.

★ ★ ★

— Imaginaţia merge de la normal la patologic. Cuprinde visele, fantasmele, halucinaţiile... zise doctorul Xavier,

aşezat în fotoliu.

— Eu nu vorbesc de halucinaţii, ci de amnezie, răspunse Servaz. Contrariul imaginaţiei, nu?

Îl auzi pe doctor mişcându-se uşor în spatele lui. Un miros de săpun de Marseille venea din locul în care stătea.

— Despre ce vorbim, mai exact?

Îi luase o secundă să pună întrebarea. Servaz avu impresia că psihiatrul îşi alegea cuvintele aşa cum alegi culorile dintr-o paletă de mostre.

— Să presupunem... să presupunem că am venit într-o noapte în Saint-Martin – şi că eu cred c-am făcut un lucru, dar în realitate am făcut altceva, mult mai grav, că am uitat...

Linişte în spate.

— Se poate mai precis?

— Nu.

— OK. Există mai multe forme de amnezie. Cele care-ar putea corespunde la ceea ce descrii – adică ţinând cont de puţinele informaţii de care dispun –, sunt: amnezia parţială, o tulburare de memorie într-un interval dat, în general consecutiv unui traumatism cranian sau unei dezorientări mentale... Aţi suferit vreun traumatism cranian în acea... hmm... *faimoasă noapte?*

— Nu. Cel puţin, din câte ştiu.

— Da, bineînţeles. Apoi, mai există amnezia parcelară, care se referă la una sau la mai multe fapte foarte precise. La fel, în cazul amneziei selective. Aceasta se observă la pacienţii ce prezintă o... hmm... nevroză sau tulburări psihiatrice.

Xavier făcu o pauză.

— În fine, există şi o amnezie de fixaţie, adică imposibilitatea de a fixa o amintire... Lucrul acela pe care credeţi că l-aţi făcut şi aţi uitat...

— Nu, nu. Nu cred că l-am făcut. E o întrebare pur teoretică.

— De acord, de acord. Dar această „ipoteză pur teoretică” are vreo legătură cu faptul că un tip a fost împuşcat în apropiere, cu o armă de poliţist, acum două

nopţi?

★★★

Orele 17. Când ieşi din cabinetul doctorului Xavier, seara se lăsa deja pe străzile din Saint-Martin şi mirosea a brazi, de pe muntele din apropiere, a foc de lemne, dar şi a gaze de eşapament. Câţiva fulgi zburau prin aerul rece. Balcoanele din lemn sculptat, frontoanele imitaţie de cabană şi străduţele întunecate şi pietruite confereau acelei părţi a oraşului o imagine jumătate infantilă, jumătate sinistră, de basm. Îşi parcase maşina în apropierea râului şi simţi răcoarea şi umiditatea urcând din apele repezi de sub promenadă, în întuneric.

Aşezându-se la volan, încremeni. Ce era aia? Un miros în habitaclu... Ai fi zis, o urmă de aftershave. Se uită în spate, dar bineînţeles că nu era nimeni. Se aplecă spre torpedou – dar arma era acolo, în tocul ei. Oare mirosul venea din exterior? Intrase când deschisese şi închisese portiera?

Răsuci cheia în contact, înconjură piaţa din faţa Primăriei şi se strecură pe străduţele adiacente pentru a ajunge la aleile Étigny, apoi se îndreptă spre ieşirea din oraş. Viră în ultimul sens giratoriu acoperit de zăpadă şi se îndreptă spre bifurcaţia în faţa căreia indicatorul rutier arăta direcţia spre câmpie şi autostradă, când simţi o mâncărime în ceafă. Depăşi indicatorul. Apoi, următoarea ieşire care ducea spre campinguri şi o mică zonă industrială. Viră pe a treia. Imediat după aceea, şoseaua începu să urce. După două viraje strânse, zări dedesubt acoperişurile din Saint-Martin.

Agitaţia se înteţi. Nu mai trecuse pe acolo de ani buni. Noaptea se lăsa de-a binelea. Dedesubt, luminiţele oraşului pe covorul alb al zăpezii semănau cu un colier de diamante din vitrina unui bijutier, înconjurate din toate părţile de cutiile negre ale munţilor. Se gândi că genul acela de peisaj îi era probabil familiar lui Kirsten şi îi păru rău că nu era cu el. Apoi, luminile dispărură. Se trezi rulând prin mijlocul pădurii, pe sub bolta de copaci.

Traversă un cătun format din patru case. Apoi un al doilea, un kilometru mai încolo, acoperişuri albe şi obloane

închise – mania pe care o are lumea în ţara asta de a se încuia, de a se ascunde în casă de cum se lasă seara, ca şi cum, afară, tâlharii ar aştepta crepusculul pentru a se arunca asupra bieţilor muritori. La următoarea bifurcaţie, o luă la stânga şi drumul începu să coboare pe o pantă lină. Păşunile înzăpezite luceau albăstrui în întuneric, în timp ce fâşii de ceaţă începeau să se ridice din zonele joase. Coborî coasta intrând într-un alt burg, puţin mai mare, dar la fel de adormit precum celelalte. În afară de cafeneaua din piaţă, unde zări siluetele clienţilor obişnuiţi strânse în spatele geamurilor luminate, străzile erau complet pustii. Ieşind imediat din localitate, se înfundă din nou în pădure.

Curând, le ghici în stânga, în depărtare, printre copaci: clădirile în ruină ale taberei „Capra-Neagră” – dar panoul ruginit de la intrarea pe drumeag dispăruse. În pădure, întunericul era din ce în ce mai profund. Servaz simţi un fior străbătându-i şira spinării. Dar nu pentru asta venise. Trecu de tabără. Farurile maşinii creau un tunel de lumină prin mijlocul brazilor, sculptând ca decupaje din hârtie crengile joase încărcate de zăpadă de deasupra drumului, ce străpungeau ceaţa din ce în ce mai deasă. Singura altă sursă de lumină era cea albastră a cadranelor de pe bord. Orice noţiune de spaţiu şi de timp i se părea brusc abolită.

Dar nu şi amintirea…

Imaginile se iveau ca şi cum cineva i-ar fi instalat un ecran în cap. Curând, intră într-un tunel săpat direct în stâncă.

Se întrebă dacă panoul mai era acolo, imediat la ieşire. Era. Fixat pe parapetul micului pod de peste torent: „CENTRUL PSIHIATRIC PENITENCIAR CHARLES WARGNIER”.

Urmând acest drum ce urca îndrăzneţ, cu serpentinele prin inima brazilor, străjuite de mormane înalte de zăpadă, apoi, la ieşirea din pădure, partea mai puţin abruptă, cu munţii în fundal şi clădirile în centru, era ca şi cum s-ar fi trezit într-o maşină a timpului.

Incendiul declanşat de Lisa Ferney, asistenta-şefă, nu

mai lăsase în urma lui decât ziduri în ruină şi, când coborî din maşină în aerul îngheţat al nopţii, sub clarul de lună, îi veniră în minte menhirele de la Stonehenge.

Nu mai rămăsese mare lucru – dar puteai încă ghici mărimea impresionantă a ansamblului, aşa cum se întâmplă când te plimbi prin Forumul Roman. Una dintre acele construcţii ciclopice pe care le poţi întâlni cam peste tot prin Pirinei şi care datau din prima jumătate a secolului XX: hoteluri, centrale hidroelectrice, centre balneare, staţiuni de schi... Dar acolo nu fuseseră turişti sau persoane la tratament balnear. Institutul Wargnier adăpostise, timp de câţiva ani, 88 de indivizi extrem de periculoşi, cu probleme de sănătate mintală, dublate de violenţă şi criminalitate: pacienţi prea violenţi chiar şi pentru UMD – unitatea pentru bolnavii periculoşi –, deţinuţi cu psihoze prea grave ca să poată fi ţinuţi în închisoare, violatori şi criminali declaraţi demenţi de justiţie. Provenind din toată Europa. Institutul era un proiect-pilot. Infractorii fuseseră izolaţi în aceşti munţi, departe de lume. Se încercaseră pe ei tot felul de tratamente, mai mult sau mai puţin experimentale... Servaz îşi amintea că Diane Berg, tânăra psiholog, îi comparase cu nişte „tigri pe munte”. Şi, în mijlocul gloatei, masculul alfa.

Regele-Leu.

Tipul din vârful lanţului trofic.

Julian Hirtmann...

Servaz nu stinsese farurile şi acestea desenau două cercuri strălucitoare pe zidul cel mai apropiat, pe care se distingeau nişte graffiti. Deasupra munţilor imenşi şi ameninţători, noaptea era senină şi înstelată, de o răceală indiferentă – iar acei idoli de piatră amintind, sub lună, de un trecut al nebuniei şi al morţii îi aduseră în minte lecturile lui de adolescent din Lovecraft. Deodată, simţi un cerc de gheaţă strângându-i inima gândindu-se la Gustav, care trăia în apropierea unuia dintre acei monştri. Şi la Jensen, omorât cu o armă de poliţist. La fantomele trecutului şi la umbrele prezentului. Îngrijorarea sa crescu.

Manevra era clară: *cineva voia să-l scoată ţap ispăşitor.* În ce scop?

Un trosnet de lemn uscat urcă dintre ruine, în timp ce se îndrepta spre ele călcând prin zăpada proaspătă. Se opri brusc. Cu toate simţurile în alertă. Simţea pe sub haine cum i se face pielea de găină pe tot corpul, conştient dintr-odată că era singurul suflet viu dimprejur şi că, odată cu noaptea, locul ăsta putea atrage tot felul de săriţi şi de ciudaţi, amatori de senzaţii tari. Ciuli urechile, nemişcat – dar era linişte. Fără îndoială, un animal asemenea celor ce traversaseră drumul prin faţa maşinii lui, în vale.

De ce venise aici? Ce-l apucase? Ce sens avea? Şi ce spera să găsească? O linişte absolută domnea, dar, brusc, auzi un zgomot îndepărtat şi amortizat, dedesubt, în vale. Ca un bâzâit de insectă. *Un zgomot de motor...* Care nu putea veni decât de pe drumul pe care urcase el. Se uită în jos, la nivelul taberei de vacanţă dezafectate, şi tresări când o lumină clipi scurt printre copaci – o dată şi apoi încă o dată, câteva secunde mai târziu.

De acolo, de jos, se apropia o maşină.

Îşi miji ochii, până ce farurile reapărură în pădure. Timp de câteva minute, le urmări înaintarea intermitentă printre copaci pe drumeagul de dedesubt; apoi, dispărură în tunel şi nu le mai văzu, pentru că acea parte din drum era mascată de lanţul muntos.

Se aştepta ca, în orice moment, să vadă farurile ivindu-se la 100 de metri de acolo şi înaintând direct spre el. Cine putea veni pe un astfel de drum la ora aceea? Fusese urmărit? Nu se uitase nici măcar o dată în oglinda retrovizoare din Saint-Martin şi până în vale. De ce ar fi făcut-o?

Reveni rapid la maşină, deschise portiera din partea pasagerului, apoi torpedoul şi scoase arma din toc. Îşi dădu seama că palma îi transpirase pe pat.

Lăsă tocul Cordura pe scaunul din dreapta şi auzi turaţia motorului urcând cu greu panta, de cealaltă parte. Brusc, zgomotul crescu, când maşina nu mai întâlni alt obstacol decât brazii, şi el văzu farurile apărând printre trunchiuri,

câteva clipe mai târziu. Razele de lumină îi forfecară nervii optici, când vehiculul viră, şi apoi se aţintiră asupra lui, la fel de strălucitoare ca şarja finală a unui foc de artificii. Băgă un glonţ pe ţeavă, trase siguranţa şi aşteptă cu mâna pe lângă corp.

În acel moment, maşina se îndrepta direct spre el. Din cauza gropilor, farurile dansau în faţa lui ca nişte lovituri luminoase de bici. Orbit, îşi ridică mâna liberă ca să se ferească.

Auzi huruitul acceleraţiei când şoferul apăsă pedala.

Ridică arma.

Maşina înainta rapid în direcţia lui, dar parcă încetinise puţin. Clipi din cauza transpiraţiei ce-i curgea de pe sprâncene în ochi şi privirea i se tulbură ca de lacrimi. Nu era sigur nici măcar că va atinge maşina, dacă ar fi tras; nu exista ţintaş mai prost ca el în tot SRPJ-ul. Îşi şterse transpiraţia cu dosul mânecii. Nenorocita aia de comă, îşi zise.

Brusc, zgomotul motorului se reduse, şoferul trecu dintr-a treia într-a doua şi maşina încetini, apoi se opri într-un scrâşnet de pietriş şi de zăpadă. La vreo 10 metri. El aştepta. Îşi auzea propria respiraţie, grea, hârâită... Ghici deschiderea portierei, în spatele incendiului farurilor.

Nu distingea nimic, în afara unei siluete care se profila clar pe fondul nopţii mai luminate.

— Martin! se auzi strigat. Nu trage! Lasă jos arma, te rog!

Se execută. Brusca scădere a nivelului de adrenalină îi dădu ameţeală şi fu nevoit să se sprijine de capotă, cu picioarele tremurând. Silueta lui Xavier înainta spre el în lumina farurilor, respiraţia ridicându-i-se într-un nor volatil.

— Doctore, respiră el. Am tras o sperietură soră cu moartea!

— Îmi pare rău! Îmi pare rău!

Xavier părea fără suflu, cu siguranţă din cauza spaimei pe care i-o cauzase arma îndreptată asupra lui.

— Ce faceţi aici?

Doctorul înaintă. Avea ceva în mână, dar Servaz n-ar fi putut spune ce.

— Vin deseori.

Vocea lui Xavier – ciudată, tensionată, ezitantă.

— Poftim?

— Foarte des... la sfârşitul zilei... vin să contemplu aceste ruine... Ruinele gloriei mele apuse, ruinele unui vis distrus, mort... Locul ăsta, înţelegeţi, semnifică multe lucruri pentru mine...

Înainta în continuare. Privirea lui Servaz coborî spre mâna lui, întinsă pe lângă corp. Cea în care ţinea un obiect cilindric. Nu reuşea să vadă ce era. Xavier era la mai puţin de trei metri de el.

— Descoperind că mai era cineva aici, am vrut să fac cale-ntoarsă. Mi s-a mai întâmplat o dată şi n-a fost o întâlnire plăcută: un fost pacient... pe care locul ăsta îl obseda în continuare. Îmi imaginez că li se întâmplă multora. Mie, cel puţin. Apoi... am văzut că sunteţi dumneavoastră...

Ridică mâna. Servaz se îngrijoră. Se uită la obiectul ridicat odată cu ea. O lanternă electrică.

— Nu vreţi să facem un tur? zise Xavier aprinzând-o şi îndreptând-o spre ruine. Haide, vreau să vă arăt ceva.

24. Copacul

O singură lumină ardea la ultimul etaj al fostei *villa imperiale,* pe Elsslergasse, în cartierul Hietzing din Viena. În biroul lui, Bernhard Zehetmayer, în halat de damasc, pijama de mătase şi papuci de casă, asculta *Trei nocturne* de Debussy, înainte de a merge la culcare.

Micul palat era plin de curenţi de aer, aşa că dirijorul îşi amenajase la ultimul etaj un apartament de lux cu două băi şi lăsase celelalte încăperi cum erau. Fântâni de marmură, iederă despletită pe faţadă, *bow-windows* şi o grădină cu alură de parc confereau ansamblului o nobleţe uşor apusă.

Era absolut singur în palatul lui friguros: Maria se dusese acasă cu două ore în urmă, după ce-i pregătise cina, baia şi patul. Tassilo, şoferul, urma să se întoarcă abia dimineaţă, iar Brigitta, sora medicală – imaginea picioarelor ei îl emoţiona de fiecare dată, umplându-l de nostalgie –, nu se mai întorcea decât a doua zi pe seară. Ştia că zorii sunt departe, că noaptea va fi lungă, fără prea mult somn, propice gândurilor negre şi frământărilor sumbre. În centrul cărora se va afla, ca întotdeauna, amintirea Annei. Lumina ochilor lui. Copilul său iubit.

Steaua lui călăuzitoare.

Fusese o lumină toată copilăria şi tinereţea, şi acum aparţinea tenebrelor. Un copil atât de frumos şi talentat! Născută târziu, de o mamă ce avea o singură calitate: aceea de a şti să spună bărbaţilor ce voiau ei să audă. Ursitoarele frumuseţii, inteligenţei şi talentului se aplecaseră toate peste leagănul ei. Era sortită unui viitor care i-ar fi umplut de mândrie pe părinţi şi de gelozie pe prietenii lor. Se întrebase uneori de unde moştenise acea coadă împletită lungă de păr negru, atât de diferit de al mamei ei, şi ochii căprui care-i dădeau o privire în acelaşi timp profundă şi de nepătruns. El zâmbea gândului, ştiind că, în ciuda infidelităţilor nevestei sale, copilul acesta nu putea fi decât al lui: avea caracterul său, inflexibilitatea şi mai ales talentul uluitor pentru muzică, superior celui pe

care-l avusese el la aceeaşi vârstă.

La trei ani, descoperise el însuşi, la marginea extazului, că fetiţa avea auz absolut. Anna dovedise apoi înclinaţii incredibil de precoce pentru pian, cântând, compunând şi improvizând de la cea mai fragedă vârstă. La 15 ani, ajungea la Universitatea Mozarteum din Salzburg. Salzburg... un oraş în care nu mai pusese piciorul de decenii. Oraş blestemat, lacom, criminal. Fără îndoială că Hirtmann o reperase pe străzile din Salzburg. Cum făcuse ca să se apropie de ea? Prin intermediul muzicii, probabil: Zehetmayer descoperise într-o zi cu stupoare că Elveţianul era, ca şi el, un admirator al lui Mahler.

Ce se întâmplase mai departe nimeni nu ştia, dar dirijorul îşi imaginase de mii de ori: fusese descoperit un jurnal intim în care Anna vorbea despre acel „necunoscut misterios” cu care „se întâlnea în secret pentru a treia oară”. Fata se întreba dacă e „pe cale să se îndrăgostească”, dacă nu cumva era o „nebunie, din cauza diferenţei de vârstă”. Se mai întreba şi de ce el nu o „atinsese şi n-o sărutase” până atunci. 17 ani, avea 17 ani... şi un viitor strălucit. Dispăruse câteva zile mai târziu.

După care îi găsiseră cadavrul la capătul unei luni interminabile, în nişte tufişuri, în apropierea unei poteci de drumeţie de la ieşirea din oraş. Goală. Iar Zehetmayer aproape înnebunise când aflase la câte şi la ce fel de abuzuri fusese supusă. Blestemase pe Dumnezeu, Salzburgul, umanitatea întreagă, insultase poliţişti şi ziarişti, chiar îl lovise pe unul care voise să-i pună întrebări despre durerea lui, şi încercase să se sinucidă. Moartea Annei dusese şi la separarea soţilor, distrugându-le căsnicia – dar ce mai însemna asta în comparaţie cu pierderea fiinţei care-i era cea mai dragă pe lume? Când aflase identitatea celui care-i făcuse asta – ei şi altor zeci de victime –, găsise în sfârşit pe cineva împotriva căruia să-şi canalizeze furia.

Nu crezuse niciodată că cineva ar putea urî cu asemenea forţă. Că ura ar putea fi un sentiment mai pur decât iubirea, literatura ne-a tot dovedit-o încă de la Cain

şi Abel. Fără muzică ar fi fost pierdut, gândi el ascultând ultimele măsuri ale celei de-a treia *Nocturne.* Dar nici măcar ea nu reuşise să stingă nebunia gata să se deschidă ca o floare otrăvită, acea mânie criminală demnă de Vechiul Testament, acea dorinţă de răzbunare shakespeariană. Zehetmayer era un tip arogant, încăpăţânat şi ranchiunos. Odată soţia lui răpusă de cancer, în singurătatea turnului său de fildeş, nebunia găsise un teren fertil pentru a prolifera. Totuşi, până la întâlnirea cu Wieser, nu crezuse niciodată că s-ar fi putut traduce în fapte.

Şi iată că speranţa tocmai renăscuse în imaginea unui băieţel. Se ridică, pentru că notele se stingeau deja în cele două difuzoare albe, sferice, plasate de o parte şi de alta a camerei, singurul element futurist, în discordanţă cu restul mobilierului. În timp ce se apropia de combina hi-fi ultramodernă, simţi o durere puternică în vintre şi se opri cu o grimasă. În dimineaţa aceea, găsise din nou sânge în scaun. Până atunci, nu-i spusese nimic infirmierei. Nici nu se punea problema să rămână captiv timp de săptămâni în spital, ca data trecută. Închise aparatul, apoi luminile, şi străbătu holul spre camera lui. În timp ce în public se arăta mereu viguros şi plin de elan, în intimitatea palatului său îşi permitea să-şi târşâie puţin picioarele pe parchetul înstelat. Strecurându-se în pat, redus brusc la fragilitatea unui simplu muritor, se întrebă dacă acelaşi cancer care o secerase pe Anna-Christina şi care revenea să-l găsească şi pe el, îi va lăsa timp să-şi savureze răzbunarea.

★★★

Kirsten Nigaard se uita prin vitrinele din centru ca să-şi omoare timpul, când surprinse încă o dată silueta în geam. Era a patra sau chiar a cincea oară? Tipul cu ochelari... Cu şuviţa aia copilăroasă care-i intra în ochi, îi întoarse spatele şi se prefăcu interesată de altă vitrină, dar nu era proastă: din când în când, se întorcea ca să mai arunce câte o privire în direcţia lui.

Oare Martin îi pusese pe urme vreun poliţist ca să vegheze asupra ei? I-ar fi spus. Şi tipul nu părea poliţai.

Mai degrabă, un pervers. Ochii lui mici se mişcau fără încetare îndărătul ochelarilor asemănători cu ai personajelor ălora: minionii. Zâmbi. Da, exact la ei o făcea să se gândească. Era urmărită de un minion.

Îşi reluă plimbarea de-a lungul străzii pavate, pline de magazine.

Aruncă o privire scurtă când trecu prin dreptul altei vitrine. Îl văzu: la mai puţin de 10 metri în spatele ei, îşi reluase şi el urmărirea. Noaptea se lăsase în Toulouse, dar străzile din centru erau încă pline de lume. Şi totuşi, simţi un frison neplăcut. Din experienţă, ştia că mulţimea reprezenta doar o slabă protecţie împotriva unui viol sau al altui tip de agresiune. Şi apoi, mai devreme sau mai târziu, urma să se rărească, iar străzile să rămână pustii. Oare pusese ochii pe ea din întâmplare sau era vorba despre altceva?

Un prădător sexual? Un timid maladiv? Sau... Mai exista şi o altă posibilitate, dar nu: era imposibil.

Ajunse în Piaţa Wilson şi se îndreptă spre una dintre terase. Se aşeză la o masă şi-i făcu semn chelnerului. Timp de un minut, îl căută din ochi pe tip şi crezu că dispăruse. Apoi, îl reperă. Aşezat pe o bancă din centrul pieţei, lângă fântână. Doar capul i se vedea pe deasupra gardului viu înconjurător. Ai fi zis că cineva îl decapitase şi-i pusese capul pe un boschet. O străbătu un fior de gheaţă. Prima dată când îi observase prezenţa fusese în timp ce lua prânzul în Piaţa Saint-Georges. Stătea la trei mese distanţă şi muşca dintr-un cheeseburger enorm fără să o piardă din ochi.

Îşi întoarse o clipă privirea, când chelnerul îi aduse o Cola Zero. Îl căută imediat după. Scrută locul în care îl văzuse, dar nu mai era. Mătură cu privirea întreaga piaţă. Evaporat. O senzaţie la fel de neplăcută ca un damf de amoniac îi încordă toţi muşchii. Îl blestemă în gând pe Servaz care o lăsase baltă, spunându-i la telefon că nu mai putea cina cu ea în seara aceea, dar că o va căuta a doua zi ca să-şi ia rămas-bun. Simţi o tristeţe neobişnuită. Va chema un taxi şi-i va spune şoferului să rămână în stradă

până când ea va intra în hotel. Nu avea niciun chef să meargă pe jos într-o asemenea noapte, cu acea umbră pe urmele ei.

★ ★ ★

Roxane Varin nu-şi credea ochilor, în timp ce fixa scrisoarea cu antet oficial deschisă pe birou. Împotriva oricăror aşteptări, căutarea făcută de direcţia departamentelor şcolare dăduse rezultat: Şcoala Primară din L'Hospitalet-en-Comminges. Directorul scria că Gustav era elevul lor. Era şi un număr de telefon. Roxane deschise telefonul ei.

— Jean-Paul Rossignol, zise bărbatul de la capătul firului.

— Roxane Varin, Brigada de Protecţie a Minorilor, Toulouse. Am sunat în legătură cu acest copil: Gustav. Sunteţi sigur că este înscris la şcoala dumneavoastră?

— Normal că sunt sigur. Ce se întâmplă cu el?

— Nu la telefon. Vă vom explica... Cine altcineva a mai văzut cererea de şcolarizare?

— Învăţătorul lui Gustav.

— Ascultaţi: nu mai vorbiţi cu nimeni despre asta. E important.

— N-aţi putea să-mi...?

— Mai târziu, răspunse Roxane închizând.

Formă un alt număr, dar nu primi niciun răspuns: *Pentru Dumnezeu, unde eşti, Martin?*

★ ★ ★

— Norvegia, întotdeauna am visat s-o vizitez, zise tipul aşezat la masa ei, de trei minute.

Kirsten îi aruncă un zâmbet moderat. La vreo 40 de ani, în costum cu cravată şi însurat – după cum o dovedea verigheta. O abordase întâi de la masa vecină cerând voie să-şi aducă berea şi să se aşeze lângă ea.

— Fiordurile, vikingii, triatlonul, toate astea, ce...

De data asta, puţin îi lipsi să-l întrebe dacă în ţara lui se mâncau într-adevăr greieri şi brânză mucegăită. Şi dacă greva era realmente un sport naţional. Ori dacă erau toţi praf la limbi străine. În afară de asta, tipul avea un fizic

interesant, nu banal, interesant. Poate reuşea să împuşte doi iepuri dintr-odată: să-l ducă la hotel şi să-l aibă pe domnul „minion”. Da, şi totuşi... Fizicul nu e totul, chiar şi pentru o singură noapte... Şi apoi, un alt francez îi bântuia deja visele de la o vreme încoace.

Era foarte nehotărâtă ce să facă, când telefonul începu să-i vibreze pe masă. Surprinse privirea agasată a lui *Frenchie.* Vai, vai, domnului „rege-al-clişeelor-despre-Norvegia” nu-i plăceau concurenţa şi impedimentele.

— Kirsten, zise ea.

— Kirsten, sunt Roxane, zise Roxane Varin într-o engleză aproximativă. Ştii cumva unde e Martin? L-am găsit pe Gustav!

— *What?*

★ ★ ★

Luna – care mai devreme îşi arunca razele reci pe scheletul edificiului – dispăruse printre nori şi începuse din nou să ningă. Pe măsură ce treceau minutele, numărul fulgilor ce cădeau învârtejindu-se, între zidurile fostului Institut Wargnier, creştea fără încetare. Se învârteau prin mijlocul largilor coridoare sfârtecate, printre batalioane dezordonate, anarhice, ca şi cum n-ar fi ştiut unde să se aşeze. Cioturi de scări, tocuri de uşi metalice carbonizate şi deformate de incendiu, foste saloane acum lăsate la mila vânturilor şi acoperite de zăpadă... Evident că Xavier nu uitase deloc topografia. Se orienta prin labirint fără dificultate.

— Cred că l-am văzut, zise el dintr-odată, pe când mergeau printre două ziduri.

— Poftim?

— Pe Hirtamann. Cred că l-am văzut într-o zi.

Servaz se opri.

— Unde?

— În Viena, acum aproximativ doi ani. În 2015. La al 23-lea Congres European de Psihiatrie: mai mult de 2000 de delegaţi de la AEP. Asociaţia Europeană a Psihiatrilor. Care are peste 70.000 de membri.

Viena... Servaz avea fotografia în buzunar: cea în care

Gustav apărea în faţa unuia dintre peisajele cele mai cunoscute din Austria.

— Nu ştiam că sunt atâţia psihiatri în Europa, zise el, în timp ce vântul din ce în ce mai puternic mugea printre ruine.

Îşi ridică gulerul paltonului, apărându-se de suflul glacial care-i muşca din ceafă.

— Nebunia e peste tot, Martin. Aş spune că ea însăşi guvernează lumea, nu? Încercăm să raţionăm, să înţelegem – dar nu e nimic de înţeles: lumea e, cu fiecare zi, din ce în ce mai nebună. Pe scurt, cu mai bine de 1ooo de delegaţi din toată Europa, e uşor să te faci nevăzut.

— De ce nu mi-aţi spus nimic?

— Pentru că, multă vreme, am crezut că mi-am imaginat. Că mi-am făcut un film. Dar, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă conving că era el. Şi mă gândesc destul de des...

— Povestiţi-mi!

Xavier făcu cale întoarsă şi merseră pe propriile urme, trecând peste grămezi de moloz şi grinzi metalice. Fulgii se depuneau în strat pe umerii lor.

— Participam la una dintre conferinţe, când un tip m-a întrebat dacă se poate aşeza lângă mine. S-a prezentat, se numea Hasanovic. Foarte simpatic şi, rapid, am început să facem glume în engleză, pentru că respectiva conferinţă era foarte plictisitoare, iar oratorul... vai de capul lui. Mi-a propus atunci să mergem la o cafea, la bufet.

Xavier aşteptă să treacă peste o grămadă de moloz ca să continue.

— Mi-a spus că e psihiatru în Sarajevo. La 20 de ani după terminarea războiului din Bosnia, încă trata cazuri foarte grave de sindrom posttraumatic. În opinia lui, mai mult de 15% din populaţia Bosniei prezenta acest sindrom şi rata putea atinge aproape jumătate dintre locuitori, în anumite oraşe, care fuseseră asediate în timpul războiului. În Sarajevo, asociaţia căreia aparţinea oferea terapii de grup.

— Şi credeţi că tipul ăsta era Hirtmann? Cum arăta?

— Avea talia şi vârsta potrivite. Era de nerecunoscut, desigur. Culoarea ochilor, forma feţei, nasul, implantul de păr – chiar şi vocea. Şi purta ochelari.

Servaz se oprise. Încerca să-şi controleze emoţiile care-l copleşeau.

— S-a îngrăşat? A slăbit?

— Din acest punct de vedere, pot spune că era la fel. Seara ne-am reîntâlnit la o recepţie. Era însoţit de o femeie foarte frumoasă, elegantă, cu o rochie ce întorcea toate capetele. Am continuat să discutăm de-ale meseriei şi, când i-am mărturisit că fusesem la conducerea Institutului Wargnier, a arătat imediat un interes foarte viu: trebuie spus că, după toate cele întâmplate, Institutul a devenit aproape o legendă în comunitatea psihiatrică... Mi-a spus că subiectul îl fascinase multă vreme şi că-mi recunoscuse numele, dar că nu ştiuse dacă aş avea chef să vorbesc despre toate acelea, aşa că se abţinuse să amintească ceva...

O legendă... Nu numai în mediul psihiatrilor, gândi Servaz. Dar nu comentă.

— Mi-a pus o groază de întrebări. Despre tratamente, pacienţi, securitate, ce se întâmplase la final... Apoi, am ajuns să vorbim şi despre Hirtmann, bineînţeles...

Vocea lui Xavier deveni mai slabă. Lumina lanternei dansa pe pereţi. Paşii lor produceau trosnituri surde strivind molozul şi Servaz observă că doctorul avea manşetele pantalonilor în întregime albe. Se apropiau de ieşire.

— Şi, la un moment dat, am realizat că ştia enorm de multe despre subiect, atât despre ceea ce se întâmplase aici, cât şi despre Elveţian. Nu se mulţumea doar să pună întrebări, avea opinii bine susţinute şi cunoştinţe uimitoare. Mai ales unele detalii mi-au atras atenţia. Nu-mi amintesc ca presa să fi vorbit despre ele.

— Ce detalii?

— De exemplu, cunoştea priveliştea pe care o avea Hirtmann de la fereastra celulei sale de la Institut.

— Asta ar fi putut apărea în presă...

— Credeţi? Unde anume? Şi informaţia ar fi putut ajunge la un psihiatru bosniac?

— Asta-i tot?

— Nu. Mi-a vorbit cu insistentă de acel brad înalt al cărui vârf îl vedea Elveţianul de la fereastră, de simbolistica arborelui în general, „care uneşte cele trei niveluri ale cosmosului: subteranul, în care îşi înfige rădăcinile, terestrul şi cerul”, de pomul vieţii şi al cunoaşterii binelui şi răului din Biblie, de arborele sub care Buddha a atins iluminarea şi de cel al morţii din cabala. Era foarte interesat de toate chestiunile astea de simbolistică.

— Şi apoi?

— În acel moment, am realizat că Hirtmann îmi vorbise într-o zi despre toate astea, aproape în aceiaşi termeni…

Servaz se opri încă o dată. Tremura, probabil de frig.

— Sunteţi sigur?

— Pe moment, am fost sigur, da. Am fost şocat. Şi-am observat că lui Hasanovic îi făcea o plăcere malefică să mă vadă tulburat. Apoi, ştiţi cum e: am început să mă îndoiesc de ce înţelesesem. Ar fi trebuit să-mi iau notiţe, dar n-am făcut-o. Eram la o petrecere, pentru Dumnezeu! Am început să mă întreb dacă nu cumva memoria îmi juca feste, dacă chiar spusese asta, ori eram eu cel care-i reconstruia discursul *a posteriori.* Cu cât treceau zilele, cu atât mă îndoiam mai tare.

— Trebuia să-mi fi spus.

— Posibil, da. Dar ce ar fi schimbat?

Ieşeau dintre ruine. Acum ningea cu fulgi mari. Erau foarte mulţi, miliarde, căzând în noapte: deşi şi pufoşi, albind maşinile.

— Şi în prezent ce credeţi? întrebă Servaz înaintând prin ninsoarea viscolită, spre maşină.

Xavier se opri şi trebui să se întoarcă.

— Cred că era el, îi răspunse privindu-l.

— N-aţi verificat dacă chiar există un dr. Hasanovic, psihiatru, în Sarajevo?

— Ba da. Şi există.

— Şi cum arată?

— Nu ştiu. N-am împins cercetările mai departe. În acel moment, mă convinsesem deja că fusese doar o fabulaţie.

— Dar în prezent credeţi contrariul?

— Da.

Dintr-odată, telefonul lui Servaz sună de mai multe ori în buzunar: revenise semnalul. Cât timp fusese întrerupt, poliţistul primise mai multe apeluri. Îl scoase. Avea şi două mesaje vocale.

Pulsul i se acceleră.

Kirsten şi Roxane.

25. O întâlnire

— Ce faci?

Ridică ochii. Margot era în picioare la intrarea în cameră, sprijinindu-se cu umărul de tocul uşii.

— Trebuie să plec pentru câteva zile, răspunse el, împachetând un pulover şi punându-l deasupra celorlalte haine, în valiză. Serviciul.

— Ce faci...?

El ridică privirea. Faţa ei era stacojie de furie. Iar ochii îi scânteiau. Margot fusese întotdeauna aşa: putea să se enerveze într-o clipă, din cauza unui detaliu ori dintr-un motiv absolut neaşteptat – sau, în orice caz, care lui nu i-ar fi declanşat un asemenea atac de furie.

Îşi întrerupse gestul.

— Ce s-a întâmplat? spuse el oftând.

— Pleci?

— Doar pentru câteva zile.

Ea dădu din cap.

— Nu-mi vine să cred. De când am venit... nu te văd aproape deloc. Dispari, te întorci în toiul nopţii. Ai revenit acum mai puţin de o oră, tată... Şi acum îţi faci valiza şi mă anunţi că te întorci peste câteva zile! Poţi să-mi explici ce mai caut eu aici? La ce sunt bună? Îmi petrec tot timpul singură, la naiba! Îţi amintesc că, nu demult, ai fost în comă şi că medicii ţi-au recomandat s-o iei mai încet!

Începu şi el să se enerveze. Nu-i plăcea să i se facă morală. Şi totuşi, ştia că fata are dreptate.

— Nu-ţi face griji, zise el, încercând să-şi păstreze calmul. Mă simt bine. N-ar trebui să te îngrijorezi. În realitate, ar trebui să-ţi reiei viaţa dinainte, viaţa ta de tânără femeie. Nu eşti fericită aici.

Imediat, regretă ultima frază. Ştia că se va arunca asupra ei ca un câine asupra osului. Margot avea capacitatea ca, într-o conversaţie, să izoleze o frază din context şi să o întoarcă împotriva ta ca pe un bumerang. Ar fi putut ajunge un excelent avocat.

— Ce-ai spus?

Vocea îi mai urcase cu un ton.

— La naiba, nu-mi vine să cred!

Ar fi trebuit ca în acel moment să-şi muşte limba, ştia. Şi totuşi, îndesând un palton în valiză, continuă:

— Încetează să te mai joci de-a cloşca, te rog! Mă simt bine.

— Du-te la naiba!

O auzi îndepărtându-se rapid. Închise valiza şi ieşi din cameră.

— Margot!

O văzu luându-şi bluza de pe spătarul unui scaun şi iPod-ul de pe masa din living.

— Unde pleci?

Ea îi întoarse spatele. Servaz ghici că făcea ceva la aparat pentru că, brusc, un sunet infernal ţâşni din căşti. Un scârţâit de chitare electrice care, prin căşti, semăna cu bâzâitul amplificat de mii de ori al unui muşuroi de termite ronţăind lemnul. Ea le îndepărtă un moment de la urechi.

— Stai liniştit. Când te întorci, nu voi mai fi aici.

— Margot...

Nu-l mai auzea. Îşi pusese căştile la loc şi-i evita privirea. Se întrebă ce i-ar putea spune în acel moment; ea era pe punctul de a izbucni în plâns, iar el nu se pricepuse niciodată să gestioneze sentimentele altora. Cu atât mai puţin tristeţea frecventă a fiicei sale.

— Margot! zise el mai tare, dar ea se îndrepta deja spre uşă.

O văzu luând cheile în drum. Trânti uşa în urma ei fără să-i arunce nici măcar o privire.

— La naiba! urlă el. La naiba, la naiba, la naiba!

★★★

O jumătate de oră mai târziu, Margot încă nu se întorsese. Cu valiza pregătită, Servaz îi trimise nenumărate SMS-uri. Sună telefonul, iar el se repezi să răspundă.

— Am sosit! îl anunţă Kirsten.

— Vin imediat! spuse el, ascunzându-şi dezamăgirea.

Trebuie să plec. Kirsten e deja aici. Sună-mă, te rog.

Ar fi vrut să-i spună că o iubeşte – şi că se va strădui să se schimbe –, dar, în ciuda faptului că în momentul acela deborda de iubire pentru fiica lui şi se simţea rănit, se mulţumi să-şi închidă telefonul. Mergând spre uşă, îşi aminti că Stehlin îi promisese protecţie pentru Margot, dar că nu făcuse nimic.

Mâine îi va cere să treacă la acţiune.

★★★

— Eşti sigură că te urmărea?

Servaz pusese întrebarea fixând panglica neagră a autostrăzii înghiţite de faruri, linii albe şi punctate, printre ele, defilând cu o repeziciune hipnotică. În întunericul maşinii, vocea lui Kirsten se ridică lângă el:

— Da.

— Poate că era doar un ciudat care se amuză urmărind femeile pe stradă...

— Posibil. Dar...

El îi aruncă o privire. Şi ea fixa autostrada prin parbriz, cu profilul subliniat de lumina slabă a tabloului de bord. Se lăsă un moment de linişte, timp în care el auzi doar vibraţiile semiremorcii pe care o depăşeau. La acea altitudine, nu mai ningea, dar nu va întârzia să plouă: o picătură mare de ploaie se sparse pe parbriz, apoi a doua, a treia...

— Dar tu nu crezi aşa ceva, zise el.

— Nu.

— Pentru că e a naibii coincidenţă ca un tip să te urmărească pe străzile din Toulouse tocmai în acest moment...

— Aşa e.

Părăsiseră Toulouse cu o oră în urmă şi mergeau pe A64 înspre vest, spre oraşul L'Hospitalet-en-Comminges. Şi spre furtună, după cum se vedea, având în vedere vântul ce îndoia copacii de pe margine.

— Chiar crezi c-o să-l găsim pe Gustav acolo? întrebă ea.

— Prea uşor, nu?

— Să zicem că nu prea seamănă cu stilul lui Hirtmann.

Servaz dădu din cap, dar nu ştiu ce să răspundă.

— Şi, odată ajunşi, ce facem? mai voi ea să ştie.

— Prima dată căutăm un hotel. Mâine-dimineaţă, începem din nou: primărie, şcoli... Poate că, de data asta, cineva ne va putea spune ceva. L'Hospitalet nu are decât 200 de locuitori. Dacă e acolo, îl vom găsi.

Oare el credea ce spunea? Kirsten avea dreptate: prea uşor. Ceva nu se lega. Nu putea fi atât de simplu. Adesea era, totuşi – dar nu cu Elveţianul. O, nu: nu cu el.

★ ★ ★

Aşezată în spatele geamurilor de la VH Café, Margot îl văzu pe tatăl ei ieşind din imobil şi întâlnindu-se cu poliţista norvegiană pe trotuar. Îi urmări luând-o în direcţia parcării, vorbind cu însufleţire. Simţi o mică înţepătură în inimă. Gelozie. Se simţi imediat vinovată pentru acel sentiment.

Acţionase din impuls, ca să-şi pună tatăl la încercare. Dorise să-l forţeze să reacţioneze, obligându-l să aleagă, măcar o singură dată, între ea şi serviciu. Sperase că va renunţa la călătorie pentru ea. Ce tâmpenie! Îşi coborî privirea pe ecranul telefonului aşezat lângă paharul cu vin şi pe care ultimul lui mesaj era încă afişat:

Trebuie să plec. Kirsten e deja aici. Sună-mă, te rog.

Primise deja răspunsul.

★ ★ ★

— Trebuie să ne oprim, zise el dintr-odată arătând panoul plin de simboluri care anunţa un spaţiu de servicii la un kilometru distanţă. Nu mai avem benzină.

— Foarte bine. Am nevoie la toaletă.

El viră prudent pe mica bretea inundată, până în parcarea benzinăriei, ridicând jerbe de apă acolo unde drumul era uşor înclinat, înainte de a urca înspre o zonă plată, în urma unei dubiţe albastre ce rula cu mai puţin de 20 de kilometri pe oră, pe care se abţinu cu greu să nu o

claxoneze. Parcă sub copertina ce adăpostea pompele. Norii se rupseseră parcă, ploua torenţial. Vântul bătea atât de tare, încât făcea să vibreze caroseria maşinii. În faţa magazinaşului erau vreo 10 maşini, măturate de valurile ploii. Când Servaz opri motorul, Kirsten îşi smulse centura, deschise portiera, îşi ridică gulerul şi se precipită în direcţia luminilor. Coborî şi el. Chiar şi sub copertină, vântul proiecta picături de ploaie până la el. Pe lângă dubiţă, alte două maşini ocupau pompele vecine. Notă numărul celei la care se oprise şi luă pompa, apăsând maşinal maneta. Se gândi din nou la ceea ce-i spusese Xavier la ruine, în timp ce vibraţia carburantului trecând din pompă spre rezervor i se transmitea în mână.

Bineînţeles, asta era explicaţia cea mai simplă: Elveţianul îşi schimbase înfăţişarea. Se gândi totuşi la imaginea video. Acolo, Hirtmann semăna cu bărbatul pe care-l cunoscuse, iar acea imagine era ulterioară întâlnirii lui Xavier cu psihiatrul bosniac. Oare Xavier se înşela şi acel dr. Hasanovic nu era Hirtmann? Poate memoria îi juca feste prietenului său. Sau Elveţianul folosise o deghizare: barbă falsă, lentile de schimbare a culorii ochilor, nişte proteze mobile la nivelul maxilarului inferior şi la nas, asemenea celor utilizate în cinematografie.

Se uită la dubiţa bleumarin cu urme de rugină la nivelul şasiului şi al portierelor, parcată chiar de cealaltă parte a pompei. Portiera laterală rămăsese deschisă, iar înăuntru era beznă.

Şoferul se dusese probabil înăuntru să plătească, pentru că nu se zărea nicio persoană. Aruncă instinctiv o privire spre casă, prin geamurile şiroind de apă ale magazinului: nimeni.

Îl trecu un frison.

Detesta dubiţele. Marianne fusese răpită cu o maşină asemănătoare. O găsise într-o parcare de pe o autostradă identică cu asta. O dubiţă bleumarin... Cu pete de rugină... Ca asta. Îşi aminti că cealaltă avea un rozariu cu perle măslinii şi cruce de argint, agăţat de oglinda retrovizoare interioară.

Îşi mută privirea spre partea din faţă a maşinii.

Avea ceva agăţat de oglindă. În întuneric, cu geamul murdar, nu reuşea să vadă ce anume.

Dar ar fi pariat că era un rozariu.

Inspiră.

Dădu drumul mânerului. Se strecură între cele două pompe. Înconjură încet maşina. Aruncă o privire la numărul de înmatriculare şi încremeni.

Erau suficient de multe litere şi cifre şterse, pentru a-l face indescifrabil.

Kirsten, se gândi el.

Şi începu să alerge prin ploaie.

★ ★ ★

Intrând în toaleta pentru femei, Kirsten remarcă parfumul ce plutea încă în aer, amestecat cu mirosul de detergent industrial. Un parfum bărbătesc. Nimeni. Poate al unui angajat sau al vreunui tip care intrase şi apoi ieşise dându-şi seama că a greşit locul.

Aveau cu siguranţă probleme cu acoperişul, pentru că exact în mijloc era o găleată, cu un mop înăuntru, aşezată în faţa a două uşi pe care era agăţat acelaşi anunţ: „Defect”. Ridică privirea, dar nu văzu nicio pată pe tavan. Pe de altă parte însă, gemuleţul din fund era deschis şi răpăitul ploii ajungea până la ea. Dintre cele trei becuri destinate să lumineze toaletele, doar unul funcţiona, difuzând o lumină meschină, intermitentă şi sinistră, lăsând ungherele într-un întuneric profund.

Făcu o grimasă, dar se îndreptă spre cea de-a treia uşă, singura disponibilă, o închise în urma ei, îşi dădu jos ciorapii şi chiloţii şi se aşează. Se gândi la ce-i spusese Servaz: prea uşor. Fotografia lui Gustav lăsată pe platformă şi, acum, şcoala. Prea uşor, credea el. Normal că era prea uşor.

Tresări. I se păru că aude un zgomot. Scârţâitul uneia dintre uşi. Nu era vorba de uşa vecină, ci de prima, pe lângă care trecuse. Ciuli urechile. Dar bubuitul ploii de afară acoperea toate celelalte sunete.

Se şterse, se îmbrăcă la loc, se ridică şi trase apa. Ezită

un moment înainte de a deschide uşa. Dar nu se mai auzea nici cel mai mic zgomot, în afară de ropotul aversei. Ieşi, se uită la şirul de oglinzi şi de chiuvete din faţa ei. Văzu silueta care se reflecta într-una dintre ele, în stânga, alături de a sa.

Întoarse capul şi-şi ţinu respiraţia.

El stătea lângă găleată, cu mopul în mână – tipul înalt cu ochelari care o urmărise pe străzile din Toulouse. Şi care ridică coada mopului şi lovi ultimul bec funcţional de deasupra lui.

Întuneric.

Înainte ca ea să apuce să facă vreo mişcare, el ajunse lângă ea, împingând-o în peretele din fund, aproape de fereastra deschisă. La câţiva centimetri mai încolo, ploaia bătea în geam. Ploua atât de tare, că pe obraz îi apărură picături de apă ca nişte stropi de scuipat.

— Salut, *Kirsten*

Ea înghiţi în sec. *Kirsten...* Se chinui să respire calm, dar nu reuşi. Sângele îi clocotea în tâmple, făcând să-i joace mici scântei prin faţa ochilor. Îi distingea vag trăsăturile în lumina ce venea din parcare şi inima îi tresări în piept: acum, că erau foarte aproape unul de celălalt, îl recunoscu. Îşi făcuse ceva la gură şi la ochi, îşi schimbase pieptănătura şi culoarea părului – dacă nu cumva purta perucă –, dar era *el,* fără îndoială.

— Ce vrei? întrebă ea, sufocată.

— Shhhh...

Brusc, o mână i se strecură sub fustă şi palton. Întâi deasupra genunchiului drept, o simţi mângâindu-i coapsa prin ciorap, apoi urcând. Mare şi caldă. Kirsten îşi muscă buzele.

— De multă vreme voiam s-o fac, îi şopti el în ureche.

Ea nu răspunse, dar pulsul îi galopa şi picioarele începură să-i tremure. Degetele lui o atingeau peste ciorap şi chiloţi şi îşi strânse mecanic coapsele. Închise ochii.

★ ★ ★

Servaz intră în magazin în fugă, împingând un cuplu care întârzia să se dea la o parte din drum.

— Hei, zbieră bărbatul în spatele lui, pregătit să-l pună la punct.

Dar el se îndrepta deja spre toalete, intrând pe culoar. Bărbaţi în dreapta, femei în stânga.

Împinse uşa. Intră. O strigă.

Înaintă.

Înăuntru era întuneric, aşa că intră imediat în alertă. Apoi o văzu. Aşezată pe jos, în fund, aproape de o mică fereastră prin care intra puţină lumină şi ploaie. Kirstin plângea cu sughiţuri, aproape isteric. Apropiindu-se de ea, cercetă cele trei uşi închise, în întuneric, în faţa chiuvetelor, trecu de ele, îngenunche, întinse mâna şi, aproape instantaneu, ea se ghemui în braţele lui, amândoi îngenuncheaţi pe podea, într-o pantomimă stranie.

— Ce ţi-a făcut?

Era îmbrăcată şi nu se vedea nicio urmă de luptă, de dezordine a hainelor.

— M-a... doar m-a atins...

★ ★ ★

— Probabil că e departe, zise el, după ce căutaseră peste tot, înăuntru şi afară, şi constataseră că proprietarul abandonase dubiţa. Acesta prevăzuse totul.

— Nu putem închide autostrada?

— E o ieşire la trei kilometri de-aici. A părăsit autostrada de mult.

Cu câteva minute în urmă, în timp ce căutau, unul dintre clienţii magazinului se plânsese că nu-şi mai găseşte maşina. Servaz se gândise să trimită numărul de înmatriculare jandarmilor, dar, până să se instaleze barajele, Elveţianul s-ar fi evaporat. Ezitase să sune la Cazier. Ştia că, dacă o va face, Stehlin şi toţi ceilalţi şefi aveau să fie informaţi imediat. Şi că i-ar fi luat cazul pentru a-l încredinţa cuiva care nu era în „convalescenţă”. Nici nu se punea problema. Oricum, nu avea nevoie de nicio confirmare: era sigur că acolo, în acea parcare de pe autostradă, tocmai se întâlniseră cu Elveţianul.

— Nu-mi vine să cred. Cum a făcut să ajungă în acelaşi timp cu noi? întrebă Kirsten.

Încă avea ochii umezi. Pe ferestrele şiroind de ploaie, Servaz urmărea maşinile care plecau din parcare, ridicând jerbe înalte de apă murdară. Stăteau pe una dintre banchetele din plastic portocaliu din restaurantul pustiu la acea oră.

— Probabil că era în faţa noastră de ceva vreme. Înainte, ne-o fi urmărit. Presupun că atunci când a văzut în oglindă că dădeam semnal, a făcut şi el la fel. Apoi, a fost doar o problemă de şansă. A profitat de ocazie. Hirtmann e expert în materie de improvizaţie.

Aruncă o privire spre uşile toaletelor.

— Cum te simţi? mai întrebă el.

— Bine.

— Eşti sigură? Nu vrei să ne întoarcem în Toulouse? Vrei să vezi pe cineva?

— Pe cineva? Adică? Un afurisit de psiholog? Sunt bine, Martin. Te asigur.

— OK. Să mergem atunci, zise el. Nu mai avem ce face aici.

— Nu-i avertizezi şi pe ceilalţi?

— La ce bun? În prezent, e departe. Şi, dacă le spun, Stehlin mă va îndepărta din anchetă, adăugă el. Căutăm un hotel. Mergem mai departe mâine.

— În tot cazul, cel puţin suntem siguri de un lucru: e aici, pe aproape, comentă ea. Şi ne urmăreşte...

Da, se gândi el. *Ca o pisică şoarecele.* Citi mesajul pe care-l primise cu câteva minute în urmă. O sunase pe Margot de două ori după ce oprise la benzinărie. De fiecare dată, îi intrase căsuţa vocală.

Mesajul era:

Nu mă mai suna. Sunt bine.

★ ★ ★

Dincolo de geamul de la hotel, ploua încă torenţial, şi întorcând capul spre noaptea neagră, Servaz îşi văzu reflexia. Pentru o clipă, îşi surprinse expresia feţei: cea a unui bărbat încolţit, dar şi furios. Era singur. Nu numai la masă, ci singurul client în tot restaurantul. Kirsten urcase

direct în cameră. Îi spusese că vrea să facă un duş. Servaz îşi luase un antricot cu cartofi prăjiţi, puţin prea graşi. Nu-i mai era aşa de foame, aşa că lăsă jumătate în farfurie.

— Nu vă place? întrebă proprietara.

El o linişti cum putu, iar ea îşi dădu seama că nu avea chef de vorbă şi se îndepărtă.

Brusc, se gândi la Gustav. Oare Hirtmann ştia unde se duceau şi ce voiau să găsească? Se temu deodată să nu-l facă din nou dispărut pe băiat. Ca un prestidigitator care-ţi arată porumbelul şi apoi îl ascunde. Şi dacă, a doua zi, copilul nu se va prezenta la şcoală? Se gândi să sune la cel mai apropiat post de jandarmi, să le ceară să-l găsească pe puşti şi să-l pună la adăpost.

Dar se simţea prea epuizat ca să mai facă ceva în seara aceea.

Şi apoi, nu reuşea să înţeleagă de ce acţionase Hirtmann în felul acela. Ce interes avusese? Dacă le-ar fi cunoscut planurile, ar fi dorit mai degrabă să acţioneze cu discreţie, luându-l pe copil fără să facă prea multe valuri. Doar dacă treaba asta nu era deja făcută.

În care caz, ei n-ar mai fi putut face nimic.

Gândul la Gustav îl făcu să se simtă rău. Îi veni în minte altă imagine, care nu-i plăcu deloc. O clipă, se imaginä încercând să răpească un băieţel, dar se grăbi să alunge acea idee, care-l tulbura prea tare. Îl mai bântuia şi alt gând: moartea lui Jensen. Precizia de poliţist folosită. Prezenţa lui nu departe de scena crimei în aceeaşi noapte. Şi bănuielile care, inevitabil urmau să cadă asupra lui.

Se simţi atunci foarte singur. Era linişte deplină şi se întrebă dacă nu cumva erau singurii clienţi în tot hotelul. După episodul de pe autostradă, avea o migrenă care se înrăutăţea. Se uită în fundul ceştii de cafea, ca şi cum soluţia putea fi găsită acolo, când începu să-i sune telefonul.

Era Kirsten.

— Mi-e frică, zise ea pur şi simplu. Poţi să urci, te rog?

★★★

Ieşi din lift şi se îndreptă spre numărul 13, chiar în faţa

camerei lui, 14. Bătu. Niciun răspuns. Aşteptă câteva secunde înainte de a bate din nou. Din nou, linişte, începu să se neliniştească şi tocmai voia să bată în canat, când uşa se deschise. Kirsten Nigaard apăru, în halat, cu părul ud.

Îi ţinu uşa, o închise în urma lui, se întoarse şi se aplecă peste micul birou pe care se găseau un fierbător şi plicuri de Nescafé. El nu ştia ce să facă. Cum s-o ajute, în ce fel. Nu se simţea prea confortabil în acea cameră de hotel. Era o femeie foarte atrăgătoare şi, ţinând cont prin ce trecuse, nu voia cu niciun preţ s-o inoportuneze.

— O să fiu vizavi, îi spuse el. Încuie uşa de două ori şi nu ezita să mă chemi, la nevoie. Îmi ţin telefonul lângă mine.

— Aş prefera să dormi aici, propuse ea.

Servaz se uită în jur. Nu văzu decât un fotoliu, care nu prea părea confortabil.

— Sau să luăm două camere care comunică între ele, dacă au aşa ceva, propuse el.

Mai târziu, el se întrebă care dintre ei făcuse primul pas, spărgând gheaţa. Îşi aminti că se uita la neonul albastru al hotelului peste umărul ei, în timp ce Kirstin se ghemui la pieptul lui, şi că lumina se reflecta în caroseria maşinilor. Că la intrarea în parcare erau doi brazi înalţi. Că el ştia că Pirineii erau undeva acolo, în faţă-dreapta, dar ascunşi în întuneric.

Când se sărutară, îi văzu ochii larg deschişi, ca şi cum fiecare dintre ei aştepta ca celălalt să-i închidă primul, atât de aproape, că privirile păreau să li se amestece într-una singură. Ea căuta ceva în ochii lui, cu siguranţă în încercarea de a descoperi un adevăr ascuns sub aparenţele de civilizaţie. Apoi, ea îi muşcă şi-i linse lobul şi scoica urechii, o dată, de două ori. El îi îndepărtă poalele halatului, mângâindu-i sânii mai mici decât şi-i imaginase. Ea îi puse o mână pe umflătura din pantaloni. Îşi plimbă degetele în sus şi-n jos. Copil fiind, într-o zi, învelise într-o cârpă o piatră găsită în râu şi o păstrase aşa mult timp, pentru aceeaşi senzaţie de moliciune amestecată cu duritate.

Apoi, ea se întoarse spre pat.

GUSTAV

26. Contacte

Ea se întorsese spre pat, se lungise cu picioarele aşezate ferm pe podea şi genunchii îndoiţi. Îşi deschise complet halatul.

Doar lampa de pe noptieră era aprinsă, lăsând colţurile camerei într-un întuneric dens, acolo unde se ţeseau fantomele vieţii ei. Noaptea îi învăluia şi văzu haloul lămpii reflectându-se în ochii lui, care nu mai aveau nimic inocent când se îndreptă spre ea. Martin îşi scoase haina şi-şi descheie cămaşa. Ea auzi ploaia bătând în geam. Lăsase uşa de la balcon întredeschisă şi simţi aerul umed care înfiora perdelele, dar şi pielea ei. Când el se pregătea să se aplece deasupra ei, Kirsten îşi ridică piciorul drept şi i-l puse în plex.

El îi mângâie gamba, apoi glezna, aplicând acelaşi tratament degetelor şi tălpii. Fără să-l slăbească din ochi, ea îşi lăsă piciorul gol să alunece peste pieptul lui, printre poalele cămăşii descheiate. Coborî apoi, depăşind obstacolul cataramei şi îl plimbă peste sexul umflat, prin stofa pantalonilor.

Când lăsă piciorul pe podea, francezul se aruncă asupra ei. Ea îl sărută, în timp ce-i desfăcea cureaua şi fermoarul.

El îi luă un sfârc între buze şi îi strecură o mână între coapse, descoperindu-i căldura. Ea se umezi aproape instantaneu. Lucrul acela îl excită şi mai mult şi vru s-o penetreze imediat, dar îşi umezi degetele cu limba şi continuă. Kirsten gemu şi se zvârcoli – ca şi cum ar fi vrut să se ofere şi să-l refuze în acelaşi timp. El o mai mângâie un moment, apoi o atinse mai adânc.

Acum, ea se răsucea scoţând ţipete lungi, de la grave la acute. Sexul îi explodase. Navigară aşa prin pat, pierzând orice noţiune a spaţiului, ea încercând atât să scape de mângâierile lui, cât şi să le primească, el frământând-o, apăsându-şi degetele în interior şi afară, până când îl trase spre ea ca s-o penetreze. Îşi lipi mai strâns bazinul de al lui şi curând impuse ritmul, unul crescut, frenetic şi unghiile

ei lungi îi zgâriară umerii şi spatele, îi muşcă şi-i linse din nou urechea şi el îşi simţi sexul întărindu-se din nou. Apoi, ea îl muşcă cu adevărat. Prima dată de ureche, de lob – şi el simţi o fulgerare de durere –, apoi de umăr. Ea deschisese ochii chiar înainte. O privire neagră, sălbatică, care-l scruta provocator, plină de curiozitate. O trânti pe saltea şi se cufundă în ea cât de adânc putu. Ea continua să imprime un ritm furios, accelerat chiar, cu o mână pe fesele lui, căutând plăcerea, un ritm aproape prea rapid pentru el, privându-l în parte de anumite senzaţii, dar ea părea să nu se mai poată opri până la orgasm – care o ridică şi o cabră pe pat, smulgându-i o lamentaţie lungă, ascuţită, cu ochii închişi şi gura crispată.

Schimbară poziţia şi ea se întinse deasupra, cu sânii lipiţi de pieptul lui. Îi simţi căldura şi umezeala când o penetră din nou, odată cu pubisul pe care şi-l freca de-al lui. Era uimitor de uşoară. Suplă şi uşoară. Îi mângâie sânii când se ridică să-l încalece, cu genunchii prinşi între cearşafuri. Avea un tatuaj de la abdomen până la coapsă, o frază, în norvegiană, probabil – litere şi cifre.

Kirsten Nigaard, îşi zise el, îşi ascundea adevărata personalitate sub o mască de severitate. Foc sub gheaţă: clişeul obişnuit. Totuşi, el nu era prost. Percepuse de la început natura ei extrem de inflamabilă. Un lucru era în tot cazul neschimbat: şi în pat îi plăcea să păstreze controlul.

★★★

Kirsten se trezi la 6 şi-l privi pe Servaz dormind. În mod bizar, după evenimentele din ajun, se simţea odihnită. Îşi puse nişte pantaloni scurţi din bumbac, cu numele unui grup rock norvegian pe fese, un tricou şi o ţinută de jogging şi, ajunsă afară, începu să alerge prin micul parc din jurul hotelului. Făcu un tur în cinci minute şi repetă figura încă de vreo şase ori, alergând pe pietriş şi pe zăpadă, fără să se îndepărteze.

Aerul glaciar îi ardea plămânii, dar se simţea bine. Se opri lângă o bancă şi o statuie de faun pentru a face întinderi, cu privirea îndreptată spre Pirinei, ale căror câteva vârfuri erau deja atinse de lumina zorilor. Boxul îi

lipsea. Era în acelaşi timp o supapă şi un element de echilibru. Să lovească într-un sac sau să facă *sparring o* ajuta să-şi manifeste frustrările legate de serviciu. Când se va întoarce în Oslo, se va duce din nou la sală. Avu o viziune – a unor toalete pentru femei, întunecate, cu o găleată şi un mop în mijloc –, dar o alungă concentrându-se pe ceea ce-i aştepta.

★ ★ ★

La 6:30, Servaz se trezi şi descoperi patul gol. Aşternuturile păstrau amprenta şi mirosul lui Kirsten. Ciuli urechile – dar în cameră şi în baie nu se auzea nici un sunet. Trase concluzia că ea nu dorise să-l trezească şi probabil coborâse la micul dejun. Se ridică, se îmbrăcă şi se întoarse la el în cameră.

Sub duş, se gândi la noaptea trecută. După ce făcuseră dragoste, stătuseră de vorbă pe balcon, unde împărţiseră o ţigară, şi în pat, şi el sfârşise prin a-i povesti de posibila mamă a lui Gustav. Atunci ea îl interogase multă vreme despre ce se întâmplase la Marsac, despre Marianne, despre trecutul lui. El se deschisese în faţa ei cum rareori o mai făcuse după teribilele evenimente din Marsac şi ea îl ascultase privindu-l cu calm şi bunăvoinţă. Îi fusese recunoscător că nu arătase niciun fel de compătimire, aşa cum şi el evitase să-şi plângă de milă în vreun fel. Oricum, ea însăşi avea cu siguranţă propriile probleme de rezolvat. Cine nu are? Apoi îşi aduse aminte de întrebare. Kirsten era inteligentă. Pusese degetul pe rană imediat. Întrebarea în jurul căreia se învârtea de multă vreme, fără să îndrăznească să şi-o pună: „Deci, ar putea fi copilul tău?!”

Se îmbrăcă în haine curate şi luă liftul până la parter. Când intră în sala unde se servea micul dejun, o căută din priviri, dar n-o văzu nicăieri. Nu putea fi departe. Simţi muşcătura dulce-amară a unei uşoare decepţii, o îndepărtă şi se îndreptă spre bufet şi spre aparatele de cafea şi de ceai.

Odată aşezat la masă, îşi scoase telefonul şi o sună pe Margot.

Căsuţa vocală.

★ ★ ★

Ea descuie uşa de la cameră cu cartela electronică şi fu surprinsă să găsească patul gol.

— Martin?

Niciun răspuns. Se întorsese în camera lui. Simţi un uşor ghem în stomac. Preferă să nu se gândească mai departe. Se dezbrăcă rapid şi se duse la duş. Îi era foame.

Intrând în baie, descoperi că el nici măcar nu făcuse duş acolo: prosoapele pliate erau la locul lor, cabina intactă şi uscată. Durerea reveni, puţin mai puternică. Se culcaseră împreună, foarte bine. Se simţiseră bine un moment, dar atât. Nu vor ajunge să se cunoască mai bine: ăsta era mesajul pe care i-l lăsase.

Îşi privi faţa în oglinda mare de deasupra chiuvetei.

— OK, zise ea tare. Nu-i de mirare, nu?

★ ★ ★

Intrând în sala de mese, îl văzu singur la o masă şi se îndreptă spre el.

— Salut, zise ea luând o ceaşcă. Ai dormit bine?

— Da. Tu? Unde ai fost?

— Să alerg, răspunse ea mergând spre cafetieră.

Servaz o privi îndepărtându-se. Schimbul de cuvinte fusese scurt şi lipsit de căldură. Nu era cazul să spună mai multe, el înţelese imediat: ceea ce se întâmplase peste noapte nu trebuia discutat. Simţi o frustrare puternică. Intenţionase să-i spună cât de bine îi făcuse discuţia din ajun, că nu se mai simţise de multă vreme atât de bine cu cineva. Genul ăsta de lucruri care se spun uneori... Fără să insişti. Şi acum se simţea ca un idiot. OK, gândi el. *Ne întoarcem la muncă. Păstrăm distanţa.*

Kirsten devoră tartinele, dulceaţa, cârnăciorii şi ouăle fierte, bău o cafea şi două pahare mari de suc de portocale – în Norvegia, micul dejun era masa cea mai importantă a zilei –, în timp ce Servaz se mulţumi cu un espresso, o jumătate de croasant şi un pahar cu apă.

— Nu prea mănânci, remarcă ea.

Se aştepta ca el să-i servească unul dintre nenorocitele alea de clişee cu norvegienii arătând ca nişte tăietori de

lemne, asemenea cretinului care o abordase în Piaţa Wilson, dar el se mulţumi să zâmbească.

— Gândeşti mai greu cu burta plină, zise el.

Ea nu avea de unde să ştie că el se gândea încă uneori, atunci când se vorbea despre mâncare, la acea cină sublimă, stropită cu vinuri fine, dar otrăvită[6], pe care un judecător i-o servise într-o zi.

L'Hospitalet era un sat cocoţat la înălţime într-un impozant decor montan, la o aruncătură de băţ de graniţa cu Spania. Trebuiră să urce în zigzag pe deasupra unei văi adânci şi acoperite de pădure deasă, să traverseze o trecătoare la aproape 1800 de metri, păduri de brad negre şi bătute de vânturi sau de ciori deranjate străpungând ceaţa şi croncănind profeţii întunecate. Drumul era îngust, sinuos, uneori marcat de parapete de piatră, alteori şerpuind pe marginea prăpăstiilor, fără niciun obstacol care să oprească un vehicul care-ar fi pierdut brusc controlul.

Trecură muntele şi se treziră pe cealaltă parte, descoperind clopotniţa unei biserici şi acoperişurile unui sat, ghemuite strâns unul într-altul într-un decor alb şi luminos, ca o turmă de oi căutând să se încălzească.

Satul li se păru la început monahal, trist, ostil vizitatorilor. Străduţele strâmte, abrupte – cu case etajate pe coastă – probabil că nu vedeau soarele decât puţine ore pe zi. Totuşi, ajunseră într-o piaţă obişnuită, cu monumentul de rigoare închinat eroilor în centru, plăcută totuşi, cu rondul ei de platani desfrunziţi şi cu o panoramă remarcabilă: cerul era senin, norii se dispersaseră şi se vedea până departe, la confluenţa a trei văi, acolo unde se distingeau şi străzile şi acoperişurile din Saint-Martin-de-Comminges. Clădirea Primăriei era modestă, gri şi simplă, dar avea o privelişte frumoasă.

Coborâră trântind portierele, în aerul îngheţat. Nici unul, nici celălalt nu vorbiseră pe drum, retraşi în spatele zidului de tăcere şi a amintirilor nopţii trecute, iar din momentul în care depăşiseră panoul de la intrarea în sat,

[6] Vezi *Înghețat (N. a.).*

Servaz nu se mai gândise decât la un singur lucru: Gustav.

Se uită în jur, ca şi cum copilul urma să apară dintr-o clipă în alta. Nici ţipenie. În piaţă, observară curtea unei biserici romane, cum se găsesc multe de partea spaniolă. Poliţistul observă un moment uşa împodobită cu un timpan cu motive arhaice: Creatorul înconjurat de Soare, Lună şi simbolurile evangheliştilor. Lângă biserică mai erau şi o brutărie şi o frizerie, despre care Servaz se întrebă cum reuşeau să găsească clienţi într-un asemenea loc.

Urcând scările cu două rânduri de trepte ale Primăriei, pe sub drapelul francez care-şi cam pierduse din culori, încercă să deschidă uşa de sticlă, dar o găsi încuiată. Bătu în toc, fără să obţină vreun răspuns. Zăpada de pe trepte fusese măturată neglijent şi se concentră să nu alunece în timp ce cobora.

Totuşi, într-un colţ al pieţei, la intrarea pe o străduţă strâmtă şi în curbă, un panou indica: „Şcoala Primară Pasteur”.

Servaz se uită la Kirsten, care dădu din cap, şi se îndreptară într-acolo, coborând cu prudenţă panta abruptă şi alunecoasă. El surprinse o perdea cum era dată într-o parte la primul etaj al unei case, dar fără să apară cineva, ca şi cum satul era populat de fantome.

După ce trecură de curbă, descoperiră mai jos curtea şcolii; ca şi piaţa, beneficia de o panoramă asupra văii, care-ţi tăia respiraţia. Încă un loc ce-i amintea de copilărie, de curte, împrejurimi şi clopoţelul ruginit de la poartă. I se strânse inima.

Era pauză şi copiii alergau, se îmbrânceau şi pălăvrăgeau în jurul unui platan singuratic. Rădăcinile bătrânului copac ridicaseră asfaltul şi, chiar şi acolo, cineva măturase zăpada şi o îngrămădise într-un colţ. Zări un bărbat care supraveghea copiii de sub copertina de la intrarea în şcoală. Era îmbrăcat într-o bluză gri şi purta ochelari. Era ceva ciudat de anacronic în tot acel tablou: te-ai fi crezut întors în timp cu 100 de ani.

Servaz încremeni dintr-odată. Se simţi ca şi cum ar fi primit un pumn în faţă.

Kirsten, care continuase să coboare, se opri şi se întoarse. Îl văzu nemişcat, cu un noruleţ de abur în faţa gurii deschise. Îi descifră privirea şi se întoarse, uitându-se în aceeaşi direcţie, spre curtea şcolii. *Căutând ce anume văzuse el.*

Şi apoi, înţelese.

Era acolo.

Gustav.

Băieţelul blond. În mijlocul celorlalţi copii. Băiatul din poză. Posibil, fiul lui.

27. O apariţie

— Martin!

— ...

— Martin!

Vocea era joasă, blândă, imperioasă. Deschisese ochii.

— Tată?

— Ridică-te, spusese tatăl lui. Vino cu mine!

— Cât e ceasul?

Tatăl lui se mulţumise să zâmbească, în picioare, lângă pat. El se ridicase, pe jumătate năuc şi letargic, cu pleoapele grele. În pijamaua albastră, cu picioarele goale pe gresia rece.

— Vino cu mine!

El îl urmase. Prin casa tăcută: hol, scară, cameră de zi inundată de lumină, cea a zorilor, ale căror raze intrau în valuri pe ferestrele fără perdele de pe latura estică. Aruncase o privire spre pendulă. 5 dimineaţa! Îi era groaznic de somn. Nu voia decât să se culce la loc. Nu i-ar fi trebuit mai mult de trei secunde să adoarmă din nou. Dar îşi urmase tatăl afară, pentru că n-ar fi îndrăznit niciodată să nu-l asculte. Pe vremea aceea, copiii ascultau de părinţi. În plus, îl şi iubea. Mai mult decât orice pe lume. Doar pe mama lui – poate – o mai iubea aşa de mult.

Afară, soarele se răsturna peste deal, la 500 de metri de acolo. Nimic nu se clintea. Nici măcar grânele coapte. Nicio tresărire în frunzele dantelate ale stejarilor. Clipise, fixând razele de soare ce inundau câmpurile din jur. Calmul dimineţii zumzăia de cântece de păsări.

— Ce voiai să-mi arăţi? întrebase el.

— Asta, răspunsese tatăl lui îmbrăţişând peisajul cu un gest larg.

El nu înţelesese.

— Tată?

— Ce e, băiete?

— Unde ar trebui să mă uit?

Bărbatul zâmbise.

— Peste tot, fiule.

Îi zburlise părul.

— Voiam doar să vezi asta, o dată în viaţă: soarele care răsare, zorii, dimineaţa...

Percepuse emoţia din vocea tatălui.

— Viaţa mea de-abia începe, tată.

Acesta îl privise zâmbind şi-i pusese mâna lui mare pe umăr.

— Am un băieţel foarte inteligent, spusese el. Dar, câteodată, trebuie să dăm la o parte inteligenţa şi să lăsăm să vorbească simţurile, inima.

Era prea tânăr atunci pentru a înţelege, dar în prezent ştia. Apoi se întâmplase ceva: o căprioară se ivise la poalele dealului. Silenţioasă, precaută, mergând încet. Ca o apariţie. Dar una magnifică, fragilă, nobilă. Ieşise din pădure la loc deschis, cu gâtul întins, prudentă. Micul Martin nu mai văzuse niciodată ceva mai frumos. Era ca şi cum întreaga natură şi-ar fi ţinut respiraţia. Ca şi cum ceva urma să se întâmple, spărgând magia în mii de bucăţi. Servaz îşi amintea: inima îi bătea ca o tobă.

Şi, de fapt, ceva chiar se întâmplase. O pocnitură surdă. Nu înţelesese imediat ce anume era. Dar văzuse căprioara încremenind, apoi căzând.

— Tată, ce se întâmplă?

— Să mergem în casă, zisese tatăl lui cu o voce plină de furie.

— Tată? Ce-i cu sunetul acela?

— Nimic. Haide!

Era prima împuşcătură pe care o auzea, dar nu şi ultima.

— E moartă, nu? Au omorât-o.

— Plângi, fiule? Hai, vino! Nu plânge! Hai! S-a sfârşit. S-a sfârşit.

Ar fi vrut să fugă spre ea, dar tatăl lui îl reţinuse prinzându-l de braţ. Atunci văzuse nişte bărbaţi ieşind din pădure, cu puştile la bandulieră, la baza dealului, şi simţise cum îl invadează furia.

— Tată, urlase el. Au dreptul să facă aşa ceva? Au dreptul?

— Da. Au dreptul. Hai, Martin! Să intrăm!

★★★

Se scutură, încremenit în mijlocul străzii. Remarcă privirea lui Kirsten care venea spre el. *Şi Hirtmann,* se întrebă el, *oare ce-l învaţă pe fiul lui? Sau al meu?*

★★★

Ea îşi ţinu respiraţia, având sentimentul de timp suspendat. De secunde ce se scurg mult mai încet ca de obicei. Ţipetele copiilor ce străpungeau aerul rece ca nişte cioburi de sticlă, şcoala ce părea singurul loc viu în acel sat mort. Nimic nu se mişca în jur – cu excepţia acelei curţi mici, a spaţiului acoperit de la intrare şi a unei maşini, foarte departe, jos, în vale, mare cât o furnică pe drumul drept, şi al cărei zgomot de-abia ajungea până la ei.

Servaz însuşi se preschimbase într-o statuie de sare. Ea urcă cu greu până la el.

— E aici, îl informă.

El nu zise nimic. Urmărea cu privirea mişcările lui Gustav prin curte şi ea ghici toate emoţiile ce-l traversau. Tăcut şi nemişcat, cu excepţia privirii mobile, care nu-l scăpa din ochi pe copil şi fularul lui de lână, ce fâlfâia în vânt. Ea lăsă să treacă câteva clipe, observând la rândul ei copilul. Era mai mic şi mai slab decât ceilalţi. Cu obrajii roşii ca merele Api, din cauza frigului. Îmbrăcat călduros, cu o geacă albastră şi un fular de culoarea macului. În acel moment, părea fericit. Nimic din copilul bolnăvicios despre care li se vorbise, în afară de talia minionă. Nimic nici din copilul singuratic: se alătura cu entuziasm jocurilor de grup. Kirsten îl mai urmări o vreme, aşteptând ca Martin să reacţioneze. Dar era genul prea nerăbdător pentru a aştepta prea mult.

— Ce facem? sfârşi prin a întreba.

El se uită în jur.

— Mergem? insistă ea. Putem vorbi cu tipul de-acolo.

— Nu.

Era un „nu” categoric. El se uită din nou în jur.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu mai putem rămâne aici. O să ne repereze.

— Cine?

— Cei însărcinaţi să-l crească pe Gustav, prostuţo!

— Nu e nimeni.

— Pentru moment.

— Şi atunci ce facem?

El arătă spre strada de unde veniseră.

— E o stradă înfundată, singurul drum de acces spre şcoală. Cei ce vor veni după el vor trebui să treacă obligatoriu pe-aici. Ori locuiesc în sat şi vor veni pe jos, ori o să parcheze în zonă.

Servaz se întoarse, urcând din nou panta pe pavajul alunecos.

— Vom aştepta. Dar dacă stăm în maşină (arătă spre fereastra a cărei perdea se mişcase), nu va trece o oră şi tot satul va afla că suntem aici.

Ajunseră în piaţă. Servaz arătă spre Primărie, a cărei faţadă ocupa partea de est.

— Ar fi un punct de observaţie bun.

— Dar e închisă.

El se uită la ceas.

— Acum nu mai e.

★ ★ ★

Primarul era un bărbat mic de statură şi îndesat, cu ochii apropiaţi, fălci late şi o mustaţă subţire şi neagră ca un şiret de încălţăminte, sub nările largi şi păroase. Era în mod vizibil un adept al legii şi al ordinii, pentru că le întâmpină cererea cu entuziasm.

— Aici e bine? îi întrebă arătându-le ferestrele unei săli de la etajul al doilea.

Judecând după masa lungă din lemn ceruit şi numărul de scaune, era clar că acolo se întrunea Consiliul municipal. Camera mirosea a ceară de curăţat mobila. Pe peretele opus ferestrelor se ridica un dulap cu uşi de sticlă, în care luceau legăturile metalice ale registrelor municipale ce păreau la fel de vechi ca mobila însăşi. Mânerele rotunde erau din sticlă cizelată, iar lemnul închis la culoare avea încrustaţii cu arabescuri de frunze şi alte motive. Servaz se gândi că localitatea trebuia să fie plină de astfel de mobile,

grele, demodate, trecute prin mâinile aspre ale dulgherilor de altădată, atât de mândri de munca lor, atât de diferită de mobilierul kit de la oraşe. Ferestrele erau prevăzute cu perdele de creton prăfuite şi dădeau spre piaţă, drumul înfundat ce ducea la şcoală fiind perfect vizibil.

— E perfect. Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumiţi. În vremurile astea tulburi, toată lumea trebuie să-şi facă datoria cetăţenească. Trebuie să ne ajutăm şi să ne protejăm unii pe alţii. Dumneavoastră faceţi ce puteţi, dar, în zilele noastre, fiecare trebuie să se simtă responsabil pentru siguranţa tuturor. *Suntem în război...*

Servaz confirmă prudent. Kirsten, care nu înţelesese nimic, se încruntă uitându-se la el şi Martin ridică din umeri când edilul le întoarse dosul impresionant şi ieşi. Îşi lipi nasul de geam, desenând un cerc de abur pe sticlă. Se uită la ceas.

— Nu mai avem altceva de făcut decât să aşteptăm.

★ ★ ★

Pe la prânz, părinţii elevilor apărură unul câte unul în piaţă şi se îngrămădiră pe strada înfundată, spre şcoală. Norvegianca şi poliţistul din Toulouse auziră vocea ruginită a clopotului, încărcată de ecouri ale copilăriei şi se lipiră de fereastră. Părinţii reapărură câteva minute mai târziu, cu progeniturile vorbăreţe, de mână. În aparenţă, mica şcoală nu avea program de după-amiază şi puteau paria că nu dispunea nici de cantină.

Servaz înghiţi în sec, cu stomacul strâns de teamă. Gustav trebuia să apară şi el de mână cu cineva.

Dar fluxul de părinţi şi copii secă, fără ca Gustav să-şi arate măcar vârful nasului. Ceva nu era în regulă.

Se aplecă din nou, rezistând tentaţiei de a deschide fereastra. Se uită la ceas. 12:05. Piaţa se golise. Gustav, nicăieri. La naiba, asta însemna că locuia într-una dintre casele din fundătură? Dacă era aşa, cu ajutorul primarului, nu ar fi fost greu să pună la punct un filaj...

Tocmai se îndepărta de la fereastră, când un Volvo grimetalizat intră în piaţă puţin prea în viteză şi frână într-un

scrâşnet de pneuri. Kirsten şi Servaz se întoarseră simultan spre geam. La timp pentru a vedea un bărbat cam la 35-40 de ani, elegant în paltonul lui de iarnă şi cu cioc îngrijit, repezindu-se afară din maşină, începu să alerge spre fundătură, uitându-se la ceas.

Schimbară o privire. Servaz îşi simţi pulsul accelerându-se. Aşteptară în linişte. După vacarmul copiilor, liniştea din piaţă părea şi mai asurzitoare. Apoi se apropiară nişte paşi şi auziră două voci – una de adult, cealaltă de copil – purtate de ecou. Din nou, Servaz nu îndrăzni să deschidă fereastra pentru a auzi mai bine. Bărbatul cu cioc apăru din fundătură câteva secunde mai târziu.

Cu Gustav de mână.

★★★

— *Dammit!* exclamă norvegianca.

Bărbatul cu cioc trecu pe sub fereastra lor, conducându-l pe Gustav la maşină.

— Ai alergat prea mult, îl auzi Servaz prin geam. Ştii bine că nu te poţi epuiza, cu boala ta.

— Când vine tata? întrebă copilul care, brusc, părea palid şi obosit.

— Şşşt! Nu aici, zise bărbatul nervos, uitându-se în jur.

Văzut de aproape, părea puţin mai în vârstă decât o sugerau silueta şi felul în care se mişca: se apropia de 50 de ani sau chiar îi avea. Cadru superior la bancă sau în comerţ, şef de întreprindere în domeniul financiar, o muncă de consultant bine remunerată sau profesor la universitate: câştiga bani fără să-şi murdărească mâinile. Copilul, pe de altă parte, avea ochii încercănaţi şi un ten de ceară, gălbejit, în ciuda culorii pe care frigul i-o adusese în obraji – şi Servaz îşi aminti de cuvintele directoarei: „Era un copil firav, bolnăvicios, mai mic de statură decât media. Lipsea foarte des: gripă, răceală, gastro-enterocolită...” Se întoarse spre Kirsten şi amândoi se îndreptară aproape dintr-o singură mişcare spre uşă, coborâră în trombă cele două etaje cu scările acoperite de un covor uzat fixat cu tije de alamă şi traversară holul de la intrare cu podeaua ceruită şi alunecoasă. Deschiseră uşa

chiar în momentul în care Volvo-ul gri părăsea piaţa, lăsând să intre în interior câţiva fulgi de zăpadă.

Fugiră până la maşina lor.

Sperând să nu existe o a doua ieşire din sat.

Servaz reveni pe strada care-i dusese în piaţă puţin prea repede, apoi ridică piciorul de pe acceleraţie zărind Volvo-ul un pic mai departe. Constată că-i e cald. Cu mâna liberă îşi desfăcu fularul din jurul gâtului şi-l aruncă în spate şi-şi descheie fermoarul gecii matlasate. Mai încetini puţin ca să nu reducă şi mai mult distanţa între ei şi cealaltă maşină. Nu ştia dacă tipul de la volan era în gardă, dar presupuse că Elveţianul îi dăduse indicaţii în acest sens.

Cine era?

Un lucru era sigur: nu era Hirtmann. Chirurgia are limitele ei. Poţi ajusta pometi, arcade, modifica nas, implanta păr sau schimba culoarea ochilor, dar nu poţi, cel puţin aşa credea el, scurta pe cineva cu vreo 15 centimetri.

Servaz era copleşit de un sentiment de exaltare, dar şi de dezorientare, având impresia deranjantă că erau conduşi, împotriva voinţei lor, spre răscruci şi alegeri impuse de alţii, asemenea şoarecilor într-un labirint, în timp ce, undeva, cineva dispunea de o imagine mai amplă, globală asupra lucrurilor. Apoi, mai era şi ancheta asupra morţii lui Jensen. Cele două evenimente concomitente, moartea violatorului şi prezenţa Elveţianului în împrejurimi, nu încetau să-l tulbure. În plus, avea din ce în ce mai mult impresia că nu el urmărea pe cineva, ci că era el însuşi urmărit, observat, spionat – şi chiar *ghidat*... Direct într-o capcană?

★ ★ ★

Poliţistul de la IGPN se numea Rimbaud. Ca poetul. Doar că Roland Rimbaud nu citise niciodată ceva scris de tizul lui. Lecturile lui se reduceau la paginile ziarului *L'Equipe* (cu predilecţie pentru rubricile de fotbal şi rugby), care-i lăsau cerneală pe degete, şi la e-mailurile primite. Nu ştia că poetul cu acelaşi nume scrisese *Un anotimp în infern.* Altfel ar fi considerat fără îndoială că titlul ar fi fost potrivit cu ceea ce se pregătea să-i facă unuia dintre

colegii săi.

Aşezat în biroul judecătorului Desgranges, Rimbaud adulmeca mirosul sângelui. Cu cazul ăsta putea da lovitura. Comisarul divizionar – pe care unii colegi, la fel de pasionaţi de poezie ca şi el, îl porecliseră „Rambo” – era un lup flămând, un neobosit vânător de poliţişti corupţi. Cel puţin aşa-i plăcea lui să creadă. De când conducea secţia regională a poliţiei poliţiştilor, Rimbaud contribuise la căderea câtorva mahări de la Siguranţa publică şi de la STUP – Brigada de Stupefiante – şi la dezmembrarea unei BAC[7], ai cărei membri fuseseră cercetaţi pentru „furt în formă organizată, şantaj, cumpărare şi deţinere neautorizată de stupefiante”. Faptul că îşi bazase ancheta pe mărturia dubioasă a unui traficant şi că acuzaţiile se dovediseră ulterior gonflate, că recursese la metode care, în alte condiţii, ar fi fost considerate hărţuire, nu părea să-i deranjeze prea mult pe şefii lui. Nu poţi face omletă etc. Pentru Rimbaud, poliţia nu era una şi aceeaşi instituţie, ci o nebuloasă de bisericuţe, cluburi private, rivalităţi, egocentrişti ambulanţi – pe scurt, o junglă populată de animale mari, de maimuţe, şerpi şi paraziţi. Mai ştia şi că nu poţi pili dinţii câinilor de pază. Trebuie doar, ca din vreme în vreme, să-i faci să simtă lungimea lesei.

— Ce anume ştim? întrebă Desgranges. Concret.

Dacă unul dintre ei semăna a poet, acela era magistratul, cu părul lui prea lung, cravata din tricot negru răsucită şi sacoul în carouri ce părea să fi trecut pe la curăţătoria chimică de mai mult de 1ooo de ori.

— Că Jensen a fost doborât, după toate aparenţele, de o armă de poliţist, în timp ce încerca să violeze o tânără într-un refugiu montan de altitudine, că a fost o vreme bănuit – apoi exonerat – pentru violarea a trei alergătoare şi uciderea uneia dintre ele, că a fost la rândul lui electrocutat de un cablu de înaltă tensiune în cursul unei urmăriri care s-a terminat prost…

Se opri. Până aici mersese pe un teren solid: cel al faptelor. Acum se pregătea să se aventureze pe unul mai

[7] Brigada Anticriminalitate (Crimă Organizată) *(N. a.).*

alunecos, chiar mlăştinos.

— Că în cursul acelei urmăriri, a tras asupra comandantului Martin Servaz, de la PJ din Toulouse, care a primit un glonţ direct în inimă şi a petrecut mai multe zile în comă, că acelaşi comandant îl bănuia de crima asupra lui Monique Duquerroy, de 69 de ani, asasinată în casa ei din Montauban în iunie. Trebuie spus că acest ofiţer de poliţie, Servaz...

— Ştiu cine e Servaz, îl întrerupse Desgranges. Continuaţi...

— Hmmm... Că avocatul lui Jensen a vrut să atace poliţia: acesta afirmă că Servaz l-a... hmm... ameninţat pe clientul lui cu arma şi l-a obligat să urce pe acoperişul acelui vagon, chiar dacă ploua şi ştia foarte bine că Jensen risca să fie electrocutat...

— Şi el, nu? i-o întoarse Desgranges. Dacă nu mă înşel, şi el se găsea pe acelaşi acoperiş. Şi Jensen a tras în el, nu? Deci şi el era înarmat, ceea ce mi se pare...

Rimbaud văzu un rid triplu adăugându-se la numeroasele existente deja pe fruntea judecătorului.

— În realitate, avocatul zice că Servaz a încercat să-i omoare clientul prin electrocutare, contraatacă el.

Magistratul tuşi.

— Doar nu daţi credit unor astfel de afirmaţii, nu, domnule comisar? Ştiu prea bine că aveţi tendinţa să credeţi mai mult cuvintele unui traficant decât pe cele ale unui poliţist, dar oricum...

Rimbaud se întrebă dacă judecătorul chiar spusese ceea ce tocmai auzise. Păru scandalizat. Desgranges continua să-l observe fără să clipească. Poliţistul scoase atunci o foaie dintr-un dosar cartonat şi o împinse pe biroul judecătorului.

— Ce-i asta? vru să ştie cel din urmă.

— Jandarmeria a reuşit să facă un portret-robot al celui care l-a împuşcat pe Jensen. Graţie mărturiei lui Emmanuelle Vengud, tânăra care a fost cât pe ce să fie violată.

Desgranges îl gratifică cu un mormăit despre care

Rimbaud n-ar fi putut să spună ce însemna. Luă desenul. O faţă cu trăsături regulate, în umbra unei glugi. Nu se puteau distinge decât gura, nasul şi ochii. Prea puţin.

— Succes, comentă el dându-i înapoi desenul.

— Nu credeţi că seamănă cu el?

— Cum? Cu cine?

— Cu Servaz.

Desgranges oftă. Faţa i se înroşi.

— Aha, zise el încet. Ascultaţi, domnule comisar, am auzit eu de metodele dumneavoastră... Să ştiţi că nu sunt de acord cu ele. În ceea ce priveşte acea BAC pe care aţi dezmembrat-o, se pare că unii dintre colegii mei revin uşor-uşor asupra dosarului: mărturia pe care v-aţi fundamentat ancheta e pusă sub semnul întrebării, asta cel puţin. S-o spunem pe cea dreaptă: nu vreau să mă trezesc în aceeaşi situaţie... În plus, poliţişti de la alte servicii i-au scris directorului departamental de la Siguranţa publică, denunţând ceea ce ei numesc o hărţuire din partea dumneavoastră. Vă dau un sfat: de data asta, luaţi-o mai uşor.

Desgranges nu ridicase vocea. Dar ameninţarea exista, chiar dacă voalată.

— Totuşi, nu mă înţelegeţi greşit, să nu credeţi că voi acoperi anumite comportamente, dacă au existat, nici că voi împiedica aflarea adevărului. Continuaţi investigaţiile în limitele pe care vi le-am definit. Dacă-mi aduceţi ceva concret, real, tangibil, Servaz sau nu, se va face dreptate, vă garantez.

— Aş dori un mandat pentru o analiză balistică, continuă Rimbaud imperturbabil.

— O analiză balistică? Ştiţi câţi poliţişti şi jandarmi sunt în departamentul acesta? Vreţi să daţi la analiză toate armele?

— Doar pe cea a comandantului Servaz.

— Domnule comisar, v-am mai spus...

— Era în Saint-Martin-de-Comminges în noaptea aia! i-o tăie Rimbaud. În noaptea în care Jensen a fost împuşcat la câţiva kilometri depărtare de oraş. Scrie în raportul pe

care l-a făcut! Tocmai am aflat de el.

Poliţistul de la IGPN scoase un teanc de foi dintr-o mapă şi i-l întinse judecătorului.

— Scrie aici că Jensen l-a sunat în toiul nopţii! I-a spus lui Servaz că-l văzuse mai devreme în Saint-Martin. A mai făcut aluzie şi la acea faimoasă seară când a fost electrocutat pe vagon şi i-a reproşat că i-a distrus viaţa. Apoi, i-a cerut să se întâlnească şi, cum Servaz refuza, a făcut o aluzie la fiica lui.

— A cui?

— A lui Servaz.

Desgranges păru interesat dintr-odată.

— Ce fel de aluzie?

Rimbaud consultă copia lui după raport.

— Nu mare lucru. Servaz i-a zis că are altceva de făcut. Şi celălalt a afirmat: „Fiica ta, ştiu". În aparenţă, a fost de-ajuns pentru a-l enerva la culme pe Servaz, care s-a grăbit spre Saint-Martin în plină noapte. Dacă mai era nevoie, telefonul i-a fost interceptat de releul de la intrarea în oraş. Apoi... aici se îngroaşă gluma...

Poliţistul îi aruncă o privire judecătorului. Acesta se uita la el cu răceală. Nu părea deloc tulburat. Dar Rimbaud ştia că ceea ce urma îl va face să-şi mai piardă din siguranţă.

— Servaz afirmă că cineva stătea în grădinile din faţa Centrului balnear din Saint-Martin şi că, atunci când el a vrut să se apropie, persoana respectivă a fugit. A alergat după ea, dar aceasta a dispărut în pădurea din spate. Servaz n-a îndrăznit să se aventureze mai departe. Mă rog. S-a întors la maşină şi a găsit un bileţel pe parbriz.

— Care spunea ce?

— „Ţi-a fost frică?" Asta zice el.

— A păstrat biletul?

— Raportul nu precizează.

Magistratul îl privea cu acelaşi scepticism.

— Deci, ar fi avut contact cu Jensen în noaptea în care acesta a fost împuşcat, asta vreţi să spuneţi?

— Cu o armă de poliţist, insistă Rimbaud.

— Ori cu o armă furată de la un poliţist. V-aţi informat

dacă n-a reclamat careva pierderea armei?

— Suntem în lucru.

— Nu înţeleg. Jensen a fost omorât la 3 dimineaţa pe munte, iar Servaz afirmă că a fost în Saint-Martin pe la miezul nopţii. Iar în acel interval, ce credeţi dumneavoastră că s-a întâmplat?

— Poate a minţit. Detectarea telefonului ne va spune exact. Sau, mai există şi altă ipoteză: nu e prost, ştie că telefonul îl va trăda. Şi că cineva l-ar fi putut vedea în Saint-Martin. Aşa că se întoarce în Toulouse, îşi lasă telefonul şi se întoarce...

— Aţi verificat ce a făcut Jensen pe la miezul nopţii?

— Lucrăm şi la asta.

Era o minciună. Rimbaud ştia deja. Conform tuturor martorilor, Jensen nu putea fi în Saint-Martin la miezul nopţii: în acel moment, era în refugiu împreună cu ceilalţi excursionişti. Doar dacă nu a profitat de somnul lor pentru a ieşi. Dar mai exista o posibilitate: Servaz să nu-l fi văzut pe Jensen sau altă siluetă în oraş, să fi inventat totul. Şi să fi ştiut, într-un fel sau altul, unde era victima lui. Să fi făcut drumul dus-întors pentru ca releul de telefonie să-i înregistreze drumul în ambele sensuri. Ca după aceea să revină fără telefon... Puţin cam ciudat ca alibi, dar absolut posibil, pentru că trebuia să fii idiot, ca poliţist, să mergi cu telefonul la locul unei crime pe care vrei s-o comiţi.

Luă din nou portretul-robot. De acord, nu se vedea mare lucru, dar putea foarte bine să fie Servaz.

Sau nu...

Arma.

Arma va vorbi. Dacă nu cumva Servaz va anunţa că a pierdut-o. Se gândi şi la urmele din zăpadă.

— Nu ştiu, zise Desgranges încrucişându-şi mâinile sub bărbie şi apăsându-şi degetele mari pe buza de jos, am neplăcuta impresie că urmăriţi doar o singură pistă.

— Dar totul îl acuză! protestă Rimbaud ridicând ochii spre tavan. Era acolo în noaptea crimei! Şi are mobil!

— Nu-mi vorbiţi ca unui idiot! îl puse la punct judecătorul. Ce mobil? Să-şi facă singur dreptate? Să

omori pe cineva pentru că a adus vorba de fiica ta şi pentru că e un fost violator? Să te răzbuni pentru că te-a împuşcat? Îl cunosc pe Servaz; dumneavoastră, nu. Nu e stilul lui.

— Am vorbit deja cu unii dintre colegii lui: toţi spun că s-a schimbat de când cu coma.

— Mă rog, accept cererea. Dar nu vreau, în niciun caz, să ajungă carne de tun pentru presă. O scurgere de informaţii poate apărea oricând. Cereţi o analiză balistică pentru tot SRPJ-ul, ca să-i îmbrobodiţi.

Poliţistul dădu scurt din cap, cu un zâmbet larg pe buze.

— Vreau să şi vorbesc cu el, cu şefii lui şi cu membrii echipei de anchetă, mai zise el.

— Audieri în calitate de martori, tranşă judecătorul.

Apoi se ridică, sugerând că întâlnirea s-a terminat. Îşi dădură mâinile cu răceală.

— Domnule comisar, zise Desgranges când Rimbaud pusese deja mâna pe clanţă.

— Da?

— Îmi amintesc că dezmembrarea BAC sub conducerea dumneavoastră a ţinut prima pagină a ziarelor. De data asta, să nu văd nimic de felul ăsta, s-a-nţeles? Nimic în presă, auziţi? Cel puţin, pentru moment.

28. Cabana

Drumul urca şerpuit versantul scânteietor şi îngheţat al muntelui, trasând o urmă adâncă în tot acel alb imaculat. Lăsaseră pădurile în urmă, iar acum panta era lină, goală şi acoperită de zăpadă. Servaz se întinse. Dacă continuau în felul acela, pată de culoare în deşertul alb, urmau să fie reperaţi.

Pe drumul îngust nu mai era nimeni în afară de ei şi de Volvo. Îl văzură virând spre un sat cocoţat pe versantul muntelui, ce avea un singur hotel, un gater dezafectat la intrare, vreo 30 de case şi câteva magazine. Când Servaz ajunse în curba strânsă de la ieşirea din sat, din faţa hotelului, încetini brusc: la mai puţin de 300 de metri, după o curbă largă, maşina se oprise în faţa unei cabane alpine cu vedere spre întreaga vale. Drumul se termina acolo.

Parcă la picioarele terasei pustii a hotelului, cu obloanele trase şi peretele de susţinere din piatră ce împrumuta forma curbei. Îşi întoarseră privirea spre cele două siluete ce coborau din maşină, cu aburul respiraţiei uşor ca o pană în faţa gurilor. Cabana era mare, luxoasă, acoperită de lemn brut, prevăzută cu mai multe terase şi balcoane, aşa cum vedeai în Megève, în Gstaad sau Courchevel. Putea, fără îndoială, adăposti o groază de lume, dar garajul era deschis şi Servaz nu zări decât o singură maşină în interior.

Un cuplu? Oare Gustav chiar locuia acolo? Cu bărbatul acela? Şi cu mai cine?

Servaz îi văzu intrând. Deschise portiera.

— Nu vrei o cafea? întrebă el.

Imediat după aceea, el şi Kirsten se aşezară pe terasa hotelului, ca doi turişti în recunoaştere, el în faţa unui espresso dublu, ea a unei Cola Zero (aruncase cuburile de gheaţă ca şi cum s-ar fi găsit într-una dintre acele ţări unde apa nu e potabilă şi rişti să iei o grămadă de porcării). Era un frig de crăpau pietrele, dar soarele

strălucea pe zăpada scânteietoare şi-i încălzea puţin. Ascuns în spatele ochelarilor de soare, Servaz scruta casa, în căutarea celei mai neînsemnate mişcări.

Deodată, îi făcu semn lui Kirsten, care se întoarse. O femeie blondă, înaltă, apăruse pe unul dintre balcoane. Cu un pulover ecru şi pantaloni maro. Erau puţin cam departe pentru a-i ghici adevărata vârstă, dar Servaz ar fi zis că undeva la 40. Era slabă, chiar foarte slabă, şi înaltă, cu părul prins într-o coadă de cal.

Când apăru hotelierul, chiar dacă nu mai era nici un alt client pe terasă, Servaz îi făcu semn.

— Cabana aceea mare, ştiţi cumva dacă e de închiriat?

— Nu. Nu e. Aparţine unui profesor de la Universitatea din Toulouse.

— Şi stau doar două persoane în ditamai casa? întrebă Servaz mimând admiraţie şi invidie.

Omul zâmbi.

— Trei. Au un copil. Adoptat. Ştiu, unii îşi permit…

Servaz ezită să pună mai multe întrebări. Pentru moment, nu voia să atragă atenţia.

— Şi aici, aveţi camere?

— Desigur.

— *What?* întrebă Kirsten când hotelierul se îndepărtă.

El traduse.

★ ★ ★

O oră mai târziu, bărbatul cu cioc ieşi din cabană însoţit de Gustav, ca să-l ducă din nou la şcoală. Aparent, profesorul nu lucra în Toulouse în acea zi. Stăteau pe terasă de o oră. Era vremea să se mişte, dacă nu voiau să atragă atenţia.

— Luăm o cameră, mergem să ne plimbăm şi revenim pe seară, zise el în engleză.

— O cameră sau două? sublinie ea.

El o privi. În mod clar, nu avea intenţia să continue povestea din noaptea trecută. Era frumoasă la lumină, cu puloverul pe gât ce i se mula pe piept şi ochelarii de soare care-i acopereau faţa. Brusc, simţi cum i se strânge stomacul. Nu ştia exact ce anume se întâmplase între ei şi

cu atât mai puţin ce urma să se întâmple. Nu reuşea s-o citească. Fusese doar o reacţie la puseul de adrenalină şi la spaimă? Avusese pur şi simplu nevoie de cineva în pat în acel moment? Tocmai făcuse o aluzie foarte clară că voia să lase lucrurile aşa.

Hotărî să-i facă pe plac pentru moment.

★★★

— Toate armele de la SRPJ? repetă Stehlin nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Şi judecătorul Desgranges a autorizat aşa ceva?

— Da.

Directorul SRPJ îşi duse ceaşca de cafea la buze ca să-şi dea timp de gândire.

— Cine o să se ocupe de analiza balistică? întrebă el.

— E vreo problemă? răspunse Rimbaud.

— Nu. Doar mă întrebam. Cum o să faceţi? O să puneţi toate armele într-un camion blindat? Direcţia Bordeaux? Pe autostradă? Serios acum!

Rimbaud se foi în scaun, aplecându-se în direcţia impozantului birou din faţa lui.

— Nu vom dezarma toţi poliţiştii în acelaşi timp, iar armele nu vor părăsi sediile: analiza va fi făcută chiar aici, în laboratorul dumneavoastră – sub supravegherea noastră.

— De ce SRPJ? De ce nu Jandarmeria sau Siguranţa publică? Ce vă face să credeţi că vinovatul e aici? Nu cred că vreunul dintre oamenii mei ar putea fi amestecat în treaba asta, zise Stehlin, nu fără să se gândească o secundă la Servaz.

— La şah, nebunii sunt cei mai apropiaţi de rege, răspunse Rimbaud enigmatic.

★★★

Îşi petrecuseră după-amiaza plimbându-se prin L'Hospitalet şi Saint-Martin, discutând diferite ipoteze şi bând atâtea cafele, că pe Servaz începuse să-l ia cu ameţeală. Când începu să se lase seara, se întoarseră la hotel, pretextând că sunt obosiţi, şi se închiseră în cameră.

Aceasta avea două paturi, unul mare şi unul mai mic, ceea ce li se păru amândurora un semn. Servaz nu dorise să atragă atenţia cerând două camere. Se pregătise să doarmă în fotoliu, dacă ar fi existat aşa ceva, dar iată că problema se rezolvase.

Ideea era totuşi că nu prevăzuseră că se vor trezi în aceeaşi cameră de hotel după noaptea trecută şi constrânşi de evenimente să trăiască o situaţie şi mai jenantă. Ştia că şi Kirsten era la fel de stânjenită. Fiecare mişcare pe care o făcea în acel spaţiu restrâns părea la fel de controlată ca a unui astronaut la bordul Staţiei Spaţiale Internaţionale. În plus, nu exista decât o singură fereastră – ceea ce-i obliga să se tot atingă şi să se găsească atât de aproape, încât el putea să-i simtă căldura corpului şi parfumul din zona gâtului şi a încheieturilor.

În timp ce se plimbaseră, Servaz obţinuse confirmarea de la înmatriculări şi informaţii suplimentare despre cuplu. Roland şi Aurore Labarthe, 48 şi 42 de ani. Oficial, fără copii. După Espérandieu, el preda psihologia interculturală şi psihopatologia la Universitatea Jean-Jaurès din Toulouse, iar ea nu lucra în mod oficial. Mai trebuiau să se intereseze în legătură cu adopţia lui Gustav – reală sau fictivă. În ce condiţii avusese loc? Unde erau documentele? Ce ştiau primarul şi cei de la şcoală despre asta? Era posibil, în 2016, să ai în casă un copil care nu e al tău? Probabil. Cel puţin, pentru o vreme. Haosul planetar şi problemele complexe ale administraţiei aveau drept consecinţă abandonarea unor părţi semnificative ale societăţii în braţele arbitrarului şi ale lipsei de control.

Afară, noaptea se lăsa rapid peste muntele de gheaţă, întunericul se îngroşa prin prăpăstii, dar şi pe culmi, şi în mai multe camere ale impozantei cabane începuseră să se aprindă lumini. Totuşi, Labarthe şi Gustav nu se întorseseră încă. Din vreme în vreme, zăreau silueta înaltă şi subţire a stăpânei casei, care trecea dintr-o cameră într-alta, uneori cu un telefon lipit de ureche ori scriind mesaje. Servaz se gândi că ar trebui să-i ceară judecătorului un mandat de ascultare a aparatului. Apoi, brusc, văzură

Volvo-ul trecând pe sub fereastră, rulând prudent şi silenţios prin ogaşele albe ale drumului înzăpezit; nu-l auziseră venind. Stopurile din spate păreau doi ochi roşii şi incandescenţi ce se îndepărtau îndreptându-se spre cabană, iar blonda apăru pe trepte, toată numai zâmbet, în lumina farurilor. Îl întâmpină pe Gustav luându-l în braţe şi împingându-l înăuntru, apoi îşi sărută soţul. Servaz observă că limbajul lor corporal avea ceva fals şi forţat. Îşi luase binoclul din torpedoul maşinii şi i-l dădu lui Kirsten. În obiectiv, Aurore Labarthe se vedea mai clar. O femeie impunătoare. Frumoasă, dar de o frumuseţe mondenă, rece, nasul uşor prea lung, buzele subţiri, gât de lebădă, pielea foarte albă. Probabil că avea cam 1,70 înălţime, dacă nu mai mult. Siluetă atletică, dar uscăţivă. Îmbrăcase o rochie lungă ecru, care-i ajungea până la călcâie, asemenea unei vestale romane. Servaz observă că avea picioarele goale, chiar dacă ieşise pe scările de lemn, cu urme de zăpadă. Ceva din trăsăturile ei, din privire, din atitudine îl făceau să se simtă incomod. Îşi zise că, în loc de Aurora, ar fi putut să se numească Umbra sau Noaptea.

— *Look,* zise Kirsten de lângă el.

Îşi luase laptopul pe genunchi şi se uita pe internet de ceva vreme. Întoarse ecranul spre el. Servaz văzu un site de vânzare de cărţi online. Coperţile purtau toate numele lui Roland Labarthe. Parcurseră titlurile: *Sade, eliberarea prin detenţie, Fă ce vrei: Thelema de la Rabelais la Alistair Crowley, Elogiul răului şi al libertăţii, Grădina deliciilor, de la Sacher-Masoch la BDSM*[8]*.* Brusc, privirea i se opri la al cincilea titlu.

Julian Hirtmann sau complexul lui Prometeu.

Îl trecu un frison. Îşi aminti o frază: „Demonii sunt răi şi puternici”. Unde o citise? Conexiunea era acolo... În afară de faptul că titlurile erau sforăitoare, aşa cum te-ai fi aşteptat din partea unui universitar, acestea stabileau o legătură directă între cei doi bărbaţi. Elveţianul fusese obiect de studiu pentru Labarthe. Oare curiozitatea

[8] Practici sexuale implicând legarea, sado-masochismul, dominarea și supunerea. *(N. a.).*

intelectuală se transformase în fascinaţie? Sau chiar complicitate? În mod evident, avea dovada sub ochi. Servaz ştia că Hirtmann avea fani pe net, această invenţie uimitoare care schimbase faţa lumii – şi care permitea Statului Islamic să infecteze minţile vulnerabile cu ideile sale criminale, copiilor să hărţuiască alţi copii împingându-i la sinucidere, pedofililor să-şi trimită unul altuia fotografii cu copii goi, milioanelor de indivizi să-şi verse furia asupra altora, la adăpostul anonimatului...

Trebuia să facă rost de carte. *Complexul lui Prometeu...* Servaz îşi amintea vag de cursurile lui de filologie, de pe vremuri, pe când voia să devină scriitor şi studia literatura modernă. Complexul lui Prometeu apărea într-o lucrare a lui Gaston Bachelard, *Psihanaliza focului.* Se întâmplase demult, dar îşi amintea că, în opinia lui Bachelard, pentru a stăpâni focul, adică sexualitatea, cunoaşterea, micul Prometeu trebuia să depăşească interdicţia paternă de a-l atinge; complexul lui Prometeu desemna tendinţa pe care o au copiii de a rivaliza în inteligenţă şi cunoaştere cu părinţii lor, de a dori să ştie la fel de multe ca ei, sau mai multe. Ceva de genul ăsta... Labarthe descoperise oare ceva în trecutul Elveţianului? Ori Hirtmann îl contactase pe universitar după ce citise cartea pe care acesta i-o dedicase?

Se uită pe fereastră.

Se făcuse noapte de-a binelea. Doar zăpada albăstruie ieşea în evidentă din întuneric, ca un cearşaf aruncat peste mobilă într-o cameră întunecată. Ferestrele cabanei străluceau de lumină. Brusc, Servaz îl zări pe Gustav apropiindu-se de una dintre ele, lipindu-şi nasul de geam şi uitându-se afară. În obiectivul binoclului, văzu că băieţelul era în pijama. Părea pierdut într-un vis secret. Pentru un scurt moment, nu se putu abţine să nu fixeze feţişoara obosită şi tristă – şi simţi un mare gol în stomac. Îşi întoarse privirea. Oare exista infima posibilitate să-şi fi observat propriul fiu? Această perspectivă îl înspăimântă peste măsură. Şi dacă ar fi fost aşa? Nu-şi dorea un copil în felul ăsta. O astfel de responsabilitate. *Fiul lui...* Trăind în

preajma acelui intelectual obsedat de păcat şi a prinţesei aceleia de gheaţă. Nu, era absurd. Se întoarse spre Kirsten.

— Avem nevoie de ADN-ul lui.

Ea confirmă. Nu întrebă al cui: ştia bine la cine se gândea el.

— La şcoală, zise ea, au cu siguranţă obiecte care-i aparţin.

El scutură din cap.

— Prea riscant. Şi dacă îi spun lui Labarthe? Nu, nu putem să ne asumăm un astfel de risc.

— Şi atunci, cum facem?

— N-am idee. Dar va trebui s-o facem.

— Vrei să afli dacă eşti tatăl lui, nu?

El nu răspunse. Telefonul lui Kirsten îi sună în buzunar. Primele acorduri din *Sweet Child of Mine* de la Guns N'Roses. Norvegianca glisă peste butonul verde al Samsungului, spre dreapta.

— Kasper?

— Voiam să văd ce faci, zise poliţistul din Bergen. Noutăţi?

★ ★ ★

Era 18:12 când, la SRPJ din Toulouse, Samira Cheung îi întinse Sig Sauerul lui Rimbaud. În acea zi purta un tricou cu Misfits, o formaţie horror punk destrămată cu mult timp în urmă şi două noi piercinguri: două cerculeţe negre de oţel, unul în nara stângă şi celălalt în buza de jos.

— Am eu impresia sau duhneşte a şoarece mort pe-aici?

— Trebuie că vine din canalizare, comentă Espérandieu scoţându-şi pistolul din sertar.

— E plin de poeţi pe-aici! replică Rimbaud.

— Ah, normal că purtând un astfel de nume, poezia vă urmăreşte peste tot, domnule comisar.

— Cheung, nu exagera. E doar o verificare de rutină. N-am nimic cu tine. Eşti o poliţistă bună.

— Ce ştii dumneata despre meseria de poliţist? Măi să fie, ai grijă cu alea, comisare, adăugă ea, când îl văzu plecând cu armele. Nu-s jucării, te-ai putea răni.

— Servaz unde e? întrebă Rimbaud fără să reacţioneze.

— Nu ştiu. Tu ştii, Vincent?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Când îl vedeţi, spuneţi-i că am nevoie şi de arma lui.

Samira începu să râdă.

— Martin ar rata şi Steaua Morţii, chiar dacă s-ar afla în faţa lui. Rezultatele lui la tir sunt de râs. Ar fi capabil să-şi tragă singur un glonţ în picior.

Rimbaud regretă ulterior, dar ca de obicei, nu se putu abţine:

— Poate că exact asta a făcut, zise el înainte de a ieşi.

★ ★ ★

La 18:19, Servaz închise telefonul.

— Trebuie să merg la maşină, zise el. Vin imediat.

— Ce se întâmplă?

— Nimic. Am nevoie de o ţigară. Am un pachet în maşină.

Era nervos: Samira tocmai îl sunase, erau examinate toate armele. El nu avea niciun motiv să se streseze, a lui fusese întotdeauna la el.

Ieşind din hotel, fu lovit de vântul glaciar ce se iscase. Rafalele biciuiau steagurile – arborate pentru a afişa ambiţiile internaţionale ale localului, în ciuda vechimii instalaţiilor – şi-i intrau prin puloverul prea subţire. Ar fi trebuit să-şi ia geaca matlasată. O rafală puternică îl împinse înapoi spre intrare, dar continuă să meargă prin zăpadă în direcţia treptelor ce coborau până-n stradă, la capătul terasei. Ridică privirea şi-i văzu. Labarthe şi Gustav. Ieşiseră şi mergeau contra vântului, râzând. Veneau spre hotel, *adică spre el.*

La naiba!

Acum nu se mai putea întoarce. Nu voia ca Labarthe să-l vadă prea de aproape. Lucrul acesta putea compromite o viitoare supraveghere. Coborî precaut scările înzăpezite, deschise portiera de pe partea pasagerului, apoi torpedoul. Pachetul era acolo. Ridică capul şi-şi întinse gâtul ca să vadă pe deasupra subsolului de piatră. Labarthe şi Gustav se pregăteau să urce pe terasă pe un alt rând de trepte. El

se aplecă înăuntrul maşinii, prefăcându-se a căuta ceva. Când se ridică, cei doi dispăruseră deja în interior.

Rafalele îngheţate îl învăluiră cu totul şi-i produseră frisoane. Ridică capul. Inima îi tresăltă periculos văzând-o pe Aurore Labarthe pe balcon, uitându-se spre hotel. La naiba! Oare îi observase manevrele? La fel ca soţul ei, probabil că era în gardă. Nu mai putea rămâne acolo multă vreme... Va fi nevoit să treacă pe lângă ei, pentru că recepţia din apropierea barului era minusculă, iar liftul, cât o cutie de chibrituri, se găsea chiar lângă ea.

Aruncă o privire furişă spre silueta din depărtare. Oare-l observa? Ori supraveghea hotelul? Urcă scările, traversă terasa poticnit... Labarthe şi Gustav erau cu spatele la el; profesorul vorbea cu proprietarul hotelului, care-i întindea ceva.

— Mulţumesc, o să ne ajute mult, zicea el. Cât vă datorez?

Căută în portofel. Servaz înaintă pe hol. Gustav îi auzise probabil paşii scârţâind în zăpadă, pentru că se întoarse. Ochii mari, de culoare deschisă ai copilului, rămaseră fixaţi asupra lui. Servaz avu impresia că cineva îi goleşte tot corpul pe interior, înlocuindu-i organele cu aer. Capul începu să i se învârtă. Copilul îi privea în continuare.

— Eşti fiul meu, nu-i aşa?

Băieţelul nu răspunse.

— Eşti fiul meu, o ştiu.

Se scutură. Alungând fantasma. Trecu prin faţa lor. Labarthe întoarse capul spre el.

— Bună seara.

— Bună seara, răspunse el.

Proprietarul se uita la el, la fel şi Labarthe şi copilul. Apăsă pe butonul liftului, rezistând tentaţiei de a întoarce capul.

— Fiţi amabil, zise Labarthe în spatele lui.

Vorbea cu el ori cu proprietarul?

— Fiţi amabil.

De data asta, nu mai era niciun dubiu: vocea se auzea de peste umărul lui. Se întoarse. Labarthe se uita fix la el.

— *Ţi-a făcut plăcerea tortura, Servaz, dar durerea?*

— Da?

— Cred că aţi lăsat farurile maşinii aprinse, îi atrase atenţia universitarul.

— Oh!

Îi mulţumi şi se întoarse la maşină. Aurore Labarthe dispăruse de pe balcon. Urcă în cameră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kirsten.

— Nimic. M-am întâlnit cu Labarthe. Şi cu Gustav. Jos, în hol.

★★★

Zehetmayer stătea la una dintre cafenelele vieneze care păreau neschimbate de pe vremea când Stefan Zweig le imortalizase în *Lumea de ieri,* cu puţin timp înainte de a-şi lua zilele. Aceste cafenele constituiau, în opinia dirijorului, unul dintre puţinele vestigii ale Vienei de altădată, cea care iubea teatrul, literatura şi artele frumoase, cafenele ce zumzăiau de conversaţii mult mai elevate decât cele de azi.

Ce mai rămăsese în realitate? Unde erau evreii ce dăduseră renumele oraşului? Mahler, Schoenberg, Strauss, Hofmannsthal, Schnitzler, Beer-Hofmann, Reinhardt, Altenberg, Zweig – şi chiar şi Freud, acel fustangiu de doi bani?

Aşezat pe o banchetă în fundul vechii galerii de la Café Landtmann (pentru nimic în lume nu s-ar fi aşezat afară, în noua galerie de sticlă, în mijlocul turiştilor), dirijorul mânca un escalop, citind din *Krone* şi aruncând din când în când o privire printre perdelele grele în Piaţa Primăriei, care se acoperea de zăpadă văzând cu ochii. Mai devreme, îşi surprinsese reflexia într-un geam; arăta cum era: un bătrân cu pielea pătată, îngălbenită, cu privirea sclipind de răutate, dar cu indiscutabilă prestanţă în pardesiul lung şi negru cu guler de vidră. Primele note ale *Dansului maghiar nr. 1* de Brahms se auziră din buzunarul stâng al pardesiului. Toţi apelanţii importanţi aveau o sonerie specifică. Acea muzică corespundea unui interlocutor *extrem* de important.

— Alo? zise el simplu.
— Am găsit copilul, îl informă vocea de la capătul firului.
— Unde?
— Într-un cătun din Pirinei.
— Şi pe el?
— Nu încă. Dar, mai devreme sau mai târziu, va apărea.
— Cel ce merge prin zăpadă nu-şi poate ascunde urmele, zise Zehetmayer, citând un proverb chinezesc. Bună treabă.

Ca răspuns, auzi tonul la celălalt capăt al firului: şi politeţea era o noţiune ce aparţinea trecutului. Poate că era timpul să formeze un alt număr. Cel pe care-l obţinuse când preda muzică deţinuţilor. Îl ajuta să „evadeze” cu ajutorul lui Mahler. Oricum, şi el făcea acelaşi lucru: evada cu ajutorul muzicii din lumea modernă, care-i producea greaţă.

29. Necruţător

În noaptea aceea, în micul lor hotel de munte, Servaz visă că era în metroul parizian şi că-l zărea pe Gustav în mulţime. Cu inima bătând, se ridica şi se strecura dând din coate pe interval pentru a ajunge la el, în timp ce trenul intra într-o staţie botezată Saint-Martin. Nu-şi amintea de nicio staţie cu numele acela. Saint-Michel, Saint-Sulpice, Saint-Ambroise, Saint-Germain-des-Prés, Saint-Philippe-du-Roule, da... dar nu Saint-Martin. Asta apărea doar în visul lui. Pasagerii pe care-i înghiontea îi aruncau priviri ostile. După eforturi susţinute, tocmai ajungea la el, când trenul se opri; uşile se deschiseră şi mulţimea coborî. El se precipită pe peron. Gustav se îndrepta spre scările rulante. Continuă să îmbrâncească lumea, dar o masă mereu mai compactă îl încetinea, împingându-l tot mai departe de copil.

— GUSTAV! urlă el.

Băiatul se întoarse. Îl privi. Avu impresia că inima o să-i explodeze de bucurie. Dar iată că în ochii micuţului se citea teamă şi acesta începu, la rândul lui, să dea la o parte oamenii din drum... ca să fugă! Un băieţel de cinci ani. Singur la metrou. Servaz urca acum câte două trepte, împingând trupurile ce i se puneau în cale, cu energia disperării. Ajunse la întretăierea de holuri din vârf. Se opri. Nu mai era nimeni. Locul se golise dintr-o mişcare.

Era singur.

Se uită pe interminabilele holuri din jur, dar nu văzu nici ţipenie la orizont. Liniştea însăşi părea să aibă o frecvenţă specială. Făcu stânga-mprejur. Scara pe care urcase era şi ea goală – treptele defilau inutil –, ca şi peronul de jos. Îl strigă pe Gustav, dar îi răspunse doar ecoul. Îl pierduse. Singur. I se păru dintr-odată că holurile se întindeau la nesfârşit, fără speranţă. Că era prizonier acolo, în subteran, pentru vecie. Dădu să ţipe, dar, în loc de asta, se trezi. Kirsten dormea. Îi ascultă respiraţia.

Nu trăseseră draperiile, şi o uşoară fosforescenţă

desena un dreptunghi de lumină la nivelul ferestrei, în umbra albăstruie, ireală, a camerei. Dădu deoparte cearşaful şi pătura şi se apropie de fereastra în cruce. Îşi lipi faţa de geam. În depărtare, toate luminile cabanei erau stinse, iar clădirea zăcea în întuneric. Silueta ei neagră se decupa în noaptea luminoasă, având ceva ostil şi neliniştitor. În jur, peisajul nins îl duse cu gândul la şanţul cu apă al unui castel medieval, protejându-şi locatarii de invadatori.

Apoi, aburul de pe geam îi tulbură vederea şi el se întoarse în pat.

★ ★ ★

— Eu rămân aici, declară Kirsten a doua zi la micul dejun. Vreau să văd dacă e posibil să schiez, supraveghind în acelaşi timp cabana. Ca să nu stau închisă în hotel toată ziua.

— Foarte bine.

El intenţiona să se întoarcă în Toulouse, să lase arma şi apoi să meargă la mediatecă sau într-o librărie ca să-şi procure lucrarea lui Labarthe. Urma să se întoarcă până la lăsarea serii. Era sâmbătă, dar voia s-o sune şi pe Roxane Varin, ca luni la prima oră aceasta să facă cercetări în legătură cu adopţia lui Gustav. Luă telefonul şi-l apelă pe Espérandieu acasă. Acesta tocmai se pregătea să asculte *We are on Fire* de la Airplane Man, când îi sună telefonul.

— Roland şi Aurore Labarthe, trece-i prin TAJ[9], prin FIJAIS – Fişierul autorilor de infracţiuni sexuale sau cu violenţă – şi eventual caziere…”

Lucrările lui Labarthe dovedeau interesul acestuia pentru practici sexuale care se puteau transforma în infracţiuni.

— Salut! Cine-s gogomanii? Nu ştii că e sâmbătă?

— Un profesor universitar şi nevasta lui. Luni la prima oră, mai zise el. Sărut-o pe Charlène…

— Profesor universitar? Glumeşti? Şi ce-au făcut?

— Asta vreau să aflu.

[9] Fișierul cu antecedente judiciare, care a înlocuit vechile STIC și JUDEX *(N. a.).*

— Au vreo legătură cu băiatul?

— L-am găsit. Respectivii se ocupă de el.

Tăcere.

— Şi-mi spui asta, pur şi simplu?

— De-abia ieri am aflat.

Ghici furia adjunctului său.

— Martin, de când cu norvegianca, am putea spune că ţi-ai uitat prietenii. O să sfârşesc prin a fi gelos... Ai grijă, te aşteaptă cineva... Am impresia că te-a luat în colimator. Şi vrea şi arma ta.

— Ştiu. Am întâlnire cu el.

Nu voia să spună mai multe. Nu acum. Închise, puse contactul şi demară uşor pe drumul îngheţat. Îi trebuiră două ore ca să ajungă în Toulouse şi la sediul Poliţiei. În acea sâmbătă dimineaţa, clădirea era pe trei sferturi goală, dar Rimbaud ţinuse să-l interogheze fără întârziere. Pentru că n-o putuse face pe teritoriul lui, comisarul îl aştepta într-un birou mic şi ferit, rechiziţionat pentru acea ocazie. Lui Servaz i se păru că are faţă de fost boxer, cu nasul turtit şi mandibula de buldog. Un boxer care primise mai mulţi pumni decât dăduse. Dar ştia că era rândul lui să-i servească un *punching-ball.*

— Mobilul dumneavoastră, vă rog, domnule comandant, începu Rimbaud.

— Cum?

— Mobilul, puneţi-l pe silenţios.

Servaz îi întinse aparatul.

— Faceţi-o dumneavoastră. Eu nu ştiu.

Rimbaud se holbă la el, părând că se întreabă dacă îşi bate joc de el. Se execută în silă şi-i dădu telefonul înapoi.

— Intenţionez să vorbim despre asasinarea lui Florian Jensen, anunţă apoi. După cum ştiţi, e vorba despre un caz de cea mai mare importanţă, pentru că a fost omorât cu o armă de serviciu, deci o afacere extrem de delicată.

— În ce calitate? De suspect?

Rimbaud nu răspunse. Servaz se întrebă ce atitudine urma să adopte. Confruntarea sau colaborarea? Erau aşezaţi faţă în faţă, de o parte şi de cealaltă a biroului:

confruntare.

— Mi-ar plăcea să-mi vorbiţi despre ceea ce s-a întâmplat pe acel vagon, şi mai ales despre noaptea în care v-aţi dus în Saint-Martin.

— Aveţi totul în raport.

— L-am citit. Mi s-a spus că aţi fost mai multe zile în comă, cum vă simţiţi?

Întrebare deschisă, gândi Servaz. Conform manualului, „întrebările deschise incită locutorul să vorbească şi să dea cât mai multe informaţii posibile”. Apoi, se poate trece progresiv la întrebări închise: tehnica pâlniei. Problema e că infractorii cunosc aceste tehnici la fel de bine ca poliţiştii. Problema poliţiştilor de la IGPN e că interoghează alţi poliţişti; aşa că sunt obligaţi să fie mai răi, mai inteligenţi, mai şireţi.

Dar asta era fix problema lui Rimbaud.

— Cum mă simt? Chiar vreţi să ştiţi?

— Da.

— Lăsaţi-o baltă, Rimbaud, dacă voi avea nevoie de psiholog, o să-mi găsesc singur unul.

— Hmmm. Aveţi nevoie de unul, comandante?

— Aha, asta-i tehnica? Repetaţi ce spun eu?

— Dar tehnica dumneavoastră care e?

— Pentru Dumnezeu! Ne jucăm aşa toată ziua?

— Eu nu mă joc.

— Lăsaţi-o baltă...

— OK, bun, ce făceaţi pe acel acoperiş? De ce v-aţi urcat acolo în plină furtună? Vă puteaţi prăji ca la rotisor.

— Urmăream un suspect care fugise după ce ne ameninţase cu arma.

— Dar ameninţarea trecuse deja cu mult timp înainte de acel moment, nu?

— Ce vreţi să spuneţi? Că trebuia să-l las să fugă?

— Pistolul, îl aveaţi în mână când aţi urcat pe vagon? îndreptat spre Jensen?

— Cum? Ce? Nu eram înarmat! Pistolul îl lăsasem...

Hmmm... în torpedou.

— Vreţi să spuneţi că urmăreaţi un suspect înarmat şi

stoned[10], care vă amenințase deja cu arma, fără să fiți la rândul dumneavoastră înarmat?

Întrebare închisă, dar puțin prea lungă și retorică, estimă Servaz.

— Putem s-o spunem și așa, da, zise el.

— Putem s-o spunem și așa?

— O să începeți să repetați tot ce spun eu?

— În regulă. Deci, Jensen trage în dumneavoastră și în aceeași secundă primește acea descărcare electrică, ce-l transformă în brad de Crăciun.

— Vă plac metaforele, Rimbaud. Trebuie că are legătură cu numele.

— Terminați cu prostiile, Servaz. Oricum, ce ghinion: putea să se prăjească cu o secundă înainte, chestie care v-ar fi scutit de toate acele zile și nopți de comă.

— Sau mi-ar fi prăjit creierul.

— Credeți că v-ați schimbat după comă?

Servaz înghiți în sec. Poate că Rimbaud era mai subtil decât voia să pară.

— Toată lumea se schimbă, comisare, cu sau fără comă.

— Ați avut viziuni? Ați văzut chestii, părinții morți, lucruri de genul ăsta?

Nemernicul, gândi el.

— Nu.

— Totul e ca înainte?

— Și dumneavoastră, Rimbaud?

Acesta se mulțumi să dea din cap fără să reacționeze. Era obișnuit cu „clienții” rafinați, nu avea să se lase zăpăcit așa ușor. *Nici eu,* gândi Servaz.

— Când Jensen v-a sunat seara trecută, târziu, vă amintiți primul lucru pe care vi l-a spus?

Servaz se gândi.

— *Cum stai cu inima?*

— OK. Și apoi?

— A vorbit despre noaptea aceea... pe vagon... *a naibii noapte,* sau ceva de genul ăsta...

— OK. Continuați!

[10] Drogat (în original, în lb. engleză) (N. t.).

— A zis că din cauza mea a ajuns să semene cu nu ştiu cine, un nume care nu mi-a spus nimic... A mai zis că de-acum faţa îi va trăda ocupaţia...

— OK.

— A zis că m-a văzut în seara aceea în Saint-Martin.

— Ah, da? Ce-aţi făcut acolo?

— Lucram la un caz. La Primărie. Un copil dispărut...

— Un copil dispărut e de resortul Brigăzii de Combatere a Criminalităţii, nu?

— Nu contează. N-avea nimic de-a face cu Jensen.

— Să zicem. Bun. Cum aţi reacţionat?

— L-am întrebat ce vrea.

— Şi ce v-a răspuns?

— Să discute cu mine.

Rimbaud îl privi ciudat.

— L-am întrebat despre ce, adăugă Servaz, fără să mai aştepte, chiar dacă ştia că n-ar trebui să-i uşureze munca celui de vizavi.

— Şi ce-a spus?

— Că ştiu deja.

— Şi era adevărat?

— Nu.

— OK. Ce i-aţi mai spus în acel moment?

— Că aveam altă treabă.

— Şi atunci a amintit de fiica dumneavoastră, mută Rimbaud pionul.

Aici dorise să ajungă de la bun început.

— Da.

— În ce termeni?

— A zis doar: „Fiica ta, o cunosc”.

— Şi în acel moment aţi decis să mergeţi acolo?

— Nu.

— Dar cum aţi reacţionat când a pomenit de fiica dumneavoastră?

— I-am cerut să repete.

— Eraţi furios?

— Da.

— A mai zis ceva după aceea?

— Că mă va aştepta în faţa Centrului balnear din Saint-Martin.

— Şi v-a vorbit din nou de fiica dumneavoastră?

— Da.

— OK. Ce-a zis?

— „Noapte bună, fiicei tale.”

— Hmmm. Ceea ce v-a enervat şi mai tare.

— Da.

Ochii lui Rimbaud erau reduşi la două fante. Servaz rămânea impasibil, dar se simţea insultat de insinuările celuilalt. Chiar şi simpla existenţă a lui Rimbaud i se părea o ofensă personală.

— Ne-am interesat la ce ore a fost detectat telefonul dumneavoastră între Toulouse şi Saint-Martin. Un mic calcul ne-a permis să stabilim că aţi rulat cu mult peste limita legală de viteză în noaptea aceea. Ce-aţi avut în minte, gonind în felul acela spre Saint-Martin?

— Nimic.

— Nimic?

— Nimic deosebit. Voiam doar să-l văd şi să-i spun să nu se apropie de fiica mea.

— Deci aveaţi intenţia să-l *ameninţaţi?*

Servaz ştia prea bine unde voia să-l aducă Rimbaud, la fel cum peştii ştiu unde-i duce nada – dar, în acel moment, e deja prea târziu pentru ei.

— N-aş folosi chiar acel cuvânt.

— Şi ce cuvânt aţi folosi?

— Să-l previn. Voiam să-l previn.

— În legătură cu ce?

— Că în cazul în care s-ar fi apropiat de fiica mea, ar fi avut necazuri.

Rimbaud păru să savureze expresia, schiţă un zâmbet şi notă ceva în carneţel, apoi scrise la computer.

— Ce fel de necazuri?

— La ce bun să speculăm, din moment ce oricum nu l-am văzut?

— La ce fel de necazuri vă gândeaţi, domnule comandant?

— Nu vă mai obosiţi, Rimbaud. Vorbeam despre necazuri legale.

Comisarul dădu din cap fără convingere.

— Vorbiţi-mi despre Saint-Martin, ce s-a întâmplat acolo?

— Am mai povestit deja.

— Cum era vremea în noaptea aia? Ningea?

— Nu.

— Cerul era senin? Era lună?

— Da.

— Deci se vedea ca-n plină zi?

— Nu, nu, nicidecum. Dar noaptea era destul de senină.

— OK. Spuneţi-mi: dacă noaptea era aşa senină, cum se face că nu l-aţi recunoscut pe Jensen, cu gura lui prăjită à la Freddy Krueger?

— Ăsta era numele.

— Cum?

— Când a zis că, din cauza mea, semăna cu cineva, a pronunţat chiar numele ăsta.

Rimbaud dădu din cap agasat, iar Servaz îşi reţinu un zâmbet.

— Bun, bun. Asta nu v-a împiedicat ca, în ciuda mutrei şi a lunii, să nu-l recunoaşteţi.

— Stătea sub copacii din grădină, la mai mult de 30 de metri de mine. Dacă era el.

— Vă îndoiţi?

— Cum ar fi putut fi acolo şi în acel refugiu, în acelaşi timp?

— Chiar aşa, cum? Deci, credeţi că n-a fost el?

— Pare evident, nu?

— Şi aveţi idee cine ar fi putut fi?

— Nu, minţi el.

— Trebuie să recunoaşteţi că e oricum o poveste destul de ciudată, Servaz.

El tăcu.

— Şi vocea de la telefon, atunci, a cui era?

Servaz ezită.

— Pe moment, am zis că e a lui Jensen. Dar, gândindu-

mă mai bine, putea fi foarte bine a altcuiva. Oricum, tot ce mi-a spus a apărut într-un moment sau altul în ziare.

— Hmmm. Cine ar fi avut interesul să facă aşa ceva, asta mi-e greu să înţeleg.

Servaz simţea furia iradiind în interior. Ar fi vrut să explodeze, dar ştia că, în cazul în care ar face-o, Rimbaud va folosi totul împotriva lui, demonstrând că are un temperament coleric şi că se pierdea uşor cu firea. Tipul de la Afaceri Interne se învârtea în jurul lui ca un toreador ce aşteaptă cel mai bun moment pentru a doborî taurul.

— Unde eraţi în noaptea aceea la ora 3?

— În pat.

— În Toulouse?

— Da.

— Fiica dumneavoastră v-a auzit venind acasă?

Până la urmă, Rimbaud ştia mai mult decât spunea.

— Da.

— Cât purtaţi la pantof, Servaz?

— Cum?

— Mărimea...

— 42. De ce?

— Hmm. Foarte bine. Pentru moment, nu mai am întrebări. Arma o s-o recuperaţi de aici peste câteva zile. Vă ţinem la curent.

Se ridică.

— Servaz...

Rimbaud vorbise atât de încet, încât de-abia îl auzi. Se întoarse.

— Nu vă cred nici cât negru sub unghie. Şi-o să dovedesc că aţi minţit.

El îl privi pe tipul de la IGPN, voi să spună ceva, se răzgândi, ridică din umeri şi ieşi.

30. Păsări

— Dragii de Labarthe, sunt nişte păsări ciudate.

Stătea pe terasa de la Café des Thermes, pe bulevardul Lazare-Carnot, împreună cu Lhoumeau, poliţistul de la Brigada Moravuri. După acea judecată lapidară, acesta duse berea la gură. Obligat să iasă după apus pentru a „adulmeca" trotuarul ori a supraveghea barurile de noapte din sectorul Matabiau-Bayard-Embouchure, avea o faţă cenuşie şi nişte pungi *king size* sub ochi. Obrajii supţi şi nasul osos – pe care Servaz distingea o întreagă reţea de vinişoare apărute, fără îndoială, graţie înclinaţiei sale spre băuturile tari – îi dădeau de altfel aerul unei păsări de noapte. Privirea febrilă era mereu la pândă.

— I-am arestat de mai multe ori pentru că agăţau târfe.

— Amândoi?

— Da. Ea le alegea.

Servaz ştia că existau în jur de 130 de fete ce se prostituau în Toulouse, majoritatea venite din Bulgaria, România, Albania şi Nigeria. Aproape toate aparţineau unor reţele de traficanţi. Şi mergeau din oraş în oraş, eventual din ţară în ţară. „Europa curului", cum zicea Lhoumeau. Trase din ţigară ca să se încălzească.

— A mai fost şi o plângere depusă de o fată: a fost dusă împotriva voinţei sale la o petrecere sado-maso şi torturată. Dar ulterior şi-a retras plângerea. După asta, cuplul s-a dat la fund.

— Ştiu, zise Servaz sumbru.

— De ce te interesezi de ei?

— Apar într-un caz...

Poliţistul cu cap de pasăre ridică din umerii ososi.

— OK. Nu poţi spune mai multe, înţeleg. Dar să ştii că cei doi Labarthe sunt nişte perverşi cu P mare... Odată şi-odată, tot o s-o dea în bară la una dintre nenorocitele alea de petreceri. Mereu mi-am spus că, într-o bună zi, vor fi de resortul celor de la Omoruri.

— Cum adică?

Servaz pusese cartea lui Labarthe între ei, pe masă. Deasupra oraşului, cerul era cenuşiu. În lumina de decembrie, faţa de pasăre a lui Lhoumeau părea aproape o mască.

— Petrecerile pe care le organizau erau violente. Uneori la extrem. Cei doi aveau o mulţime de relaţii din mediul traficului cu sex din Toulouse. Şi, asemenea bogaţilor lor invitaţi, avizi de experienţe şi de senzaţii noi.

„Senzaţii noi.” Spus în felul ăsta, părea aproape recomandabil. Servaz se gândi la petrecerile asemănătoare pe care Hirtmann obişnuia să le dea în vila de lângă lacul Léman, pe vremea când era procuror în Geneva, încă o potrivire.

— De unde ştii toate astea?

Pasărea de noapte ridică din nou din umeri, dar evitându-i privirea.

— Ştiu şi gata. E treaba mea să ştiu lucruri de felul ăsta.

— Violente în ce sens?

— Chestiile obişnuite. Dar uneori o luau razna, mergeau prea departe. Fetele au vrut să depună plângere, dar au fost convinse să se răzgândească.

— De cine?

— De mălai, în primul rând. Invitaţii lui Labarthe aveau să-şi pună şi-n cap. Plăteau chiar şi dreptul de a participa. Şi-apoi, mai erau şi tipi importanţi printre ei, magistraţi, politicieni – chiar şi poliţai...

Din nou, aceleaşi poveşti, se gândi Servaz. Oraşul ăsta iubea bârfele. Îşi miji ochii ca să-l vadă mai bine pe Lhoumeau.

— N-ai putea fi un pic mai explicit?

— Nu.

Servaz începu să se simtă exasperat de atitudinea lui Lhoumeau. Bănuia că voia să-l impresioneze şi că nu ştia atât de multe pe cât pretindea. Se uită la un cuplu de tineri care se sărutau la cinci metri de terasă, el aşezat pe o maşină, ea aplecată peste el.

Apoi se concentră din nou asupra lui Lhoumeau şi înţelese; participase şi el. Nu ar fi fost nici primul, nici

ultimul poliţist ce frecventa tripourile clandestine, casele de jocuri sau petrecerile deocheate.

— Cea mai rea era femeia, zise Lhoumeau dintr-odată.

— Explică-mi!

— Dominatoare, ştii genul. Dar nu numai. În momentul în care repera vreo vulnerabilitate la o fată, ataca. Şi excita bărbaţii prezenţi, ca un cowboy cu bastonul electric. Prin cuvinte, gesturi, îi stârnea. Îi incita s-o ia razna, fără limite. Uneori erau mai mult de 10 tipi în jurul fetei. O adevărată grădină zoologică... Şi cu cât era ea mai terorizată, cu atât o excita mai tare pe gazdă. Te speria de moarte, crede-mă...

— Ai fost acolo?

Lhoumeau îşi drese vocea. Părea pe punctul de a vomita.

— O dată, da. Una singură... Nu mă-ntreba ce căutam acolo.

Îl văzu înghiţind în sec şi aruncându-i o privire ciudată.

— Tipa aia, crede-mă. Ţine-te departe de ea.

— Şi el?

— Un şoarece de bibliotecă. Se ia prea în serios. Arogant, autosuficient, dar servil cu invitaţii cei mai influenţi. Genul care cere pumni. Se crede cel mai bun, dar în realitate e un slugoi. Ea e cea care comandă.

Fermecător cuplu, gândi Servaz, stingând ţigara. Pe bulevard, tinerii se despărţiseră. Brusc, fata îi dădu o palmă băiatului şi se îndepărtă.

Se gândi la Margot. Fata de adineauri avea cu câţiva ani mai puţin, dar îi semăna. Şi avea, în mod vizibil, acelaşi temperament. Mai devreme, hotărâse să treacă pe la ea. În prezent, se întreba cum va reacţiona când o va anunţa că nu putea rămâne. Urât, fără îndoială. Nu era genul care să netezească asperităţile. Brusc, nu se mai simţea în stare să facă faţă unei noi crize.

★ ★ ★

Ajunse înapoi la sfârşitul zilei, când soarele dispăruse deja după înălţimi. Cerul era roşu deasupra munţilor şi zăpada prinsese şi ea o nuanţă trandafirie, în timp ce undele râului pe lângă care mergea semănau cu o foaie de

cupru. Apoi părăsi valea pentru a se îndrepta spre înălţimi, iar fulgii de zăpadă îi veniră în întâmpinare, pufoşi şi învârtejiţi. Era clar că plugul de zăpadă nu trecuse pe acolo, aşa că fu nevoit să conducă cu cea mai mare prudenţă până la hotel. O dată sau de două ori trase o spaimă, mergând cu roţile din spate pe marginea unei pante destul de abrupte, iar când parcă, îi tremurau puţin picioarele.

Ca în fiecare seară, totul se ascundea în umbră şi devenea vaporos, iar valea de dedesubt se cufunda încet în negură. Luminiţele satului se aprindeau străpungând ceaţa care semăna cu o pânză albastră căreia cineva îi dăduse foc; pădurea de deasupra hotelului se întuneca şi ea. Pentru Crăciunul ce se apropia, proprietarul agăţase sub streaşină o ghirlandă în roşu şi galben. Clinchetul ei părea singurul lucru viu în întunericul ce se adâncea.

O găsi pe Kirsten vorbind cu proprietarul, la bar. Prinsese ceva culoare în obraji, iar părul i se deschisese la culoare din cauza soarelui. Stătea jos, cu o ciocolată caldă în faţă. Frumoasă, gândi el. Şi urmau să petreacă o altă noapte în aceeaşi cameră.

— Deci? zise el.

— Linişte. Tipa l-a dus pe Gustav la şcoală azi-dimineaţă şi l-a luat înapoi la prânz. După-amiază, a venit o femeie să facă curăţenie. Gustav a făcut un om de zăpadă şi s-a dat cu sania. Pe el nu l-am mai văzut de dimineaţă. Probabil e în Toulouse...

Ezită.

— În realitate, e prea normal.

— Cum adică?

— Mă întreb dacă nu cumva ne-au descoperit.

— Aşa de repede?

— Sunt cu ochii în patru. Şi Labarthe e posibil să fi vorbit cu proprietarul ieri.

El ridică din umeri.

— Un cuplu de turişti în hotel nu e atât de neobişnuit. Îţi faci prea multe probleme. Dacă se comportă normal, e doar o dovadă de normalitate, trase el concluzia zâmbind.

31. Lasă la o parte orice urmă de mândrie, tu cel ce intri aici

Lăsă din mână cartea lui Labarthe. Dezamăgit. O ficţiune pornind de la fapte reale, un fals jurnal, o chestie tâmpită şi lipsită de interes.

Tot ce se povestea acolo era deja cunoscut. Labarthe adăugase totuşi câteva reflecţii personale, punându-se în pielea ucigaşului. În final, o treabă sforăitoare şi pretenţioasă, ce se voia literatură.

Îşi aminti ce-i spunea tatăl lui mereu, când îşi scria primele texte: „Renunţă la cuvintele savante şi sofisticate acolo unde cele mai simple sunt suficiente". Descoperise mai târziu că fraza nu-i aparţinea, era a lui Truman Capote. Ceea ce avea sub ochi era flecăreală, îngâmfare, impostură.

Oare Hirtmann s-ar fi putut lăsa sedus de o astfel de lectură? Orgoliul provoacă orbire. Portretul pe care i-l făcea Labarthe în acel fals jurnal era aproape hagiografic; puteai lesne observa fascinaţia pe care actele Elveţianului o exercitau asupra profesorului. Poate visa să facă acelaşi lucru, dar fără să îndrăznească să treacă la acţiune? Cu siguranţă că nu morala îl oprea pe Labarthe, ci poate frica de închisoare, toată lumea ştia ce păţeau inşii ca el la pârnaie, iar profesorul nu părea un tip prea curajos. Atunci, de ce acceptase să-l găzduiască pe Gustav? De ce să-şi asume un astfel de risc? Oare Elveţianul le forţase mâna într-un fel sau altul?

Servaz descoperise deja două conexiuni: petrecerile sado-maso şi cartea. Mai erau şi altele? Kirsten dormea. Îi contemplă un moment profilul. Spre deosebire de majoritatea adulţilor, ea avea în somn aerul unui copil, ca şi cum, în fiecare noapte, fiecare dintre noi am reveni la origini.

Îşi puse ochelarii şi se aşternu pe treabă. Dintr-odată, încremeni. În depărtare, Aurore Labarthe se apropiase de una dintre ferestrele de la primul etaj, singura luminată

încă. Se îmbrăcase în piele neagră foarte mulată – ai fi zis că-i o motociclistă – şi se uita în direcţia hotelului. Armura avea fermoar ce cobora până între picioare. Servaz văzu degetele femeii ridicându-se până la piept şi desfăcând încet fermoarul. Simţi cum i se usucă gâtul. Se retrase ca să nu fie văzut.

Când fermoarul fu coborât până la ombilic, Aurore Labarthe făcu să alunece pielea fină peste clavicula dreaptă, descoperind curbura unui umăr gol. Apoi, se întoarse. El distingea triunghiul omoplaţilor sub piele şi desenul vertebrelor pe ceafa dezgolită de coc. Pielea suplă continuă să cadă, eliberând al doilea umăr şi partea de sus a braţului. Părea un fluture ieşind din crisalidă. Când întreaga parte de sus a corpului fu eliberată din matricea de piele, Servaz înghiţi în sec.

Era goală până la talie. Totuşi, pielea îşi continua căderea sub efectul gravităţii şi Servaz văzu apărând la fereastră, chiar la înălţimea pervazului, cele două globuri gemene perfecte. Un fluid cald îi coborî în vintre. Încercă să-şi umezească limba şi cerul gurii, dar nu mai avea salivă. Atunci, ea se întoarse încă o dată. Era goală puşcă. Îşi strecură o mână între picioare, uitându-se fix spre hotel.

Un ritual, îşi zise el. *Cineva se uită.*

Proprietarul?

Exhibiţionismul era în mod clar unul dintre micile jocuri pe care Aurore Labarthe le practica în timpul liber. Oare soţul ei ştia? Probabil. Ăia doi erau pe aceeaşi lungime de undă.

Făcu zoom pe sexul femeii, acolo unde unghiile lungi şi sidefate alunecau între buzele secrete. Apoi, urcă. Avea capul dat pe spate şi, în ciuda ceţii lejere, el avu un şoc, lovit de duritatea şi de focul sălbatic ce ardea îndărătul pleoapelor întredeschise. Era faţa unei păsări de pradă, a unei vrăjitoare şi el nu putu să nu se gândească la Lhoumeau. Excitaţia îl părăsi pe loc. Toţi oamenii sunt atraşi de latura întunecată a umanităţii. Îl luă cu o uşoară ameţeală şi-şi dori brusc să fie departe de-acolo. Până

unde erau capabili să meargă?

Văzuse destul. Se îndepărtă.

Se uită la Kirsten, care dormea acelaşi somn inocent. Ca un refugiu în faţa coşmarurilor diurne. Îi fu ciudat de recunoscător.

★ ★ ★

Se ascunsese într-un colţ al pieţei Victor Hugo, într-un ungher întunecat unde umbra i se pierdea printre altele; stătea în picioare, în spatele unui rând de pubele mari. Din locul în care se afla, vedea perfect balconul, geamurile mari din living şi de la bucătăria luminată, dar şi împrejurimile imobilului.

Din vreme-n vreme, câte o maşină, un cuplu ori o persoană singură cu un câine treceau pe stradă, iar el se retrăgea şi mai mult în umbră. Îl reperase de mult pe tipul din maşină, la câteva zeci de metri depărtare. Capota era îndreptată spre intrarea în clădire, aşa că respectivul nu putea să-l vadă: era cu spatele la el. Doar dacă nu cumva s-ar fi uitat în oglinda retrovizoare. De aceea, se ferea să se mişte.

În aparenţă, în ciuda morţii lui Jensen, nu ridicaseră supravegherea.

Căştile din urechi difuzau prima parte din *Simfonia nr. 7 – langsam, allergro risoluto, ma non troppo.*

Se gândi la Martin în hotelul acela şi zâmbi. Oare o săruta pe norvegiancă? Hirtmann ar fi pariat că nu. Aşteptând, supraveghea balconul şi geamurile îndărătul cărora, din vreme în vreme, se vedea silueta lui Margot. Nu se hotărâse încă ce avea să facă. Să refacă povestea cu Marianne i se părea jalnic de repetitiv. Şi apoi, supravegherea poliţiei complica lucrurile.

Dar avea nevoie de Martin. Trebuia să pună presiune pe el, într-un fel sau altul. Pentru Gustav.

Bun, îşi spuse. *Să mergem.*

Ieşi din ascunzătoare şi porni pe trotuar cu pasul grăbit al cuiva ce se află în întârziere, cu o sticlă de şampanie în mână. Trecu pe lângă maşină. Simţi că poliţistul de la volan întoarce capul, privindu-l în trecere.

La ultimul etaj al imobilului era o petrecere, cu vreo două etaje mai sus de apartamentul lui Servaz. Muzica se auzea de afară, probabil că deschiseseră geamurile. Hirtmann se opri în faţa uşii de sticlă. Se prefăcu că apasă pe butonul interfonului şi vorbeşte. În realitate, memorase de multă vreme codul de la intrare, în ziua în care o femeie în vârstă îl tastase în faţa lui, în timp ce el, la costum şi cravată, vorbea la telefon, spunând cât mai tare posibil: „Da, eu sunt, îmi trimiţi, te rog, codul, interfonul nu merge”.

Tastă, uşa bâzâi. O împinse. Niciun poliţist în holul de la intrare.

Julian Hirtmann merse spre lift, apăsă pe butonul de apel, dar o luă pe scările care urcau în formă de melc în jurul cuştii cu grilaj a dispozitivului. Un alt poliţist era acolo, la etajul al doilea, aşezat pe un scaun în colţul palierului, aproape de uşă. Acesta îşi ridică ochii din ziar. Hirtmann afişă o faţă surprinsă: nu găseşti în fiecare zi un tip citind ziarul pe palierul imobilului.

— Bună seara, zise el. Hmmm... petrecerea... unde e?

Poliţistul arătă plictisit cu degetul spre partea de sus a scării, fără să răspundă. De câte ori mai făcuse acelaşi gest în seara aceea? Dar, cu toate astea, strânse din ochi pentru a se uita bine la el.

— Mersi, zise Hirtmann continuând să urce.

Nu se opri în dreptul apartamentului unde se ţinea petrecerea, ci urcă până la o mică uşă joasă – ce dădea spre o mansardă. Se aşeză pe ultima treaptă, desfăcu sticla de şampanie, îşi scoase căştile şi duse sticla la gură. Era o băutură excelentă. Un Armand de Brignac alb, sec.

★★★

Două ore mai târziu, când se ridică, îl durea fundul, iar genunchii îi trosneau. Îşi scutură de praf posteriorul, apoi coborî împleticindu-se şi sprijinindu-se de balustradă, până la etajul lui Servaz.

— Zunteţ tot aici? zise el cu o voce de beţiv, plantonului care, de data asta, bea o ceaşcă de cafea. Ccce vaceţi aici? Loguiţ aici?

Poliţistul îi aruncă o privire iritată. Se apropie de namila de om clătinând din cap şi călcând nesigur.

— De ce ztaţi pe palier? V-a dat nevasta afffară din casă sau ce?

Chicoti prosteşte, ridicând un deget în faţa nasului.

— O ză vă petreceţi noaptea aici, fără glumă? Doar nu vreţi ză cred aşa ceva?

— Domnule, spuse poliţistul enervat, vă rog să plecaţi.

Hirtmann se încruntă şi se clătină mai tare.

— Oh! Nu vorbeşti tu cu mine aja, ai prigeput?

O legitimaţie albastru-alb-roşie apăru în mâna bărbatului.

— Vedeţi-vă de drum, v-am mai spus.

— A, de acord, jine naiba locuieşte aigi?

— Cară-te!

Hirtmann se prefăcu că se împiedică, iar mâna lui lovi ceaşca de cafea pe care bărbatul o ţinea în mână. O pată maro apăru pe cămaşa albastru-deschis şi pe haina gri a poliţistului.

— La naiba! strigă bărbatul împingându-l violent. Ţi-am mai zis să faci paşi, nenorocitule!

Elveţianul căzu în fund. Uşa apartamentului se deschise în acelaşi moment şi Margot Servaz apăru, în halat şi pijama, cu picioarele goale şi părul desfăcut. În ciuda ochilor încercănaţi şi a aerului de oboseală, avea faţa proaspătă şi luminoasă ca o dimineaţă de primăvară. Elveţianul îi găsi un aer de familie cu tatăl ei, cu acea mică umflătură pe nas, de exemplu.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, cu o mână pe clanţă, uitându-se pe rând la el şi la poliţist.

El văzu furia celui din urmă crescând exponenţial, ochii lui trecând de la Hirtmann la fiica lui Servaz şi înapoi.

— Mergeţi înăuntru! Mergeţi înăuntru! Şi încuiaţi!

În acelaşi timp, poliţistul îndreptă arma spre el, vorbind concomitent în staţie.

— Vino încoace, am o problemă!

Aşezat pe jos, Hirtmann îl văzu apărând pe al doilea poliţist, câteva secunde mai târziu. Cel din maşină. Nu

erau decât doi.

— Ia-l pe beţivul ăsta de-aici şi scoate-l afară, la naiba!

★ ★ ★

Duminică dimineaţa, Servaz şi Kirsten observară agitaţie şi pregătiri la cabană: schiuri şi un snowboard pe plafoniera Volvo-ului, haine în portbagaj, coş de picnic pe bancheta din spate şi un du-te-vino între casă şi maşină. Soţii Labarthe şi Gustav urcară în vehicul şi bărbatul făcu o manevră de întoarcere înainte de a trece prin faţa hotelului.

Plecau probabil pentru toată ziua. Schimbară o privire.

— Proastă idee, comentă ea.

Pe la prânz, se lăsă o ceaţă groasă, iar cabana deveni doar o siluetă neclară într-un piure de mazăre. În acel moment, Servaz şi Kirsten schiau pe coasta de deasupra cătunului, aproape de pasul Couret; proprietarul îi asigurase că stratul de zăpadă e stabil.

Servaz se opri la marginea pădurii, gâfâind, şi contemplă acoperişurile de-abia vizibile de dedesubt, apoi se întoarse spre Kirsten.

— Cu o vreme ca asta, cu siguranţă se vor întoarce, spuse ea pentru a-l descuraja, după ce-i descifrase privirea.

— Ia maşina, zise el. Coboară în vale. Şi dă-mi de veste dacă-i vezi trecând.

Îşi deschise telefonul şi-i arătă ecranul.

— E bine. Am semnal.

Apoi se cufundă în ceaţă, coborând panta în grabă.

★ ★ ★

Văzu silueta întunecată a cabanei prefigurându-se încet din ceaţă, mai impozantă decât ar fi crezut. Câte camere o avea? O înconjură prin partea opusă hotelului. Văzând-o de aproape, Servaz înţelese că iniţial fusese o fermă de munte, ulterior reamenajată: se mai vedea pivniţa din piatră care, la origine, adăpostise probabil oameni şi animale şi structura din lemn de deasupra, unde se depozitau fânul şi cerealele.

Totul fusese transformat, modernizat, cu geamuri mari

pentru a lăsa să pătrundă lumina – probabil, de către un arhitect – în stilul revistelor pentru amenajări interioare şi cu mulţi bani jos. Era, într-un fel, echivalentul arhitectural al chirurgiei estetice: toate acele faţade refăcute ce sfârşeau prin a semăna una cu cealaltă.

În anumite staţiuni din Alpi, o astfel de locuinţă ar fi valorat milioane de euro. Dar de aproape, lemnul înnegrit avea nevoie de întreţinere şi tocăria atinsă de umezeală părea cam demnă de milă. Chiar şi cu salariul unui profesor universitar, achiziţionarea şi întreţinerea unui astfel de edificiu reprezenta, probabil, un post bugetar demn de un faraon. Soţii Labarthe aveau oare mania grandorii? Ori ceva surse de venit ascunse?... Erau praf din punct de vedere financiar? Servaz îşi propuse să-şi sune prietenii de la DEF, Direcţia pentru Afaceri Economice şi Financiare, chiar a doua zi.

Ajunse pe platoul pe care se ridica construcţia. Solul era acoperit de pietriş mare, încastrat în ciment. Apoi urcai o treaptă şi te trezeai pe o terasă de lemn care înconjura întreaga casă. Prin colţuri, zăpadă; la un metru de el, o uşă de serviciu, tot din lemn. Niciun sistem de alarmă ori camere de supraveghere. Trebuie spus că a ajunge până acolo era o realizare în sine.

Servaz se uită în jur. Nimeni. La fel ca atunci, în faţa casei lui Jensen, îşi scoase cheile de „dat lovitura”. Dacă continua în felul acela, putea să-şi schimbe meseria. Studie broasca. Spre deosebire de uşă, fusese schimbată de curând. Cu atât mai bine. Broaştele ruginite dădeau mai mari bătăi de cap.

Şapte minute şi 35 de secunde mai târziu, era înăuntru. O mică sală a cazanelor folosită şi drept spălătorie, echipată cu o maşină de spălat şi uscător de rufe, unde era cald şi bine şi mirosea frumos a detergent. Trecu pe lângă nişte etajere metalice, înaintă pe hol şi ajunse într-o sufragerie-catedrală. Un şemineu în formă de piramidă trona în mijloc, suspendat deasupra unei vetre deschise. Când era vreme bună, geamurile mari ofereau probabil o panoramă uimitoare. Canapele de piele de culoarea cojii

de ou, piatră, lemn deschis, fotografii alb-negru, tâmplărie demnă de măreţia unei biserici, spoturi: în materie de decoraţiuni, soţii Labarthe păreau că se conformează gustului comun.

Afară, volutele de ceaţă navigau de-a lungul terasei ca pe puntea unei nave-fantomă.

Făcu câţiva paşi, cu prudenţă. Liniştea ce domnea în jur avea ceva ireal. Căută micul ochi roşu al unui eventual detector de mişcare. Nu văzu nimic de felul acela, începu să cerceteze, evitând ferestrele din partea de est, vizibile de la hotel, chiar şi pe vremea aceea.

16 minute mai târziu, trebui să se recunoască învins: în camera principală şi în bucătărie nu era nimic.

Examină şi testă cele trei telecomenzi: cea a televizorului mare cu ecran plat de 120 de cm, cea a boxei de dedesubt şi cea a combinei muzicale ultimul răcnet.

NIMIC nici acolo.

Biroul lui Labarthe se dovedi aproape la fel de lipsit de interes. O încăpere cu geamuri pe două dintre cele patru laturi, îndesată ca un ungher între cele două aripi ale cabanei. Lecturile profesorului nu aduceau nicio surpriză, date fiind domeniile sale de interes: Bataille, Sade, Guyotat – dar şi Deleuze, Foucault, Althusser... Cărţile scrise de el tronau la vedere. Pe birou, un Mac, o veioză, un coupe-papier cu mânerul de piele. Un teanc de facturi şi de note indescifrabile de curs sau pentru o viitoare carte, cine ştie.

Un mic hol, în continuarea biroului. Servaz descoperi o baie chiar la capăt, dar şi o saună şi o cameră transformată în sală de gimnastică, cu un aparat de vâslit, unul pentru haltere, un sac de box şi un rastel cu haltere.

Se întoarse. O luă pe scara largă. La primul etaj erau trei camere, o baie şi un WC.

Primele două erau goale; ultima era a lui Gustav – numele lui era scris pe uşă cu litere mari, albastre. Împingând uşa, simţi cum i se ridică temperatura corporală cu câteva grade şi un amestec de nervozitate şi excitare îl cuprinse, acolo, în punctul nevralgic al casei tăcute.

Era decorată aşa cum trebuia să fie camera unui băieţel.

Postere pe pereţi, cărţi ilustrate pe o etajeră, o pilotă cu o mulţime de Spidermen balansându-se în tot felul de poziţii acrobatice, jucării şi pluşuri – dintre care unul de vreun metru lungime, reprezentând un elan sau un caribu. Servaz se apropie, citi eticheta:

Produs în Norvegia

Nu mai zăbovi.

Se uită la ceas. Timpul zbura. Se apropie de pat, îl examină, făcu acelaşi lucru cu hainele de copil din comodă. Sfârşi prin a găsi ceea ce căuta: un fir de păr blond. Pulsul i-o luă razna. Scoase o punguţă transparentă din geacă şi-l strecură înăuntru. Ar fi vrut să scotocească întreaga cameră, dar se întrebă cât timp mai avea şi ieşi. Se întoarse spre scara ce ducea sub acoperiş. Picioarele îi tremurau. Urcă treptele până la un mic palier. În spatele unei uşi deschise, suita părinţilor. Înaintă, păşind pe o mochetă groasă şi pufoasă de culoarea nisipului. În exterior, un peisaj alb şi ceţos se zărea prin uşa glisantă şi Servaz văzu un brad înalt cu crengile încărcate de zăpadă. Se gândi la ce vedea Hirtmann de la fereastra celulei sale.

În cameră, aproape totul era alb: lambriurile tavanului înclinat, patul, mocheta. Îşi aminti rochia ecru pe care o purta Aurore Labarthe prima dată când o zărise.

Patul era desfăcut. Haine aruncate pe el şi pe un scaun. Se apropie şi mirosi cearşaful în ambele părţi: ea dormea pe dreapta. Avea un parfum agresiv, ameţitor; impregnat în aşternuturi. Reviste, dopuri de urechi, o mască de noapte, un flacon de paracetamol şi ochelari de citit.

Nimic altceva.

Cele două dressinguri de alături – unul pentru ea, unul pentru el – aveau dimensiunile unor garsoniere pentru studenţi. Blugi, rochii, mai multe ţinute de damă de piele albă sau neagră, geci, cămăşi, pulovere şi costume pentru el.

La naiba!

După ce se asigură că nu va găsi nimic nici acolo, coborî din nou la parter. Intră în bucătărie. O uşă lângă congelatorul enorm. O reperase imediat. O împinse. O scară în spirală, din beton brut... Aprinse lumina şi începu să coboare.

Pulsul îi intră în viteza a doua, în timp ce se cufunda în măruntaiele casei. Poate va găsi, în sfârşit, ceva...

Scara se termină în faţa unei uşi metalice. Apăsă pe clanţă. Pulsul îi trecu într-a treia.

Uşa rezistă puţin, apoi cedă scârţâind. Altă decepţie: dădea într-un garaj mare ce se zărea şi de la hotel. Al doilea vehicul era un SUV. Îl înconjură repede, ieşi şi urcă la parter. Pradă frustrării şi unei nerăbdări din ce în ce mai accentuate.

Se uită afară. Ziua se împuţina. Căzu pe gânduri. Brusc, îi veni o idee.

Bineînţeles, de ce nu-i venise în minte mai devreme?

Se întoarse la ultimul etaj. Micul palier înainte de dormitorul matrimonial. Ridică privirea: trapa era acolo – cea de la pod.

Merse să caute un scaun în camera vecină, urcă pe el, întinse braţul şi atinse mânerul. Nelaîndemână pentru Gustav, gândi el. Trapa se deschise scârţâind – o gaură neagră –, iar el trase scara metalică înspre el. Puse scaunul la loc.

Se căţără pe trepte, care vibrară sub greutatea lui. Un întrerupător aproape de gura podului. Îl acţionă. Lumina unui neon clipi deasupra; mai urcă puţin şi-şi băgă capul prin deschizătură.

Evrika!

Bârlogul secret al celor doi, „grădina deliciilor”. Fără nicio îndoială. Pe peretele din faţa lui, cu litere gotice stătea scris:

LASĂ-ŢI DEOPARTE ORICE URMĂ DE MÂNDRIE
TU CEL CARE PĂTRUNZI AICI
INTRĂ ÎN CRIPTA TIRANICĂ

FII FĂRĂ MILĂ
CAUTĂ ÎNŢELEPCIUNEA ŞI PLĂCEREA
FĂ-ŢI FIECARE MOMENT DEOSEBIT
SUFERĂ ŞI ŢIPĂ
JUISEAZĂ

Viziunea îl copleşi.

Imensitatea buclelor, ocolişurilor şi sinuozităţilor minţii umane putea să-ţi dea ameţeală. Acest jargon ar fi fost de râs în orice altă circumstanţă, dar în acel loc, avea ceva sinistru.

Se împinse afară din gaură şi puse piciorul pe podeaua acoperită cu o învelitoare de plastic, fără îndoială lavabilă. La prima vedere, părea o sală de dans privată. Banchete, un ring de dans, un bar, o instalaţie de sonorizare, un înveliş antisonic aşa cum vezi în studiourile de înregistrare. Domneau o căldură sufocantă şi un miros dulceag de praf încălzit.

Apoi, privirea îi fu atrasă de un spalier pe peretele din fund, aşa cum se găsesc în sălile de gimnastică. Bănui că nu servea doar pentru făcut abdomene. Zări şi scripete şi două cârlige sub tavanul înclinat. Alte două cârlige, pe perete. O cameră de filmat pe trepied şi material pentru înregistrări video în fund. Un dulap masiv şi vechi din stejar, cu oglinzi încastrate, trona puţin mai încolo, chiar înainte de o deschizătură cu pretenţii de uşă care dădea în altă încăpere.

Înaintă: gresie translucidă, vestiare şi un duş. Reveni în prima cameră. Deschise dulapul.

Se simţi el însuşi un maniac doar văzând lucind în umbră reflexiile lugubre ale bicelor, bastoanelor, mingilor de tip căluş, brăţărilor din piele, lanţurilor strălucitoare şi cârligelor – toate frumos aliniate, asemenea ustensilelor pe rastelul unui meseriaş. Soţii Labarthe aveau cu ce să echipeze un întreg batalion. Se gândi din nou la cuvintele lui Lhoumeau în legătură cu Aurore şi simţi un lung fior. Până unde mergeau micile lor jocuri din pod?

Se uită din nou la ceas.

Era acolo de aproape o oră şi nu găsise încă nici cea mai mică urmă de Hirtmann.

Trebuie să pleci, se gândi.

Tocmai se îndrepta spre trapă, când îl auzi.

Zgomotul motorului.

Încremeni. Venea spre cabană... Nu, erau acolo. Tocmai opriseră motorul. *La naiba*! auzi portierele trântindu-se, voci, amortizate de zăpadă. Se uită la telefon. De ce nu-l avertizase Kirsten? *Fără reţea!* Probabil că podul era echipat cu un inhibitor de frecvenţe.

Se opri la marginea trapei. Jos, uşa de la intrare tocmai se deschidea şi se auziră trei voci – printre care, cea clară şi veselă, a lui Gustav.

Expus ca un şobolan.

Cu mâinile transpirate, trase cât de uşor posibil scara metalică, apoi trapa, spre el. Chiar înainte de a o închide, scoase o mână în afară şi acţionă întrerupătorul.

În întuneric, se forţă să respire regulat. Fără a reuşi însă.

32. Prizoniera cu ochi albaştri

Noaptea tocmai se lăsase. Kirsten ţinea sub observaţie cabana, de la hotel. Din vreme în vreme, vedea o siluetă trecând prin spatele ferestrelor.

Martin, ce faci?

Încercase să-l sune de vreo 12 ori, din momentul în care Volvo-ul trecuse prin faţa ei, mai jos de curbele acelea strânse. Îi trimisese şi o groază de mesaje. Fără să primească vreun răspuns. Dădea mereu peste căsuţa vocală.

În prezent, trecuse o oră bună de când se întorsese în cameră, iar el tot nu apăruse.

Ceva se întâmplase. Se ascunsese undeva ori îl surprinseseră? Cu cât trecea mai mult timp, cu atât răspunsul la această întrebare devenea mai important. Oare trebuia să cheme întăriri? Martin încălcase toate regulile intrând acolo. După bănuielile care planau asupra lui în cazul morţii lui Jensen, asta ar fi însemnat cu siguranţă sfârşitul carierei lui. Şi ce dacă? Nu putea să-l lase la mila acelor indivizi.

Simţi un fior în ceafă şi un început de migrenă, datorate probabil stresului. Îşi masă gâtul şi înghiţi un gram de paracetamol în baie, înainte de a reveni la geam.

Câtă vreme Gustav va fi treaz, ei nu vor acţiona. Vor aştepta să adoarmă. Doar dacă nu-i făcuseră deja… Alungă acel gând. Oare Hirtmann le povestise despre Martin? Trebuia să reacţioneze, să facă ceva. Dar ce? Tastă încă o dată pe telefon.

Unde eşti? Răspunde!

Se uită disperată la ecranul inert. *Shit!* Îi venea să se repeadă afară, neliniştea şi tensiunea îi contractau fiecare muşchi. De ce a trebuit ca el să intre în cabană? În depărtare, în spatele ferestrelor, Gustav se legăna în braţele lui Labarthe, apoi se îndepărta în fugă, râzând. O

scenă familială mişcătoare, plină de pace şi fericire.

★★★

Zăcea pe o parte, în întuneric, cu urechea lipită de linoleum. Uneori şi-o ridica, pentru că vibraţia instalaţiei de încălzire sau a unui aparat oarecare se propaga subit prin pereţi, acoperind toate celelalte zgomote.

În întuneric, o rază firavă de lumină înconjura trapa, ca un dreptunghi decupat cu lampa de sudură.

Dacă uneori auzea vocea ascuţită a lui Gustav ridicându-se la parter, cele ale adulţilor erau mai puţin distincte. Curând, îl vor culca pe copil. Cât timp va mai trece până când se vor cufunda toţi într-un somn profund? Şi chiar şi când vor fi adormit, trapa se afla lângă camera lor. Îşi aminti scârţâitul pe care-l emisese scara metalică atunci când o desfăcuse: imposibil să se folosească de ea. Nu-i mai rămânea decât o opţiune: să sară direct la etajul de jos şi să se facă nevăzut.

Doar nu era să aştepte întreaga noapte acolo. Dacă urca cineva în pod?

Realiză că a transpirat la subraţ. Temperatura avea tendinţa să urce, era foarte cald. Îi era şi sete, o sete sâcâitoare, care-i îngroşa limba, făcându-i-o aspră şi umflată ca o bucată de carton fiert. Cotul şi umărul îi anchilozaseră din cauza poziţiei în care stătea de multă vreme.

Se uită la telefon. Niciunul dintre mesajele pe care le trimisese nu ajunsese la destinaţie.

Îşi şterse cu mâneca broboanele de transpiraţie de pe frunte şi ciuli urechea. Jos, la parter, tocmai fusese deschis televizorul. Un desen animat. Putea identifica sunetele venite din marea sufragerie, graţie uşorului ecou pe care-l produceau. Deodată, auzi nişte paşi grei răsunând la etajul de dedesubt. Cineva urcase. Auzi apoi zgomotul duşului din baia suitei matrimoniale.

Cinci minute mai târziu, persoana ieşi. Se opri chiar sub trapă.

Mărul lui Adam îi urcă şi-i coborî. Ar fi putut paria că era Aurore Labarthe. Oare urca în fiecare seară ca să-şi

admire grădina secretă, micul ei paradis infernal? Ori auzise vreun zgomot făcut de el?

Brusc, se îndepărtă cu repeziciune, dându-se de-a dura: cineva tocmai prinsese mânerul de cealaltă parte şi deschidea trapa.

★ ★ ★

Kirsten se uită la ceas. Se scurseseră deja două ore de când se întorsese la hotel... la naiba, nu mai putea aştepta. Ceaţa se disipase – cu excepţia câtorva fâşii prin locurile joase –, dar reîncepuse să ningă cu fulgi mari. Peisajul semăna cu una dintre acele felicitări de Crăciun virtuale şi animate pe care le trimitem pe internet. Totul plutea într-o obscuritate gălbuie.

La cabană, o lumină pâlpâia în salon: televizorul. Începu să aibă furnicături serioase în gambe. Mintea ei construia tot felul de scenarii – dintre care unele destul de sinistre. Un studiu american demonstrase că incertitudinea face mai mari ravagii asupra moralului şi a sănătăţii decât certitudinile negative.

Ea ar fi putut confirma. Întrebarea era dacă Elveţianul le vorbise despre Martin soţilor Labarthe, în aşa fel ca aceştia să fie conştienţi cât de important era poliţistul în ochii lui. Erau puţine şanse. Probabil că Hirtmann nu le furnizase mai multe elemente decât aveau nevoie să cunoască.

★ ★ ★

Lumina ţâşni ca un şuvoi de lavă, noaptea, din craterul unui vulcan. Servaz îşi ţinu respiraţia. Trapa era deschisă larg. Dar persoana de dedesubt nu trăsese încă scara. I se făcu subit teamă că respiraţia şi bătăile înnebunite ale inimii din piept să nu se audă jos. Era Aurore Labarthe, fără îndoială: parfumul ei ameţitor, veninos, urca până la el.

Acolo, jos, ea nu se mişca, nu făcea niciun zgomot. Oare avea faţa ridicată spre pod? Probabil. Îi simţea prezenţa? Ghicise că cineva se ascundea acolo, în întuneric?

În acel moment, se auzi soneria de jos, de la intrare.

Oricare i-ar fi fost intenţia, femeia renunţă, pentru că

trapa se închise la loc. Cu obrazul lipit de podeaua plastifiată, el începu să respire din nou.

★★★

Apăsă butonul soneriei a doua oară. Uşa se deschise în sfârşit şi Aurore Labarthe apăru. Era chiar mai înaltă decât îşi imaginase – nu departe de 1,80. Şi era în picioarele goale. Îmbrăcase un halat vechi ce părea cald şi confortabil, iar părul ud de la duş, de culoarea fânului umed, îi cădea în jurul feţei severe, ca o perdea. Se proţăpi în faţa lui Kirsten. O siluetă zveltă, doar oase şi muşchi. Ochi albaştri-deschis, total lipsiţi de căldură.

— *Hi,* zise Kirsten în engleză, cu un mare zâmbet pe faţă.

★★★

El ascultă mai atent. O voce nouă. *Familiară...* Nu reuşea să-nţeleagă ce spunea. Avu nevoie de câteva secunde ca să realizeze de ce. *Engleză. Kirsten.* Doamne! Ce voia să facă? Îşi dădu seama că era să facă pe el de ceva vreme. Se ridică, merse pe vârfuri prin întuneric, până la tava duşului şi urină fără să-şi facă probleme dacă o făcea în locul potrivit. Apoi îşi încheie fermoarul şi se întoarse la post.

Toată lumea era jos. Trebuia să rişte. Întredeschise trapa câţiva centimetri şi vocile se auziră mai clar.

★★★

— Vorbiţi engleză? întrebă Kirsten de pe trepte.

Femeia îi răspunse cu un semn din cap, fără să-şi descleşteze dinţii ori s-o scape din privire.

— Am... am coborât la hotel. Sunt... sunt arhitect în Oslo, în Norvegia... şi, de azi-dimineaţă admir cabana dumneavoastră.

Blonda o asculta fără să clipească, total indiferentă la explicaţiile ei.

— Mi se pare fascinantă. Am făcut deja fotografii ale faţadei, în absenţa dumneavoastră. Aş dori aprobarea dumneavoastră scrisă ca să le public într-o revistă norvegiană, ca exemplu al arhitecturii montane franţuzeşti... Şi tot cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea

să arunc o privire în interior…

Era tot ce-i trecuse prin minte. Destul de improbabil că va fi şi credibilă. Avantajul era că nu semăna cu poliţiştii francezi – niciunul dintre cei pe care-i întâlnise nu vorbea o engleză atât de impecabilă – şi avea un aer străin. Totuşi, femeia din faţa ei nu pronunţase încă niciun cuvânt, iar faţa îi rămăsese indescifrabilă. Îşi fixă privirea în ochii lui Kirsten. Norvegianca îşi simţi părul de pe ceafă ridicându-se: femeia aceea avea ceva care te îngheţa. Se întrebă, pentru un moment, dacă ar fi trebuit să-i dezvăluie adevărata ei identitate.

— Sunt conştientă că e târziu şi că vă deranjez. Îmi cer scuze. O să revin mâine.

Dintr-o singură mişcare, faţa doamnei Labarthe se lumină.

— Nici vorbă. Intraţi, zise ea cu un zâmbet larg.

★ ★ ★

Servaz auzea voci la parter, dar nu putea înţelege ce spuneau. După toate aparenţele, conversaţia era inofensivă. Nimic agresiv sau ameninţător. Totuşi, asta nu-l linişti. Doar Dumnezeu ştia de ce erau capabili soţii Labarthe în prezenţa unei femei singure atât de atrăgătoare. Kirsten intrase în bârlogul lor, se aruncase în gura lupului. Acum, că văzuse echipamentul din pod, se întreba dacă nu cumva mai urcase şi altcineva acolo, nu chiar din proprie iniţiativă.

Era epuizat de atâta tensiune. Situaţia era pe cale să le scape de sub control. Oare Kirsten realiza? Trebuia să facă ceva. Nu putea sta cu braţele încrucişate.

Ascultă din nou, jos discuţia continua, televizorul îşi scuipa desenul animat, în care personajele urlau în mijlocul unui concert de „bing!”, de „bang!”, de „pleosc!”, de „trosc!, de „screech” şi de „poiiing!”. Asta însemna că Gustav nu dormea. Şi atâta timp cât era treaz, tipii nu aveau să se lege de Kirsten. Împinse trapa, se sprijini în braţe ca să alunece, se balansă şi-şi dădu drumul. Când degetele i se desprinseră, îşi simţi cămaşa sfâşiindu-se în spate.

Căderea pe podea produse un sunet puţin prea puternic, amortizat totuşi de mocheta groasă. Se întrebă dacă îl auzise cineva, dar în afară de vacarmul produs de desenul animat, mai era şi un oblon care se trântea undeva. Ascultă un moment, auzi râsul – sinistru – al lui Aurore Labarthe. Îşi scoase telefonul. Căută numărul lui Kirsten. Scrise în engleză:

Ieşi de aici!

— E interesant, zise Aurore, servind-o pe Kirsten cu acel vin alb dulce care era, în opinia ei, o specialitate din sud-vest. Arhitectura este una dintre pasiunile mele, adăugă ea, schiţând un zâmbet şi făcându-i cu ochiul. Santiago Calatrava, Frank Gehry, Renzo Piano, Jean Nouvel... Ştiţi ce spunea Churchill? „Bărbaţii construiesc ziduri, apoi acestea îi fac bărbaţi.”

Vorbea o engleză perfectă. Kirsten avu un moment de panică. În realitate, arhitectura era departe de a fi una dintre specialităţile ei. Ridică nasul din pahar, îi aruncă lui Aurore Labarthe un zâmbet indulgent, ca a unui, spera ea, profesionist care auzise lucrurile astea de mii de ori din gura unor amatori înfocaţi şi plini de entuziasm. Un singur nume îi veni în minte.

— Mda, în Norvegia avem câţiva arhitecţi remarcabili, zise ea zâmbind, începând cu Kjetil Thorsen Traedal.

Coarhitectul Operei din Oslo, cunoscut de toţi locuitorii oraşului. Aurore dădu prudentă din cap, cu ochii mijiţi. Fără s-o scape din priviri. Nu-i plăcea acea privire. Observă că erau aşezate faţă în faţă într-un colţ al salonului, în timp ce Roland Labarthe stătea în picioare, la o uşoară depărtare. Din locul unde se găsea, putea s-o observe cu uşurinţă. Fără să fie văzut. Kirsten aşeză paharul pe masă. Băuse destul. Telefonul îi vibră în buzunar. Un mesaj.

— N-ar trebui să-l culcăm pe Gustav? îi zise Aurore soţului ei.

Kirsten surprinse privirea pe care o schimbară, acea

înţelegere mută, mult mai încărcată de sens decât părea şi intră imediat în alertă. Unde era Martin? Absenţa lui o preocupa din ce în ce mai tare. Se întrebă încă o dată dacă ar trebui să-şi dezvăluie identitatea. Încercă cu disperare să capteze un sunet, un semn. Spera din toată inima că Martin o auzise şi că va profita de faptul că ea le distrăgea atenţia soţilor Labarthe, pentru a găsi o modalitate de evadare. Dar dacă era legat în altă parte? Simţea cum o cuprinde panica.

Labarthe stinse televizorul.

— Vii, Gustav? zise el.

Gustav... Ea înghiţi în sec. Băieţelul blond se ridică.

— Aveţi un băiat foarte drăguţ, zise ea. Şi foarte cuminte.

— Da, spuse Labarthe, Gustav e un băieţel bun. Nu-i aşa, comoara mea?

Ea îi mângâie părul blond. Copilul ar fi putut fi al ei. Cei doi soţi se îndreptară spre scară, cu Gustav între ei.

— Nu întârziem mult, îi aruncă Aurore întorcându-se, înainte de a dispărea.

Kirsten sesiză liniştea subită ce se lăsase peste casă. Scoase telefonul. Avea semnal. Patru linii. Văzu mesajul. Martin! Textul său în engleză nu putea fi mai explicit de-atât.

Ieşi de aici!

Servaz nu avu timp decât să se strecoare într-una dintre camerele de la primul etaj, că cei trei apărură. Prin uşa întredeschisă, îi văzu trecând pe hol spre camera copilului, ea mult mai înaltă ca el, însoţiţi de Gustav în pijama.

— O vreau, zise blonda.

— Aurore, nu în faţa copilului.

— Îmi place, insistă ea, fără să ţină cont de avertisment. *Serios, chiar îmi place.*

— La ce te gândeşti? întrebă Labarthe – cu o voce caldă şi educată pe care i-o auzea pentru prima dată – când trecură prin faţa lui. E puţin prea frumos ca să fie

adevărat, nu?

— Vreau să mi-o duci sus, declară femeia ca răspuns. Va fi perfectă.

— Oare nu e puţin prea periculos? Locuieşte în hotelul de lângă noi, te avertizez.

Se îndepărtară în direcţia camerei lui Gustav.

— Cu ce i-am pus în vin, mâine nu-şi va mai aminti nimic, răspunse femeia.

— Ai drogat-o? zise el nevenindu-i să creadă.

Servaz avu brusc senzaţia că cineva îi turnase bucăţi de gheaţă în stomac. Se lipi de uşă ca să audă în continuare, dar tensiunea îi făcea urechile să zumzăie.

— Despre ce vorbiţi? îi întrebă Gustav.

— Despre nimic, comoara mea. Bagă-te în pat acum.

— Mă doare burta.

— O să-ţi dau ceva.

— Un sedativ pentru Gustav, deci? zise bărbatul liniştit.

— Da, merg să iau un pahar cu apă.

O auzi pe femeie întorcându-se şi se dădu repede înapoi. Aceasta intră în baia de pe cealaltă parte a holului şi dădu drumul la robinet. Trecu apoi prin faţa lui, cu paharul în mână. Îi văzu profilul dur, privirea lipsită de căldură şi avu impresia că centrul de greutate îi coborâse foarte mult. Intenţiile soţilor Labarthe erau cum nu se poate mai clare.

Iar Kirsten înghiţise deja nenorocitul lor de drog.

— Pot să merg la toaletă?

Chiar vocea norvegiencei, jos, la parter.

— Merg eu, zise bărbatul. Verifică dacă Gustav s-a culcat.

Servaz rezistă impulsului de a se arunca asupra lui Labarthe, când acesta trecu prin faţa lui. Ar fi avut avantajul surprizei pentru scurtă vreme, dar mai era şi femeia – şi presupuse că cei doi dispuneau de resurse serioase în cazul unei situaţii dificile. Îşi aduse aminte de aparatul de vâslit, de bancă, de haltere şi de sacul de box. N-ar fi avut şanse. Nu unul contra doi, cu pistolul rămas la sediul poliţiei şi Kirsten drogată. Trebuia să se arate mai şiret de atât.

★ ★ ★

— Pot să merg la toaletă? întrebă ea spre etaj.

Paşi grei coborau scara. Labarthe apăru. Prima dată picioarele, apoi faţa îngustă, cu zâmbetul acela ambiguu.

— E pe-aici, zise el, arătându-i o uşă. Vă rog!

Odată intrată, Kirsten deschise robinetul, se aplecă şi-şi băgă faţa sub jetul rece. Ce i se întâmpla? Se simţea ameţită. Avea impresia că se va îmbolnăvi, avea fruntea lac de transpiraţie. Îşi dădu jos pantalonii şi chiloţii şi se aşeză pe colac. În timp ce se uşura, avu senzaţia că inima îi bate neregulat, accelerând şi încetinind.

Ce naiba avea? Se şterse, se ridică cu greutate, respiră un timp, apoi ieşi.

Soţii Labarthe erau aşezaţi împreună în colţul salonului. Feţele şi privirile li se întoarseră spre ea în acelaşi timp, ca şi cum ar fi fost manevrate de acelaşi păpuşar, iar ea aproape că izbucni în râs.

Nu râde. Nu trebuie să ai încredere în ăştia doi, fata mea, zise o mică voce interioară. În locul tău, aş tăia-o de aici repede-repede.

Era sigură că, în starea în care se afla – presupunând că ar fi încercat să fugă spre uşă –, cei doi ar fi prins-o în doi timpi şi trei mişcări. De altfel, tocmai îi spuseseră să rămână la un pahar, în timp ce-i vor arăta fotografii ale cabanei în timpul construcţiei – sau mai bine zis, a renovării ei, pentru că în trecut fusese doar o fermă.

Se gândi la toate astea, în timp ce traversa salonul în direcţia lor. Se întrebă dintr-odată cât timp îi luase respectiva mişcare. Începea să piardă şi noţiunea timpului, şi pe cea a spaţiului, la dracu' – iar podeaua i se părea că face valuri. Aurore Labarthe îi arătă un loc lângă ea, pe canapea, şi ea se lăsă să cadă.

Blonda zâmbea, fără să-şi ia ochii de la Kirsten, la fel ca şi soţul ei.

Dacă aveţi impresia că mi-am pierdut controlul, vă înşelaţi...

— Încă un pahar? propuse blonda.

— Nu, mulţumesc.

— Eu îmi mai torn unul, zise bărbatul.

— Uitaţi, zise Aurore Labarthe punând iPad-ul pe genunchii ei, acestea sunt pozele de la renovarea cabanei.

— Oh!

Îşi coborî ochii pe ecran, încercă să se uite la fotografii, dar nu-şi putea concentra privirea – iar culorile i se păreau ciudat de saturate, precum cele ale unui televizor reglat prost: roşu, verde, galben-strident, ce curgeau unele într-altele.

— Culorile sunt ciudate, nu? lăsă ea să-i scape, cu o voce păstoasă.

Auzi râsul sec, ironic al lui Roland Labarthe, distorsionat în mod bizar de un fel de ecou din urechile ei. De ce râdea? Ea voia să se relaxeze, să se întindă pe canapea. Se simţea slăbită, golită de forţă.

Deodată, îşi aminti de mesajul lui Martin.

Get out!

Revino-ţi, la naiba!

— Nu mă simt prea bine, zise ea.

În voce avea acelaşi ecou. Aurore Labarthe îi mângâie obrazul cu degetul arătător. Se aplecă, sprijinindu-şi sânul de braţul ei.

— Priviţi, zise ea, derulând fotografiile pe ecran.

Avea unghii negre, foarte lungi.

— E... începu ea.

Ce spusese? Amestecase norvegiana cu engleza! Gazdele se uitau la ea amuzate. O traversă un frison electric. Mai era şi altceva pe lângă amuzament în privirile lor gemene: viclenie, falsitate, poftă... Spuseră ceva şi râseră din nou – dar creierul ei se deconectă probabil pentru o secundă, pentru că nu reuşi să-şi amintească de ce râdeau.

Îşi dădu seama că era în picioare – şi că ei o conduceau acum spre scară, ţinând-o fiecare de câte un braţ. *Oare când, m-am ridicat?* Nu-şi putea aminti.

— Unde mergem? întrebă.

— Trebuie să vă odihniţi, răspunse Aurore Labarthe încetişor. Acolo unde vă ducem, veţi fi mult mai liniştită.

— Unde... da, bâigui ea. Vreau să stau liniştită, vreau să stau liniştită...

Deodată, Aurore se întoarse spre ea, o prinse de bărbie şi o sărută. Limba femeii i se insinuă în gură. Ea se lăsă pradă gestului. Ceva în creierul ei – o barieră, un lacăt – o împiedica să reacţioneze.

— Te place, zise bărbatul în spatele ei.

— Da, da. Mult. Hai să mergem!

★ ★ ★

Servaz îl privi pe Gustav. Băiatul dormea cu pumnii strânşi în lumina blândă, albăstruie a veiozei. Sub acea lumină, Spidermenii ce făceau acrobaţii pe pilotă păreau violeţi. Se întrebă încă o dată cine era acel copil – şi mai ales cine-i era tată.

Avea firul de păr blond în buzunar, pe fundul unei pungi de plastic.

Auzise vocea lui Kirsten distorsionându-se la parter, devenind păstoasă şi derapând în octave. O ascultase amestecând norvegiana cu engleza, plângându-se că nu se simţea bine. Auzise şi râsetele celor doi Labarthe, vocile lor fermecătoare, şi furia începuse să-i ardă în vintre.

Era totuşi conştient că, în cazul în care lansa ofensiva, riscau să sfârşească amândoi înlănţuiţi acolo sus, în bârlog. Trebuia să fie mai deştept decât ei.

Brusc, auzi un sunet pe scară şi se lipi de perete, în spatele uşii deschise. O lovitură surdă. *Kirsten.*

— Ajută-mă, zise bărbatul. Nu se mai ţine pe picioare.

Riscă o privire. Îi văzu trecând spre etajul superior, cu Kirsten între ei. Pe jumătate inconştientă, ea se lăsa mai mult sau mai puţin târâtă.

Servaz auzi sunetul trapei deschizându-se şi cel al scării coborâte.

— Eşti frumoasă, ştii, nu? zise Aurore.

— Aşa crezi? întrebă norvegianca, ca şi cum ar fi apreciat complimentul.

— Va trebui să ne ajuţi puţin, zise Labarthe mai rece.

— Bineînţeles, răspunse Kirsten, dar nu-mi mai simt picioarele.

— Nu e nimic grav, zise Aurore pe un ton calin.

— Mergi să vezi dacă Gustav doarme, îi porunci bărbatul.

Servaz avu un moment de panică. Paşii lui Aurore se auzeau trecând deja de scară, răsunând pe culoar. Se ascunse în spatele uşii – care se deschise larg. Se lipi de perete.

Dar uşa reveni la poziţia iniţială, iar paşii se îndepărtară. Gustav mormăi uşor în somn, schimbându-şi poziţia. Îşi băgă degetul mare în gură.

Servaz avea impresia că îi va exploda capul. După ce stătuse în podul supraîncălzit, se sufoca. Înainte de orice, trebuia să iasă de acolo, să respire puţin aer curat.

Se îndreptă hotărât spre scară. Sus, mai multe persoane urcau treptele ce scârţâiau şi suspinau sub greutatea lor. Coborî la parter cu paşi furişaţi şi se îndreptă spre ieşire.

Aerul îngheţat al nopţii îl lovi în faţă. Îl trezi.

Respiră cu guri mari, cu mâinile pe genunchi, ca şi cum ar fi alergat 100 de metri. Coborî scările, luă zăpadă şi-şi frecă faţa.

Apoi, deschise telefonul.

Să cheme întăriri.

Se opri. Cât timp le-ar lua să ajungă? Şi, aşteptându-i, ce s-ar fi întâmplat acolo, sus? Şi dacă jandarmii refuzau să intre? Se mai văzuseră cazuri. Şi apoi, după o astfel de acţiune, ar fi fost descoperiţi. Nicio şansă ca Hirtmann să se mai arate pe acolo.

Se gândi.

Urcă din nou treptele, respiră încă o dată adânc şi apăsă pe butonul soneriei.

33. O şansă la un milion

Uşa nu se deschise decât la a cincea bătaie – insistentă.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Labarthe. Ce...?

Servaz îşi scosese legitimaţia, pe care o vârî sub nasul universitarului. O făcu să dispară la fel de repede, înainte ca bărbatul din faţa lui să se întrebe de ce suna un poliţist la uşa lui, şi nu un jandarm.

— Am primit o plângere de la hotel, zise el. Daţi vreo petrecere? Lumea s-a plâns de zgomot. Aţi văzut ce oră e?

Labarthe îl fixa, absolut perplex. Încerca, în mod vizibil, să înţeleagă ce se întâmplă. În spatele lui, casa era perfect tăcută şi întunecată.

— Ce? Zgomot? Care zgomot? (Nevenindu-i să creadă, făcu un gest spre interior.) Vedeţi bine că nu putea veni de aici!

Părea grăbit să termine discuţia.

— Tocmai ne pregăteam să ne băgăm în pat, adăugă el chiar înainte de a-şi miji ochii. Ne-am mai văzut, nu? Sunteţi tipul de ieri de la hotel... cel care îşi lăsase farurile aprinse...

— Vă deranjează dacă arunc o privire? insistă Servaz, fără să-i răspundă.

Îl deranja. În mod clar. I se citea pe faţă. Totuşi, profesorul zâmbi.

— Nu cred că aveţi dreptul s-o faceţi, zise el. Seară bună!

Dar înainte să se poată retrage şi închide uşa, Servaz o împinse şi intră.

— Hei! Unde mergeţi, la naiba? Nu aveţi dreptul! Veniţi înapoi! Avem un copil care doarme la etaj!

Pe care l-aţi drogat, nenorociţilor ce sunteţi, gândi Servaz mergând înainte prin sufrageria-catedrală. Soţii stinseseră toate becurile de la parter şi singura lumină era cea a zăpezii din spatele geamurilor, care de-abia lăsa să se zărească formele întunecate ale mobilierului. În mod vizibil, erau pregătiţi deja pentru mica loc petrecere

privată. Rezistă tentaţiei de a se întoarce şi de a-i trage un picior în părţile intime universitarului, ca să-i treacă orice chef de aşa ceva.

— Nu puteţi intra aici ca urmare a unei simple plângeri făcute de vecini, să vedeţi dacă se întâmplă ceva şi să întoarceţi casa cu susul în jos! Ieşiţi afară!

Labarthe părea mai mult îngrijorat decât furios. Servaz auzi un zgomot sus, poate scara ce se ridica.

— Ce e cu zgomotul ăla? zise el.

Îl văzu pe Labarthe încordându-se.

— Ce zgomot?

— Am auzit un zgomot.

Se prefăcu că se îndreaptă spre scară. Profesorul se aşează în faţa lui.

— Stop! Nu aveţi dreptul!

— De ce sunteţi atât de nervos? Ce ascundeţi acolo, sus?

— Ce? Despre ce naiba vorbiţi? V-am mai spus, fiul meu doarme acolo.

— Fiul dumneavoastră?

— Da. Fiul meu!

— Ce e acolo, sus?

— Cum? Nimic, ce să fie? Ce v-a apucat? Nu aveţi dreptul să...

— Ce ascundeţi?

— Dar sunteţi bolnav! Şi cine vă credeţi, pentru Dumnezeu? Nu sunteţi jandarm... şi ieri eraţi la hotel... Ce vreţi de la mine?

În acel moment, telefonul se găsi să-i sune în buzunar. Servaz ştia despre ce era vorba: toate mesajele pe care Kirsten i le trimisese cât timp era în pod, toate apelurile pierdute. Tocmai acum îşi găsiseră să se întoarcă să-l bântuie.

— Ce-i asta...? Vă sună telefonul, zise bărbatul pe un ton din ce în ce mai suspicios.

Nu trebuia să-l lase să revină în avantaj...

— OK. O să merg să mă uit, zise Servaz trecând pe lângă el şi îndreptându-se spre scară.

— Aşteptaţi! Aşteptaţi!

— Ce?

— Vă trebuie un mandat, nu aveţi dreptul s-o faceţi!

— Un mandat? Vă uitaţi la prea multe filme, domnul meu.

— Nu, nu. Comisie rogatorie... sau ceva de genul ăsta... cum s-o numi, nu-mi pasă... ştiţi prea bine ce vreau să spun... Nu puteţi intra în casele oamenilor în felul acesta. Nu ştiu cine sunteţi, dar o să sun la Jandarmerie, zise el, scoţând telefonul.

— De acord, zise Servaz fără să se mişte. Sunaţi!

Labarthe îl deschise, aşteptă o secundă, apoi îl închise la loc.

— OK. Bun, ce vreţi de la mine?

— De ce nu chemaţi jandarmii?

— Pentru că...

— Care-i problema? E ceva dubios acolo, sus. Ceva neclar. Şi voi afla ce anume. O să verific. E timpul să cobor în Saint-Martin, să scot din pat un judecător şi să revin cu un mandat.

Se îndreptă spre ieşire, simţind în spate privirea lui Labarthe, în timp ce mergea prin noaptea rece spre maşina pe care Kirsten o lăsase în faţa hotelului.

★★★

Labarthe era lac de transpiraţie în momentul în care îşi trecu capul prin trapă. O văzu pe norvegiancă deja legată de încheieturi de scripete, cu mâinile deasupra capului. Aurore tocmai îi trecea o bucată de pânză umedă peste faţă, prin păr şi pe gât, ca s-o trezească. Gesturile erau încărcate de o mare tandreţe, până în momentul în care îi dădu o palmă ce plesni ca un bici şi-i lăsă o urmă pe obrazul stâng.

— Am băgat-o pe mânecă! exclamă soţul ei făcându-şi apariţia în pod. Ea nu poate rămâne aici! Trebuie s-o ducem la hotel!

Blonda se întoarse.

— Cine era?

Labarthe aruncă o privire prudentă spre Kirsten, care-şi bălăngănea capul, clipind din ochi, total dusă.

— Un poliţai!

O văzu încordându-se.

— Cum? Şi ce voia?

— Zicea că cineva de la hotel a depus plângere din cauza zgomotului! Prostii!

Labarthe vorbea cu gesturi largi.

— L-am văzut ieri la hotel. Ce făcea acolo? Mi-a zis c-o să se întoarcă... E grav!

— Ce-i cu toată povestea asta? zise Aurore fără să se neliniştească prea tare.

Soţul ei părea mult mai îngrijorat.

— Trebuie să ne grăbim s-o scoatem de-aici! Şi s-o ducem la hotel! Acum! Le vom spune că a băut prea mult.

Ea îi aruncă o privire lui Kirsten şi-i arătă telefonul norvegiencei soţului ei. Pe ecran, era un mesaj:

Get out!

— Asta îţi tot repet şi eu! Trebuie...

— Taci, i-o tăie ea. Mai întâi, povesteşte-mi totul de la început. Respiră. Calmează-te. Şi spune.

★★★

Lipit de geamul din cameră, scruta cabana. Dacă în următoarele trei minute nu se întâmpla nimic, se va întoarce acolo. Se prefăcuse că se îndepărtează, lăsase maşina pe marginea drumului după următoarea curbă şi revenise pe jos.

Se uită la ceas. Încă două minute. În acel moment, chiar ar fi vrut să aibă arma la el.

Încremeni.

O siluetă. Tocmai apăruse în capul scărilor. Labarthe. Se uita în direcţia hotelului, apoi îl văzu făcând un semn cuiva din interior. Imediat, apăru Aurore, susţinând-o pe Kirsten. O ajutară amândoi să coboare scările, apoi porniră la drum, încadrând-o şi susţinând-o, ca şi cum ar fi fost beată. Şi chiar aşa părea.

Servaz inspiră lung. Se scurseseră 14 minute de când ieşise din cabană. Nu avuseseră timp să-i facă cine ştie ce

rău.

34. Mâncăruri

Trecu un şerveţel umed şi răcoros peste faţa scăldată în sudoare a lui Kirsten. Se ridică, merse în baie să mai ia un pahar cu apă, încercă să-i dea să bea – dar, la a doua înghiţitură, ea se înecă, aşa că el îndepărtă paharul.

Proprietarul hotelului i-o adusese.

Soţii Labarthe îi spuseseră că norvegianca de la el din hotel, pe care o interesa arhitectura şi căreia îi propuseseră să bea un pahar, era beată moartă. Fără îndoială că în ţara ei era o obişnuinţă să bei fără măsură, îi spuseseră.

Servaz nu ştia ce le spusese proprietarul, dar cei doi plecaseră acasă, întorcându-se de mai multe ori pentru a privi spre ferestrele hotelului. De fiecare dată, el se îndepărtase de lângă geam.

El şi Kirsten se *deconspiraseră.* Din acel moment, soţii Labarthe urmau să fie mai în alertă ca oricând.

Probabil că-l informaseră deja pe Hirtmann despre incident.

Oare cum făceau ca să-l contacteze? Probabil, pe o adresă de e-mail falsă, accesibilă doar printr-un site ascuns, sau pe chat, pe Telegram sau ChatSecure. Căi de comunicaţie criptate, redirecţionate: Vincent îi făcuse o demonstraţie privind numeroasele posibilităţi pe care le oferea internetul amatorilor de confidenţialitate.

— *Fuck,* mă simt de tot rahatul, declară ea deodată.

Servaz se întoarse. Ea era lungită pe pat, palidă, cu părul lipit de frunte şi de tâmplele transpirate, cu ceafa şi umerii pe trei perne.

— Arăt ca dracu', nu?

— Groaznic, confirmă el.

— Am comis-o grav, zise ea, ori pe aproape. (Servaz trebui să se străduiască să traducă următoarele.) Jigodia aia de Labarthe ne-a făcut-o. Îmi vine s-o omor.

Şi mie, gândi el.

— Cafeaua asta e îngrozitoare. Cred c-o să vomit.

Se ridică şi fugi în baie. O auzi vomitând în trei reprize, respirând profund între ele, apoi trăgând apa.

★ ★ ★

Zehetmayer lua micul dejun la hotelul Sheraton din Praga. În mijlocul turiştilor chinezi. Detesta treaba asta. Dormise în camera 429, după ce-şi petrecuse seara plimbându-se prin Malá Strana şi oraşul vechi. Făcuse, bineînţeles, o haltă la cimitirul evreiesc şi, ca de fiecare dată, în picioare printre sutele de pietre funerare, în liniştea şi în lumina funebră a crepusculului, cu vechile faţade ce păstrau amintirea secolelor, timpul se abolise, iar el se emoţionase până la lacrimi.

Un scurt moment, îi fusese ruşine să le lase să-i curgă pe obraji, dar nu făcuse nimic ca să le şteargă, lăsându-le să-i umezească gulerul cămăşii şi să-i săreze buzele. N-ar fi trebuit să-i fie ruşine: în cursul lungii sale existenţe, văzuse bărbaţi foarte curajoşi plângând, şi laşi cu ochii uscaţi. Se simţise pătruns şi purificat de lumină, de linişte şi de spiritul tuturor acelor suflete şi de poveştile lor. Se gândise la Kafka, la Golem – la fiica lui pângărită şi ucisă de un monstru. Pentru că exista un fel de puritate în ură, aşa cum se găsea şi în iubire.

Bărbatul pe care-l aştepta în dimineaţa aceea se numea Jiri. Era ceh.

Zehetmayer îl văzu apropiindu-se printre mese. Jiri avea o faţă de faun bărbos pe care n-o uiţi uşor – ceea ce se putea dovedi puţin deranjant în meseria lui –, obraji săpaţi de riduri adânci ca nişte tăieturi de cutter, un piept puternic şi privire incandescentă. Nu semăna a criminal, ci a poet, a om de teatru. Ar fi putut deveni actor într-o piesă de Cehov, ori cântăreţ liric. După câte ştia Zehetmayer, Jiri era totuşi un artist, în felul său.

Foarte bine. Dirijorul nu credea acele prostii romantice despre asasini şi hoţi. Toată acea mitologie pentru burghezi ce visează să devină infractori.

Jiri se aşeză în faţa lui şi-i făcu semn chelnerului.

— Cafea, zise el. Neagră.

Se ridică, merse la bufet, reveni cu o farfurie plină de

cârnaţi, omletă, bacon, produse de patiserie şi fructe.

— Ador micul dejun din hoteluri, zise apoi drept explicaţie.

Şi începu să înfulece.

— Mi s-a spus că sunteţi un profesionist desăvârşit, declară Zehetmayer ca preambul.

— Cine v-a spus aşa ceva?

— Prietenul nostru comun.

— Nu mi-e prieten, rectifică Jiri. E doar un client. Dumneavoastră vă iubiţi meseria, domnule Zehetmayer?

— E mai mult decât o meserie, e...

— Vă iubiţi meseria? repetă Jiri.

Zehetmayer păru ofensat.

— Da, cu pasiune.

— E important să iubim ceea ce facem. *Iubirea...* nu e nimic mai important în viaţă.

Zehetmayer se încruntă. Stătea, într-o dimineaţă praghezi, faţă-n faţă cu un asasin care-i vorbea despre iubire.

★★★

În acea dimineaţă de luni, la câteva minute după ora 9, Roland Labarthe se conectă la aplicaţia Telegram de pe iPhone. Aceasta fusese făcută celebră recent de presă, care o numise serviciul de mesagerie preferat de terorişti. Chiar dacă publicitatea gratuită atrăsese luminile efemere ale rampei asupra ei, cu 10 miliarde de mesaje expediate în fiecare zi, Telegram era departe de a fi un serviciu confidenţial. Totuşi, una dintre opţiuni permitea trimiterea de mesaje criptate şi autodistrugerea acestora după o perioadă aleasă de utilizator.

Labarthe activase acea opţiune de „chat secret”. Destinatarul se numea „Mary Shelley”. Dar Labarthe ştia bine că nu era vorba despre o femeie. Singurul punct comun între Julian Hirtmann şi autorul lui *Frankenstein* era Cologny, comuna de lângă Geneva unde trăiseră amândoi. Primul mesaj al Elveţianului apăru aproape imediat.

[Am primit o avertizare. Ce se întâmplă?]

[Azi noapte s-a întâmplat ceva ciudat.]

[Are legătură cu Gustav?]

[Nu.]

[Unde?]

[La cabană.]

[Povesteşte. Explicit. Pe scurt Factual.]

Labarthe povesti, cu minimum de detalii, episodul din ajun: vizita norvegiencei, aşa-zisa arhitectă, apoi a poliţistului pe care-l văzuse cu o zi înainte la hotel, felul în care acesta încercase să cotrobăie peste tot.

Omise totuşi să spună că o urcaseră pe norvegiancă în pod. Şi, mai ales, că îl drogaseră pe Gustav. Prima dată când o făcuseră, fusese ideea lui Aurore. Labarthe o dezaprobase. Nici nu îndrăznea să se gândească la consecinţe, în cazul în care Elveţianul ar fi aflat; doar gândindu-se, îi îngheţa sângele-n vene. Dar, ca de obicei, Aurore făcuse cum o tăia capul.

[Nu intra în panică. E ceva normal.]

[Normal? Şi dacă vor începe să se intereseze de Gustav?]

[Chiar asta fac.]

[Cum aşa?]

[Sunt acolo din cauza lui Gustav. Şi a mea.]

[De unde ştiţi?]

[Ştiu.]

Labarthe blestemă în tăcere. Uneori, Maestrul îl călca pe nervi.

[Ce ar trebui să facem?]

[Rămâneţi în alertă. Supravegheaţi-i şi voi. Prefaceţi-vă că nu ştiţi nimic.]

[Până când?]

[Nu vor face nimic până când nu apar eu.]

[Şi o să apăreţi?]

[Veţi vedea.]

[Ştiţi că puteţi avea cea mai deplină încredere în noi]

Răspunsul întârzie.

[Credeţi că vi l-aş fi încredinţat pe Gustav în caz contrar?

Continuaţi. Fără nicio schimbare.]

[În regulă]

Roland Labarthe mai vru să adauge ceva, dar văzu că interlocutorul se deconectase. Făcu şi el la fel. În câteva secunde, conversaţia lor urma să se şteargă automat, nelăsând nicio urmă.

Doar dacă cei de la Telegram nu stocau mesajele criptate pe serverele lor, fără ştirea utilizatorilor, aşa cum îi acuza organizaţia nonguvernamentală Electronic Frontier Foundation.

★ ★ ★

Elveţianul închise telefonul şi ridică privirea. La câţiva metri de el, Margot Servaz înainta pe aleile marii pieţe acoperite Victor Hugo, pline de zgomote şi arome. Se oprea în faţa tarabelor cu fructe, peşte, brânzeturi, toate teribil de apetisante. Examina, punea mâna, evalua, cumpăra, apoi pleca mai departe. La trei metri în spatele ei, un poliţist în civil, amestecat în mulţime, nu o pierdea din ochi.

Greşeală, gândi Julian Hirtmann sorbindu-şi cafeaua pe tejgheaua îngustă. Tipul ar fi făcut mai bine să fie interesat de ce se petrecea *în jurul ei.* Aşează ceaşca pe tejghea, plăti şi plecă. Margot se oprise în faţa carmangeriei Garcia. Hirtmann trecu prin spatele ei, înconjură tejgheaua ce se întindea pe trei laturi şi înaintă până în locul în care măcelarul tăia jambonul iberic *pata negra,* foarte scump.

Foarte scump, dar sublim.

Elveţianul comandă 200 de grame din sortimentul cel mai scump, uitându-se la Margot, care-şi umplea sacoşa. Era cu adevărat frumoasă, pe gustul lui. La fel de

proaspătă în haina ei de iarnă ca un peşte pus la gheaţă, la fel de fragedă ca jambonul Garcia, cu obrajii roşii şi lucioşi de căldură şi frig, semăna cu frumoasele mere de la raionul de fructe.

Martin, gândi el, *fiica ta îmi place. Dar îmi imaginez că n-ai accepta un ginere ca mine, nu? Pe scurt, îmi permiţi măcar să o duc la bal?*

★ ★ ★

În timp ce supraveghea cabana pe fereastră, Servaz o auzi pe Kirsten vomitând în baie. Se întrebă ce-i putuseră da soţii Labarthe. O întrebase. Ea nu avea decât amintiri vagi despre întâlnire.

Îi sună telefonul. Se uită la ecran. Înjură în gând. Margot! Evenimentele din ultima vreme i-o scoseseră din minte. Glisă pe butonul verde, aşteptându-se la reproşuri.

— Tată, zise fata cu o voce plină de remuşcări. Putem vorbi?

O auzi pe Kirsten vărsându-şi maţele, apoi spunându-i ceva prin uşa închisă, ceva ce el nu putu să înţeleagă.

— Bineînţeles. Te sun în cinci minute, bine? Cinci minute.

Închise. Kirsten îi vorbea în continuare, dar toate gândurile lui se învârteau în jurul lui Margot.

— Martin? strigă ea în final din sala de baie.

— Tocmai m-a sunat Margot, răspunse el fără să se întoarcă, auzind uşa deschizându-se.

— E în regulă?

— Nu ştiu. O să cobor s-o sun. Îmi va face bine puţin... aer curat.

— Martin...

El se îndreptă spre uşă. Surprinse privirea întrebătoare a coechipierei sale din pragul băii.

— Ce? zise el.

— Medicamentul, te deranjează dacă mi-l aduci?

— Ce medicament? întrebă el simţindu-se ca un idiot.

— Ţi-am spus că e o farmacie la intrarea în sat, la 300 de metri de aici. Ai putea să mergi să-mi iei ceva împotriva greţurilor? repetă ea răbdătoare.

— Sigur.

— Mersi.

Realiză că norvegianca îi repetase probabil acelaşi lucru de mai multe ori. Totuşi, creierul lui nu-l înregistrase. Deodată, se sperie teribil: oare coma putea provoca genul ăsta de probleme? Sau era vorba, pur şi simplu, de neatenţie? Avea vreo zonă în creier care suferise pierderi ireparabile, încetând să funcţioneze? Încercă cu disperare să-şi amintească dacă i se mai întâmplase aşa ceva de când se trezise.

Tulburat, se îndreptă spre lift, scoţându-şi telefonul în timp ce intra în cabină. Avea mai multe mesaje. Toate de la Margot. Îl sunase de mai multe ori în timpul nopţii precedente, ultimul mesaj fiind cu câteva minute înainte de apelul de mai devreme. Îl deschise:

Tată, n-am vorbit serios. Ştiu că nici tu. Dar, te rog, spune-mi că te simţi bine. Sunt îngrijorată.

Ieşind în hol, îl văzu pe proprietar apropiindu-se de el.

— Cum se simte colega dumneavoastră? întrebă el. Era beată moartă aseară.

Servaz încremeni.

— Ce nai...?

— Sunteţi de la poliţie, nu?

— ...

— Supravegheaţi cabana?

Servaz rămase mut, mulţumindu-se să se holbeze la el.

— N-am spus nimic, îl asigură celălalt. Când au adus-o pe... colega dumneavoastră aseară, n-am spus nimic despre dumneavoastră. Mi-am ţinut gura asta largă, prefăcându-mă că-i cred. Nu ştiu ce aveţi cu ei, dar vă spun că nu mi-au plăcut niciodată ăştia doi. Deci, aveţi dreptate, dacă vă interesează părerea mea.

Mania asta pe care o au oamenii de a-şi da cu părerea despre orice, chiar dacă nu le-ai cerut-o. Servaz îl privi îndepărtându-se.

35. Fiere

Ne petrecem viaţa făcând comparaţii. Ne comparăm casele, televizoarele, maşinile; hotelurile, apusurile, oraşele, ţările. Comparăm nu ştiu ce film cu *remake*-ul său, cutare ori cutare interpretare a aceluiaşi rol. Ne comparăm viaţa de dinainte cu cea de azi, cum au fost şi ce au devenit prietenii noştri. Poliţia compară şi ea amprente, urme ADN, mărturii, versiuni succesive de arest şi – când are ocazia – arme şi muniţii.

Ultima acţiune se numeşte tir de comparaţie. În Toulouse, cei care se ocupă de această treabă sunt poliţiştii de la Secţia balistică a Laboratorului Criminalistic, situată la etajul trei al sediului Poliţiei. Standul şi camera de tir se găsesc la subsol. Prima etapă o reprezintă examinarea armei. De exemplu, prezenţa sau absenţa pulberii poate oferi un indiciu în legătură cu timpul scurs de la ultima tragere, mai ales dacă apare mai aproape de ţeavă decât de chiulasă, ceea ce duce la concluzia că arma nu a fost folosită de multă vreme. În mod curios, acesta nu era cazul Sig-ului pe care inginerul îl avea sub ochi. Totuşi, proprietarul lui, comandantul Servaz, declarase că nu-şi mai folosise pistolul de luni întregi. Ultima dată când o făcuse, după spusele lui, fusese la standul de tir – cu rezultatele nefericite pe care toate lumea le ştia. Ciudat, îşi zise Torossian făcând o grimasă. Îi plăcea mult de Servaz. Dar arma aceea părea să fi fost folosită mult mai recent.

Îşi notă în carneţel constatarea, apoi o aranjă, cu eticheta de rigoare, lângă celelalte. Când va termina, va proceda la tirul de comparaţie.

Apel la Margot.

Lăsă telefonul să sune, în timp ce cobora scările terasei, apoi strada înzăpezită, în direcţia magazinelor, câteva sute de metri mai încolo.

— Tată, zise ea în sfârşit. Spune-mi că eşti bine. Mi-am

făcut griji.

Vocea gâtuită... părea pe punctul de a izbucni în plâns. Îşi simţi stomacul strângându-se.

— Sunt bine, zise el, călcând stângaci peste mormanele de zăpadă de la marginea drumului. Am avut o noapte... puţin agitată. N-am văzut mesajele tale. Doar acum le-am descoperit, îmi pare rău.

— Nu-i nimic, eram foarte supărată. Nu cred nimic din lucrurile pe care ţi le-am scris.

— N-are importanţă, zise el.

Dar, în realitate, avea. Pentru că tocmai le citise. Erau pline de tristeţe şi de nemulţumiri. Pentru prima dată în viaţă, fiica lui se întreba deschis dacă ea conta vreun pic pentru el, mărturisindu-i că avea impresia că reprezintă ultima dintre priorităţile lui. Şi, cine ştie, îşi spuse el, dacă nu era un sâmbure de adevăr în cuvintele ei? Dacă nu cumva devenise, fără voia lui, un părinte de doi bani...

— Cum adică, nu e important? reacţionă ea imediat la celălalt capăt.

La naiba, înjură el în gând. *Nu pot să cred, o luăm de la capăt.* Ar fi vrut să-i spună chiar atunci că o iubea, că avea să-şi găsească timp pentru ea, dacă-i dădea o şansă. În loc de asta, ascultă predica lui Margot pe ultimii 300 de metri rămaşi, fiind, de două ori, cât pe-aci să alunece pe grămezile de zăpadă, mulţumindu-se să răspundă monosilabic, fără a reuşi să stăvilească valul de reproşuri de la fiica lui. Cum acesta continua să se verse inexorabil în urechea lui, rămase încremenit în faţa intrării în farmacie, cinci minute bune. Mască telefonul cu o mână şi ceru Primperan.

— A fost vreo petrecere în sat aseară? întrebă farmacistul zâmbind.

Servaz ridică din sprâncene în semn de nedumerire.

— Sunteţi a doua persoană în cinci minute care-mi cere.

Servaz ieşi fără ca monologul să se întrerupă ori măcar să scadă în intensitate, observă o terasă de cafenea şi se aşeză, în ciuda frigului. În aparat, Margot continua să spună tot ce avea pe suflet.

— Bună ziua, zise chelnerul.

— O cafea, vă rog.

— Cu cine vorbeşti? întrebă brusc fata lui, întrerupându-şi monologul.

— Cu un chelner, răspunse el uşor agasat.

— Foarte bine. O să te las. Te rog să nu-mi mai spui niciodată că mă comport ca o mamă. Adevărul e că tu te comporţi ca un copil. Şi faci lucrurile foarte dificile, tată.

— Îmi pare rău, îi scăpă fără să vrea.

— Să nu-ţi pară! Doar schimbă-te. Pa.

Se uită la telefon, nevenindu-i să creadă. Îi închisese! După un sfert de oră de predică, în timpul căreia nu putuse să scoată nicio vorbă, cu atât mai puţin să se justifice ori să se apere.

★ ★ ★

Stomacul lui Kirsten continua să se contracte, dar mai uşor: greaţa începuse să-i treacă. Sau, cel puţin, reuşea să o ţină în frâu. Ce făcea Martin? Plecase la farmacie de 20 de minute. În prezent, avea o migrenă, gura atât de păstoasă că părea plină de nisip şi o durere înfiptă ca un cui între omoplaţi, provocată, fără îndoială, de violenţa cu care-şi vărsase maţele în noaptea precedentă. Merse în baie. Probabil că mirosea până la cer a transpiraţie şi, după toate probabilităţile, îi puţea şi gura.

Se spălă pe dinţi, aruncă un prosop pe podea, se dezbrăcă şi intră la duş. Deschise robinetul. Se strecură sub jetul de apă.

Patru minute mai târziu, ieşi, cu prosopul ud înnodat între sâni. Se gândi la mirosul care, probabil, domnea în cameră, aşa că se duse la fereastră şi o deschise larg.

Aerul rece ca un balsam, soarele ca o mângâiere, vântul ce ridica zăpada în norişori. Un câine lătrând. Un clopot în depărtare. O voce care răspundea altei voci. *Ce bine e să fii în viaţă,* se gândi ea.

Observă o maşină în depărtare, în partea stângă, venind în direcţia ei. Brusc, îşi concentră atenţia asupra cabanei. *Volvo-ul dispăruse. La naiba...* Merse să caute binoclul abandonat pe patul nefăcut al lui Martin, reveni la

fereastră şi se uită prin el.

Maşina care se apropia era chiar Volvo-ul. Dar, de la acea distanţă, îi era imposibil să vadă cine era înăuntru. Deplasă binoclul spre cabană, şi ferestrele acesteia îi apărură în prim-plan în imagine. Una dintre ele era deschisă larg, iar vântul îi ridica perdeaua, făcând-o să danseze spre exterior.

Timp de câteva secunde, contemplă, hipnotizată, acel dans tăcut, acel zbor alb şi luminos.

Până când, brusc, Aurore Labarthe apăru şi rupse vraja. Kirsten o văzu aplecându-se în exterior pentru a prinde perdeaua, pe care o aşeză la locul ei, apoi închise fereastra.

Toată povestea durase mai puţin de 10 secunde, dar ea obţinuse o parte din informaţia pe care o dorea. În cazul ocupanţilor maşinii, rămăseseră doar două opţiuni:

1. nenorocitul de Labarthe
2. nenorocitul + Gustav

★ ★ ★

Aurore Labarthe închise fereastra după o privire aruncată Volvo-ului care se întorcea de la farmacie, cu ţeava de eşapament scuipând în aerul rece un fum gros şi negru, plin de particule. Ce naiba făcea? Farmacia era doar la un kilometru distanţă de cabană. Ar fi trebuit să meargă mai încet! Cârpa aia de bărbat al ei... O exaspera, dar trebuia să recunoască că avusese dreptate: o făcuseră lată. Şi, ceea ce o enerva şi mai rău, din cauza ei. Subestimase grav efectele secundare ale sedativului asupra lui Gustav. Şi totuşi, cunoştea prea bine boala băiatului, marea lui sensibilitate hepatică. Hirtmann îi avertizase de nenumărate ori în legătură cu asta.

Se numea „atrezie biliară”. O boală cu origine necunoscută, ce apărea la un copil din 10 ori 20.000, caracterizată printr-o obstrucţie a căilor biliare ce împiedica bila să se verse din ficat – şi care, netratată, putea duce la moartea copilului prin ciroză biliară secundară.

Dacă Elveţianul ar fi aflat vreodată că ei îl drogaseră de

două ori, ca să-şi vadă liniştiţi de micile orgii, pielea lor nu făcea nici doi bani pentru el. Hirtmann n-ar fi avut milă. Ţinea mai mult la copilul acela decât la propria viaţă. Cine era în realitate acest copil? se întrebase adesea. Era realmente fiul lui? Şi, în cazul acesta, unde era mama? Nici ea, nici Roland n-o văzuseră vreodată.

Reveni pe hol şi intră în camera lui Gustav. Se ţinu de nas din cauza mirosului de vomă. Luă pilota şi cearşaful de un colţ şi le aruncă din pat, pe podea.

Din baia de alături se auzi o bolboroseală.

Înconjură patul şi trecu pragul băii. Gustav era îngenuncheat în faţa WC-ului, îmbrăcat în pijamaua lui albastră. Vomita, cu capul aplecat.

Bietul de el gâfâia, respirând şuierat, cu părul blond lipit în smocuri din cauza transpiraţiei, lăsând să se vadă scalpul roz. Auzind-o, se îndreptă şi-i aruncă o privire tristă şi dureroasă. Dumnezeule, copilul ăsta nu se plângea niciodată, cu excepţia cazurilor când întreba de tatăl lui, îşi spuse ea. Un val de jenă aproape că o sufocă.

Se apropie şi îi puse o mână pe fruntea mică. Ardea.

Auzi uşa de la intrare, la parter.

Apoi paşii lui Roland, pe scări.

Îl ajută pe Gustav să se dezbrace, verifică temperatura apei de la duş cu dosul palmei şi-l împinse uşor sub el.

— Asta îţi va face bine, comoara mea.

Gustav confirmă în tăcere, strecurându-se sub jet. Tresări.

— E caldă! zise el.

— O să-ţi facă bine, repetă ea, reglând temperatura.

Labarthe intră în cameră. Văzu grămada de aşternuturi murdare de pe podea şi se apropie de baie.

— Poliţistul, zise el intrând, era şi el la farmacie!

Ea se întoarse şi-i aruncă o privire tăioasă ca o lamă de ras. Fără să se oprească din săpunirea lui Gustav, arătă cu mâna liberă spre punga pe care-o ţinea Labarthe.

— Dă-mi-o!

— Ai auzit ce-am spus? îi aruncă el întinzându-i Primperanul.

— Gustav, uită-te la mine, zise ea blând, ignorându-şi soţul.

Desfăcu sticluţa de plastic şi o duse la buzele copilului. Care se strâmbă.

— Nu e bun.

— Ştiu, iubire. Dar te va face bine.

— Uşor! exclamă Labarthe uitându-se la ei. Îi dai prea mult!

Blonda luă recipientul de la gura lui Gustav, fulgerându-şi soţul din priviri.

— Am murdărit patul, zise băiatul pe un ton de vinovăţie.

Ea îl sărută pe frunte şi-i mângâie părul blond, ud de transpiraţie.

— Nu-i nimic, o să schimbăm aşternuturile imediat.

Se întoarse spre soţul ei.

— Poţi să mă ajuţi, te rog? Şi să faci curăţenie în cameră?

Tonul era usturător. El confirmă strângând din dinţi. Ieşi. Aurore îl şterse pe Gustav, îl frecţionă, apoi îi dădu o pijama curată.

— E mai bine?

— Puţin, da.

— Unde te doare exact?

El îşi puse o mână pe abdomen, ea îl palpă: era tare şi umflat.

— Eşti un băiat foarte curajos, ştiai?

Îl văzu zâmbind palid. Era adevărat, se gândi ea, că băiatul era curajos. Îl moştenea, fără îndoială, pe tatăl lui. Făcea faţă bolii ca un soldăţel curajos. Dar cunoscuse oare şi altceva în scurta lui viaţă decât această mizerie? Îl privi un moment, ghemuită în faţa lui, zâmbindu-i. Apoi, Aurore se ridică.

— Hai să mergem, zise ea. Să te punem în pat, de acord? Fără şcoală azi.

Când ieşiră din baie, găsiră patul făcut, dar fereastra larg deschisă. Aşa cum o percepuse şi Kirsten, perdeaua părea să-şi ia zborul spre exterior.

— Bagă-te în pat, zise Aurore, grăbindu-se să închidă fereastra. Vin imediat. Nu-i aşa că te simţi puţin mai bine?

Gustav confirmă, foarte serios, din vârful patului.

— Excelent! Când ţi se face foame, să-mi spui.

Ieşi şi se îndreptă spre scară.

★ ★ ★

— Tipul de noaptea trecută... începu Labarthe de cum intră ea în bucătărie.

— Da. Am înţeles. Bate vântul foarte tare. De ce ai lăsat geamul micuţului deschis?

— Pentru că era o duhoare...

— Poate vrei ca în afară de vomitat să mai şi dea colţul?

— Când am ieşit, l-am văzut, aşa că am aşteptat ca să văd unde merge, reluă el ca şi cum n-ar fi auzit-o. Poliţaiul... El nu m-a văzut. Avea telefonul lipit de ureche şi părea foarte supărat. Voiam să văd dacă se întoarce la hotel.

— Şi?

Ea strecură o capsulă în cafetieră şi dădu drumul aparatului.

— S-a dus pe o terasă să bea o cafea. L-am lăsat acolo şi m-am întors, pentru că... pentru că era mai urgent aici...

Vorbea pe un ton ce semăna a scuză – pe care-l regretă imediat: a se arăta slab în faţa lui Aurore însemna să-i dea ocazia să-i sară la beregată.

— Da, am avut impresia că acum fabricau nenorocitul ăla de sirop, zise ea. Copilul ăsta ne va aduce o grămadă de probleme. Nu se mai opreşte din vomitat. Sper că expediţia ta la farmacie va fi de folos.

Apăsă pe un buton şi cafetiera începu să-şi scuipe lichidul maro gemând şi râgâind. Tonul de reproş nu-i scăpase lui Labarthe. Se întrebă de ce dădea vina pe el. Sigur, el îi propusese primul Maestrului să-l găzduiască pe băieţel, când directoarea şcolii precedente începuse să-i pună prea multe întrebări „bunicului”, dar Aurore primise ideea cu entuziasm. Ei nu putuseră avea copii. Şi vedea câtă grijă are Aurore de Gustav, petrecând timp cu el, desfătându-se în compania lui. Totuşi, tot ea venise cu

ideea de a-l droga. El chiar încercase s-o facă să renunţe.

Dar ştia că nu ajuta cu nimic să te cerţi cu Aurore. Mai ales în momentele tensionate. Aşa că se abţinu şi acum să continue discuţia în contradictoriu.

— Poate că ar trebui să-l prevenim, zise totuşi.

Tăcerea ce urmă i se păru rău prevestitoare. Răspunsul veni ca o plesnitură de bici:

— Să-l prevenim? Eşti nebun sau tâmpit?

★ ★ ★

Kirsten îl văzu întorcându-se la hotel. Stinse ţigara, închise geamul şi-şi scoase paltonul pe care şi-l aruncase pe umeri. Fugi în baie. Să arunce o privire în oglindă.

Cearcănele maro de sub ochi erau imposibil de ignorat. La fel şi tenul cadaveric. Îşi verifică respiraţia, punându-şi palma în faţa gurii.

Când Martin intră în cameră, gâfâia. Îi întinse punga de la farmacie. Ea scoase Primperanul şi bău din sticluţă ca şi cum ar fi fost apă. Îi surprinse privirea.

— Apropo, am văzut pe cineva ieşind din cabană şi revenind, zise ea.

— Cine era?

— Labarthe. Avea o pungă în mână. Asemănătoare cu a...

El se încruntă.

— O pungă de farmacie, eşti sigură?

— Sigură, nu. Era prea departe. Dar aşa părea. În orice caz, părea ceva urgent.

Servaz se apropie de fereastră şi se uită spre cabană. Realiză că era îngrijorat – pentru Gustav.

★ ★ ★

Pe birou, telefonul vibră. Nu cel de toate zilele. *Celălalt.* Labarthe tresări. La naiba, era posibil ca Elveţianul să fi aflat într-un fel sau altul ce se întâmpla? Cu Hirtmann, începuse să devină paranoic. Se uită pe ecran.

[Eşti acolo?]

Labarthe tastă răspunsul cu degetul mijlociu.

[Da.]

[Bine. S-a produs o schimbare.]

[Care?]

[Vreau să-l văd pe Gustav. În seara asta.
În locul obişnuit.]

Dumnezeule! Labarthe expiră. Avu brusc senzaţia că o pisică enormă i se blocase în gât şi-l împiedica să respire.

[S-a întâmplat ceva?]

[Nu. Vreau să-l văd pe Gustav. Doar atât.
În seara asta.]

Lui Labarthe îi sări inima din piept. Vru s-o cheme pe Aurore în ajutor. Dar timpul trecea. Trebuia să răspundă. Altfel, Elveţianul ar fi intrat la idei. De altfel, următorul mesaj dovedi că deja o făcuse:

[E vreo problemă?]

La dracu'! Răspunde! Zi ceva!

[Gustav e bolnav în momentul ăsta.
Un început de gripă.]

[Are febră?]

[Da. Un pic.]

[Ai chemat doctorul?]

[Da.]

Inima lui Labarthe bătea ca o tobă. Profesorul fixa ecranul luminos în aşteptarea următorului mesaj.

[Acelaşi de totdeauna?]

Labarthe ezită. Oare Elveţianul intrase la bănuieli? Îi întindea o capcană?

[Nu. Altul. E duminică.]

[Ce i-aţi dat?]

[Aurore s-a ocupat. Vreţi să merg s-o caut?]

[Nu. Nu-i nevoie.
O să trec diseară.]

[Poftim? Dar sunt poliţişti la hotel care supraveghează cabana!]

[E problema mea.]

[Maestre, nu cred că e o idee bună.]

[Asta hotărăsc eu. În seara asta.
La 20:00]

Hirtmann se deconectase.

La naiba! Labarthe înghiţi cu greutate. Avea senzaţia că un milion de furnici i se urcau în gât. Avea nevoie de aer… Merse la fereastră, o deschise. Respiră, privind peisajul alb şi scânteietor.

Elveţianul urma să vină acolo în acea seară.

De ce naiba vorbise despre o gripă? De ce nu despre ceva la stomac? Fir-ar, ce-i venise?

Şi dacă Gustav îi spunea că nu văzuse niciun doctor? În tot timpul în care scrisese cartea, el se pusese în pielea lui Hirtmann, *se dăduse drept el.* Când mergea pe străzile din Toulouse şi se uita la femei, le privea prin ochii acestuia, se simţea important, puternic, crud şi lipsit de milă. Ce glumă! Doar vorbe. Îi era teamă? Normal! Elveţianul nu era un personaj de ficţiune, era o realitate dată dracului… care intrase în viaţa lor.

Revăzu în minte prima lor întâlnire: el dădea autografe într-o librărie din Toulouse. Mă rog, ar fi trebuit s-o facă, dar, într-o jumătate de oră, nu apăruse nimeni. Apoi, venise un cititor. Când Labarthe îl întrebase prenumele, bărbatul răspunsese: „Julian”. Labarthe râsese. Dar bărbatul din faţa lui, de cealaltă parte a mesei, rămăsese impasibil – iar felul în care îl privise din spatele ochelarilor îi produsese un frison pe şira spinării.

Labarthe tocmai ajunsese lângă maşina lui de la nivelul al doilea subteran al parcării Jean-Jaurès, când bărbatul se ivise dintr-un colţ întunecat, făcându-l să tresară violent.

— La naiba, m-aţi speriat!

— La pagina 153 aţi făcut o greşeală, spusese Hirtmann. Nu s-a întâmplat aşa.

Fără să ştie de ce, poate din cauza tonului, a calmului olimpian al intrusului, al cuvintelor pe care le folosise, Labarthe ştiuse imediat că nu avea de-a face cu un impostor. Că adevăratul Julian Hirtmann stătea în faţa lui...

— Dumneavoastră sunteţi? bâiguise el.

— Nu vă temeţi. E o carte bună. În caz contrar, aţi fi fost prevenit.

Labarthe încercase să facă haz, dar râsul i se oprise în gât.

— Eu... eu... nu ştiu ce să spun... E o aşa de mare... *onoare.*

Ridicase privirea spre ochii bărbatului, sus, în umbra tavanului: el măsura mai puţin de 1,70. Hirtmann scosese un telefon din buzunar şi i-l întinsese.

— Ţineţi! O să ne revedem curând. Nu vorbiţi cu nimeni despre asta, totuşi.

Dar Labarthe o făcuse. Vorbise cu Aurore. Între ei nu existau secrete.

— Vreau să-l întâlnesc, spusese ea imediat.

Ieşi din birou şi o căută în zadar la parter. Voci la etaj... Urcă scările şi traversă holul în fugă. Aurore şi Gustav erau în baia copilului.

— E din ce în ce mai rău, îi zise ea, trecând un burete umed peste fruntea băieţelului. Şi febra creşte.

Nu poate fi adevărat!

— Tocmai am vorbit cu Hirtmann.

— L-ai contactat?

Nu-i venea să creadă.

— Nu! El a făcut-o! Nu ştiu ce l-a apucat. Vrea să vadă băiatul!

— Ce?

— O să vină diseară!

— Şi tu ce i-ai zis?

— Că e bolnav, că are... gripă.

— Gripă? De ce gripă?

— Nu ştiu! Asta... mi-a venit pe moment! A vrut să ştie şi dacă am chemat doctorul.

Ea îi aruncă o privire prudentă copilului, apoi ridică privirea spre el.

— Ce i-ai spus?

— Că da.

O văzu pe Aurore pălind. Aceasta se uită la Gustav – care-i întoarse privirea. O privire tristă, istovită, extenuată, pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar şi plină de afecţiune şi de încredere, şi, pentru prima dată în viaţa ei, acea femeie cu sufletul uscat simţi o emoţie cu adevărat umană, însoţită de un sentiment de vinovăţie. Îi mângâie obrazul şi, răspunzând unui impuls, îl strânse lângă ea, simţind pe faţă părul ud al copilului. Mai că-i venea şi ei să plângă.

— Nu-ţi face griji, comoara mea. O să te faci bine. O să vezi.

Se întoarse spre Labarthe.

— Trebuie să-l ducem la Urgenţe, aruncă ea.

— Ai dreptate, la naiba!

★ ★ ★

— Cei doi ies, zise Kirsten.

Servaz i se alătură la fereastră.

— Uită-te cum l-au înfofolit pe Gustav. Şi nu arată bine, chiar şi văzut de aici.

Îi întinse binoclul.

— N-a fost nici la şcoală azi, observă el.

Neliniştea reveni. Se uită la ceas. Imediat se făcea 15:00. Erau mai mult de trei ore de când Labarthe se întorsese de la farmacie, dacă asta-i fusese destinaţia. Era clar că starea lui Gustav se agravase. Servaz ar fi dat orice ca să afle de ce anume suferea copilul. Teama efectiv îl rodea pe dinăuntru.

Îi văzu aşezându-l pe Gustav în spate; femeia îi puse un pled pe genunchi şi-i mângâie părul. Soţul ei trecu la volan – nu fără a arunca o privire spre hotel.

— Ce facem? întrebă Kirsten.

El se gândi în viteză.

— Îi lăsăm să plece. Sunt deja în gardă. Pe drumurile astea ne-ar repera foarte repede. Şi, oricum, nici tu nu te simţi bine. Aşteptăm să se întoarcă.

— Eşti sigur?

— Da.

În realitate, tot ce voia era să alerge la maşină. Realiză că nu va putea suporta mult timp acea incertitudine. Unde-l duceau? Nu-i păsa de soţii Labarthe, nici măcar de Hirtmann, în acel moment – se gândea la un singur lucru: Gustav. *De ce sunt atât de îngrijorat?* se întrebă el. *Dacă copilul nu e al meu, de ce mă afectează atât de mult?*

★★★

Aşezată în spate, Aurore îl strângea la piept pe Gustav. Se îmbrăcase pe fugă, cu primul pantalon şi primul pulover pe care le găsise. În maşină domnea un frig umed, pătrunzător. Învelise copilul în pled, dar acesta tremura întruna.

— Vrei să ne congelezi sau ce? aruncă ea spre scaunul din faţă.

Labarthe dădu căldura la maximum fără să răspundă, privind cu atenţie la drumul înşelător.

Mai jos de curbele strânse, se angajară pe un drum mai larg, deszăpezit. Făcu stânga. În direcţia Saint-Martin.

Acceleră.

— Îmi vine să vomit, zise copilul.

★★★

Dr. Frank Vassard lua o pauză în camera de odihnă, când o asistentă veni să-l caute.

— Avem un copil care nu se opreşte din vomitat.

Doctorul se ridică pe canapeaua obosită, se aşeză în fund şi o fulgeră din priviri, cu mâinile încrucişate. Era un tânăr intern de gardă la urgenţe, căruia îi puteai ghici energia, o energie a tinereţii, dar şi a celui ce nu fusese încă învins de anii de luptă împotriva a doi duşmani invincibili: boala şi moartea. La care adesea se mai adăugau doi: ignoranţa şi lipsa de încredere a pacienţilor. Îşi frecă barba de hipster, holbându-se la asistentă.

— Ce vârstă?

— Cinci ani. Şi are simptome uşoare de icter. Ar putea fi o insuficienţă hepatică.

Altfel spus, hepatită: o colorare în galben a pielii şi a fundului de ochi cauzate de creşterea concentraţiei de bilirubină din sânge.

— E cu părinţii?

— Da.

— Febră?

— 38 cu 5.

— Vin acum.

Se ridică şi se apropie de cafetieră. Drace, crezuse că siesta va dura puţin mai mult. Saint-Martin era un spital mic, serviciul de urgenţă se confrunta rareori cu haosul mai mult sau mai puţin controlat din marile oraşe.

Două minute mai târziu, Vassard părăsea cămăruţa şi ajungea pe holul plin de cărucioare, asistente şi îngrijitori. Copilul era aşezat pe o targă. Cuplul îl observă venind. Fără să vrea, i se părură nepotriviţi (femeia era cu aproape 10 centimetri mai înaltă), aşa că se simţi stânjenit.

— Dumneavoastră sunteţi părinţii?

— Nu, nişte prieteni, răspunse bărbatul cu cioc. Tatăl n-ar trebui să întârzie prea mult.

— Foarte bine, ce are? întrebă el apropiindu-se de copilul blond, cu privire febrilă.

★★★

— O să-i administrăm cărbune activ şi un antivomitiv, zise el. Nu sunt adeptul spălăturilor gastrice. Şi, oricum, nu le mai folosim decât în cazul ingerării de substanţe foarte toxice, ceea ce nu este cazul cu sedativul pe care i l-aţi dat (aici, nu se putu împiedica să nu-şi coloreze afirmaţia cu un ton făţiş dezaprobator). Apoi, o să-l ţinem sub observaţie până mâine-dimineaţă. Ceea ce mă îngrijorează cel mai tare sunt simptomele: icter, ficat mărit, dureri abdominale. Cu atrezia biliară nu-i de glumit. Urmează un tratament pentru asta?

Întâlni privirea alunecoasă a femeii blonde, total în alertă.

— A suferit o intervenţie Kasai, răspunse ea. Este

urmărit de dr. Barrot.

Tânărul intern dădu din cap. Îl cunoştea pe Barrot. Un medic competent. Procedura Kasai era o intervenţie chirurgicală ce consta în restabilirea drenajului bilei din ficat spre intestin, prin înlocuirea duetelor biliare obstrucţionate de boală, cu o buclă făcută din intestinul subţire. Intervenţia reuşea la un caz din trei. Dar, chiar şi în cazul reuşitei, ciroza putea progresa lent. *O mare porcărie, atrezia asta,* gândi doctorul uitându-se la băiat.

— Probabil că intervenţia a eşuat, zise el încruntându-se în direcţia lui Gustav. Ar trebui avut în vedere un transplant... Ştiţi cumva dacă e înscris în program? Ce crede dr. Barrot despre asta?

Cei doi se holbau la el ca şi cum ar fi vorbit chineză. Curios cuplu, gândi el.

— Şi, data viitoare, fără sedative, insistă el, pentru că ei nu răspundeau. Chiar şi dacă e foarte agitat.

Îi măsură pe rând, dorindu-şi să-i poată scutura niţel. Femeia dădu din cap. Era mai înaltă ca el. Pantalonii de piele şi puloverul mulat îi puneau în valoare silueta. Se întrebă ce anume îl împingea spre ea: atracţia fizică ori repulsia? Nu mai simţise niciodată ceva atât de ambivalent faţă de o femeie.

★ ★ ★

Scruta intrarea de la spital şi esplanada ce pornea de pe veranda unui imobil, la 100 de metri de acolo. Se înnoptase. Lampadarele din faţa impresionantei clădiri aruncau umbre galbene pe faţada din cărămidă. Câţiva fulgi rari treceau prin haloul lor. Trase nervos din ţigară, cu ochii lui mici în alertă, în spatele ochelarilor.

Era linişte şi întuneric. Nicio mişcare. Unde dispăreau locuitorii din Saint-Martin-de-Comminges odată cu lăsarea nopţii? Aruncă ţigara în zăpada de pe trotuar.

Se uită în jur.

Înaintă.

Traversă esplanada pustie, în pas lejer, în ciuda nerăbdării care-l consuma. Trecu de uşa de la intrare, în direcţia recepţiei.

— Un copil de cinci ani a fost adus la urgenţe în această după-amiază, zise el când asistenta din spatele biroului catadicsi să-i acorde puţină atenţie. Gustave Servaz. Sunt tatăl lui.

Femeia consultă ecranul calculatorului.

— Foarte bine, zise ea arătându-i o uşă de sticlă în stânga. Intraţi pe acolo, urmaţi culoarul până la capăt, apoi faceţi dreapta. Veţi vedea, e scris. Întrebaţi acolo. Şi vizitele se termină într-un sfert de oră.

El o privi puţin prea mult timp.

O fracţiune de secundă, îşi imaginä cum se apleacă peste birou, o apucă de păr, scoate cutterul din buzunar şi-i taie gâtul.

— Mersi, zise Julian Hirtmann.

Se îndepărtă şi făcu ce i se spusese. La capătul celui de-al doilea hol, un alt birou. Repetă cererea.

— Urmaţi-mă, zise asistenta, cu faţă obosită şi păr lipsit de strălucire.

Îi văzu în capătul holului – soţii Labarthe. Roland se precipită în întâmpinarea lui, Aurore rămase în urmă, fixându-l cu precauţie. Îl îmbrăţişă pe cretinul de universitar ca un papă ce dă binecuvântarea. Fără să-şi ia ochii din cei ai femeii. Un scurt moment, se revăzu posedând-o în pod, legată şi suspendată de încheieturi de inelele din tavan, goală puşcă şi la bunul său plac, în timp ce Labarthe aştepta liniştit la parter, în salon.

— Unde e?

Labarthe arătă spre o uşă.

— Doarme. I-au dat un calmant şi un antivomitiv.

Evită să pomenească de cărbunele activ, dar ştia că, mai devreme sau mai târziu, Maestrul urma să afle ce se petrecuse.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă acesta din urmă, ca un ecou al propriilor gânduri. Ziceai ceva de o gripă?

Labarthe îi scrisese că lucrurile se complicaseră şi că erau nevoiţi să vină la spital.

— Starea i s-a înrăutăţit dintr-odată, interveni Aurore înaintând spre ei. Era foarte agitat, aşa că i-am dat un

sedativ uşor.

— Ce-ai făcut...?

Vocea i se umpluse de spini.

— Medicul a spus că n-a avut nimic de-a face, minţi ea. Şi Gustav se simte bine.

Lui îi veni brusc s-o ia de gât, s-o trântească de perete şi s-o strângă până s-ar fi învineţit. Vocea îi deveni periculos de calmă:

— O să mai vorbim despre asta. Mergeţi acasă. Eu rămân aici.

— Putem rămâne şi noi, dacă doriţi, zise Labarthe.

El îl fixă pe omuleţul cu cioc, apoi pe femeia înaltă şi blondă. Şi-i imagină morţi, ţepeni, reci.

— Mergeţi acasă. Şi lăsaţi plicul ăsta la hotel.

Labarthe aruncă o privire rapidă. Era pentru Martin Servaz. Cunoştea numele ăla, bineînţeles. Chiar se întrebase, cu o seară în urmă, văzându-l pe tipul ăla la el acasă. Avusese impresia că faţa lui îi era vag familiară. Ce se întâmpla, pentru Dumnezeu? Ardea de curiozitate.

Hirtmann îi privi îndepărtându-se. Apoi, intră în salon. Gustav dormea, trăsăturile îi erau relaxate. Rămase vreme îndelungată în picioare, la capătul patului, uitându-se la el – înainte de a se aşeza pe singurul scaun disponibil.

★ ★ ★

Servaz stătea înfipt în faţa geamului.

Asculta şi privea cu atenţie. Disperat. Fixa cabana pustie şi întunecată, noaptea goală. Cu furnicături în stomac.

Unde erau? De ce anume suferea Gustav? Se făceau deja câteva ore de când plecaseră. Nu mai putea să aştepte. Începea să regrete că nu-i urmărise. De altfel, Kirsten îi spusese deja de vreo două ori că, probabil, făcuseră o alegere proastă. Şi ea era un pachet de nervi.

În prezent, doborâtă de nervi şi de greţurile din noaptea precedentă, se prăbuşise şi sforăia uşor pe pat.

Deodată, auzi un zgomot de motor ce se apropia. Îşi lipi nasul de geam şi îl văzu: Volvo-ul soţilor Labarthe se întorcea! Îl urmări încetinind şi oprind în faţa hotelului. Nu putea zări decât plafonul, aşa că n-ar fi putut spune cine se

afla înăuntru.

Labarthe coborî, urcă pe terasa hotelului şi intră. Ieşi câteva momente mai târziu şi maşina se îndreptă spre cabană.

Servaz îşi simţi pieptul ridicându-se când se deschiseră portierele, Labarthe şi soţia lui coborâră, singuri. *Gustav nu se afla în maşină...* Unde rămăsese copilul? Ce-i făcuseră?

Telefonul sună exact în acel moment. Nu mobilul, ci telefonul mare şi negru, antediluvian, de la hotel, de pe măsuţa ce ţinea loc de birou, şi el ridică receptorul, înainte să o trezească pe Kirsten.

— A fost lăsat un plic cu numele dumneavoastră, zise hotelierul.

Labarthe... Ce se întâmpla? Avu impresia că simte din nou firele invizibile trase de păpuşar. Încă o dată, se afla cu un pas în întârziere.

— Cobor.

Năvăli în holul de la intrare în mai puţin de un minut. Un plic maro îl aştepta, cu scris de mână pe el:

MARTIN SERVAZ

— L-a lăsat psihopatul ăla, zise proprietarul.

Mâna îi tremură puţin când îl rupse şi scoase foaia de hârtie împăturită în patru.

Simţea că holul hotelului începuse să se învârtă, că întreg universul se înscria într-o mişcare de rotaţie – planete, stele, spaţiu, vid... Toată Creaţia se răsturna cu susul în jos într-o singură fracţiune de secundă, universul smuls din ţâţâni, reperele abolite.

Textul spunea:

Gustav e la spitalul din Saint-Martin. Te aştept. Vino singur. Nu va exista Kindertotenlider *dacă ne vom uni forţele.*

J.

36. H

O lăsase pe Kirsten la hotel, adormită. Îşi simţea sângele pulsând în tâmple. Ca şi cum i-ar fi pus cineva o perfuzie cu adrenalină. Conducea repede. Coborâse în viteză curbele strânse şi trăsese o spaimă grozavă când maşina derapase, muşcând din marginea drumului unde erau mormane de zăpadă, ca apoi să alunece periculos pe pantă, înainte de a reveni pe şoseaua îngheţată.

O frază îl bântuia: „Nu va exista *Kindertotenlieder* dacă ne vom uni forţele”.

„Cântecele copiilor morţi.” Gustav Mahler. „J.” Din câte ştia, o singură persoană putuse scrie acele cuvinte. Şi asta însemna că Gustav era în pericol de moarte. Că sănătatea lui depindea de ei. Îi trecu prin cap că putea fi o capcană, dar alungă gândul. O capcană, cu ce scop? Hirtmann îl fotografiase luni întregi, aşa că avusese timp să-i întindă toate capcanele din lume, dacă ar fi vrut. Şi apoi, existau soluţii mai bune decât un spital, pentru aşa ceva.

Intrând în Saint-Martin, ridică piciorul de pe acceleraţie. Zări indicatorul cu „H” şi merse înainte, spre sensul giratoriu. Şase minute mai târziu, parca pe un loc rezervat pentru personal şi pătrundea în holul spitalului.

— Vizitele s-au terminat, îi semnală persoana de la recepţie, fără să ridice nasul din telefonul mobil.

Se aplecă peste birou, întinse mâna şi-i băgă legitimaţia între nas şi ecran. Femeia ridică ochii. Îl fulgeră cu privirea.

— Nu era obligatoriu să fiţi nesuferit, zise ea. Ce doriţi?

— Un copil a fost adus la Urgenţe în după-amiaza asta.

Ea miji ochii uitându-se la el cu neîncredere, apoi consultă fişierul.

— Gustave Servaz, confirmă ea.

El simţi cum i se deschide o gaură în stomac, auzind acel prenume asociat cu numele lui, pentru a doua oară. Era posibil? Acum, că spaimele şi speranţele lui căpătau formă, se întrebă ce dorea mai mult: ca Gustav să fie copilul lui

sau nu? Dar o altă speranţă, mai difuză, mai periculoasă, se trezea în acelaşi timp. Una stinsă de mulţi ani, dar care, în secret, aşteptase acel moment pentru a se reaprinde: Marianne. Urma să afle, în sfârşit, ce se întâmplase cu ea? Mintea lui încerca în van să respingă acea întrebare, s-o mătură într-un colţ întunecat, departe de lumină.

Femeia îi arătă uşa de sticlă din stânga biroului.

— Urmaţi culoarul, zise ea, apoi pe următorul la dreapta.

— Mersi.

Tipa se aplecase din nou peste telefon. Încă tulburat de asocierea acelui prenume cu numele lui, împinse uşa batantă.

Traversă culoarul.

Paşii îi răsunau pe podeaua lăcuită. Linişte deplină, încă o uşă. Alt culoar. În fund, panoul luminos „URGENŢE”.

O singură persoană în micul birou înghesuit, cu pereţii acoperiţi de o schemă de planificare pe coloane, plină de etichete colorate.

Îşi scoase legitimaţia încă o dată.

— Gustav, zise apoi (nu avu curajul să adauge şi numele lui). Copilul a ajuns azi după-amiază.

Ea se holbă la el fără să înţeleagă. Părea obosită. Apoi confirmă şi se ridică, ieşi din biroul strâmt şi-i arătă o uşă.

— A treia la dreapta.

Un bip răsună undeva şi ea porni în sensul opus.

Înaintă. Cu picioarele la fel de moi ca ale unui om de zăpadă pe cale să se topească. Îl însoţea un sentiment persistent de irealitate. Uşa indicată nu era la mai mult de patru metri. Depăşi două brancarde goale aşezate lângă perete şi un aparat pe roţi plin de butoane. Înăbuşi în minte vocea ce-i şoptea să facă cale întoarsă şi să fugă.

Inima îi bătea în urechi şi un suflu de panică îi străbătea capul.

Trei metri.

Doi…

Unu…

Zgomot de ventilaţie, uşa larg deschisă… o siluetă

aşezată pe un scaun, cu spatele la el... o voce de bărbat spunând:*...Intră, Martin. Te aşteptam. Bine ai venit... A trecut ceva vreme... Nu te-ai prea grăbit... Drumurile noastre s-au încrucişat de mii de ori şi de tot atâtea mii de ori nu m-ai văzut... Dar eşti aici, în sfârşit... Intră, nu fi timid! Apropie-te... vino să-ţi vezi fiul...*

MARTIN ŞI JULIAN

37. Un copil te face vulnerabil

— Intră, Martin!

Aceeaşi voce de actor, de tribun. Profundă, caldă. Acelaşi ton cosmopolit. Aproape că le uitase.

— Intră!

Înaintă. Patul de spital în stânga, Gustav adormit (o lovitură surdă în piept), cu feţişoara lipsită de griji şi liniştită, dar cu obrajii roşii, căldura din salon, fereastra din fund, cu lumina lampadarelor trasând raze orizontale printre lamelele storurilor.

Nicio altă sursă de lumină.

De-abia distingea silueta aşezată cu spatele la el.

— N-o să mă arestezi, nu? Cel puţin, nu înainte să vorbim.

El nu răspunse. Mai făcu încă un pas. Hirtmann, în stânga. Servaz îi contemplă profilul. Purta ochelari, o şuviţă îi cădea pe frunte, nasul îşi schimbase forma. Nu l-ar fi recunoscut dacă l-ar fi întâlnit pe stradă.

Dar când Elveţianul întoarse capul şi ridică bărbia spre el pentru a-l privi din spatele lentilelor corectoare, Servaz recunoscu zâmbetul şi gura uşor feminină.

— Bună, Martin. Îmi pare bine să te văd.

El tot nu răspunse, întrebându-se dacă Elveţianul îi putea auzi bătăile inimii.

— I-am trimis pe soţii Labarthe acasă. Sunt nişte soldăţei ascultători, dar ce limitaţi! El, un adevărat idiot. Cartea aia a lui nu valorează o para chioară, ştiai? Ai citit-o? Ea, pe de altă parte, e mult mai periculoasă. Ştiai c-au îndrăznit să-l drogheze pe Gustav? (Vocea i se făcu dintr-odată ca un bloc de gheaţă.) Au impresia că vor scăpa doar cu o mustrare. Dar tu ştii prea bine că nu se va întâmpla...

Servaz nu spuse nimic.

— Nu ştiu cum o s-o rezolv. Vom vedea. Prefer spontaneitatea.

Servaz ciuli urechea. Încercând să capteze alte sunete în spatele vocii. Nu existau. Era linişte.

— Îţi aminteşti prima noastră conversaţie? zise brusc Elveţianul.

Şi încă cum! În definitiv, nu existase o zi în ultimii opt ani în care să nu se gândească la acel moment, într-un fel sau altul. Uneori, dura câteva secunde; alteori, mai mult.

— Îţi aminteşti primul cuvânt pe care l-ai pronunţat?

Servaz îşi amintea. Dar îl lăsă pe Hirtmann să-l spună.

— Mahler[11].

Elveţianul zâmbea, iar faţa ridicată spre el se lumină.

— Ai spus „Mahler”. Şi eu am înţeles imediat că se întâmpla ceva. Îţi aminteşti muzica?

O, da, îşi amintea.

— A *Patra,* primul tempo, răspunse Servaz cu o voce răguşită, ca şi cum n-ar mai fi vorbit de zile întregi.

Hirtmann ridică capul cu satisfacţie.

— *Bedächtig... Nicht eilen... Recht gemächlich...*

Mâinile i se ridicară şi se mişcară prin aer ca şi cum ar fi auzit-o.

— „Cu grijă, fără grabă, foarte lejer”, traduse Servaz.

— Trebuie să recunosc că mi-ai făcut o impresie foarte puternică în ziua aceea. Da. Şi nu sunt genul uşor impresionabil.

— Suntem aici să vorbim despre vremurile bune de altădată?

Elveţianul surâse aproape binevoitor. Ca o tuse. Apoi se întoarse spre pat.

— Vorbeşte mai încet. O să-l trezeşti.

Servaz avu impresia că primise o lovitură în stomac.

— Cine e copilul acesta? întrebă el.

Un moment, nu vorbiră nici unul, nici celălalt.

— Nu ghiceşti?

Comandantul înghiţi în sec.

— Ţi-am spus vreodată că, pe vremea când eram procuror, am găsit cadavrul unui copil? începu Elveţianul. Eram tânăr şi tocmai începusem să lucrez la tribunalul din Geneva, de trei săptămâni. Poliţia m-a sunat în toiul nopţii. Tipul de la capătul firului părea bulversat. M-am dus la

[11] Vezi *Înghețat* (N. a.).

adresa indicată. Un loc deprimant. O casă mizerabilă, plină de drogaţi. Când am intrat în baracă, am simţit imediat mirosul: de vomă, de urină de pisică, de mâncare, de rahat, de tutun, de mizerie, dar şi de folie de aluminiu arsă. Pe hol şi în bucătărie mişunau gândacii; tot locul era infestat. Am intrat în sufragerie. Erau toţi drogaţi, prăbuşiţi pe canapele, mama, lungită pe genunchii a doi tipi, dădea din cap, unul dintre respectivii înjura poliţia, pe o măsuţă, garouri şi seringi. Deja îşi injectaseră în vene toate rahaturile pe care le avuseseră la îndemână. Fetiţa era în camera ei, la capătul holului, lungită pe pat. Părea să aibă vreo patru-cinci ani. În realitate, am aflat mai târziu, avea şapte... Dar anii de rele tratamente, de malnutriţie o făceau să pară mult mai mică şi mai delicată.

Aruncă o privire în direcţia patului.

— Legistul, un tip aproape de pensie, care văzuse multe, era foarte palid. O examina cu multă blândeţe, poate pentru a compensa furia cu care fusese bătută. Ambulanţa era încă acolo, în faţa casei. Unul dintre asistenţi vomitase în iarbă. Făcuseră tot posibilul pentru a reanima fetiţa, masaj cardiac, defibrilator. Unul dintre ei voia să se întoarcă în casă să-i ia la pumni pe părinţi. Poliţiştii au fost nevoiţi să-l oprească. Camera fetiţei era plină de gunoaie, ca şi restul casei: sticle, doze, mâncare în putrefacţie în cutii de carton, pete de murdărie peste tot, chiar şi pe pat...

Hirtmann tăcu, pierdut în gânduri.

— Am sfârşit prin a prinde autorul loviturilor cauzatoare de moarte. Nu era unul dintre cele trei gunoaie, ci tatăl, care apăruse, la fel de drogat, şi o găsise pe mamă adormită, împreună cu ceilalţi doi. Ca urmare, se răzbunase pe copilă. Am omorât-o pe mamă două luni mai târziu. După ce o torturasem. N-am violat-o. Mă dezgusta prea tare.

— De ce-mi povesteşti toate astea?

Elveţianul nu păru să fi înţeles.

— Tu ai o fată, Martin. Ştii asta de multă vreme...

Servaz simţi cum i se încordează tot corpul.

Nu vorbi de fata mea, nemernicule...

— Ce anume ştiu? întrebă foarte rece.

— Când ai un copil, nu mai gândeşti ca înainte. Când ai un copil, lumea redevine periculoasă, nu? A avea un copil înseamnă a învăţa din nou că noi, oamenii, suntem fragili, un copil ne face vulnerabili. Dar tu ştii toate astea, bineînţeles. Uită-te la el, Martin! Ce se va întâmpla cu el dacă eu dispar? Dacă mor? Dacă ajung la închisoare? Ce va face? Cine se va ocupa de el? În ce cămin, echilibrat sau disfuncţional, va ateriza?

— E fiul tău? întrebă Servaz cu gâtul strâns.

Hirtmann îşi întoarse privirea de la Gustav, pentru a-l scruta dindărătul ochelarilor, cu ochii mijiţi.

— Da, e fiul meu. Eu l-am crescut, eu l-am văzut ridicându-se. Nu-ţi imaginezi ce minunat e acest copil.

Făcu o pauză.

— Gustav e fiul meu *şi în acelaşi timp, al tău.* L-am crescut ca pe copilul meu – pentru că e cine e –, dar are ADN-ul tău. Nu al meu.

★★★

Martin nu mai asculta. Urechile-i ţiuiau ca şi cum ar fi avut tinitus. În gât parcă avea şmirghel.

— Poţi s-o dovedeşti? întrebă el deodată.

Hirtmann scoase o pungă transparentă. În interior, o şuviţă de păr. Blond. Identică cu cea pe care o avea în buzunar.

— Mă aşteptam la o astfel de întrebare. Ia-o, du-te şi fă testul. Dar eu l-am făcut deja: voiam să ştiu dacă e al tău sau al meu...

Făcu o pauză.

— Gustav. Fiul tău. Are nevoie de tine.

— Deci? De-asta...

— De-asta ce?

— L-am găsit aşa de uşor... În realitate, ai făcut în aşa fel ca să-l găsesc.

— Eşti deştept, Martin. Foarte deştept.

— Dar nu la fel de deştept ca tine, nu?

— Sunt destul de inteligent şi eu, e adevărat. Mă cunoşti

destul de bine ca să ştii că, de obicei, nu fac atâtea greşeli. Asta ar fi trebuit să te pună în gardă.

— M-a pus. Dar, chiar dacă m-am gândit că tu însuţi tragi sforile, că te afli în spatele întregii poveşti, mi-am spus că ai motivele tale – că marionetele vor sfârşi prin a-şi atinge vârful nasului... Aveam dreptate, nu?

— Foarte bine. Deci, iată-ne aici!

— Problema e că toate ieşirile din spital sunt controlate de poliţie. N-o să mai poţi scăpa.

— Nu cred, nu. O să mă arestezi? Aici? În camera *copilului tău bolnav?* Mi se pare de prost-gust, ca să zic aşa.

Servaz se uită la Gustav în patul lui, cu părul blond lipit încă de frunte din cauza transpiraţiei, buzele întredeschise şi cutia toracică ce se ridica uşor sub pijamaua pufoasă. Genele blonde se desenau pe pleoapele închise, ca mătasea unui penel.

Hirtmann se ridică, înalt cum îl ştia, 1,88 m. Servaz observă că pusese pe el câteva kilograme. Purta un pulover jacard demodat şi pantaloni din catifea informi. Dar emana încă acel ceva magnetic, formidabil.

— Eşti obosit, Martin. Îţi propun să...

— Ce are? i-o tăie Servaz cu vocea schimbată.

— Atrezie biliară.

Servaz nu mai auzise niciodată de boala asta.

— E gravă?

— Mortală, dacă nu facem nimic.

— Explică-mi, zise el ferm.

— Ne va lua ceva timp.

— Nu-mi pasă. Am tot timpul.

Simţi că Elveţianul îl priveşte.

— Atrezia biliară e o boală care apare la un copil din 20.ooo. O maladie nenorocită care debutează înainte de naştere. În pântecele matern. În mare, canalele ce permit ficatului să evacueze bila se micşorează şi se obstrucţionează, iar retenţia de bilă în ficat produce daune ireparabile şi, dacă nu se intervine, mortale. Ai auzit, ca toată lumea, de ciroza la alcoolici. Ei bine, iată ce se

întâmplă: prezenţa bilei în ficat produce o fibroză, apoi o ciroză biliară secundară. Copilul moare din cauza asta: o drăgălaşă ciroză la ficat.

Hirtmann făcu o pauză şi aruncă o privire spre Gustav, înainte de a continua.

— În prezent, originea atreziei biliare este necunoscută. Copiii care suferă de această boală au constant probleme de sănătate. Sunt mai mici de statură decât media, vulnerabili la infecţii. Au dureri abdominale, burtă umflată, icter, tulburări de somn şi hemoragii gastrointestinale. Pe scurt, aşa cum ţi-am spus: o porcărie fără seamăn.

În vocea lui nu era nicio emoţie deosebită, nu făcea decât să expună brutal faptele.

— Primul tratament constă în restabilirea fluxului bilei. Această operaţie se numeşte procedura Kasai, după numele chirurgului care a pus-o în practică. E vorba despre îndepărtarea canalului necrozat şi înlocuirea lui cu un tub de drenaj nou, prelevat din intestinul subţire. Operaţia e doar cârpeală. Gustav a trecut prin ea. Are succes doar la un pacient din trei. În cazul lui, se pare că a eşuat.

Făcu o pauză.

— În continuare, urmează să apară o insuficienţă hepatică, care, dacă se agravează, copilul va fi în pericol de moarte.

Servaz avea impresia că liniştea ce domnea în spital producea un fel de vibraţie – ori poate că era vorba doar despre urechile lui?

— Nu mai există şi alt tratament?

Hirtmann îşi fixă privirea în ochii lui.

— Ba da. Un transplant de ficat.

Servaz aşteptă urmarea cu sufletul la gură.

— Atrezia biliară este prima cauză a transplantului hepatic la copii, explică Hirtmann. Principalul obstacol însă, îţi imaginezi, Martin, este lipsa donatorilor morţi la această grupă de vârstă.

O femeie cu bluză de asistentă trecu pe hol. Zgomotul pantofilor de cauciuc pe podea i se păru lui Servaz ecoul

bătăilor surde din pieptul lui.

— Şi, în cazul lui Gustav, continuă Elveţianul, asta ar presupune o grămadă de formalităţi, scoaterea lui din clandestinitate şi, fără îndoială, acceptul ca, într-o bună zi, să fie dat în plasament familial, adică în casa unor necunoscuţi, la naiba! Oameni pe care nu-i controlez şi pe care nu i-am ales.

Servaz se abţinu să-i spună că alegerea celor doi Labarthe nu i se părea deloc fericită.

— Dar mai există o opţiune, singura reală pentru Gustav: transplantul de la o persoană vie compatibilă. Se prelevează aproximativ 60-70% din ficatul unui donator sănătos – lucru care nu creează nicio problemă: ficatul se regenerează. Şi se transplantează copilului. Dar nu poate fi vorba despre orice fel de donator. Trebuie să fie o rudă apropiată: frate, mamă, *tată...*

Deci asta era... Servaz rezistă tentaţiei de a-l apuca de gât. Marianne, se gândi el deodată. Hirtmann spusese „mamă, tată...” de ce nu Marianne?

— De ce nu mama? Marianne, de ce nu ea? întrebă el cu o voce răguşită. De ce n-ar putea să-i doneze ea ficatul?

Hirtmann îl privi grav, părând să caute răspunsul potrivit.

— Să spunem că ficatul ei nu e disponibil.

Servaz inspiră profund.

— E moartă, nu-i aşa?

Privirea Elveţianului era încărcată de falsă compasiune, iar Servaz voi din nou să-l apuce de gât.

— Şi dacă refuz s-o fac? zise el. Ce se va întâmpla?

— Ei bine, în acest caz, Martin, fiul tău va muri.

★ ★ ★

— De ce? zise el brusc.

— Poftim?

— De ce nu l-ai omorât? De ce l-ai crescut ca pe propriul tău fiu?

Erau amândoi în picioare, unul lângă altul, la capătul patului. Se uitau la copilul adormit, ale cărui buze articulau un discurs silenţios.

— Nu omor copii, răspunse Elveţianul, rece. Iar destinul mi-a pus în braţe acest băieţel. Ţi-am spus că, atunci când am descoperit că Marianne era însărcinată, m-am înfuriat? Am înfometat-o săptămâni întregi ca să avorteze. Nu voiam să omor copilul, voiam să moară din cauze naturale. Dar diavolul ăsta mic s-a agăţat de viaţă. Doar că, având în vedere toate drogurile pe care i le dădeam, Marianne era într-o stare deplorabilă. A trebuit s-o ajut să treacă de sevraj, să-i injectez vitamine intravenos.

— În Polonia? întrebă Servaz.

Hirtmann se uită la el.

— Marianne n-a pus niciodată piciorul în Polonia. Voiam doar să te torturez puţin. Am plantat ADN-ul ei printre celelalte, asta a fost tot.

— Cum a murit Marianne?

— Când s-a născut copilul, am făcut testul de paternitate şi am descoperit că nu e al meu, continuă Elveţianul fără să-i răspundă, aşa că am înţeles că e al tău. Atunci am venit în Toulouse şi, fără să ştii, ţi-am prelevat puţin ADN. N-a fost greu deloc. Cum n-a fost greu nici să-ţi iau cu *împrumut* arma. În ambele cazuri, a fost suficient să intru în maşina ta.

Servaz îşi ţinu respiraţia; încerca să gândească.

— Pentru că arma ta l-a ucis pe Jensen, confirmă Elveţianul. Şi eu am apăsat pe trăgaci. Am împrumutat-o în noaptea când m-ai urmărit prin grădinile de la Centrul balnear. Ţi-am pus alta, identică, în loc, şi apoi am pus-o la loc, câteva zile mai târziu.

Servaz se gândi la parfumul pe care-l simţise în maşină ieşind de la psihiatru, la arma lui în mâinile lui Rimbaud, la tirurile de comparaţie care fuseseră, fără îndoială, făcute. Se uită la copilul din pat.

— Cu aceeaşi ocazie, am verificat şi compatibilitatea între grupele voastre sangvine, adăugă Elveţianul.

Poliţistul îl asculta fără să se poată desprinde de un sentiment de irealitate. Avea impresia că visează, că urma să se trezească.

— Admiţând… admiţând că aş face-o, de unde să ştiu că

nu mă vei lichida după operaţie?

Lumina slabă a neonului de deasupra patului se reflecta în ochelarii celuilalt, asemenea reflexiei pe oglinda unui iaz, noaptea.

— Nu vei putea şti, răspunse el. Dar după asta, Gustav îţi va datora viaţa. O viaţă în schimbul altei vieţi. Să zicem că va fi felul meu de a-mi plăti datoriile. Bineînţeles că nu eşti obligat să mă crezi. E posibil să mă răzgândesc şi să vă lichidez pe amândoi. Asta mi-ar face viaţa mai uşoară...

— Am o condiţie, zise el după o vreme.

— Nu cred că eşti în poziţia de a negocia, Martin.

— Să-l încredinţezi celor doi Labarthe, psihopaţii ăia, pentru Dumnezeu! exclamă el deodată turbat de furie.

Hirtmann tresări, dar nu făcu niciun comentariu.

— Şi ce propui? întrebă el surprins.

— E fiul meu, până la urmă.

— Şi?

— E datoria mea să-l cresc.

Hirtmann se uită la el interzis.

— Poftim?

— Ai înţeles bine. Tu n-ai putea s-o faci. Unde se va face operaţia?

Ghici că Elveţianul se gândea.

— În străinătate. Aici e prea riscant, pentru el, dar şi pentru mine...

Era rândul lui Servaz să se arate surprins.

— Unde anume în străinătate?

— Vei vedea...

— Şi cum te-ai gândit să-l scoţi din ţară?

— Deci, o s-o faci? întrebă celălalt fără să-i răspundă.

Servaz nu-l slăbea din ochi pe Gustav. Îngrijorarea îl măcina. O nelinişte care-i amintea de vremea când Margot avea vârsta lui şi el se temea pentru ea.

— Nu prea am de ales, nu?

38. Ca un lup înconjurat de miei

— Copilul ăsta... crezi că ni l-a trimis *Cineva?* Crezi în Dumnezeu, Martin? Mi se pare că ţi-am mai pus întrebarea asta de-a lungul timpului. Ar fi un Dumnezeu cam pervers, nu, asta dac-ar exista?

Ieşiseră să respire aerul nopţii şi priveau fulgii de zăpadă în cădere. Hirtmann trase din ţigară.

— Ai auzit vreodată de Marcion, Martin? Marcion era un creştin care a trăit acum 1800 de ani, la Roma. Uitându-se în jurul lui, la această lume plină de suferinţă, masacre, boli, războaie şi violenţă, Marcion ereticul a tras concluzia că Dumnezeul care le crease pe toate nu putea fi bun, şi că răul era o componentă intrinsecă a creaţiei lui. Scenariştii creştinătăţii au găsit o modalitate destul de jalnică de a explica problema răului: l-au inventat pe Lucifer. Dar versiunea lui Marcion era chiar mai bună: Dumnezeu e responsabil de răul din lume şi de tot restul, aşa că e de vină şi pentru boala lui Gustav. Nu numai că răul face parte din Creaţie, ci e chiar una dintre pârghiile ei. Doar graţie violenţelor şi conflictelor apare evoluţia spre forme superioare. Uită-te la Roma! După Plutarh, Iulius Cezar a cucerit mai mult de 800 de oraşe, a supus 300 de naţiuni, a luat un milion de prizonieri şi a omorât tot atâţia duşmani. Roma era o societate plină de vicii, cu un anumit gust pentru cruzime. Şi totuşi, ascensiunea ei a permis lumii să evolueze, imperiul edificat de ea a unit popoare, a permis ideilor să circule, a inventat noi tipuri de societăţi.

— Divagaţiile tale mă obosesc, zise Servaz scoţându-şi şi el pachetul de ţigări.

— Visăm la pace, dar e o amăgire, continuă Elveţianul, fără să ţină seama de întrerupere. La toate nivelurile domnesc rivalităţile, competiţia şi războiul. William James, părintele psihologiei americane, sugera că viaţa civilizată oferă posibilitatea ca numeroase persoane să treacă de la leagăn la mormânt fără să fi cunoscut vreodată frica adevărată. Astfel, multe dintre ele nu înţeleg natura

violenţei, a urii şi a răului, care totuşi le înconjoară. Ce minunat e să fii lup înconjurat de miei, nu?

— Ce-ai făcut cu Marianne? Cum a murit?

Elveţianul îi aruncă o privire scurtă şi contrariată de data aceasta, ca şi cum i s-ar fi părut foarte nepoliticos să fie întrerupt pentru a doua oară.

— Ţi-am spus vreodată că, atunci când aveam vârsta lui Gustav, mi-am lovit unchiul cu un ciocan? Stătea în salon împreună cu mama. Trecuse pe la noi sub nu ştiu ce pretext, când tata nu era acasă, şi stăteau la palavre. Nici astăzi nu-mi pot explica acel gest. De altfel, chiar uitasem de el, până când mi l-a amintit mama, ani mai târziu, pe patul de moarte. Nu ştiu… cu siguranţă, pentru că ciocanul era acolo. Şi l-am apucat, m-am apropiat pe la spate şi bang! I-am dat o mare lovitură în cap. După câte spunea mama, i-a curs o grămadă de sânge.

Servaz făcu să ţâşnească flacăra brichetei şi-şi aprinse ţigara.

— Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus mama, înainte s-o devoreze cancerul definitiv, a fost: „Mereu ai fost rău”. Aveam 16 ani. I-am răspuns, zâmbind: „Rău precum cancerul, mamă”.

Deodată, fără niciun preambul, Elveţianul smulse ţigara dintre buzele lui Servaz şi aruncă chiştocul în stratul fin de zăpadă de pe trotuar. Apoi, îl strivi cu călcâiul.

— Ce fa…?

— Nu ţi-a spus nimeni că un donator nu poate fuma? E un pic târziu, dar, începând de azi, gata cu ţigările! decretă Hirtmann făcând cale întoarsă şi intrând pe uşă. Iei medicamente pentru inimă?

Servaz nu răspunse, dar se gândi la Gustav. Oare visa? Chiar era pe cale să discute cu Elveţianul despre medicamentele pe care le lua?

— Nu tocmai pentru inimă, răspunse el. Nu e ca şi cum mi-ar fi făcut un by-pass sau un transplant. Nu mi-au prescris nici anticoagulante, nici medicamente antirejet. Doar ceva împotriva durerilor şi un antiinflamator, dar nu le mai iau. Nu cred că au avut timp să-mi afecteze ficatul,

dacă asta te preocupă. Unde e? Marianne, ce i-ai făcut? mormăi el în spatele Elveţianului, mergând pe urmele lui.

Uşile se închiseră după ei. Intrarea de serviciu. Servaz se uită în jur. Nu era nimeni.

— Unde e? zise el apucându-l pe Hirtmann de gât şi izbindu-l de perete.

Acesta nu ripostă.

— Marianne... repetă poliţistul, cu faţa deformată de furie.

— Vrei să-ţi salvezi copilul sau nu? Dă-mi drumul! O să afli la vremea potrivită, nu-ţi face griji!

El îl strânse din nou. Voia să-l lovească, să-l ia la pumni, să-i facă rău.

— Fiul tău va muri, dacă nu facem nimic. Nu mai avem timp de pierdut. Încă un lucru, în cazul în care crezi că Gustav poate fi foarte bine operat aici... Gândeşte-te la Margot! Acum două nopţi, am văzut-o în lenjerie intimă: tocmai vărsasem cafea pe uniforma pazncului şi ea a deschis uşa. Ce frumuseţe!

De data asta, îl lovi. Nasul Elveţianului explodă. Acesta urlă ca o fiară când Servaz îi dădu drumul. Se aplecă în faţă, scoase o batistă şi şi-o puse la nasul care-i sângera.

— Aş putea să te omor pentru asta, mârâi el. Ştii la fel de bine ca mine, continuă totuşi, că e imposibil să-ţi protejezi fiica de unul ca mine... Apropo de Margot, nu ţi se pare că e cam obosită? Ai văzut ce cearcăne are?

— Hoit nenorocit!

Se simţea pe punctul de a-l lovi din nou. Inima îi bătea periculos de tare în piept. În acel moment, văzu scrisul de pe perete, lângă uşa batantă:

Orice agresiune fizică şi/sau verbală împotriva personalului spitalului va face obiectul urmăririi penale Art. 222-7 şi 433-3 din Codul Penal

Oricum, îşi spuse el, Hirtmann nu făcea parte din personalul spitalului. Îşi scoase cătuşele într-o clipită.

— Ce faci? întrebă Elveţianul cu privirea scânteietoare.

Fără să-i răspundă, închise prima brăţară în jurul uneia dintre încheieturile acestuia, făcându-l să pivoteze rapid.

— Termină! Lasă prostiile!

El repetă gestul cu cealaltă mână, îl apucă de braţ şi-l împinse spre ieşire.

— Ce naiba faci? se enervă Hirtmann. Gândeşte-te la Gustav! La timpul pe care-l pierdem.

Vocea Elveţianului era moale şi rece, iar el avu impresia că merge pe un strat de gheaţă foarte subţire, care stă să se crape.

Asistenta din micul birou îi văzu trecând şi ţâşni afară. Servaz întinse legitimaţia în direcţia ei, fără să se întoarcă şi se îndepărtă împreună cu prizonierul lui.

— Pari agitat, Martin, zise Elveţianul cu o voce rea şi aspră în acelaşi timp, obraznică şi maliţioasă. Pari o pisică căreia cineva i-a prins coada la uşă. Scoate-mi astea! N-am atins-o pe fiica ta. Şi nici n-o s-o ating. Dacă faci ce trebuie... *Până la urmă, totul – absolut totul – depinde de tine.*

— Ţine-ţi gura!

Împinse uşa batantă ce dădea spre hol şi flutură în acelaşi fel legitimaţia spre femeia de la recepţie – care analiză faţa însângerată a lui Hirtmann, mâinile încătuşate şi legitimaţia, cu ochii cât cepele – înainte de a se întoarce şi de a ieşi pe uşă ţinându-l pe Elveţian.

Aerul rece îi lovi, dar Servaz nu-i dădu atenţie. Coborî treptele şi se îndreptă spre locul unde-şi parcase maşina.

— Gândeşte-te bine, zise Elveţianul mergând pe lângă el. O să fii acuzat de omor. Singura persoană care te poate disculpa sunt eu.

— Tocmai de-aia vreau să te ştiu în închisoare, nu liber, i-o întoarse el deschizând portiera de pe partea pasagerului.

— Şi Gustav?

— Asta e problema mea.

— Ah, da? Cum o să-i donezi ficatul, dacă ajungi la pârnaie?

Elveţianul era în maşină, cu mâinile încătuşate în poală.

Îl măsura. Servaz ezită.

— De acord, dar în condiţiile impuse de mine, repetă el.

— Şi care sunt alea?

— Tu, în închisoare; eu, afară. O să-ţi urmez instrucţiunile. O să merg la clinica aia. O să-mi donez ficatul. Îl vom salva pe Gustav. Dar tu, tu vei dormi la pârnaie în tot acest timp.

Celălalt emise ceva între râs şi răget.

— Crezi că-mi poţi dicta condiţii? Nu ai de ales, Martin: nu mai ai cartea cea mare. Dacă vrei să-ţi salvezi fiul. Şi fiica... Chiar în închisoare, gândeşte-te la ce i-ar putea face soţii Labarthe... Sau, dacă nu ei, alţii asemenea lor, cunosc destui... Eşti cam palid, Martin, dintr-odată aşa...

Vântul care sufla pe esplanadă era urât şi ducea cu el cuvintele Elveţianului odată cu aburul respiraţiei lui. Ochii lui Hirtmann erau reduşi la două fante, dar Servaz distinse o strălucire metalică printre pleoape. Nu se îndoia nicio clipă că acesta îşi va duce ameninţarea la bun sfârşit.

Îl lovi în ficat, cât de tare putu, şi Elveţianul urlă de durere şi furie, îndoit pe genunchi.

— O să mi-o plăteşti, scrâşni el cu răutate. Mai devreme sau mai târziu, o să mi-o plăteşti. Dar nu acum.

Servaz îi desfăcu cătuşele.

★ ★ ★

Era 4 dimineaţa când ajunse la hotel. Văzu imediat că la fereastra camerei lor era lumină. Kirsten era trează.

Când intră, ea stătea pe scaunul din faţa micului birou, cu spatele la el, cu laptopul deschis.

— Unde-ai fost? întrebă ea fără să se întoarcă.

El nu răspunse imediat. Kirsten se întoarse şi se holbă la el.

— Ce s-a întâmplat? Parc-ai îmbătrânit cu 10 ani.

39. Margot

— Şi nu ţi s-a părut oportun să mă anunţi şi pe mine?

Era furioasă. Părea să nu fi dormit prea mult, iar cearcănele îi dădeau un aer mai fragil decât de obicei.

— Aţi petrecut cinci ore în nenorocitul ăla de spital cu copilul şi tu n-ai găsit un minut să mă suni?

— Dormeai...

— *Fuck off!*

El nu consideră necesar să spună ceva, aşa că-şi ţinu gura.

— Şi în momentul ăsta unde e?

— Nu ştiu...

— Cum?

— Nu ştiu.

— L... l-ai lăsat să plece? Cum adică?

— N-ai ascultat ce ţi-am zis? Probabil că Gustav e fiul meu. Şi e în pericol de moarte...

— Şi?

— Hirtmann a prevăzut totul. Clinica din străinătate, chirurgul care-l va opera...

— Martin! *Shit!* Copilul poate fi foarte bine operat aici, dacă tu eşti donatorul! Nu e nevoie...

— Nu! i-o tăie el.

Ea îl privi.

— De ce nu?

— Am motivele mele.

— *Bloody hell!* înjură ea.

— M-a ameninţat că se ia de Margot.

— Puteai să ceri mai mulţi oameni pentru protecţia ei.

— Ştii la fel de bine ca mine că nu poţi proteja pe cineva sută la sută, zise el gândindu-se la cuvintele lui Hirtmann în legătură cu Margot. Chiar şi cu cei mai buni oameni din lume. Cu atât mai puţin cu doi-trei poliţişti neantrenaţi pentru aşa ceva. N-o să-mi asum un asemenea risc. Şi apoi, cine ştie cât timp va dura pentru a rezolva situaţia lui Gustav aici. Copilul e *bolnav...* Nu avem timp de pierdut.

Trebuie operat *acum,* nu peste şase luni...

Vorbise pe un ton hotărât şi irevocabil. Kirsten dădu din cap, părând că înţelesese.

— Asta înseamnă că renunţi, nu? O să asculţi de el?

— Pentru moment... N-am de ales.

— Întotdeauna avem de ales.

Părea foarte contrariată.

— Şi când trebuie să vă mai vedeţi?

— O să mă contacteze el.

Ea scutură din nou din cap, nu fără o privire ascuţită în direcţia lui.

— Trebuie să plec, zise el, adunându-şi câteva lucruri.

— Unde? întrebă ea, exasperată şi uimită în acelaşi timp.

— Să-mi văd fiica.

★ ★ ★

Dădu căldura la maximum în maşină şi deschise radioul. Un expert autoproclamat – dintre aceia care fuseseră incapabili să-i prevadă alegerea – explica de ce fusese ales Donald Trump preşedinte al Statelor Unite şi de ce se putea întâmpla acelaşi lucru în Franţa – adică, exact contrariul a ceea ce el şi confraţii săi afirmau de luni întregi.

Era încă noapte când intră în Toulouse, lăsă maşina la unul dintre etajele parcării Victor Hugo, coborî la nivelul străzii, traversă şi intră în clădirea în care locuia, făcând un gest cu mâna poliţistului din maşină. Salută şi plantonul din faţa uşii, întrebându-se de când era acolo. Era 6:12 dimineaţa.

— O cafea? zise el.

Poliţistul acceptă şi se ridică. Descuie cu grijă uşa ca să nu o trezească pe Margot. Auzi pe cineva mişcându-se în bucătărie.

— Margot?

Faţa fiicei sale apăru în uşă.

— Tată? Ce faci aici?

— Bună ziua, domnişoară, zise poliţistul din spatele lui.

— Bună ziua, răspunse ea. Vreţi o cafea?

— Şi tu? Te-ai trezit deja? întrebă tatăl ei observându-i

faţa obosită şi cearcănele albastre.

Ea se uită la el fără să răspundă. Se întoarse şi intră în bucătărie. Chiar şi umerii îi erau mai încovoiaţi decât de obicei, sub halatul uzat. Se gândi din nou la cuvintele Elveţianului: „Nu ţi se pare cam obosită?”

Nu dormise noaptea trecută şi, ca întotdeauna când i se întâmpla, se simţea uşor buimac, cu un sentiment stăruitor de irealitate, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, luând ceaşca de cafea pe care i-o întindea Margot. Impresia de a evolua undeva între somn şi starea de veghe. De a împărtăşi viaţa cotidiană a matinalilor, acei muncitori săraci – dintre care bună parte străini – care pleacă de acasă înainte de a se lumina, pentru a ne şterge birourile şi scaunele pe care ne aşezăm în fiecare zi drăguţele posterioare.

— Merg să mă culc la loc, zise Margot, înăbuşindu-şi un căscat.

Îl îmbrăţişă şi se îndepărtă traversând sufrageria. El o urmări cu privirea. Nu părea în apele ei. Observă şi că lipsa de activitate îşi arăta efectele: se îngrăşase câteva kilograme de când venise şi faţa i se rotunjise. Oare Hirtmann ştia mai multe decât spunea? De la Elveţian, gândul îi sări la Gustav. Urma să rămână sub observaţie la spital până la sfârşitul zilei. Apoi avea să se întoarcă acasă. Adică *la soţii Labarthe...* La gândul ăsta, i se strânse stomacul.

Îi era foame. Căută o pizza în congelator, dar nu mai aveau. Şi semipreparatele pentru microunde dispăruseră. Se enervă din nou. Congelatorul fusese şi el golit de toţi hamburgerii, care fuseseră înlocuiţi cu fructe şi legume în cantităţi industriale. Bio, evident.

Brusc, simţi că trebuie să urineze.

Ieşind apoi de la WC, se îndreptă spre camera fiicei sale. Uşa era întredeschisă. O împinse uşor. Dormea deja. Chiar şi în somn părea epuizată.

★ ★ ★

— *Fiul* tău, zise Vincent Espérandieu, nevenindu-i să creadă.

Se uită pe fundul ceştii de cafea ca şi cum ar fi citit cine ştie ce mesaj acolo.

— Martin, e o poveste incredibilă. *Fiul* tău...

— Posibil, rectifică Servaz împingând spre el două pungi, una cu o şuviţă blondă, alta cu un singur fir de păr. Sau un simplu bluf. Îmi trebuie rezultatul cât mai repede posibil. Pentru amândouă...

Espérandieu se uită când la o pungă, când la alta, apoi le luă.

— De ce două? Nu înţeleg.

— Îţi voi explica.

În ziua aceea, era prea frig pentru terasă, aşa că se refugiară în interior, aproape de fereastră. De cealaltă parte a geamului, erau puţini trecători în piaţa Capitoliului.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-mi spui despre toate astea mai demult?

Servaz nu răspunse. Îi aruncă o privire adjunctului său. Cu şuviţa aia măturându-i fruntea şi faţa adolescentină, se apropia de 40 de ani, dar timpul nu lăsa nicio urmă asupra lui. Lui Servaz i se părea neschimbat din ziua când intrase pe uşa biroului său, în urmă cu 10 ani.

Vincent era un adevărat *geek* şi un băiat destul de manierat. La început, fusese ţinta multor glume şi insulte homofobe, până când Servaz pusese piciorul în prag. De atunci, deveniseră cei mai buni prieteni din lume, acesta fiind singurul lui prieten adevărat din poliţie – şi din afara ei. Servaz era şi naşul fiului lui.

— Îmi pare rău, zise el.

— E adevărat, nu? Martin, de când ne cunoaştem noi?

— Ce?

— La naiba, nu-mi mai spui nimic. Nici mie, nici Samirei.

— Nu sunt sigur că te înţeleg.

— Te-ai schimbat, Martin, după comă.

El se încordă.

— Nu-i adevărat, răspunse hotărât. Dovada: tu eşti primul cu care vorbesc despre asta.

— Şi ai făcut foarte bine. La naiba, nu ştiu ce să-ţi zic...

L-ai văzut pe Hirtmann, l-ai... *întâlnit,* ai fost în aceeaşi cameră cu el. Şi l-ai lăsat să plece... La dracu', Martin! *E o nebunie!*

— Şi ce voiai să fac? Crezi că eu nu vreau să-l prind? Băieţelul ăla e în pericol de moarte... Şi probabil că e fiul meu...

— Nu există posibilitatea să fie îngrijit aici?

— Mă ajuţi sau nu?

— Ce aştepţi de la mine?

— Tipul ăla de la IGPN, unde e?

— Rimbaud? E convins că tu l-ai mătrăşit pe Jensen.

— E ridicol!

Espérandieu îl privi insistent.

— Evident că e ridicol. Dar tâmpitul nu are altă pistă. Aşa că se agaţă de tine. Oricum, după ce se vor face tirurile de comparaţie, nu va mai avea nimic contra ta.

Servaz îi evită privirea. Dintr-odată, îl lovi o idee. Oare Vincent avea dreptate? Chiar se schimbase de când cu coma? Într-atât, încât nici prietenii nu-l mai recunoşteau?

— Întrebarea care se pune, continuă Vincent, este: cine avea interes să-l lichideze pe gunoiul ăla?

— Vrei să spui, în afară de mine.

— La naiba, Martin, n-am vrut să sune aşa...

Servaz dădu din cap. Dar Vincent Espérandieu era hotărât să meargă mai departe.

— De când interpretezi pe dos ceea ce spun prietenii tăi? La dracu', chiar vrei să ţi-o spun? De când te-ai trezit din comă, mă tot întreb: cu cine vorbesc? Cu tine sau cu altcineva?

E o întrebare pe care mi-o pun şi eu.

— Poţi să-l supraveghezi pe Rimbaud? întrebă el.

— Va fi greu. N-are încredere nici în mine, nici în Samira.

— Cine se ocupă de tirurile de comparaţie?

— Torossian.

— Da, îl cunoaştem. Ai putea să-l întrebi, să vezi ce spune.

— De acord. O să văd ce pot face.

Agită cele două pungi.

— Ce vei face, dacă e fiul tău?

— Nu ştiu.

— Şi Margot... cum se simte?

Servaz intră imediat în alertă.

— De ce mă-ntrebi?

— Pentru că am văzut-o acum două zile în centru şi nu arăta bine deloc.

Ezită, uitându-se la adjunctul lui.

— Ai remarcat şi tu?

Coborî ochii, apoi îi ridică.

— Mă simt vinovat, zise el. Ea a lăsat totul baltă ca să fie cu mine, iar eu o las mereu singură... Şi apoi, mă întreb dacă... nu ştiu... *am impresia că ceva nu e în regulă...* Pare atât de obosită, la limită. Dar nu-mi spune nimic... În momentul ăsta, nu ne înţelegem prea bine. Nu ştiu ce să fac.

— E simplu.

Se uită la el surprins.

— Întreab-o! *Direct.* Nu pe după vişin. Nu eşti la interogatoriu: e fiica ta.

Servaz răspunse dând din cap afirmativ. Vincent avea dreptate.

— Şi poliţista norvegiană... e ceva între voi?

— Ce te priveşte pe tine?

Espérandieu oftă. Cu o licărire de iritare în ochi.

— De fapt, nu mă priveşte. Doar că înainte nu mi-ai fi răspuns în felul ăsta. Nu, serios, mă sperii.

Se ridică.

— Trebuie să plec. Am treabă. Te ţin la curent cu analiza ADN.

★★★

Kirsten îi văzu pe cei doi Labarthe revenind cu băieţelul pe la ora 15. Îi urmări un moment cu binoclul, apoi, brusc, simţi că-i era de-ajuns. La ce bun? Aruncă binoclul pe pat şi tocmai voia să se întindă, când îi vibră telefonul. Se uită pe ecran.

Kasper. Voia noutăţi.

Nu răspunse. Dintr-odată, nu avea niciun chef să vorbească cu poliţistul din Bergen. Interesul lui pentru anchetă era îmbucurător, dar începuseră să i se pară uşor suspecte acele apeluri repetate: totuşi, nici când fusese la Bergen nu i se păruse atât de nerăbdător. Şi atunci, de ce să se agite aşa dintr-odată? Se ferise să-i spună că dăduseră peste Elveţian. Acesta şi-ar fi informat imediat şefii. Nici Servaz nu le spusese alor săi. De ce? Pentru că nu voia să-i ia cazul şi să-l încredinţeze altcuiva, sau din alt motiv? Nici ea nu spusese mare lucru la Oslo. Dacă voia să evite ceva... era ca oamenii de la Kripos să-şi bage nasul în ce se întâmpla aici.

Fixa tavanul, gândindu-se la soţii Labarthe. La ce-i făcuseră. Şi mai ales, la ce nu avuseseră timp să-i facă... La simplul gând, îi venea să facă moarte de om. Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa. Ceva se petrecuse. Ea nu era genul care să treacă peste asta aşa uşor. Îşi aminti de începuturile sale ca poliţist în uniformă, pe străzile din Oslo. Intervenise la o ceartă într-un bar la Poarta Rosenkrantz şi interpelase un tip în stare de ebrietate, însoţit de prietenul lui. Cum era de aşteptat, tipul în chestiune se luase de ea, strigându-i în faţă cuvinte pe care unii bărbaţi le folosesc automat când se confruntă cu o femeie. Cu toate astea, bărbatul scăpase a doua zi, sfidându-i pe poliţiştii de serviciu, înainte de a părăsi comisariatul.

Cu siguranţă că nu înţelesese cum, seara următoare, în timp ce se întorcea clătinându-se acasă, beat din nou, o umbră se ivise din neant şi se aruncase asupra lui. Beţivul se alesese cu mai multe coaste rupte, mandibula crăpată, un umăr dislocat şi trei degete de la mâna dreaptă întoarse pe dos. Chiar şi în prezent se întreba, probabil, ce i se întâmplase.

Începea să se învârtă în jurul cozii. Aşa că-şi luă ghetele, hanoracul şi căciula şi ieşi să dea o tură prin zăpadă. Cufundându-se în stratul de 20 de centimetri, se gândi la Martin, la noaptea pe care o petrecuseră împreună. Fusese mai mult decât o simplă tăvăleală. Pe moment, simţise că

se naşte ceva între ei. Oare simţise şi el la fel?

★★★

— Ce ne facem? întrebă Aurore Labarthe.

— Cum adică ce ne facem?

Îi aruncă soţului ei o privire mirată. Era ora 21:00 şi tocmai îl culcase pe Gustav. Noaptea se lăsase de mult şi în cabană era linişte.

— Nu i-ai văzut privirea la spital? zise ea. O să se întoarcă. Şi, de data asta, ne va pedepsi.

Îl văzu pe Roland pălind foarte tare, cu faţa descompusă.

— Cum adică *ne va pedepsi?*

— Mai repeţi mult ce zic eu? ţipă ea.

Nu văzu privirea criminală pe care i-o aruncă el, pentru că era întoarsă spre fereastră.

— Trebuie să plecăm de-aici, declară ea.

— Poftim?

— Înainte să vină să se ocupe de noi.

— De ce... de ce... ar face... aşa ceva?

Aproape că behăia. Ce fătălău!

— Ce părere ai? Asta face el, pedepseşte. Ar trebui s-o ştii, doar i-ai scris biografia. (Chicoti.) Am pus-o.

— *Tu* ai pus-o, îndrăzni el s-o corecteze. Ideea de a droga copilul a fost a ta. Iar a doua greşeală a fost să-i spui.

— Doar nu crezi că tâmpitul ăla de intern n-ar fi făcut-o! Mai taci! Şi încetează să te mai caci pe tine!

— Aurore, nu-mi vorbi în felul ăsta!

— Taci odată! N-avem de ales: trebuie să adunăm cât de multe lucruri putem şi să ne facem nevăzuţi.

— Şi copilul?

— După ce plecăm, îl suni pe Hirtmann şi-i spui să vină să-l ia. Cheile de la cabană vor fi în ţeava de eşapament a maşinii mele, iar Gustav doarme.

— Şi unde naiba mergem?

— Departe de-aici. Schimbăm peisajul. Ne vom schimba şi numele, dacă va fi necesar. Sunt o grămadă de oameni care fac treaba asta, dispărând de pe-o zi pe alta. Avem destui bani.

— Şi catedra mea de la Universitate?

— Ce mă interesează pe mine? îi răspunse ea.

— Îţi amintesc că graţie lui am cumpărat cabana, şi dacă...

Un zgomot de motor. Tăcură. Pentru prima dată de când o cunoştea, văzu spaima deformând trăsăturile lui Aurore, în timp ce se întorcea spre fereastră. Se uită şi el şi îngheţă. O maşină rula foarte lent pe zăpadă, depăşise hotelul şi se îndrepta spre cabană, cu farurile ca doi sori puternici.

— El e... zise ea, când maşina se opri în spatele mormanelor de zăpadă din faţa cabanei, şi farurile se stinseră.

— Ce ne facem?

— Îi facem acelaşi lucru ca norvegiencei, decretă ea. Apoi, îl omorâm. După ce ne distrăm puţin...

Se întoarse spre el, şi profesorul îngheţă: ochii lui Aurore scânteiau de cruzime.

★★★

Kirsten îl văzu coborând din maşină şi urcând scările pline de zăpadă.

Julian.

Deplasă binoclul şi o văzu pe Aurore Labarthe la una dintre ferestrele de la etajul întâi. Focaliză pe ea. Faţa îi trăda preocuparea, dar şi altceva: viclenie, perfidie, stratagemă... Kirsten intră brusc în alertă. Urma să se întâmple ceva.

În mod clar, Aurore Labarthe era conştientă de pericolul în care se aflau ea şi soţul ei. Oare Hirtmann ignora pericolul care-l pândea pe el? Kirsten avea impresia că un nor de cerneală îi întuneca gândurile. Ca şi cum o caracatiţă i-l împroşcase în faţă în plin ocean. Ce era de făcut? Venise fără armă. Unde era Martin? Cu siguranţă, pe drum. Formă numărul lui. Îi intră robotul.

Shit!

★★★

Stătea pe treptele din faţa casei, cu umbra înfăşurată într-un palton închis la culoare, pudrat de fulgii de zăpadă,

şi şuviţa de pe frunte dansând în vânt deasupra ochelarilor. Aurore Labarthe se îmbrăcase cu halatul de mătase neagră cu dungi roşii care-i plăcea atât, dar când deschise uşa, el nu-i acordă nici cea mai mică atenţie. Cu atât mai puţin corpului pe care, altădată, obişnuia să-l admire. Privirea Elveţianului n-o slăbi niciun moment.

— Bună seara, Aurore! zise el.

Tonul era la fel de rece ca în noaptea precedentă. Ea simţi un frison de-a lungul fiecărei vertebre, alergând pe sub halatul de mătase, precum mângâierea unui deget îngheţat, de la ceafă până la osul sacru. Remarcă şi nasul lui umflat, tumefiat şi vata care-i ieşea din nări. Ce se întâmplase?

— Bună seara, Julian. Intră!

Dându-se la o parte, se întrebă în ce moment avea să se arunce asupra ei, dar el nu făcu niciun gest, ci doar înaintă spre sufrageria-catedrală. Se gândi la Roland, în bucătărie – făcând cocktailurile. Laşului ăluia probabil că îi tremurau mâinile. Nu avea voie să greşească doza.

Când Julian trecu pe lângă ea, încercă totuşi acel amestec ameţitor de excitaţie şi teamă pe care-l simţea mereu în prezenţa lui. Acesta se plimbă prin salon ca un animal – adulmecând, mirosind, respirând, evaluând. Sigur de puterea lui, dar la pândă. Gata de acţiune şi de reacţie. Aurore îşi strânse cordonul halatului pe talie înainte să se apropie de el. Roland apăru din bucătărie cu un platou cu trei pahare mari de cocktail – ea observă imediat că băuse ca să-şi facă curaj.

— Maestre, zise el cu respect. Vă rog să luaţi loc.

— Gata cu tâmpeniile, Roland, te rog! zise Elveţianul dându-şi jos paltonul umed şi aruncându-l pe sofa.

În spatele ochelarilor cu lentilă groasă ce reflectau dansul flăcărilor din şemineul piramidal, ochii îi sclipeau de superioritate pură şi glacială. Labarthe confirmă cu un semn din cap, fără să îndrăznească să se uite la el. Puse cocktailul cremos şi alb în faţa lui.

— Un White Russian, ca de obicei?

Hirtmann confirmă. Fără să-l slăbească pe Labarthe din

ochi. Acesta puse pe măsuţa de cafea cocktailul Champagne pentru Aurore şi pe cel Old Fashioned pentru el. Cocktailurile, o altă pasiune de-ale lui. Care îi salvase de mai multe ori când fusese vorba să-i „ajute” pe invitaţii lor să se relaxeze şi să le facă jocul.

— V-am spus vreodată ca am origini ruseşti? întrebă Elveţianul ridicând paharul. (Roland nu scăpa paharul din ochi. Aurore fu gata să-i strige să fie mai discret. Dar atenţia îi fu din nou atrasă de Elveţian. Care ţinea cocktailul la câţiva centimetri de buze.) Ruseşti şi aristocratice. Bunicul meu matern a fost ministru în guvernul Kerenski, înainte de Revoluţia din Octombrie. Familia locuia la Sankt-Petersburg, pe strada Bolshaya Morskaya, la doi paşi de soţii Nabokov.

În sfârşit, înghiţi o gură din mixtura cu consistenţă de frişcă, apoi încă una.

— Delicios, Roland. Absolut perfect.

Puse paharul pe măsuţă. Roland se uită pe furiş la Aurore. Pusese aproximativ trei grame de GHB[12] în cocktail. O doză uriaşă. Peste câteva minute, substanţa urma să-şi croiască drum în creierul Elveţianului, modificându-i starea de spirit, provocându-i euforie, îndepărtându-i angoasele şi paranoia şi alterându-i capacităţile motrice. În acel moment, urma să înceteze să mai fie redutabilul Julian Hirtmann, devenind o pradă mai uşoară. Dar mai uşoară, când venea vorba despre Julian Hirtmann, nu însemna lipsită de pericol.

Aurore merse să se aşeze în faţa Elveţianului. Îndepărtând ostentativ genunchii. De data asta, privirea lui Hirtmann se opri între coapsele femeii şi, preţ de o clipă, sclipi de pofta cea mai pură, dar şi de furie.

— Ceea ce-aţi făcut e de neiertat, zise el deodată, cu o voce la fel de tăioasă ca o lamă de cuţit, aşezând paharul jos.

Aurore se încordă. Labarthe îşi simţi inima în chiloţi. Tonul, mai mult decât vorbele, îl îngheţase. Ea se gândi la

[12] Acidul gamma-hidroxibutiric. Este un neurotransmițător natural și un medicament psihoactiv (N. t.).

arma încărcată pe care o pusese în spatele Elveţianului. Într-un sertar deschis al sipetului. Se întrebă dacă ar avea timp să ajungă la ea.

— *N-ar fi trebuit... Credeţi-mă... Am fost foarte...* dezamăgit.

Voce siropoasă, cremoasă, dulce ca o mângâiere. Ori ca bucata de vată a medicului înainte de injecţie.

— Julian... începu Aurore.

— Ţine-ţi gura, târfă!

Ea se cabră. Niciodată nu-i vorbise în felul acela. Nimeni nu-i vorbise vreodată în felul acela. Şi nimeni nu avea dreptul s-o facă. Nici chiar el. Dar nu spuse nimic.

— În realitate, e ceva ce nu pot... *ierta.* Şi care, veţi înţelege cu uşurinţă, trebuie *pedepsit.*

Aurore dădu să spună ceva – dar ghici că ar fi fost inutil. Doar drogul îi mai putea salva. *Dacă acţiona la timp...* Ochii Elveţianului se plimbau de la ea la soţul ei şi înapoi şi, pentru moment, nu dădeau niciun semn de vreo alterare a stării de conştienţă.

— O să...

Se întrerupse. Îşi duse o mână la faţă. Îşi frecă pleoapele. Când şi-o îndepărtă, privirea i se schimbase. Pupilele dilatate formau două găuri negre. Se uita ca prin ceaţă şi nu reuşea să-şi concentreze privirea.

— Cocktailul ăsta, zise el, cocktailul ăsta e absolut... delicios...

Se lăsă pe spate, cu ceafa sprijinită de perne şi ochii în tavan şi zâmbi.

— La oameni, ca şi la şobolani, controlul stimulează spiritul, ştiaţi? Absenţa controlului poate paraliza, să zicem, facultăţile mentale. Dar câteodată, a prelua controlul poate avea avantaje, nu?

Chicoti, se redresă, duse paharul la gură şi bău o înghiţitură lungă. Deodată, izbucni în râs.

— Drace, nu ştiu ce aţi pus în el, dar să fiu al naibii dacă m-am simţit vreodată mai bine!

Vocea lui nu mai avea nimic ameninţător.

— *Acum ştiu când se va face din nou dimineaţă: atunci*

când Lumina nu va mai speria... nici Noaptea, nici Iubirea... atunci... atunci somnul va deveni un singur... un singur... şi unic vis... etern şi nesfârşit... Simt o binecuvântată oboseală...

Puse paharul la loc şi se lungi pe canapea, pe o parte, cu genunchii la piept.

— La naiba... cred că o să trag un pui de somn...

Aurore se uită la el cu atenţie. Tocmai închidea ochii. Apoi îi deschise din nou. Iar îi închise. Rămase tăcută o secundă. Apoi se uită spre soţul ei, arătându-i cu bărbia spre bucătărie. Labarthe tocmai voia să se ridice, când Elveţianul deschise din nou ochii şi-l privi fix. Universitarul îngheţă. Dar celălalt îi închise din nou şi capul îi căzu pe pernă. Cu picioarele tremurând, Labarthe o urmă în bucătărie.

— Ce-ai făcut? îi aruncă ea încă de la intrare. Ai văzut în ce stare e? Cum îl vom putea urca în pod?

Roland făcu ochii mari.

— Şi ce? E la cheremul nostru! N-avem decât să-l dăm gata. Aici. Acum.

Ea clătină din cap.

— Şi totuşi, îţi spusesem că vreau să mă distrez puţin cu el.

Labarthe nu-şi credea urechilor. Oare nevastă-sa înnebunise? Văzu în ochii ei supărare şi frustrare.

— La naiba, tipul ăsta e periculos chiar şi drogat! Trebuie să-l terminăm, Aurore! Acum! În caz că nu ai observat, de data asta e vorba de crimă.

Ea îl fixă cu ochi scânteietori.

— Eşti un laş nenorocit, ştiai? Toate închipuirile tale nenorocite, zero. De ce trebuie să strici totul mereu? Să faci doar tâmpenii?

— Ce tâmpenie a făcut? veni o voce din uşă, din spatele lui Labarthe.

Acesta o văzu pe Aurore pălind şi încremenind, uitându-se la intrarea în bucătărie peste umărul lui. Se întoarse şi el şi tresări. Statura impunătoare a lui Julian Hirtmann se profila în cadrul uşii. Acesta avea un zâmbet larg pe faţă.

Labarthe simţi că-l lasă inima. Oare Elveţianul auzise începutul discuţiei?

— M-am gândit c-am putea să ne amuzăm puţin înainte să-l iau pe Gustav, articulă el cu o voce nesigură. Ce părere aveţi? În loc de adio, cu alte cuvinte... Urcăm?

Capul i se bălăngănea. Clipea des, ca şi cum i-ar fi fost greu să ţină ochii deschişi. Se învârteau în orbite fără să se poată fixa. Aurore îl scrută neîncrezătoare, apoi zâmbetul i se lărgi. Cretinul se precipita singur în capcană, marele Julian Hirtmann la mila ei! Un frison de excitare o străbătu ca o descărcare electrică.

— Bineînţeles...

Labarthe o privi la rândul său, vrând parcă să-i spună: *Deci, nu te-ai prins?* Gigantul elveţian ieşi din bucătărie şi se îndreptă clătinându-se spre scară.

— Eşti sigură că nu se preface?

Labarthe murmurase pe la spatele Elveţianului. Aurore îi arătă paharul de cocktail. Gol.

— Cât ai pus?

— Aproape trei grame.

— Imposibil. Chiar şi pentru el, decretă ea.

Ca pentru a-i da dreptate, Hirtmann se împiedică de prima treaptă, chicoti, mai urcă una, se clătină din nou.

— La dracu', ce am?

Soţii Labarthe îşi aruncară o privire. Roland se apropie de Elveţian şi-şi trecu un braţ pe după talia lui. Cu braţul liber, Hirtmann înconjură umerii universitarului şi-l strânse cu afecţiune. Acesta din urmă părea minuscul lângă el. Hirtmann i-ar fi putut rupe gâtul dintr-o singură mişcare, aşa că profesorul simţi cum i se ridică părul pe tot corpul.

— Prietenul meu, zise Elveţianul, *prietenul meu fidel şi loial.*

— Pentru totdeauna, răspunse Labarthe, pradă, fără să vrea, unei emoţii ciudate şi puternice, care nu însemna doar teamă.

— Pentru totdeauna, supralicită Hirtmann cu convingerea solemnă a omului beat.

Cu Aurore pe urmele lor, urcară treptele. La ultimul palier, în faţa uşii deschise a apartamentului matrimonial, Elveţianul întinse braţul. Era destul de înalt ca să atingă mânerul trapei din tavan, o deschise, apoi trase scara metalică, care se desfăcu gemând. Vântul mugea pe sub ţigle. Podul părea o gură a iadului. Elveţianul se prinse de scară şi urcă primele trepte, ca un copil dornic de joacă. Aurore îi contemplă fundul ce umplea partea de jos a paltonului.

Acesta se opri brusc în mijlocul ascensiunii şi se aplecă spre ei, preocupat.

— Sunteţi siguri că Gustav doarme?

Ea îi aruncă o privire inchizitorială soţului.

— Merg să văd, zise acesta. Începeţi fără mine!

Ea dădu să-i spună să nu se ducă. Nu avea chef să urce singură cu Elveţianul... Dar acesta se uita la ei, aşa că dădu din cap în silă.

Labarthe coborî înapoi la etajul inferior. Ea îi auzi paşii pe hol, în direcţia camerei copilului. Hirtmann acţionă întrerupătorul şi dispăru în pod, făcând scara să scârţâie. Ea puse un picior sus.

De ce avea impresia că urcă pe eşafod?

În timp ce urca treptele, se gândi că, la urma urmei, poate nu era o idee atât de bună. Poate că Roland avea dreptate: ar fi trebuit s-o termine cu el jos. Când îşi trecu capul prin deschizătură, tresări: el stătea în picioare lângă trapă, dominând-o cu toată înălţimea şi urmărind-o cu ochii aceia mici şi luminoşi.

Îşi zări propria reflexie în ochelarii lui. Pentru o jumătate de secundă, fu tentată să coboare şi să fugă. Văzu mesajul ridicol de pe perete:

LASĂ-ŢI DEOPARTE ORICE URMĂ DE
MÂNDRIE
TU CEL CARE PĂTRUNZI AICI
INTRĂ ÎN CRIPTA TIRANICĂ
FII FĂRĂ MILĂ

Încă o idee a lui Roland. Ce imbecil! Roland fusese întotdeauna un cerebral, un om al fanteziilor, nu unul al faptelor. Chiar şi în timpul petrecerilor lor violente şi mondene, nu făcea niciodată primul pas, stătea totdeauna deoparte, aşteptând ca alţii să deschidă drumul.

Se ridică pe podea, se aplecă şi apoi se îndreptă. Vântul urla pe acoperiş. Afară era probabil un frig arctic, dar acolo domnea o căldură care o făcu să-şi întoarcă capul. Simţi imediat umiditate în spate.

— Dă-ţi-l jos, zise el.

Ea se execută – halatul zbură la picioarele ei cu un zgomot mătăsos aproape imperceptibil. O contemplă mult timp, cu o privire plină de dorinţă pură de data aceasta, neomiţând nicio părticică din corpul ei.

— Eu comand aici, nu uita, aruncă ea.

El confirmă, cu capul încă bălăngănindu-i-se şi pleoapele vizibil îngreunate. Ea îi puse o mână pe piept, aproape de inimă, îl împinse încet, dar ferm în spate şi el se mişcă ascultător. Femeia apucă o curea din piele fixată pe un cablu, trase de scripete şi i-o trecu peste încheietura stângă. El se abandonă zâmbind. O devora din priviri.

— Apropie-te, zise el. Sărută-mă!

Ea ezită, dar îşi ridică faţa spre el; piepturile aproape li se atingeau. El înclină capul, o prinse cu mâna liberă de ceafă şi o sărută pe gură. Ea îi răspunse. Avea gust de votcă şi de lichior de cafea. Ei i se părea că-i va ieşi inima din piept. Brusc, mâna mare a Elveţianului coborî de pe ceafă şi-i strânse gâtul.

— Ce mi-aţi pus în cocktail?

Cu gâtul prins în menghină, ea deschise gura. Căutând aerul căruia mâna Elveţianului îi interzicea să intre. I se urcă sângele în cap. Văzu puncte negre în faţa ochilor, ca un roi de musculiţe.

— Lasă-mă!...

— Răspunde!

— Nimic... îţi... jur!

Ea îi dădu un pumn în piept – cu o forţă incredibilă în ciuda lipsei de recul –, dar el nu-i dădu drumul. Dădu să

ţipe, dar tot ce putu da afară fu ceva între un şuierat şi un horcăit. Mâna Elveţianului îi strivea carotida. Iar sângele din creier începea să-şi încetinească fluxul. Urma să leşine în scurt timp. Durerea din laringe era insuportabilă. Încercă să respire, dar gâtul îi era blocat. Inima îi bătea ca o tobă.

Brusc, Hirtmann îi dădu drumul.

Ea voi să se dea înapoi, dar – înainte de a avea timp să-nţeleagă ce se întâmplă – el îi dădu un pumn care-i explodă în nas, aruncând pe linoleum un nor de sânge aproape negru. Se prăbuşi, cu mintea stinsă ca o lumânare în care sufli.

★ ★ ★

Luă o lumânare. Se apropie de ea. I-o trecu prin faţa ochilor, la câţiva centimetri, de la un ochi la altul, asemenea lămpii unui oftalmolog.

— Strălucesc mai tare decât ai mei.

Ea se zbătu slab, goală, expusă, tremurând în ciuda căldurii din pod, dar încheieturile îi erau legate în V deasupra capului, avea un căluş-bilă în gură, ochii măriţi şi plini de lacrimi. Nasul spart o durea şi avea gust de sânge în gură.

Paşii lui Roland răsunară pe scara vibrantă din oţel, iar Hirtmann se apropie de trapă.

— Urcă, îi spuse cu o vocea încurajatoare.

Gemetele lui Aurore se făcură atunci auzite în spatele lui, în ciuda căluşului. Roland încremeni. Ochii i se măriră de spaimă. Se pregătea să coboare şi să fugă, când Hirtmann îl apucă de guler şi-l ridică fără efort, trecându-l prin deschizătură. Îi dădu un ghiont şi universitarul se rostogoli pe podea.

— Vă implor, Maestre, nu-mi faceţi rău!

Labarthe arătă cu degetul spre Aurore:

— Ea e de vină! Nenorocita! Eu... n-am vrut!

Ochii i se umplură de lacrimi. Hirtmann se întoarse spre Aurore. Văzu furia şi ura criminală din privirea ei. Îl încercă un sentiment apropiat de admiraţie.

— Ridică-te! îi zise lui Labarthe.

Profesorul se supuse. Cu picioarele tremurând violent, la fel ca şi buza inferioară. Nu mai avea mult până să înceapă să plângă. Rafalele de vânt făceau să se trântească un oblon undeva. O clipă, lui Hirtmann îi fu teamă să nu-l trezească pe Gustav. Ciuli urechile, dar prin trapa deschisă nu se auzea niciun sunet.

Cu mâna pe umărul lui, îl împinse pe Labarthe spre mijlocul camerei. Resemnat şi încă tremurând, acesta se lăsă condus ca un miel la abator. Hirtmann îl legă fără ca el să încerce măcar să se opună. Un miel pradă lupului... Acum plângea fără jenă, în aceeaşi poziţie ca nevasta lui, cu braţele în V, doar că el era îmbrăcat.

Hirtmann scoase căluşul din gura femeii. Ea îl scuipă copios în faţă, dar el se şterse cu nonşalanţă. Apoi se uită la dâra de sânge de pe dosul palmei, zâmbind. Ea se întoarse spre soţul ei:

— Eşti un rahat, Roland! scuipă ea. Un homalău demn de milă!

Ochii îi aruncau flăcări.

— Alo, alo, zise Hirtmann cu o voce care nu mai avea nimic ezitant sau păstos. O să vă reglaţi neînţelegerile altă dată. Mă rog... sau poate nu...

— Du-te dracului! răspunse ea.

— Draga mea, mai degrabă tu o să te duci dracului – apoi o să crăpi, zise el liniştit.

— Să ţi-o trag, Hirtmann!

Cu viteza unui şarpe cu clopoţei, cuţitaşul ascuţit apăru în mâna Elveţianului şi trasă două linii verticale pe obrajii femeii. Sângele îi curse pe bărbie şi pe gât, înainte de a-i păta sânii.

Ea urlă.

În prezent, transpira din fiecare por, ca un trunchi pe care se scurge seva. Gâfâia, cu bărbia şi pieptul pline de sânge, părul blond ud şi abdomenul vibrând ca diafragma unui amplificator.

— Vezi tu, nu trebuia să mă minţi în faţă, zise el liniştit. Drogul ăla al vostru începe să-şi facă efectul, sunt cam ameţit. E timpul să mă tirez de aici. Din fericire, draga

mea, am înghiţit un kil de untură şi ceva amfetamine înainte să vin. Grăsimea e foarte eficientă: încetineşte absorbţia drogului în stomac. Iar amfetaminele contracarează efectul GHB-ului. Sau a rohypnolului. Mi-aţi dat unul dintre rahaturile astea, nu? Ca şi norvegiencei, seara trecută. Se întâmplă tot felul de lucruri în cabana asta...

Îi aruncă o privire lui Labarthe.

— Revin într-un minut.

Se făcură trei, de fapt, pe care Aurore şi le petrecu insultându-şi soţul. Când reapăru, Hirtmann avea în mână un bidon de benzină. Începură să tremure. Acesta îl aşeză în faţa femeii, aprinse o altă lumânare, se îndreptă către una dintre draperiile de catifea rubinie şi ţinu flacăra în spatele ţesăturii.

Perdeaua se aprinse imediat. Flăcările devorară draperia pârâind, ridicându-se apoi spre tavan cât ai clipi din ochi. Hirtmann se întoarse la cei doi, silueta sa decupându-se pe fundalul luminos al focului care lua proporţii. Deşurubă capacul bidonului şi turnă conţinutul pe Aurore, care tresări.

— La dracu', nu! Nu asta! zise ea. NU ASTA...

Elveţianul lăsă bidonul deschis la picioarele ei, fără să pară că ar fi auzit-o, şi se întoarse spre Roland.

— Poate că vei avea o şansă să scapi, cine ştie?

Profesorul se uită la el buimac. Împărţit între speranţă şi teroare absolută. Tocmai voia să deschidă gura să implore, când mica lamă din mâna lui Hirtmann descrise un arc de cerc aproape orizontal şi i se înfipse în carotidă. Elveţianul o lăsă acolo în gâtul lui Labarthe câteva secunde, privindu-l drept în ochi, apoi o scoase şi o înfipse a doua oară, de data asta la nivelul arterei subclaviculare. Fu ca şi cum ai face două găuri într-un butoi: două mici fântâni rubinii ţâşniră din gâtul şi trunchiul profesorului. În ochii acestuia putea citi acea stupoare, slăbiciune şi neîncredere care-i atinge pe unii oameni în pragul morţii – apoi viaţa îi părăsi rapid trupul.

— Dar nu prea cred, adăugă el.

Aruncă cuţitul pe podea şi se îndreptă spre trapă.

40. Cu doi mai puţin

Flăcările înalte se ridicau spre cer, luminând noaptea şi devorând ce mai rămăsese din cabană. Funinginea ce se înălţa întâlnea fulgii în coborâre, ca două coloane de furnici luminescente. Lumina incendiului ricoşa spre marginea pădurii, aflată puţin mai sus. Kirsten se sprijinea de o maşină de poliţie, învelită într-o pătură de supravieţuire. Gusta dintr-un pahar de cafea ai cărei aburi fumegau în aerul rece. La vreo 10 metri de ea, furtunurile pompierilor ridicau coloane înalte de vapori şuierători când apa atingea flăcările şi ce mai rămăsese din structura de lemn. Când se stingea într-o parte, focul reapărea în alta.

Kirsten contempla spectacolul, iar reflexiile focului dansau în ochii ei. Ştia că trebuia să se explice, că Martin îi va cere socoteală. Auzise urletele venind din marea de flăcări. Ţipetele inumane ale lui Aurore în timp ce flăcările o devorau, ochii îi ieşeau din cap şi carnea i se topea ca ceara în sfeşnic. Îşi ţinuse respiraţia, simţind presiunea ţipetelor în timpane, apoi acestea încetaseră brusc. Puţin după aceea, o mare parte din cabană se prăbuşise şi sirenele pompierilor acoperiseră orice alt sunet.

— Ce s-a întâmplat? întrebă o voce lângă ea.

Întoarse capul şi-l văzu.

— I-a lăsat să ardă înăuntru, zise ea. Probabil, i-a legat undeva. Unde ai fost?

— Şi tu ce-ai păţit? se nelinişti Martin văzându-i faţa neagră de funingine.

— Am vrut să intru...

— Ca... să-i *salvezi?*

Ea îl privi surprinsă.

— Şi? Nu că...

— L-ai văzut pe Hirtmann?

Poliţista se strâmbă.

— Da. A plecat cu Gustav. În acel moment, incendiul izbucnise deja, iar fumul se ridica prin acoperiş.

Servaz o privea insistent.

— Fără armă, n-am putut face nimic. Ca să-l opresc, vreau să zic... A trecut prin faţa mea fără să spună nimic, cu băiatul de mână. L-a ajutat să urce în spate şi duşi au fost.

Kirsten clătină din cap, cu ochii în lacrimi.

— I-a ucis, Martin. Şi eu l-am lăsat să scape!

El nu comentă nimic.

— Nu staţi acolo, zise o voce. Îndepărtaţi-vă! O să se prăbuşească.

Se întoarseră spre hotel. Terasa era plină de gură-cască de prin sat. Ai fi zis că e noaptea Sfântului Ioan de vară, dacă făceai abstracţie de frigul ce pătrundea prin haine.

El o luă de după umeri, iar ea se lipi de el în mers.

— Nu-ţi face griji, zise el. Se va termina curând.

Telefonul îi vibră în buzunar. Îl scoase şi citi mesajul care tocmai îi intrase. Un loc şi o oră – nimic mai mult. Şi două cuvinte: *vino singur.*

Ridică privirea spre Kirsten.

— E el. Vrea să merg singur.

— Unde?

— O să-ţi spun mai târziu.

Faţa norvegiencei se întunecă. O clipă, o furie neagră i se citi în ochi, iar trăsăturile i se modificară până să n-o mai recunoască. Apoi îşi reveni la expresia obişnuită şi încuviinţă în silă.

41. Încredere

— Ai încredere în mine, fiule?

Gustav se uita fix la tatăl lui. Confirmă. Plin de convingere. Elveţianul măsură cu privirea cei 100 de metri de vid de la picioarele barajului uriaş în arc de cerc, vârfurile îngheţate ale brazilor din vale, stâncile înfăşate în zăpadă, patul râului din fund, îngropat într-un alb sepulcral sub clarul de lună.

Îl prinse pe Gustav de subsuori şi-l ridică ţinându-l cu spatele la el.

— Eşti pregătit?

— Mi-e frică, zise copilul deodată, cu voce tremurătoare.

Era îmbrăcat foarte călduros, cu un hanorac de puf şi cu gluga în cap. Un fular înfăşurat în jurul gâtului îl făcea să semene cu o păpuşă rusească.

— Mi-e frică! repetă Gustav. Nu vreau s-o fac, te rog, tati!

— Să-ţi învingi spaimele reprezintă secretul vieţii, Gustav. Cei care se lasă pradă lor nu ajung prea departe. Eşti gata?

— NU!

Trecu copilul peste balustrada barajului îngheţat şi-l ţinu deasupra abisului ameţitor. Vântul le şuiera pe la urechi.

Copilul urlă.

Ţipătul său ascuţit fu captat de munţii albi ce-i înconjurau, unda sonoră propagându-se de-a lungul văii de dedesubt; ecoul o preluă şi o trimise înapoi ca pe o minge de squash. Totuşi, nu era nimeni pe o rază de mulţi kilometri pentru a o auzi. Doar indiferenţa multimilenară a munţilor. Vântul puternic alunga norii şi, printre ei, stelele îşi aţinteau asupra lor privirea fără vârstă. Luna părea să navigheze în viteză printre nori, ca o corabie printre stâncile marine, doar că în realitate ei se deplasau prin faţa ei.

Apoi, Hirtmann văzu perechea de faruri ce se apropia lent pe drumul şerpuit. Zâmbi. Spre deosebire de propria

maşină, a lui Servaz nu era echipată să se deplaseze pe un drum necurăţat. Nimeni – în afară de vehiculele specializate – nu îndrăznise să urce acolo în plină iarnă; în mod normal, bariera din vale era lăsată. Elveţianul spărsese lacătul şi o ridicase pentru acea ocazie.

Îl trecu din nou pe Gustav pe deasupra balustradei şi-l aşeză pe baraj. Copilul se lipi de el, înconjurându-l cu braţele.

— Să nu mai faci asta niciodată, te rog, tată.

— Bine, fiule.

— Vreau să plecăm!

— Nu mai stăm mult.

Mai jos, farurile se apropiau pe ultima porţiune de drum acoperit de gheaţă. Ajunseră în mica parcare, unde în timpul verii era un restaurant cu terasă.

— Vino! zise Elveţianul.

Se uită la Martin, care cobora din maşină, prea subţire îmbrăcat pentru frigul siberian de la înălţimea aceea. Servaz îi observă. Lăsase portiera deschisă. Urcă din nou în maşină şi, pentru o clipă, Hirtmann crezu că-şi va lua arma. În schimb, acesta întoarse vehiculul spre ei, în aşa fel încât farurile se aţintiră asupra lor, orbindu-i şi incendiind întreg barajul într-un şuvoi de lumină albă.

Orbit, Gustav îşi puse o mână la ochi. Hirtmann se mulţumi să clipească. Martin începu să coboare treptele ce duceau spre baraj. Se îndrepta spre ei. Nu-i puteau distinge decât silueta decupată în lumina farurilor şi umbra neagră proiectată în faţa lui, în timp ce el probabil că-i vedea perfect.

— De ce aici? începu el, apropiindu-se. Drumul ăsta e un adevărat pericol iarna. Iar coborârea va fi probabil şi mai şi. Parcă trebuia să am grijă de ficatul meu!

— Am încredere în tine, Martin. Mai am nişte lanţuri de zăpadă în portbagaj. O să ţi le dau pentru coborâre. Apropie-te!

Servaz se supuse. Nu se mai uita la Elveţian, ci la copil. La rândul său, Gustav îl observa de sub glugă, cu faţa ridicată în direcţia lui. Lipit de Elveţian, nu-l scăpa din

ochi, cu umbra mâinii ridicate desenând un lup pe faţa lui. Vântul îngheţat îl înţepa pe comandant.

— Bună seara, Gustav, zise el.

— Bună seara, răspunse acesta.

— Ştii cine e? întrebă Julian Hirtmann.

Copilul dădu din cap că „nu”.

— O să-ţi spun imediat. E o persoană foarte importantă pentru tine.

Servaz avu impresia că pumnul unuia dintre vindecătorii ăia şarlatani filipinezi îi pătrunde în stomac, întorcându-i-l pe dos. La înălţimea aceea, vântul urla, ducând cu sine cuvintele Elveţianului. Acesta băgă o mână în buzunarul paltonului şi scoase o foaie imprimată şi un paşaport.

— O maşină închiriată te va aştepta mâine-dimineaţă la aeroportul Toulouse-Blagnac. O să te duci cu ea în Austria, la Hallstatt. Drumul o să dureze vreo 15 ore. Odată ajuns, o să te întâmpine cineva în Marktplatz, în faţa fântânii. Poimâine la prânz. Nu-ţi face griji, o să-l recunoşti.

— Hallstatt? Locul din cartea poştală…

Îl văzu pe Hirtmann zâmbind.

— *Scrisoarea furată* de Poe încă o dată, zise Servaz. Nimeni nu s-ar gândi să-l caute acolo.

— Cu atât mai mult cu cât, acum, poliţia a pus sub urmărire satul şi împrejurimile, zise Hirtmann.

— Clinica e acolo? întrebă Servaz.

— Mulţumeşte-te să urmezi instrucţiunile. Bineînţeles, dacă-ţi vine cumva ideea s-o pui pe poliţista norvegiană să te urmărească… A, de fapt, în acest moment, nu va mai trece mult şi-ţi vor identifica arma ca pe cea a crimei. Aşa c-ar fi bine să stai cât mai departe de cei de la SRPJ.

Servaz se gândi deodată că dublul test ADN pe care i-l ceruse lui Vincent era inutil: Hirtmann nu l-ar fi ales drept donator dacă n-ar fi fost 100% convins că era tatăl copilului. Gustav chiar era fiul lui. Gândul îi dădu imediat ameţeală. Se uită la el puţin derutat.

— El e cel care-mi va da ficatul, tată? întrebă acesta ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Da, el este, fiule.

— Deci cu ajutorul lui o să mă vindec?

— Da. Vezi, ţi-am spus: e o persoană foarte importantă pentru tine. Trebuie să ai încredere în el ca în mine, Gustav. Şi asta e foarte important.

★ ★ ★

Kirsten văzu maşina lui Servaz apropiindu-se şi oprindu-se la baza terasei. În josul pantei înzăpezite, luminile din vale păreau şuvoaie de lavă. Un minut mai târziu, el intră în cameră, cu ochii strălucitori, şi ea ştiu imediat că se întâmplase ceva.

— Chiar e copilul meu, zise el.

O privi în acelaşi timp năuc şi emoţionat. Kirsten nu zise nimic.

— Mâine plec, adăugă el.

— Mâine? Unde?

— Nu pot să-ţi spun.

O văzu închizându-se în sine, cu ochii umbriţi de tristeţe. O prinse de umeri.

— Kirsten, nu e vorba că nu am încredere în tine.

— Totuşi, aşa pare.

Adoptase o atitudine de frondă, cu privirea răcită cu câteva grade.

— Kirsten, nu vreau să-mi asum nici cel mai mic risc, asta e tot. Cine ştie dacă nu ne supraveghează cineva pe amândoi...

— Pe lângă soţii Labarthe, vrei să spui? Ce-ţi imaginezi? Că are o armată la dispoziţie? Îl supraestimezi, Martin. Şi, oricum, are nevoie de tine. Mă rog... de ficatul tău.

Avea dreptate. Câtă vreme nu se realiza transplantul, Hirtmann nu putea să facă nimic. Dar apoi? Cine ştie dacă nu voia să-l elimine pe *celălalt tată,* devenit prea stânjenitor?

— Hallstatt, zise el.

— Orăşelul din cartea poştală? se miră ea.

El confirmă din cap.

— La naiba! E deştept. Şi unde ai întâlnire?

— În piaţă, poimâine-dimineaţă.

— Aş putea pleca în noaptea asta. Să mă instalez, zise

ea.

Îl apucă îngrijorarea. Şi dacă proprietarul hotelului era şi el în schemă? Doamne, devenea paranoic.

— Şi cum te gândeşti să ajungi? întrebă ea.

— Cu o maşină închiriată. De la aeroport.

— Hai să ne întoarcem în Toulouse. Soţii Labarthe sunt morţi, Gustav a dispărut. Nu mai avem ce face aici şi tu trebuie să fii acolo mâine-dimineaţă. Pe mine mă laşi la hotel. Apoi mă descurc să plec pe furiş. Cu câteva ore de avans...

El confirmă. Kirsten îl privea cu un amestec de căldură şi complicitate şi el simţi că ea dorea sau avea nevoie de apropiere, ca şi el, de altfel. O clipă rămaseră tăcuţi, cu braţele atârnând pe lângă corp şi mâinile atingându-li-se. Atingându-se şi pipăindu-se, căutându-se cu degetele, împletindu-şi-le, mângâindu-se.

Ea se apropie şi mai mult de el, şi gurile li se întâlniră. Îi atinse gâtul în timp ce el o dezbrăca deja, ducând-o spre pat. Făcură dragoste altfel decât prima oară, mai tandru, mai puţin violent. Totuşi, ea îl muşcă din nou, îl zgârie – ca pentru a-şi lăsa amprenta, o dată în plus, în carnea lui. Se adaptă la ritmul lui şi îl lăsă să termine.

— Mai e un lucru pe care nu ţi l-am spus, începu ea, după aceea, în timp ce, lungită lângă el, amândoi înveliţi în pilotă, îi mângâia barba de o zi, cu picioarele împletite pe ale lui.

El întoarse capul spre ea.

— Am o soră, începu ea, mai mică decât mine... Artistă.

El rămase tăcut, simţind că se pregătea să-i spună ceva important, ceva ce păstrase multă vreme pentru ea.

— Seamănă cu Kirsten Dunst, acea Kirsten Dunst din *Spiderman,* nu din *Fargo* – chiar dacă interior e mai mult personajul din *Melancholia.* (El se abţinu să-i spună că nu văzuse niciunul dintre filme.) Luminoasă la exterior – ştii tu, personajul ăla clişeu ce intră în cameră şi atrage toate privirile – şi întunecată la interior. Sora mea a fost mereu atrasă de umbre, de întuneric, n-am idee de ce. Are în mod regulat episoade depresive, chiar dacă posedă toate

calităţile şi are toţi bărbaţii la picioare. Dar asta nu-i e de ajuns. Vrea întotdeauna mai mult: mai multă iubire, mai mult sex, mai multe droguri, atenţie, pericol... Pictează, face fotografie – şi, cum are ceva talent şi o mulţime de relaţii, a reuşit să expună la Oslo, New York, Berlin; s-a scris despre ea în *ARTnews, Frieze, Wallpaper...* Dar nu-i pasă. Pentru ea, arta e doar o modalitate de a-şi câştiga existenţa. Când a murit tata, nu a venit nici la spital, nici la înmormântare. A zis că se teme să nu fie prea deprimată. În schimb, a pictat o serie de tablouri, să zicem în genul Bacon ecranizat de David Lynch. În ele, tata avea un aer monstruos, umflat, grotesc, arogant. A zis că aşa îl vedea. Mama nu şi-a revenit niciodată după asta.

Ridică din umeri sub pilotă.

— Să nu mă-nţelegi greşit, îmi iubesc sora. O ador. Chiar dacă mi-am petrecut copilăria reparându-i greşelile, ascunzându-le de părinţii noştri, făcând curat în urma ei şi oferindu-i alibiuri pentru întâlnirile clandestine cu tipi, unul mai nebun ca altul. Şi apoi, într-o zi, anul trecut, am avut impresia că se schimbase.

Se ridică într-un cot şi privirea ei, care până atunci fusese întoarsă spre fereastră, reveni asupra lui.

— Am întrebat-o şi a sfârşit prin a-mi mărturisi că întâlnise pe cineva... Un tip mai în vârstă decât ea, strălucit, fermecător, amuzant... N-o mai auzisem vorbind despre nimeni în felul acela. Dar nu voia să mi-l prezinte, aşa că am simţit că-mi ascunde ceva. Că ceva nu era în regulă cu el, şi că de-asta se temea să-l întâlnesc... Mi-am spus că nu era decât un alt nenorocit, încă unul dintre acei ţăcăniţi care-o atrăgeau atât de mult. Şi apoi, într-o zi de martie, a dispărut. Puf, volatilizată... N-am mai găsit-o niciodată...

El căută în adâncul ochilor ei.

— Hirtmann?

Norvegianca dădu din cap.

— Cine altul? În regiunea Oslo au avut loc mai multe dispariţii, după cea a surorii mele, iar descrierea pe care i-a făcut-o prietenului ei corespunde.

— Deci de-asta te implici atât. Nu numai pentru că ţi-a scris numele pe o bucată de hârtie... E ceva personal. Trebuia să-mi dau seama. Dar de ce te-a ales pe tine? De ce să te atragă aici? De ce să pună numele tău în buzunarul victimei? Ce legătură are cu Gustav?

Ea nu răspunse nimic şi-şi aţinti privirea – tristă, disperată – în ochii lui. El se uită la ceas, o împinse uşor, apoi se aşeză pe marginea patului.

— Martin, zise ea. Aşteaptă, aşteaptă. Ştii ce i-a zis Barack Obama uneia dintre iubitele lui când i-a mărturisit că-l iubeşte?

El se întoarse ca să se uite la ea.

— Ce?

— *Mersi.* Asta i-a răspuns. Te rog, nu-mi spune mulţumesc!

★ ★ ★

Odată terminată repetiţia poemelor simfonice ale lui Smetana, Zehetmayer se întoarse în cabina sa. Ca de obicei, ceruse bomboane de ciocolată, un whisky japonez şi trandafiri. Exigenţele aveau drept scop întreţinerea legendei ţesute în jurul lui. Era destul de vanitos ca să creadă că aceasta avea să-i supravieţuiască, dar nu micşora cu nimic oroarea care urma, perspectiva viitoarei anihilări, a nopţii eterne – la care, în ultima vreme, nu se putea gândi fără să se înfioare. Cancerul îşi desfăcuse deja de două ori cleştii – şi, de data asta, el nu-i va ceda.

Multă vreme, reuşise, precum nefericitul Ivan Ilici, să ascundă gândul morţii îndărătul draperiilor, al poleielilor, scăldându-se în hiperactivitate şi glorie. Aceasta din urmă era o lampă destul de eficientă pentru a disipa întunericul. Însă doar până într-un anumit punct, pe care îl atinsese acum. Chiar şi când sala plină răsuna de aplauze, el nu mai vedea decât un spaţiu pustiu, tăcut, vid, schelete aşezate în fotolii. O sută de miliarde: acesta era numărul de morţi de la începuturile umanităţii. Un număr de 14 ori mai mare decât al fiinţelor vii. Şi, printre ei, Mozart, Bach, Beethoven, Einstein, Michelangelo, Cervantes. Te fac să te simţi mic, nu? Cine era el pe lângă toţi aceştia? Un nimeni.

Un schelet printre multe altele, căzut imediat în uitare.

Nu credea în Dumnezeu – era prea orgolios. Mintea lui de om bătrân era înspăimântător de lucidă, acea luciditate atât de pură, încât friza nebunia. În jurul clădirii Musikverein domnea încă noaptea vieneză – acea noapte de iarnă cu vânt şi ninsoare care, de câţiva ani, îl făcea să se îndoiască că va mai prinde următoarea primăvară – când auzi bătăi în uşa cabinei. Se gândi la statuia Comandorului bătând la cea a lui Don Juan, la flăcările iadului, şi se întrebă dacă bărbatul care stătea de partea cealaltă, pe holul întunecat – respectivul bărbat adusese de atâtea ori moartea –, se gândea vreodată la a lui. *Cine nu se gândeşte?* îşi spuse. În ciuda staturii, Jiri se strecură în cabină cu uşurinţa unei umbre. Şi, făcând asta, părea să antreneze în mişcarea lui toate celelalte umbre ale teatrului – câţi morţi cunoscuse? Câţi muzicieni iluştri ai timpului lor, astăzi căzuţi în uitare? Îşi aminti de primele lui discuţii cu Jiri la închisoare. Lipsite de importanţă. Era greu de imaginat atunci că, într-o zi, va relua contactul cu el dintr-un motiv mult mai sinistru. Dar, de la început, presimţise că Jiri nu se va schimba niciodată, că odată ieşit îşi va relua „activităţile”. Era ceva mai puternic decât el. Aşa cum un muzician nu renunţă niciodată la muzică.

— Bună seara, Jiri, zise el. Mulţumesc că ai venit.

Asasinul nu se obosi să răspundă. Se îndreptă spre cutia cu bomboane de ciocolată deschisă, de lângă oglindă.

— Pot?

Zehetmayer confirmă.

— Am noutăţi, continuă el nerăbdător. Vor veni. Aici, în Austria.

Jiri mesteca bomboana, ascultându-l distrat pe dirijor, ca şi cum subiectul nu l-ar fi interesat. De-abia o termină pe prima, că mai luă încă una.

— Unde anume? spuse apoi.

— La Hallstatt. Copilul, Gustav, se pare că e bolnav. Va trebui operat aici.

— De ce?

— Îmi imaginez că Hirtmann cunoaşte pe cineva prin

zonă, pe cineva din trecutul lui. A trecut de multe ori prin Austria înainte să fie arestat.

— Şi ce vreţi să fac eu?

— O să mergem acolo.

— Şi apoi?

— Apoi, vedem la faţa locului ce o să facem.

Bătrânul păstră un moment de tăcere. Apoi se uită fix la Jiri.

— Te las să alegi: ori îl ucizi pe el, ori pe copil. Unul sau celălalt, mi-e egal.

— Ce?

Se lăsă din nou tăcerea. Buza bătrânului tremura uşor.

— Dacă nu-l poţi omorî pe el, ucizi copilul. Asta ne oferă două opţiuni.

Jiri păru să mediteze un moment.

— Sunteţi nebun, zise el.

— Trebuie să existe o modalitate, insistă bătrânul.

Jiri clătină din cap.

— Există mereu o modalitate. Vreau mai mult.

Pe faţa dirijorului apăru un zâmbet larg.

— Nici nu mă îndoiam. Un milion de euro.

— Şi de unde îi veţi scoate?

— Am făcut ceva economii la viaţa mea. Şi nu mai am copii. Mi se pare un mod util de a-i cheltui.

— Câţi ani ziceţi că are copilul?

— Cinci.

— Sunteţi sigur că vreţi să faceţi aşa ceva?

— Un milion – 100.ooo avans, zise bătrânul, restul după ce e gata treaba.

Brusc, atenţia celor doi bărbaţi fu atrasă de uşa care tocmai se deschidea. Din întuneric apăru o faţă obosită şi plictisită de femeie, ca o mască de teatru, cu ochi strălucitori ca pietrele preţioase. În spatele ei, un cărucior de menaj.

— Oh, pardon. Credeam că aţi plecat.

Închise uşa. Rămaseră câteva clipe în tăcere.

— De ce? întrebă Jiri. Ce aveţi cu băiatul? Aş vrea să înţeleg.

Vocea lui Zehetmayer îi trăda emoţia.

— Mi-a luat fiica, îi iau copilul. Aritmetică simplă. Ţine mai mult la copilul ăla decât la el însuşi.

— Atât de tare îl urâţi?

— Mult mai mult. Ura e un sentiment foarte pur, ştiai?

Jiri ridică din umeri. Dirijorul ăsta e nebun, fără discuţie. Mă rog, atâta timp cât plăteşte...

— Nu ştiu, răspunse el. Niciodată nu mă las dominat de emoţii. Un milion de euro, în regulă. Şi 250.000 avans.

42. Alpi

A doua zi, inginerul Bernard Torossian îşi părăsi cam în silă casa din Balma, de la periferia oraşului Toulouse, şi mica lui familie – o fetiţă de cinci ani ca argintul viu, un băiat de 12, puţin mai liniştit, şi un ogar englez anorexic pe nume Winston – ca să se ducă la Poliţie. Îşi lăsă maşina în parcare şi luă metroul de pe linia A, în partea exterioară, până la staţia Jean-Jaurès. Acolo, schimbă pe linia B, în direcţia Borderouge.

Ieşind din staţia Canal-du-Midi, făcu ultimii paşi până la intrarea în sediul Poliţiei, cu picioare ca de plumb. Niciodată până atunci nu mai intrase în clădirea în care lucra, cu inima aşa de grea.

Torossian îşi prezentă legitimaţia la poarta de acces, intră în lift şi apăsă pe butonul de la trei, unde se găsea secţia Balistică a Laboratorului Criminalistic. Odată ajuns în birou, îşi agăţă haina într-un cuier, îşi aşeză posteriorul în faţa calculatorului şi se puse pe gândit. Ultimele ore fuseseră o încercare dificilă pentru nervii lui şi nu-şi găsise somnul decât pe la 4 dimineaţa. Soţia îl întrebase ce are, dar el refuzase să-i răspundă. De când se trezise, avea un nod în gât, care-l împiedica să respire.

Terminase expertiza balistică în ajun. Rezultatul era devastator pentru un om pe care îl aprecia foarte mult. Nu numai că acesta devenise o legendă în SRPJ după cazurile din Saint-Martin şi Marsac, ci şi pentru că-l stima enorm ca persoană şi cetăţean al lumii ăsteia nenorocite – şi asta nu i se întâmpla prea des.

Dar fizica şi balistica n-au legătură cu sentimentele umane. Sunt reci, factuale, veridice, irefutabile. Asta îi plăcea cel mai mult în meseria lui, până în acel moment: nu era nevoit să aibă de-a face cu jungla sentimentelor, a intuiţiilor, a ipotezelor, a minciunilor şi a jumătăţilor de adevăr, asemenea colegilor săi. Până în acea zi. Însă în acel moment, ura faptele. Pentru că acestea vorbiseră: Jensen fusese omorât cu arma lui Servaz. Nu era nici cea

mai mică îndoială. Ştiinţa nu minte.

Clătină din cap privind ploaia ce se scurgea trist pe geamuri – Servaz făcând uz de armă pentru a omorî un om, cu sânge rece: nu, era absurd, de-a dreptul –, ridică receptorul şi formă numărul de la Afaceri Interne.

★★★

Opri maşina în parcarea sediului Poliţiei la puţin timp după ce o lăsase pe Kirsten la hotel. Urma să se facă lumină în curând. Voia să-l roage pe Espérandieu să aibă grijă de Margot în lipsa lui – fata îl iubea mult şi avea încredere în el – şi să stea cu ochii pe echipele de supraveghere. Resursele SRPJ nu permiteau desfăşurarea unui dispozitiv numeros şi ştia că, în absenţa lui, acesta urma să fie micşorat.

Îndreptându-se spre clădire, îşi aminti cuvintele lui Hirtmann. Oare era pe cale să se arunce în gura lupului? Dacă analiza balistică l-ar fi deconspirat, Vincent l-ar fi prevenit, îşi spuse.

Traversă în grabă holul de la intrare, unde lumea stătea la coadă să depună plângeri, trecu pe porţile de acces din stânga şi luă liftul până la etajul unde-şi avea sediul Brigada Omoruri. Ieşind din cabină la etajul al doilea, se întâlni cu Mangin, un tip de la Caziere cu care nu avea mai nimic în comun. De obicei, se salutau scurt, de complezenţă. De data asta, Mangin îi aruncă o privire apăsată, apoi se îndepărtă fără un cuvânt.

Nu, nu apăsată: mirată. Perplexă.

Dintr-odată, simţi nervozitate. Câteva „bună ziua” timide mai târziu, ca răspuns la saluturile sale, începură să-i dea furnicături în picioare. Rezistă tentaţiei de a face cale întoarsă şi de a pleca. *Dispari,* îi spunea o voce în cap. *Acum. Dispari!* Îşi scoase telefonul. Niciun mesaj de la Rimbaud. Ori de la Vincent. Ori Samira. Grăbi pasul şi-i găsi în birou.

— Ce se întâmplă? întrebă el din uşă.

Vincent era aplecat peste umărul Samirei, care stătea la calculator. Cei doi adjuncţi vorbeau cu înfocare – se întrerupseră. Se întoarseră spre el. Făcură ochii mari.

Le întâlni privirea.

Şi înţelese.

I se puse un nod în gât.

— Tocmai voiam să te sun... începu Vincent cu oarecare ezitare. Să te sun... Arma ta...

El stătea încă pe hol, în pragul uşii. I se păru că urechile încep să-i zumzăie. Vincent se uita la el ca la o fantomă.

O mişcare în stânga...

Întoarse capul. Spre culoar. Îngheţă. Rimbaud venea spre el cu paşi mari.

Ostil...

— E arma ta... repetă Espérandieu, ca trăsnit, din birou. Martin, la naiba, tu...

Nu mai ascultă continuarea.

Se îndepărtă de tocul uşii.

Se îndreptă spre lifturi.

Mai întâi încet, apoi mai repede.

— Hei! Servaz! zbieră tipul de la Afaceri Interne în urma lui.

Uşile erau deschise. Se năpusti în cabină. Apropie legitimaţia.

— Servaz! Unde pleci? Vino înapoi!

Rimbaud fugea acum, ţipând ceva ce el nu mai auzi. Capetele începeau să se iţească unul câte unul.

Liftul nu pleca.

Hai odată, hai... Rimbaud mai avea câţiva metri. Brusc, uşile se închiseră. Citi frustrarea, dar şi satisfacţia de a fi avut dreptate, pe faţa de boxer a celuilalt.

În cabină, expiră. Se forţă să gândească la rece. Dar calmul îl părăsea ca aerul dintr-un pneu spart. Era încolţit, în timp ce, sus, Rimbaud dădea probabil telefoane, alerta lumea, strângea trupele. Inima începu să-i bată mai tare.

Urmau să-l prindă jos; un apel şi l-ar fi oprit înainte să iasă.

După atentatele din 13 noiembrie 2015, nu numai că exista pază la poartă, dar şi plantoane la recepţie, controlând uşile cu ajutorul unui buton.

Era prins în capcană ca un şobolan.

Apoi îi veni o idee. Avea totuşi un avantaj: clădirea era mare şi comunicarea între diferitele servicii era departe de a fi impecabilă.

Liftul se opri la parter, în faţa porţilor de acces, dar el rămase în cabină. Prezentă din nou legitimaţia şi apăsă pe alt buton. Aparatul se puse din nou în mişcare, cu o uşoară vibraţie.

Subsolurile.

Închisoarea. Celulele de arest.

Nu te gândi la secundele care zboară...

Probabil că sunaseră deja la recepţie. Cât mai avea până urmau să înţeleagă unde plecase?

Uşile se deschiseră. Un spaţiu rece, clinic, fără ferestre, luminat exclusiv artificial.

Se întoarse spre dreapta.

Celule de sticlă, unele luminate, altele nu. Deţinuţi întinşi direct pe podea, în spatele geamurilor, asemenea căţeluşilor într-un magazin de animale. Priviri indiferente, plictisite ori pur şi simplu curioase.

Acvariul cu gărzile în uniforme deschise la culoare, puţin mai încolo.

Îi salută, aşteptându-se în orice moment să ţâşnească din cuşcă ca să-l intercepteze, dar aceştia îi întoarseră salutul prefăcându-se ocupaţi.

Era destul de calm în acea dimineaţă. Nu tu urlete ori agitaţie. Oricum, se ocupau să plaseze pe cineva în arest – bărbatul trecea pe poarta de securitate înainte de a fi verificat. Îl însoţeau trei poliţişti de la BAC...

Bătăile inimii i se accelerară. Poate că asta era şansa lui. Trecu de poartă, mergând înainte...

Făcu dreapta.

...Uşa spre parcare. *Deschisă...* La dracu'!

Fordul Mondeo aştepta întoarcerea patrulei în întunericul parcării, aproape de ieşire. *Nimeni înăuntru...* îşi înghiţi saliva, îl înconjură şi se aplecă spre locul şoferului.

Doamne! Cheile erau pe bord!...

O jumătate de secundă ca să ia o decizie. Încă nu era

chiar un infractor fugit – dacă lua maşina, nu mai avea cale de întoarcere. Aruncă o privire în spate: mai încolo, tipii de la BAC îl supravegheau pe viitorul arestat, înainte de a fi condus în celulă, fără să se intereseze de el ori de dubiţă. Undeva se auzi un telefon sunând.

Hotărăşte-te!

Deschise portiera, se aşeză la volan şi puse contactul. Dădu în marşarier. Văzu în depărtare un cap întorcându-se spre el. Apoi, privirea stupefiată a agentului, când apăsă ambreiajul.

Viră cu pneurile urlând pe dalele parcării şi apoi schimbă într-a întâia în mijlocul rândurilor de maşini, repezindu-se în direcţia rampei.

30 de secunde...

Era timpul pe care-l estima necesar pentru a ajunge la bariera de sus, ce se deschidea automat pentru maşinile ce veneau din interior, în general, în grabă...

Mergea repede, prea repede. Ajungând la baza rampei, fu gata să piardă controlul, lovi o motocicletă cu partea din faţă dreapta, derapă mai mult sau mai puţin controlat, prima dată spre stânga, apoi spre dreapta. Motocicleta mare pe care tocmai o lovise se trânti de cea de lângă ea, iar aceasta de următoarea, antrenând în cădere toate motocicletele din parcare, într-un vacarm de tablă şifonată şi de ghidoane îndoite, ce se repercută în întreg spaţiul subteran.

Totuşi, el nu auzi nimic: urca deja rampa în viteză, trecând în hopuri prin faţa pompelor de benzină, apoi frânând brutal, înainte de a vira dreapta şi de a se năpusti spre poartă şi spre bariera ce dădea în bulevard.

Era pe cale să fugă ca un bandit de la locul său de muncă! Întregul sediu auzise probabil scrâşnetul pneurilor!

Cu degetele umede şi crispate pe volan, se forţă să alunge acele gânduri, convins că bariera nu se va ridica, că cineva avea să apară ori că ceva va merge prost, că o să sfârşească în...

Concentrează-te, la dracu'!

Bariera...

Se ridica! Nu-şi putea crede ochilor. Speranţa reapăru şi adrenalina îi dădu un şut în fund. Ieşi pe bulevard, forţă semaforul în faţa unui Mini Cooper care venea din dreapta ce frână cu pneurile scrâşnind şi claxonă cu furie. Făcu stânga atingând trotuarul de lângă canal şi se îndreptă în viteză spre Podul Minimes.

20 de secunde.

Timpul aproximativ ca să parcurgă cei 300 de metri care-l separau de pod.

Trecu canalul 15 secunde mai târziu.

Ajunse pe Bulevardul Honoré-Serres.

Încă 50 de secunde interminabile, din cauza unui blocaj – fără însă ca vreo sirenă să fi început să sune –, inima îi bătea ca o tobă. La un moment dat, fu tentat să se întoarcă la sediu. „OK, băieţi, am făcut o tâmpenie, îmi pare rău." Dar ştia că nu mai există cale de întoarcere şi că îşi băgase singur gâtul în laţ.

Mai avea puţin: încă 200 de metri şi viră la stânga pe Godolin – i se păru că aude sirene în depărtare –, apoi la dreapta la capătul a încă 150 de metri pe Balance şi, în câteva secunde, se pierdu în labirintul cartierului Chalets – ca apoi să abandoneze maşina şi să plece în fugă.

Murea de dorinţă să fumeze o ţigară şi să-şi vadă fiica, dar şi asta devenise imposibil. O uşă – de data asta invizibilă – tocmai se închisese şi în acel sens. Se gândi la Hirtmann, care-i interzisese să mai fumeze. Îi ardea buza după o ţigară. Scoase pachetul, fără să se oprească din mers, pradă unui sentiment de singurătate absolută.

★ ★ ★

La agenţia de închirieri, o cuşcă de sticlă chiar în mijlocul parcării din faţa terminalului Sosiri de la aeroportul Toulouse-Blagnac, se aşează la coadă în spatele unui grup de asiatici – era incapabil să distingă japonezii de chinezi sau de coreeni. Când îi veni rândul, prezentă paşaportul pe numele Émile Cazzaniga, completă formularele şi luă maşina. Puse în portbagaj valijoara şi cele câteva lucruri cumpărate de la Galeriile Lafayette din

centru şi porni.

Un sfert de oră mai târziu, rula în direcţia Mediteranei. Micul Peugeot 308 GTI era nou-nouţ, cu rezervorul plin şi sclipitor ca soarele. Câteva minute, încercă un sentiment ameţitor de libertate, nu fără să se asigure că rula cu mult sub viteza legală. Apoi se gândi brusc la interdicţia doctorilor: evitarea călătoriilor lungi cu maşina. Iar pe el îl aştepta una de 15 ore. Şi dacă murea înainte să ajungă? Dacă făcea un atac de cord la 130 pe oră, pe autostradă? Mai bine nu se mai gândea. Se gândi în schimb la Gustav şi Hirtmann pe acel baraj, la fiica lui ce părea atât de obosită, la Rimbaud spunându-i: „Nu vă cred nicio secundă şi voi dovedi că aţi minţit”, la sora lui Kirsten, artista care iubea umbrele şi cărora li se alăturase. Apoi o revăzu pe Kirsten zicându-i: „Te rog, nu-mi spune mulţumesc”.

Oare chiar asta intenţionase să spună? Iar el, el ce anume simţea, mai exact? Cu siguranţă, nu era îndrăgostit, dar trebuia să admită că, în ultima vreme, norvegianca îi ocupase bună parte din gânduri. Şi ce urma să se întâmple? El era fugar, ea trebuia să se întoarcă acasă. Oare drumurile lor aveau să se despartă definitiv?

Câteva ore mai târziu, după ce depăşise Nîmes şi Orange, urcă valea Ronului, unde bătea un mistral violent, ca apoi să părăsească A7, pentru a se încadra pe A9, pe înălţimea Valence-Sud. Se opri să mănânce de prânz un sendviş cu ton şi maioneză şi să bea un espresso dublu într-o parcare de pe autostradă, nu departe de Bourgoin-Jallieu. Îşi continuă apoi drumul spre Alpi, Annecy şi Geneva, unde ajunse la lăsarea serii.

Merse apoi pe coasta de nord-est a provinciei Léman, pe care o părăsi după ce trecu de Morges, pentru a rula spre nord, spre lacul Neuchâtel şi a vira mai departe spre albeaţa imensă a Alpilor Bernezi. Masivele muntoase se detaşau pe fundalul nopţii fără nori ca nişte uriaşe bezele pe un cearşaf negru şi, după Zürich, părăsi Elveţia trecând frontiera austriacă la Lustenau pe la 21:00, apoi cea germană la Lindau, înconjurând lacul Konstanz, pentru a se îndrepta spre est până lângă München, la periferia

căruia ajunse la ora 22:00.

Era trecut de 23:00 când regăsi frontiera austriacă în apropiere de Salzburg şi pătrunse printre înălţimile semeţe ale masivului Salzkammergut care de-abia se zăreau, în ciuda vârfurilor acoperite de zăpadă, ascunse în adânca noapte alpină. Giganţi ce vegheau asupra oamenilor locului încă din paleolitic. Trecuse de miezul nopţii când intră, în sfârşit, în Hallstatt, acea carte poştală în 3D a Austriei, cuibărită pe malul unui lac scăldat în ceaţă şi întuneric. Străduţe pavate, faţade de cabane tiroliene, fântâni şi locuri de făcut poze: totul evoca un decor de cinema – *Heidi* ori *Sunetul muzicii.*

Căută cazarea pe care i-o indicase Elveţianul – Pensiunea Göschlberger – şi, 20 de minute mai târziu, căzu lat într-un pat înalt şi plin de perne ce părea ieşit direct dintr-un basm pentru copii.

★★★

— Ieri-dimineaţă a folosit cardul Visa la o agenţie de închirieri de maşini la Blagnac, anunţă un poliţist pe nume Quintard. Apoi, câteva ore mai târziu, într-o parcare de autostradă la Bourgoin-Jallieu şi ultima dată la staţia de taxare din Annemasse-Saint-Julien, la frontiera cu Elveţia.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Rimbaud.

— Maşina, un Peugeot 308, a fost închiriată pe numele Émile Cazzaniga...

— Genial, zise tipul de la Afaceri Interne, poate fi oriunde în Europa.

— Sau poate s-a întors în Franţa, sugeră un alt membru al IGPN. E destul de inteligent s-o facă.

Stehlin urmărea schimbul de cuvinte fără să se amestece, cu o faţă sumbră. Era un coşmar.

— Are cineva idee unde ar fi putut merge? întrebă Rimbaud făcând înconjurul mesei cu o privire vulturească.

Nici Samira, nici Espérandieu nu reacţionară, dar când acesta se uită în altă parte, schimbară o privire.

— Pentru a circula pe autostrăzile elveţiene e nevoie de vignetă, observă Rimbaud. E posibil să fi fost controlat de poliţie, dacă nu avea, cine ştie? Poate să-i contacteze

cineva?

În jurul mesei domnea o atmosferă de amurg al zeilor: agonia unui serviciu căruia niciun magistrat nu o să-i mai încredinţeze vreo anchetă importantă. Espérandieu îşi zise că semăna probabil cu cea din administraţia Washingtonului, acum, că funcţionarii lui Trump se instalau acolo. Putea totuşi să-şi ceară transferul... Dar Martin, ce avea să se întâmple cu el? Oare chiar îl împuşcase pe Jensen? Încă nu-i venea să creadă. Căută din priviri susţinerea Samirei, iar tânăra franco-chino-marocană îi puse discret o mână pe genunchi. Se simţea nespus de trist. Ce anume se întâmplase după acea împuşcătură pe platforma vagonului? Mai văzuse şi alţi poliţişti distruşi. Dar Martin era prietenul lui cel mai bun – cel puţin, înainte de comă.

— Şi poliţista aia norvegiană, ştie cineva unde e? întrebă Rimbaud uitându-se la directorul SRPJ.

Stehlin clătină din cap cu încetineala unui condamnat la moarte pe care-l întrebi dacă are o ultimă dorinţă.

— Genial, zise din nou tipul de la Interne. O să solicităm Interpolului difuzarea unei notificări cod roşu în privinţa comandantului Servaz.

Asta mai lipsea, gândi Espérandieu. Presa numea impropriu o astfel de notificare „mandat de urmărire internaţională”. În realitate, nu era vorba despre un mandat de arestare, poliţiştii dintr-o ţară neputând să procedeze la reţinerea unui individ decât la cererea unui tribunal naţional, ci doar de mesaje de alertare pentru a localiza persoana şi a cere autorităţilor locale s-o aresteze.

— Vreau semnalmente detaliate, fotografie, amprente, tot tacâmul.

Se întoarse spre Vincent şi Samira.

— Puteţi să vă ocupaţi voi de asta? îi întrebă veninos.

Se lăsă un moment de tăcere. Apoi, degetul mijlociu de la mâna dreaptă a Samirei – împodobit cu un inel cu cap de mort – se ridică frumuşel deasupra mesei. Aceasta împinse scaunul şi ieşi.

— Acelaşi răspuns, zise Espérandieu, ridicându-se la

rândul său.

★★★

Martin îşi petrecu dimineaţa hoinărind pe străduţele înguste ale cărţii poştale şi pe malul lacului, cu o şapcă ieftină pe cap, cumpărată dintr-un magazin de suveniruri şi plătită cu ultimii euro, cu ochelari de soare pe nas şi un fular gros de lână înfăşurat în jurul gâtului. Întârzie pe la terase, bând atâta cafea, încât sfârşi prin a o da deoparte pe ultima, scârbit.

Nu risca să atragă atenţia: erau de o sută de ori mai mulţi turişti decât locuitori, care se călcau în picioare în orăşelul înghesuit între lac şi munţi. Auzea tot felul de limbi în jurul lui şi foarte puţină germană.

În ciuda situaţiei, nu putu să nu găsească panorama impresionantă: toate acele acoperişuri albe, înghesuite unele într-altele, faţadele spilcuite, aproape zâmbitoare, pontoanele de lemn şi, în faţă, prezenţa ostilă, copleşitoare a peretelui acoperit de gheaţă, cu albeaţa striată de linii orizontale, ca un desen făcut cu o mână tremurătoare, ce se oglindea în apele îngheţate şi ajurate cu ceaţă ale Hallstättersee, ca o piatră de mormânt.

Cu cinci minute înainte de prânz, se îndreptă spre Marktplatz, ce se găsea pe latura bisericii luterane, la vreo 50 de metri de el. Şi acolo erau o grămadă de turişti care mitraliau cu aparatele foto şi telefoanele mobile aproape tot ce semăna cu o piatră veche ori cu o bucată de Austrie.

Aşteptă câteva minute aproape nemişcat, prefăcându-se că admiră fântâna şi împrejurimile. Se întrebă unde era Kirsten. O căutase cu privirea de mai multe ori, sperând să apară, deghizată în turistă, ca el, dar nu se arătase, aşa că începea să se îngrijoreze. Apoi îşi spuse că era logic: putea foarte bine să fie supravegheat de cineva şi Kirsten nu voia să-şi asume riscul.

— Ştiţi că Mahler a fost aici? zise deodată unul dintre turiştii de lângă el, fără să se oprească din fotografiat.

Servaz se uită la el. Tipul purta o căciulă ciudată, galbenă, cu moţ. Era blond, bronzat, plesnind de sănătate şi cu alură de sportiv. Puţin mai scund, dar mai solid decât

el.

— V-aţi pregătit valiza? mai zise bărbatul punând capacul pe obiectivul aparatului foto.

Servaz confirmă.

— Foarte bine, haideţi s-o luăm!

Câteva minute mai târziu, părăseau orăşelul într-un Range Rover antic, ce scotea un fum negru, pe un drumeag ce urmărea malul de vest al lacului.

★★★

Samira Cheung se uită la Vincent. Avea în ziua aceea atâta creion negru în jurul ochilor, de-ai fi zi că e un vampir ieşit direct dintr-o poveste cu case bântuite.

— Te gândeşti la acelaşi lucru ca mine?

— Ce vrei să spui?

— La ce-a spus Quintard la şedinţă: traseul lui Martin, trecerea prin Elveţia. Elveţia nu e departe de...

— Austria, ştiu, confirmă el. Hallstatt...

— Crezi cu adevărat c-ar putea fi acolo?

— Pare absurd, nu?

— Dar într-acolo arată drumul, remarcă ea.

El privi cu luare-aminte cele două inele cu cap de mort pe mâna ei dreaptă şi brăţările din piele pline de cruci, cuie şi cranii în miniatură.

— Da, admise el, ăsta e drumul... Dar e şi cel spre Geneva, oraşul lui Hirtmann. Şi norvegianca, crezi că e cu el?

Samira nu-i răspunse. Tasta deja ceva la computer.

— Uite!

El se apropie, văzu o pagină de întâmpinare oarecare, apoi citi: „Polizei Hallstatt, Seelände 30”. Era şi o adresă de e-mail care se termina cu „polizei.gv.at” şi chiar un website. Dădu click pe el şi îi pufni râsul, în ciuda gravităţii situaţiei: doi tipi top model stil Barbie şi Ken în uniformă de poliţie lângă o maşină de patrulare, la fel de credibili ca Steven Seagal în rolul preşedintelui Statelor Unite.

— Vorbeşti germană? întrebă ea.

El făcu semn că nu.

— Nici eu.

— Dar ştiu engleză, zise el luând telefonul. Austrieci, sună destul de *British,* nu?

★ ★ ★

Lăsă perdeaua să cadă. De la fereastra hotelului Grüner Baum, îl văzuse pe Martin vorbind cu un tip cu căciulă galbenă, ce făcea poze. În acel moment, plecaseră împreună. Se precipită afară din camera ei de la primul etaj, coborî în fugă scările şi ieşi în piaţă, la timp ca să-i vadă luând-o pe o străduţă. În loc să-i urmărească, o luă în sens opus.

★ ★ ★

Espérandieu închise. Poliţistul austriac – un tip pe nume Reger sau ceva de genul – se arătase surprinzător de cooperant. Părea încântat să colaboreze cu poliţia franceză, chiar dacă rugămintea produsese un moment de tăcere la capătul firului. Espérandieu îşi zisese că probabil îl scotea din rutina zilnică. Câte crime puteau apărea într-un an în Hallstatt? Un turist chinez ucis cu o lovitură de piolet de un alpinist chinofob? Un soţ gelos agăţând de picioarele nevestei un ghiveci de flori, înainte de a o arunca în lac? Reger avea un accent austriac puternic, dar vorbea o engleză fluentă, impecabilă.

Espérandieu îi făcu semn Samirei, care tastă adresa de e-mail găsită pe site-ul austriac şi adăugă poza lui Martin textului în engleză.

★ ★ ★

Martin şi ghidul său cu căciulă galbenă reveniră în Hallstatt în jurul orei 14. Intrară în tunelul ce trecea pe sub munte şi lăsară maşina în parcarea P1, apoi se întoarseră în centru pe jos, pe malul lacului. Era rece. Fulguia pe suprafaţa lacului, iar lumina părea la fel de palidă ca într-o după-amiază târzie.

— De ce acest ocol? întrebă Servaz trăgând din nou valiza după el.

— Ca să mă asigur că nu ne urmăreşte nimeni...

— Şi acum ce facem?

— Va întoarceţi la hotel şi nu vă mişcaţi de-acolo:

aşteptaţi să vină cineva să vă ia. Fără telefoane, s-a-nţeles? Fără alcool, ori ţigări. Evitaţi şi cafeaua. Beţi apă şi odihniţi-vă, dormiţi.

Nici Servaz, nici bărbatul blond nu văzură Lada Niva verde înmatriculată în Praga parcând în acelaşi loc cu ei, câteva minute mai târziu. Zehetmayer coborî primul. Purta obişnuitul palton cu guler de vidră şi, pe capul chel, o pălărie cu bor îndoit, ce contrastau cu aspectul demn de milă al maşinii de teren. Jiri era îmbrăcat cu un simplu hanorac, blugi şi ghete îmblănite, putând trece drept turist. Lăsară maşina şi o luară înainte, spre centrul oraşului.

Se aşezară într-o cafenea, uitându-se la fluxul de turişti, la fel de diferiţi ca lupul şi vulpoiul.

După trei ore de stat închis în cameră, Servaz începu să se învârtă ca leul în cuşcă. Nu înceta să se gândească la Margot. La cât părea de obosită, de împovărată. Plecase pe furiş, ca un hoţ, iar fiica lui trebuia să fie moartă de îngrijorare. Îşi stăpânea din ce în ce mai greu nerăbdarea. Trebuia să vorbească cu ea.

Oare obţinuseră aprobarea judecătorului de a o ţine sub observaţie? Într-un timp atât de scurt? Posibil, date fiind circumstanţele. Dar nu obligatoriu. Poliţia şi justiţia franceză nu funcţionau ca în serialele TV. Iar greşelile erau numeroase. Nu trebuia să te gândeşti decât la teroriştii ăia căutaţi de poliţia din toată Europa şi care se plimbaseră zile, sau chiar săptămâni, trecând dintr-o ţară în alta, pe la graniţe, luând trenuri, înainte de a fi interceptaţi.

Trebuia să-şi asume riscul. Scoase un telefon mic cu cartelă preplătită pe care-l cumpărase din centrul oraşului Toulouse, înainte de a pleca la aeroport, şi formă numărul.

— Alo?

— Eu sunt, zise el.

— Tată? Unde eşti?

Vocea ei deborda de nelinişte.

— Nu pot să-ţi spun, răspunse el.

Tăcere.

— Cum?

Din nou furie în tonul fetei lui. Deci, nu se termina nicicând... Pe fereastră, zări un vapor alb ce se apropia tăind apele cenuşii, prin ceaţă; ducea turişti de la gara feroviară pe celălalt mal al lacului.

— Ascultă! O să ţi se pună întrebări despre mine. Poliţia... Îţi vor spune că sunt un... criminal.

— Poliţia? Dar tu eşti poliţia. Nu înţeleg.

— E complicat. A trebuit să plec...

— Să pleci? Unde? N-ar putea fi un pic mai...

— Lasă-mă să vorbesc, i-o tăie el. Mi-au întins o cursă. Sunt acuzat de ceva ce nu am făcut. A trebuit să fug. Dar... o să mă-ntorc...

Din nou, linişte.

— Mă sperii, tată, zise ea deodată.

— Ştiu. Îmi pare rău, iubito.

— Dar eşti bine?

— Da, nu-ţi face griji.

— Normal că-mi fac griji, replică ea. Cum vrei să...?

— Vreau să-ţi mai spun ceva...

Ea tăcu. El ezită.

— Ai un frăţior. Se numeşte Gustav. Are cinci ani.

Încă o pauză.

— Un... *frăţior? Gustav?*

Îşi putea imagina pe faţa ei expresia de stupefacţie.

— Cine e mama copilului? întrebă ea imediat.

El îngheţă.

— E o poveste lungă.

Bău un pahar cu apă, pe care şi-l pusese din sticla de apă minerală din minibar.

— Am tot timpul din lume, replică ea cu o voce încărcată din nou de răceală.

— E o femeie pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă şi care apoi a fost răpită.

— Răpită? *Marianne?* E vorba despre Marianne?

— Da.

— Dumnezeule... S-a întors, nu?

— Cine?

— Ştii prea bine cine...

— Da.

— O, tată, la naiba, nu-i posibil! Spune-mi că nu-i adevărat! Nenorocitul ăla de coşmar va începe din nou.

— Margot, eu...

— C... copilul... unde e?

Îşi aminti cuvintele lui Espérandieu: „Întreab-o direct, uită de toate chestiile alea neutre, nu eşti la interogatoriu”.

— Nu contează, zise el. Lucrurile sunt aşa cum sunt. Acum e rândul meu să-ţi pun o întrebare: Ce ai, mai exact, Margot? Răspunde-mi, de data asta. Vreau adevărul.

Tăcerea dură mai mult timp acum.

— Ei bine, se pare că nu numai că ai un al doilea copil, dar vei fi şi bunic.

— Cum?

— Am deja aproape trei luni, adăugă ea.

El se gândi la toate acele mici alterări fizice şi psihologice, la greţurile matinale, la susceptibilitate, la schimbările de dispoziţie, la frigiderul plin de mâncare sănătoasă, la kilogramele în plus...

Probabil că fusese orb să nu-şi dea seama.

Chiar şi Hirtmann, observând-o din parcarea din faţa casei, realizase.

— Tatăl... zise el. Îl cunosc?

— Da, răspunse ea. E Élias.

Pe moment, nu ştiu despre cine vorbeşte. Apoi îşi aminti. Îl revăzu în minte pe tânărul înalt şi tăcut, cu şuviţa care-i cădea pe faţă, ascunzându-i-o pe jumătate, cu alura de pungaş maturizat prea devreme. El era cel care-o ajutase pe Margot în ancheta din timpul evenimentelor din Marsac, pe când erau amândoi boboci. La acelaşi liceu la care învăţase şi el şi unde o profesoară fusese omorâtă[13]. Acelaşi Elias care o însoţise pe Margot când venise să-şi caute tatăl în satul spaniol unde se refugiase şi unde-şi petrecea zilele şi nopţile bându-şi minţile după dispariţia

[13] Vezi *Cercul* (N. a.).

lui Marianne. Îşi aminti că Elias vorbea puţin, dar o făcea întotdeauna cu înţelepciune.

— Nu ştiam că vă mai vedeţi, zise el.

— Nici nu mai era cazul. A debarcat în Montréal anul trecut, cică în excursie... Nu ne mai văzuserăm de trei ani, dar rămăseserăm în contact, de la distanţă. S-a întors la Paris după o lună, ne-am scris. Apoi, a reapărut. De tot, de data asta...

Margot avusese întotdeauna capacitatea de a rezuma situaţiile cele mai complicate în câteva fraze.

— Şi o să vă...

— Nu, tată, nu: nu intenţionăm.

— Dar... locuiţi împreună? zise el.

— E important? Orice s-ar întâmpla, trebuie să te întorci. Nu poţi fugi ca un criminal.

Auzi un zgomot în telefon, poate o uşă, apoi o voce: „Margot? Draga mea? Sunt eu!" Alexandra, fosta lui soţie...

— Nu-i spune nimic mamei tale, zise el.

Şi închise.

★ ★ ★

O imagine a fericirii, brusc, dintr-un timp trecut de mult: aceeaşi tânără, în prezent însărcinată, urcându-se cântând şi pălăvrăgind fără şir în patul matrimonial. Patul în care se urca aproape în fiecare zi când mama ei dormea. Propriul ei Kilimanjaro. De escaladat, de cucerit, pentru a-şi face loc să-şi vâre trupul micuţ între ale lor. Mirosul ei de bebeluş. Părul fin. Nu-şi amintea altceva mai plăcut decât să-şi vâre nasul în burtica grăsuţă şi parfumată a fetiţei sale. Acea burtică de bebeluş care nu scădea decât când respira. Acel miros de copil mic, amestecat cu aciditatea laptelui din biberon şi a apei de toaletă. Parfumul dimineţilor. Fata lui... Care va avea din nou burtica umflată.

Spera că va fi o mamă bună, că se va descurca. Şi că tânărul cuplu nu se va sparge în mii de bucăţi ca al părinţilor ei. Că va fi mai fericită ca mamă, decât fusese ca fiică. Că micuţul va creşte în sânul unui cămin unit.

Încercă să gândească lucid, dar totul se învârtea, nu vedea decât două planete enorme şi altele mai mici, gravitând în jur. Ori poate că era vorba despre o planetă şi un soare. Un soare negru... I se părea că o altă Margot luase locul fiicei sale.

O Margot pe care nu o cunoştea.

Se apropie de fereastră, văzu fantoma reflexiei sale juxtapunându-se pe imaginea vaporului alb şi a apelor cenuşii.

Fata mea, se gândi el, cu un nod în gât. *Ştiu că vei fi o mamă bună, excelentă. Şi că micuţul vostru va fi fericit. Nu ştiu cât timp voi lipsi, dar... sper că te vei gândi la mine din când în când şi că vei înţelege...*

★ ★ ★

Telefonul lui Kirsten sună, tocmai după ce-şi reluase supravegherea, cu un foietaj şi o cafea în faţă.

— Salut, Kasper, zise ea.

La celălalt capăt se lăsă un moment de tăcere. Ei i se păru că aude în fundal zgomotul etern al ploii din Bergen.

— Unde eşti? întrebă el.

— La un foietaj şi o cafea.

— Tot la hotel?

— De ce întrebi? zise ea dintr-odată.

— Cum?

— De ce vrei să ştii unde sunt?

— Nu înţeleg întrebarea.

— De ce te interesează atât locul în care ne aflăm şi ce facem?

Tăcere.

— Ce-i cu tâmpeniile astea? zise poliţistul norvegian. Vreau să ştiu unde sunteţi, atât.

— Kasper, am sunat ieri în Oslo. În aparenţă, nu sunt la curent cu nimic. Nimeni nu le-a spus că am dat de urma copilului. Şi totuşi, ţi-am povestit. De ce n-ai spus nimic nimănui? De ce nu i-ai spus şefului tău?

La capătul celălalt, doar zgomotul ploii.

— Nu ştiu... zise în final vocea. Voiam să-ţi dau timp să o faci chiar tu, presupun... Nici tu n-ai spus nimănui, se pare.

Punct ochit, se gândi ea.

— Nu eşti singura cu conştiinţă profesională. Şi eu vreau să-l găsim pe nenorocitul ăla. Doar că mie nu mi-a plătit nimeni o excursie în Franţa...

Punct lovit.

— De acord. Scuză-mă. Sunt puţin agitată în momentul ăsta.

— De ce? (Pauză.) Nu-mi spune... Nu-mi spune că *a reapărut.*

— Trebuie să-nchid, zise ea.

— Şi ce-o să faci?

— Nu ştiu.

— Ai grijă de tine.

— OK.

El închise şi privi în direcţia portului. Nu se dusese la serviciu. Îşi luase o zi liberă ca să termine de montat mobila. Ce ploaie...

Apoi se gândi la banii din contul lui din bancă. Cei pe care-i primise deja în schimbul informaţiilor. Şi care îi permiseseră să-şi plătească o parte din datorii. Nu destui, din punctul lui de vedere, dar asta era. Se uită la ceas şi formă alt număr. Care nu avea nimic de-a face cu poliţia.

43. Pregătiri

— Te simţi bine, Gustav?

Hirtmann se uită la copilul lungit în patul metalic. Se apropie de fereastră. Putea zări acoperişurile albe din Hallstatt dincolo de parcarea înzăpezită şi, mai încolo, apele cenuşii ale lacului. Clinica era construită pe înălţimile oraşului.

— Da, tati, zise Gustav în spatele lui.

Văzu un vapor venind dinspre celălalt mal, unde se găsea gara feroviară.

— Foarte bine, zise el întorcându-se. Pentru că se va întâmpla astă-seară, ştii, nu?

Copilul blond nu spuse nimic de data asta.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, Gustav. O să fie bine.

★★★

— Să mergem, zise bărbatul cu căciulă galbenă. Luaţi-vă bagajul!

— Să mergem unde? întrebă el.

Se săturase de mistere. Petrecuse toată după-amiază din ziua precedentă şi toată seara învârtindu-se ca leul în cuşcă în camera lui, înainte de a cădea într-un somn plin de coşmaruri.

— La clinică, răspunse blondul.

— Cu ce vă ocupaţi? întrebă Servaz.

— Cum? Sunt asistent, zise bărbatul părând surprins. Ce întrebare! La clinică... Am fost însărcinat să vă primesc.

— Şi mica plimbare de ieri ca să vedeţi dacă nu sunt urmărit... era tot din partea comitetului de primire?

Bărbatul îi aruncă un zâmbet deconcertant în timp ce el încuia uşa, ca apoi să se îndrepte împreună spre lift.

— Urmez doar instrucţiunile pe care le-am primit, asta e tot, zise el.

— Şi nu puneţi niciodată întrebări? se interesă comandantul închizând uşa cabinei mult prea strâmte pentru doi adulţi.

— Dr. Dreissinger mi-a spus doar că sunteţi o persoană

foarte cunoscută în Franţa şi că nu doriţi... publicitate, paparazzi, aşa că...

Spre marea uşurare a lui Servaz, uşile se deschiseră aproape imediat, iar el se îndreptă spre mica recepţie pentru a preda cheia cu breloc. Reflectă la ceea ce tocmai îi spusese blondul. Îl traversă un gând.

— De ce-aş avea nevoie de discreţie? întrebă el. Ce faceţi de obicei în clinică?

Căciulă-Galbenă îl privi siderat.

— Păi, liftinguri, chirurgia nasului sau a pleoapelor, plastie mamară, implanturi – şi chiar faloplastie şi nimfoplastie... genul ăsta de treburi.

Era rândul lui Servaz să rămână cu gura căscată.

— Vreţi să spuneţi că mergem la o clinică de chirurgie plastică?

★ ★ ★

Nu parcurseră decât câteva sute de metri urcând spre partea înaltă a oraşului, pe străduţe pavate, înainte de a opri în mica parcare a clinicii ce domina acoperişurile şi lacul. Căciulă-Galbenă coborî primul din Volkswagen, deschise portbagajul şi-i întinse valiza lui Servaz, care o luă cu un nod în stomac. Citise pe net că transplantul de ficat era o intervenţie chirurgicală grea, delicată, atât pentru donator, cât şi pentru beneficiar – o operaţie ce putea dura până la 15 ore – aşa că-l lua cu rău la stomac. *Adică la ficaţi, mai bine zis.* Ca încurajare, îşi spuse că Hirtmann ţinea prea mult la copilul lui ca să-l lase pe mâna oricui.

Copilul lui... Nu reuşea încă să proceseze ideea. Era acolo ca să-i doneze o parte din ficat propriului său fiu. Spus în felul ăsta, părea o poveste SF.

— Ce înseamnă faloplastie? întrebă el brusc, în timp ce traversau mica parcare şi urcau scările de la intrare.

— Chirurgia penisului.

— Şi nimfoplastie?

— A labiilor. Le reducem dimensiunile, când sunt prea mari.

— Fermecător!

★ ★ ★

Lothar Dreissinger era o reclamă ambulantă în domeniul chirurgiei plastice. În genul înainte/după. Încarna conceptul de *înainte:* era unul dintre cei mai urâţi bărbaţi pe care-i văzuse Servaz în viaţa lui. Faţa părea produsul unui amestec de gene excepţional de prost combinate. Nas şi urechi prea mari şi cărnoase, ochi prea mici, mandibulă prea îngustă, buze de broscoi, cap chel şi ascuţit ca un ou de Paşte... Adăugaţi la asta nişte ochi galbeni şi injectaţi şi mici cratere pe obraz ca şi cum ar fi avut variolă în tinereţe.

Servaz se întrebă dacă asta îi convingea pe clienţi să se repeadă în sala de operaţie – ori, din contră, vedeau pe viu limitele chirurgiei atât de lăudate de stăpânul locului. Dacă el însuşi nu putuse să-şi repare nedreptăţile strigătoare la cer ale naturii, la ce bun?

Purta o bluză de medic peste o cămaşă albă, iar mâinile manichiurate erau, prin contrast, foarte frumoase. Servaz i le remarcă când şi le încrucişă sub bărbie.

— Aţi călătorit bine? întrebă el în engleză.

— E important?

Ochii galbeni ai directorului clinicii erau şi de o dezagreabilă fixitate.

— Nu chiar, zise el. Tot ce ne interesează este să fiţi sănătos.

— Aveţi o clinică frumoasă, comentă Servaz. Chirurgie plastică, nu?

— Aşa este.

— Acum răspundeţi-mi la o întrebare: aveţi competenţa să realizaţi o astfel de operaţie?

— Înainte să mă dedic acestei activităţi mai... bine remunerate... a fost specialitatea mea. Puteţi să vă interesaţi: eram foarte bun. Reputaţia mea depăşeşte graniţele Austriei.

— Ştiţi cine sunt eu?

— Tatăl copilului.

— În afară de asta...

— Nu, şi nici nu-mi pasă.

— Ce anume vi s-a spus?

— În legătură cu ce?

— Cu această operaţie...

— Că Gustav are nevoie de un transplant. Cât mai repede posibil.

— Şi altceva?

— Că aţi primit un glonţ în inimă acum câteva luni. Şi că aţi fost în comă mai multe zile.

— Şi asta nu vă nelinişteşte?

— De ce să mă neliniştească? Problema a fost la inimă, nu la ficat.

— Nu e puţin cam... *riscant?*

— Ba bineînţeles că e. Orice operaţie comportă riscuri.

Dreissinger îşi agită frumoasele mâini de pianist.

— Şi aici e vorba despre o operaţie foarte delicată, adăugă el. În realitate, de o triplă operaţie: cea care constă în prelevarea a două treimi din ficatul dumneavoastră, următoarea prin care extragem ficatul necrozat al lui Gustav şi a treia prin care îi implantăm grefa sănătoasă şi coasem totul. Întotdeauna există un risc.

Servaz simţi o înţepătură în capul pieptului.

— Dar faptul că am suferit o operaţie pe cord în urmă cu două luni nu sporeşte considerabil riscul?

— Pentru copil, nu: donatorul putea fi o persoană decedată, de altfel, asta e procedura cea mai frecventă.

— Şi pentru mine?

— Pentru dumneavoastră, fără îndoială.

Spusese asta pe un ton de glumă şi Servaz simţi că i se usucă gâtul. *Nu-l interesează absolut deloc dacă trăiesc sau mor... Dar Hirtmann, el oare gândeşte la fel?*

— Adăpostiţi un criminal, zise el deodată. Şi nu unul oarecare.

Faţa chirurgului deveni de nepătruns.

— Ştiaţi?

Dreissinger dădu din cap.

— De ce? întrebă comandantul.

Bărbatul cel scund păru să ezite.

— Să zicem că am o datorie de plătit...

Servaz ridică din sprânceană.

— Ce fel de datorie vă poate obliga să vă asumaţi un astfel de risc?

— E dificil de explicat...

— Ei bine, încercaţi totuşi.

— De ce-aş face-o? Sunteţi poliţist?

— Chiar aşa.

Dreissinger îl fixă mirat.

— Nu vă îngrijoraţi, zise el, nu sunt aici în această calitate, ci pentru a-mi dona ficatul, după cum ştiţi. Deci?

— Mi-a omorât fiica.

Răspunsul ţâşnise fără nici cea mai mică ezitare. Servaz se uită la el fără să înţeleagă. Un văl de tristeţe trecuse pe faţa urâtă – ca o părere. Un moment de slăbiciune alungat la repezeală: Dreissinger îl privea din nou cu hotărâre.

— Nu înţeleg.

— A asasinat-o... la cererea mea... Dar fără să-i facă nimic altceva, desigur. Acum 18 ani.

Servaz îl privea necrezându-şi urechilor.

— I-aţi cerut lui Hirtmann să vă omoare fiica? De ce?

— Vedeţi dumneavoastră, domnule Servaz, doar uitându-vă la faţa mea veţi înţelege că natura nu e atât de perfectă cum ar crede unii. Fata mea era la fel de urâtă, iar asta o... *deprima* foarte tare. Şi ca şi cum asta n-ar fi fost de-ajuns, suferea şi de o boală incurabilă, o maladie rară, teribilă, care-i provoca suferinţe groaznice. Pe vremea aceea, nu exista niciun tratament şi singura scăpare ar fi fost moartea, în cel mai fericit caz înainte de 40 de ani, după suferinţe cu fiecare zi mai atroce. Într-o zi, i-am vorbit despre asta lui Julian. Şi el mi-a propus s-o facă. Mă gândisem eu însumi la aceeaşi soluţie de mai multe ori. Dar, la noi în ţară, doar eutanasierea pasivă e legală şi-mi era prea frică să ajung la închisoare. V-am mai spus: am la el o datorie pe care n-aş putea-o onora niciodată.

— Dar pentru asta riscaţi şi să ajungeţi la închisoare... Ochii chirurgului se reduseră la două fante.

— De ce? Aveţi intenţia să mă denunţaţi?

Servaz nu răspunse, dar avu impresia că a înghiţit gel

refrigerant: pe masa de operaţie, viaţa lui va fi în mâinile tipului ăstuia. Şi aşa cum precizase, donatorul putea fi, la fel de bine, viu sau mort.

— Vreţi să ştiţi mai multe în legătură cu ce se va întâmpla? întrebă Lothar Dreissinger pe un ton dulceag.

Servaz dădu prudent din cap. Nu era prea sigur că voia.

— Prima dată vom preleva o parte din ficatul dumneavoastră, apoi vom realiza hepatectomia...

— Hepato... cum?

— Excizia, îndepărtarea ficatului bolnav al lui Gustav. Aceasta constă în secţionarea ataşamentelor ligamentare, a vaselor de sânge – arteră hepatică şi venă portă –, cât şi a căilor biliare. Doar că, dată fiind insuficienţa lui hepatică, trebuie să ne dublăm atenţia, pentru că ar putea apărea probleme de coagulare. În continuare, vom implanta grefa. Vasele de sânge vor fi racordate primele, pentru a iriga noul organ. Apoi, cele ce transportă bila. La final, înainte de a închide, vom pune drene pentru evacuarea sângelui, a limfei sau a bilei eventual acumulate în jur. Totul, evident, sub anestezie generală. Aşa cum am mai spus, o astfel de operaţie poate dura până la 15 ore.

Nu era sigur că prinsese totul, în engleză, cu termenii medicali ai lui Dreissinger, dar ceea ce înţelesese nu îl ajuta cu nimic. Şi unde era Elveţianul? Dar Gustav? Nu-i văzuse sosind. Fusese condus direct acolo. Tocmai trecuse de uşile marcate: Anestezie – Bloc Operator 1 – Bloc Operator 2 – Radiografie – Farmacie.

Totul era alb, aseptic, de o curăţenie impecabilă.

— O să ne petrecem dimineaţa făcându-vă o serie de analize, adăugă doctorul. Apoi, vă veţi odihni până la operaţie şi nu veţi mânca nimic. Nici nu veţi fuma, evident.

— Şi când o veţi face?

— În seara asta.

Servaz ridică din sprânceană.

— De ce în seara asta? De ce nu mâine? Pe zi?

— Pentru că, în acel moment, ciclul meu biologic este la nivelul maxim, răspunse Dreissinger zâmbind. Sunt genul nocturn.

Servaz nu spuse nimic. Se simţea din ce în ce mai mult depăşit de situaţie. Iar tipul ăsta îi dădea fiori reci.

— Cineva o să vă conducă în cameră. Ne revedem în blocul operator. Daţi-mi, vă rog, telefonul.

— Cum?

— Telefonul dumneavoastră, daţi-mi-l!

★★★

Lothar Dreissinger aşteptă ca paşii să se îndepărteze răsunând pe culoar, pentru a ieşi din birou şi a deschide uşa vecină. Aceasta dădea într-o cameră minusculă, plină de etajere cu zeci de clasoare şi cutii etichetate. O mică fereastră în fund. Silueta înaltă se încadra pe fundalul munţilor, întoarsă cu spatele la el.

— Eşti sigur că poate suporta operaţia? întrebă chirurgul, închizând uşa în urma lui.

— Mi se pare că ai nevoie doar de ficatul lui, răspunse Elveţianul fără să se întoarcă. Iar cu un donator mort e şi mai uşor, nu?

Nu-l văzu pe Dreissinger clătinând încet din cap. Răspunsul nu era în întregime pe gustul lui.

— Admiţând că va supravieţui, ce se va întâmpla dacă, odată întors acasă, mă va denunţa, te-ai gândit la asta? Nu mi-ai spus că e poliţist!

Îşi văzu prietenul ridicând din umeri.

— E problema ta. În sala de operaţii, viaţa lui va fi în mâinile tale. Depinde de tine ce soluţie consideri a fi mai bună: viaţa... sau moartea.

Dreissinger îl onoră cu un mormăit morocănos.

— Dacă moare, va trebui să-i declar decesul şi mă vor lua la întrebări: ce căuta tipul ăsta aici? Se va face anchetă. Mai devreme sau mai târziu, adevărul va ieşi la iveală. Nu pot să permit aşa ceva...

— În cazul ăsta, lasă-l să trăiască.

— Şi, în plus, n-am omorât pe nimeni niciodată, adăugă austriacul pe un ton alb. Doar sunt medic, la naiba... Nu sunt... ca tine...

— Ţi-ai omorât fiica.

— Nu!

— Ba da! Eu n-am fost decât un instrument, tu ai luat decizia. Deci, tu ai omorât-o.

Chirurgul tăcu. Hirtmann se întorsese. Ca întotdeauna, directorul clinicii simţi un fior rece pe şira spinării, când privirea electrică se opri asupra lui. O atingere cu un Taser ar fi fost mai blândă. Îi întinse telefonul poliţistului.

— Pe de altă parte, dragul meu Lothar, dacă i se întâmplă ceva lui Gustav, n-aş da o para chioară pe pielea ta.

Lothar Dreissinger avu impresia că i se răscoleşte un cuib de vipere în stomac. Îi ţinu totuşi piept.

— E o operaţie suficient de delicată şi aşa, Julian. Nu cred că genul ăsta de ameninţare mă va ajuta prea mult.

Hirtmann rânji.

— Ţi-e frică, prietene?

— Normal că mi-e frică. O să-ţi fiu veşnic recunoscător pentru ce-ai făcut cu Jasmine. Dar din ziua când te voi vedea mort, voi dormi mai liniştit.

Un râs la fel de sonor ca un răget umplu micul spaţiu.

★★★

În dimineaţa aceea, poliţistul pe nume Reger ieşi din pensiunea Göschlberger cu zâmbetul pe buze. Colegul său francez urma să fie mulţumit. Era al cincilea hotel şi deja îşi atinsese obiectivul. Totuşi, nu i se părea atât de urgent, încât să nu se poată opri la Maislinger să savureze un cappuccino şi ceva dulce. Muşcând din bucata de prăjitură plină de cremă se gândi că, în ultima vreme, se îngrăşase câteva kilograme şi că va trebui să reînceapă să facă sport rapid, dacă mai voia să fie capabil să alerge pe urma hoţilor. *Ce hoţi?* îşi spuse deîndată. Aveau, desigur, câteva spargeri în Hallstatt şi ceva furturi din buzunare, mai ales vara, cu afluxul de turişti, şi câteodată – mai rar – vreo încăierare. Dar niciodată, în cei 22 de ani de carieră, nu fusese nevoit să alerge după cineva.

Mica trataţie înghiţită, se îndreptă spre Clinica Dreissinger. Proprietarul hotelului nu numai că-l recunoscuse pe bărbatul din fotografie, dar îl ştia şi pe cel împreună cu care plecase în acea dimineaţă: Strauch. Un

tip din zonă. Care lucra ca asistent la clinică. Reger îl cunoştea din copilărie. Urcă străduţa în pantă, cu zâmbetul pe buze: era o dimineaţă mult mai interesantă decât cele obişnuite.

★★★

Servaz se uită la patul de lângă el – al său se găsea aproape de uşă, celălalt lângă fereastră – cum intrai în cameră. *Un pat de copil...* În mod clar, ocupat, căci cearşaful şi cuvertura erau desfăcute ca un portofel şi păstrând forma unui corp, dar pe moment gol.

Aruncă o privire rapidă la crengile ce se legănau uşor dincolo de geam, zgâriind cerul plumburiu, la maşinile din parcare şi apoi – când persoana care-l însoţise plecă – se aplecă şi scoase mobilul cu cartelă preplătită din şosetă. Se gândise că probabil îi vor lua telefonul; Elveţianul putea să-i acorde doar o încredere limitată – şi temporară. Măsură camera cu privirea, observă o a doua uşă, o împinse: o baie minusculă cu WC. Ridică capacul bazinului de apă şi-l lăsă să cadă. Se întoarse în cameră.

Rampa luminoasă de deasupra patului său.

Se apropie de capul patului metalic şi întinse braţul. Îşi trecu mâna pe deasupra şi pe dedesubtul cofrajului de plastic pe care se aflau o mulţime de prize. Exista un spaţiu gol lângă perete. Verifică sonorul telefonului, să fie închis, şi că exista semnal, îl vârî acolo, se dădu un pas înapoi, asigurându-se că nu se vede, şi începu să se dezbrace aşa cum i se sugerase, pentru a lua hainele ce-l aşteptau pe pat.

★★★

Reger o salută pe femeia de la recepţie, zâmbind. Aceasta se numea Marieke. O cunoştea bine: făceau parte din acelaşi club de bridge. Marieke era divorţată şi-şi creştea singură cei doi copii.

— Ce fac băieţii, Marieke? zise el. Matthias mai vrea să se facă poliţist?

Cel mai mare dintre copii avea 12 ani şi visa să poarte într-o zi uniforma de poliţist – sau orice altă uniformă, atâta vreme cât avea ghete, centură, armă şi autoritatea

pe care o presupuneau.

— Are gripă, răspunse ea. E în pat.

— Ah!

Marieke era o blondă drăguţă, uşor împlinită, şi Reger avusese cu ea o scurtă relaţie după divorţ. Împinse pe birou fotografia pe care i-o trimisese poliţia franceză.

— Spune-mi, aveţi vreun pacient care seamănă cu ăsta?

Marieke păru jenată.

— Da, de ce?

— Când a venit?

— În dimineaţa asta.

Faptele se potriveau cu spusele proprietarului de la hotel. Reger se simţea din ce în ce mai entuziasmat.

— Şi ai numărul camerei?

Ea se uită pe calculator şi i-l spuse.

— Sub ce nume e internat?

— Dupont.

Entuziasmul îi mai spori cu un grad. Un nume franţuzesc.

— Sună-l, te rog, pe dr. Dreissinger, zise el scoţând mobilul, care sună înainte să mai poată face ceva. Alo? răspunse contrariat.

Ascultă preţ de câteva secunde.

— Un accident?... Unde?... Hallstättersee Landestrasse?... Unde mai exact?... E grav?... Vin acum...

Închise telefonul şi se uită la Marieke, descumpănit.

— Spune-i doctorului că revin, trebuie să plec.

— E grav? întrebă femeia, la rândul său.

— S-ar putea: o maşină de mare tonaj şi două autoturisme. Un mort.

— Oameni de-aici?

— Nu ştiu, Marieke.

★ ★ ★

Prin binoclu, ferestrele clinicii se vedeau foarte bine. Erau largi şi înalte, pe toată lăţimea camerelor, în aşa fel încât, acolo unde storurile nu erau lăsate, se observa şi interiorul, luminat de neoane ca în plină zi. Cele neluminate erau, probabil, goale, presupuse el.

Jiri numără cel puţin o jumătate de duzină de camere ocupate, pe partea aceea, cel puţin. Lada era parcată la vreo 50 de metri de clinică, lângă un zid de piatră foarte uşor înclinat. Aşezat la volan, plimba binoclul de la o cameră la alta. Brusc, se opri. Poliţistul francez. La o fereastră de la parter. Aproape că îl ratase, pentru că primul pat era gol şi francezul apărea în plan secund, într-un al doilea.

Se concentră asupra primului pat. *Un pat de copil...* Simţi cum îi creşte interesul exponenţial.

★★★

Privi maşinile din parcare, cu capotele acoperite de zăpadă, apoi se întoarse. Se întrebă unde era Kirsten, încercase să dea de ea de trei ori cu mobilul cu cartelă preplătită, dar nu-i răspunsese. Dar Gustav? Şi Hirtmann? Brusc, dispăruţi. Nu putea sta locului. Ardea de nerăbdare să-l vadă pe Gustav. Nu mai putea să-şi stăpânească îngrijorarea: parcă-l vedea întins pe masa de operaţie, plecat deja spre alte tărâmuri, nu departe de cele descoperite de el în timpul comei. Imaginea asta îl speria mai mult decât prezenţa lui în acelaşi loc şi propria anestezie: mai revenise o dată, chiar dintr-un loc mai îndepărtat.

Dar voia să fie sigur că se va trezi. Pentru a afla că operaţia reuşise. Că fiul lui trăia.

Fiul lui.

O dată în plus, respinse ideea. Era prea ciudat să se gândească la Gustav în această postură. Acel băieţel ce se strecurase în viaţa lui fără să-i ceară nimeni permisiunea. Foarte nedrept, i se întâmpla să se gândească la el ca la un cancer – ce creşte tăcut înăuntru până în ziua când nu-i mai poţi ignora prezenţa. Ce urma să se întâmple după? Dacă operaţia va fi un succes, şi el şi Gustav vor scăpa cu viaţă? Hirtmann îi va lăsa să plece împreună? Cu siguranţă, nu. Trebuia să i-l ia cu forţa. Dar el va dori oare? Şi oricum, după operaţie va fi prea slăbit ca să înţeleagă ce se întâmplă. Unde era Elveţianul? De ce nu se arăta?

Apoi îşi spuse că trebuia să fie undeva în clinică, cu Gustav, însoţindu-l la analizele care urmau să i se facă şi lui.

Se auzi o bătaie în uşă. Aceasta se deschise şi apăru asistentul blond. Îşi dăduse jos căciula.

— Să mergem, zise el.

Clar, era fraza lui preferată.

— O să începem cu o electrocardiogramă şi o ecocardiografie toracică, explică el odată ce ajunseră pe culoar, pentru a detecta o eventuală boală cardiacă. Apoi, mi sa spus că sunteţi fumător. Aşa că o să facem o radiografie toracică şi o ecografie abdominală pentru a vă vedea vezica biliară şi a vă măsura ficatul. În final, vă veţi întâlni cu anestezistul. O să dureze câteva ore, e în regulă? îl întrebă, aruncându-i o privire.

— Câţi pacienţi aveţi aici în acest moment? întrebă Servaz ţinându-se după el, gol sub bluza de spital deschisă la spate, cu o cască de păr din hârtie pe cap şi papuci de plastic în picioare – simţindu-se absolut ridicol.

— Cam o duzină.

— Şi e de ajuns pentru a susţine un loc ca acesta? se miră el.

Blondul zâmbi.

— Cu ce le facturăm, da, credeţi-mă!

★ ★ ★

Ea găsi pachetul când se întoarse la hotel. Recepţionerul ieşise de după birou şi i-l întinsese: „Aţi primit asta”. Urcă în cameră cu el sub braţ, desfăcu hârtia kraft, deschise cutia, apoi ridică pânza din interior. Arma era într-o folie de plastic plină de vaselină. Un pistol semiautomat Springfield XD. Un model croat, uşor şi fiabil. Şi trei încărcătoare de 15 cartuşe de 9 mm.

★ ★ ★

Îl aduseră înapoi în cameră pe la 16:00. Se îndreptă imediat spre valiză. O deschise. Fusese răscolită. Lucrurile nu erau în aceeaşi poziţie în care le lăsase. Nici nu se obosiseră să se ascundă. Probabil că făcuseră la fel cu hainele, profitând de absenţa lui. Se apropie de cofrajul de

plastic de deasupra patului şi băgă mâna în spate. Telefonul era acolo.

Merse la fereastră şi se uită afară. Norii se strângeau deasupra muntelui, în număr mare. Aruncaseră deja peste întregul oraş un văl întunecat şi decolorat, iar din apa lacului se ridicau fuioare de abur ca şi când un incendiu gigantic ar fi mocnit dedesubt.

Urma să ningă. Se simţea în aer.

Se întoarse exact când se deschise uşa.

★★★

Servaz urmări brancarda care fusese împinsă aproape de patul copilului. Apoi îl văzu pe infirmier invitându-l pe Gustav să treacă pe pat. Bărbatul îi zâmbi copilului când operaţiunea fu dusă la capăt. Puse cearşaful şi cuvertura peste el, bătură palma, apoi plecă. O altă siluetă îl înlocui imediat, apărând de pe culoar.

— Salut, Martin! zise Hirtmann.

Simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Elveţianul avea o barbă de patru zile, ochii roşii şi privirea întunecată, părând absent şi preocupat. *Bântuit,* îi veni în minte lui Servaz. Bântuit de cine ştie ce gând ascuns. Brusc, îl luă cu călduri; dădu vina pe temperatura din cameră, dar, în realitate, ştia că nu era vorba despre asta. Recunoscuse la Elveţian aceeaşi îngrijorare care îl stăpânea şi pe el. Sau poate mai era ceva? Alte motive de îngrijorare? Dintr-odată, intră în gardă. Hirtmann trecu pe lângă el şi se uită afară, pe fereastră. Unde lumina se împuţina. Apoi trase storul.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Elveţianul nu-i răspunse. Trecu pe lângă el înapoi şi se apropie de Gustav, mângâindu-i părul blond. Pentru o clipă, Servaz simţi muşcătura geloziei, văzând cum băiatul îi zâmbeşte plin de încredere. Apoi Hirtmann ridică privirea, iar el simţi un fior de gheaţă pe spate: *lui Julian Hirtmann îi era teamă de ceva. Ori de cineva.* Era pentru prima dată când descoperea spaimă în ochii aceia, iar acest spectacol îl îngheţă cu atât mai mult. Pentru că, în acea secundă, înţelese că nu era vorba doar despre

prognosticul incert al operaţiei. Îl revăzu pe Elveţian precipitându-se spre fereastră şi privind afară înainte de a trage storul.

Se întâmpla ceva – *acolo, afară.*

★ ★ ★

Kirsten stătea în apropierea bisericii catolice. Urmărea prin binoclu maşina Lada. Vânătorul vânat. O vedea din spate, dar îl distingea clar pe tipul de la volan, cu propriul binoclu îndreptat spre clinică.

Îl deplasă pe-al ei spre ceafa celui de-al doilea ocupant. Avea pistolul băgat la centură, sub geacă. Apoi îl îndreptă spre clinică: fereastra lui Martin. Îngheţă. Julian Hirtmann tocmai apăruse la fereastră, privind afară, îl văzu şi pe Martin, în picioare în spatele lui, şi pe Gustav în pat. Simţi cum i se accelerează pulsul. Lumina din cameră forma o pată galbenă pe zăpada din parcare devenită albăstruie din cauza soarelui la apus.

Apoi Hirtmann coborî storul şi camera dispăru din vedere.

Lăsă jos binoclul. În depărtare, tipul de la volan făcuse la fel. Nu mai era nicio îndoială că urmărea aceeaşi fereastră.

Kirsten se gândi la ce era de făcut.

Era 16:30. Curând, nu se va mai vedea aproape nimic.

★ ★ ★

Reger urmări ultimele ambulanţe îndepărtându-se pe Hallstättersee Landesstrasse în vârtejul incendiar ar girofarurilor. Ce haos! Un coşmar de metal contorsionat şi de corpuri mutilate, de vieţi pierdute, de lumini ca de incendiu, de mesaje pârâind ca artificiile în staţiile de transmisie şi de scrâşnete stridente – cele ale cleştilor de descarcerare. Acum că tăcerea se lăsase din nou, în sfârşit, şi nu mai rămăsese decât amintirea acelui infern în cele câteva pete de ulei şi de sânge de pe asfalt şi în urmele de frânare, simţea cum îl apucă o migrenă violentă.

Din fericire, nici şoferul Fordului, ucis pe loc, nici ceilalţi trei pasageri, grav răniţi, nu erau persoane cunoscute. Trebuia să facă un raport. Încă îi tremurau picioarele.

Şoferul camionului conducea cu viteză prea mare şi pierduse controlul volanului, iar vehiculul de mare tonaj derapase ca Sissy Schwarz pe gheaţă, intrând pe banda din stânga şi lovind frontal un Ford care venea din sens opus, ca într-un sărut mortal. BMW-ul din spate – şi care, reţinuse el, era condus de un pastor – intrase şi el în Ford. Un miracol că nu fusese decât un singur mort...

Deodată, îşi aminti ce făcea de dimineaţă, înainte de accident. Lăsase totul baltă la clinică, ca să se grăbească într-acolo. Ce zi, Doamne! Întotdeauna se întâmpla aşa. Zile întregi fără nimic palpitant şi, dintr-odată te trezeai copleşit, luat ca din oală.

Gândurile i se întoarseră la clinică şi fu cuprins de o spaimă teribilă. Dacă tipul profitase, ca să se facă nevăzut? Cum ar fi arătat în ochii colegilor francezi? Era cumva şi reputaţia poliţiei austriece în joc, îşi zise el. Se puse în mişcare fără să mai treacă măcar pe la sediu. Scoase telefonul şi-l sună pe Andreas, un senior de la Bundespolezei din Austria de Jos, cu decenii de experienţă, pentru a-i explica situaţia.

— Şi cine e tipul ăsta? întrebă Andreas perplex. De ce e acuzat?

Reger trebui să admită că poliţistul francez nu fusese foarte clar în această privinţă. Pe de altă parte, specificase expres că pacientul nu trebuia lăsat fără supraveghere.

— Ne vedem la clinică, zise el. Vom pune planton la uşa lui şi ne vom asigura că nu părăseşte camera sau, dacă o face, tu o să fii pe urmele lui. Şi, în niciun caz, nu poate părăsi clinica, adăugă el. Clar? Te schimb în câteva ore cu Nena.

— Şi pe fereastră nu poate fugi?

— Am verificat: ferestrele de la parter sunt întotdeauna încuiate.

— Foarte bine, dar poliţistul francez nu ţi-a spus ce voia de la el? insistă Andreas.

Uneori, Reger îl găsea pe adjunctul lui cam agasant – mai ales când punea întrebări pe care el însuşi ar fi trebuit să le pună.

— Mi-a spus c-o să-mi explice când vine, că e o afacere complicată.

— Ah! O afacere complicată... Bine. Dar e sub arest sau nu?

Reger oftă şi apăsă pe butonul roşu al telefonului.

— E acolo, zise Espérandieu închizând.

Era 17:00. Samira întoarse scaunul spre el.

— A dormit o noapte la un hotel, explică el. Apoi, şi-a făcut valiza şi a plecat în compania unui bărbat.

Ea aşteptă continuarea.

— Doar că proprietarul hotelului l-a recunoscut pe acesta din urmă. Un tip din zonă. Pe nume Strauch. Asistent la o clinică...

— O clinică, repetă ea gânditoare.

Vincent dădu din cap.

— Tipul ăsta, Reger, a vorbit cu cineva de la clinică. Martin a ajuns acolo azi-dimineaţă.

— Ce facem?

— Noi, nimic, răspunse el. Eu îmi iau o zi ce concediu şi plec acolo să-l văd... Şi am cerut să fie ţinut sub supraveghere până ajung.

Ea se încruntă.

— Şi ce intenţionezi să faci?

— Să-l conving să revină şi să se predea. Şi să vorbesc cu el.

— După tot ce s-a întâmplat ieri, zise Samira referindu-se la incidentul care făcuse rapid turul sediului Poliţiei din Toulouse şi care devenise aproape unicul subiect de discuţie de acolo, îl crezi vinovat pentru Jensen?

— Bineînţeles că nu.

— Şi dacă refuză să te asculte?

Îl văzu ezitând.

— Îl arestez cu ajutorul poliţiei austriece, răspunse el în silă.

— Vor avea nevoie de o cerere oficială...

— O să le spun că o vor primi, dar că, până atunci, Martin nu trebuie lăsat, în niciun caz, fără supraveghere.

— Şi ce se va întâmpla când vor vedea că nu le parvine nimic?

— O să vedem atunci. Între timp, o să ajung acolo. Şi apoi, sigur au primit deja codul roşu de la Interpol. Totuşi, m-aş mira să urmărească astfel de notificări în fiecare zi.

Între timp, începuse deja să tasteze la computer.

— La naiba, zise el.

— Ce e?

— Nu există zbor Toulouse-Viena prin Bruxelles mai repede de trei zile. La fel pentru Toulouse-Salzburg ori Toulouse-München.

— Ai putea merge prin Paris.

— Până ajung în Paris, până fac escala şi străbat distanţa Viena-Hallstatt cu o maşină de închiriat, mai bine merg direct cu maşina mea.

— N-o să ajungi mai repede de mâine-dimineaţă, remarcă ea.

— Exact! Un motiv în plus să plec imediat.

Îl văzu ridicându-se şi luându-şi geaca.

— Ţine-mă la curent! strigă ea după el.

★ ★ ★

Marieke se uită pe rând la Reger şi la colegul lui, înalt şi slab, cu faţa roşie. Tocmai o întrebaseră unde e francezul.

— În blocul operator, răspunse ea. Tocmai îl operează.

— Nu putem întrerupe operaţia?

— Glumeşti? E sub anestezie generală. Nu se va trezi decât peste câteva ore.

Reger se încruntă. Ce dezastru! Cu siguranţă, nu se aştepta la aşa ceva. Ce era de făcut? Apoi îşi zise că asta nu schimba fundamental datele problemei. Poliţistul francez nu urma să ajungă în următoarele ore şi, cel puţin, nu riscau ca pacientul să fugă.

— Rămâi la uşa sălii de operaţie, îi spuse el lui Andreas. Apoi îl însoţeşti pe acest M... mă rog... Servaz la terapie intensivă şi, în final, în salon...

★ ★ ★

Reger se întorsese la postul de poliţie, care era cam cum şi-l închipuise Espérandieu: dacă n-ar fi fost rampa de

acces pentru persoanele cu dizabilităţi, ai fi crezut că e o cabană alpină oarecare. Nu lipseau nici ghivecele cu flori de la ferestre. Un angajat municipal mătura zăpada din faţa rampei, iar Reger îl salută vesel.

Când ajunse înăuntru, îl sună pe poliţistul francez. Auzi un uşor zgomot de fond când acesta răspunse.

— Sunt pe drum, zise el. L-aţi pus sub supraveghere?

— E în sala de operaţie sub anestezie, răspunse Reger. Dar am un om la faţa locului care nu-l va scăpa din ochi. Ce-a făcut, mai exact, tipul ăsta? Aţi amintit ceva de un criminal dat în urmărire. E destul de vag...

— E bănuit că a tras în cineva, răspunse Espérandieu. Într-un violator recidivist.

— Of, şi face obiectul unui mandat de arestare internaţional? voi să ştie poliţistul austriac.

— Nu există mandate de arestare internaţionale, îl corectă interlocutorul său. (O secundă, se lăsă tăcerea.) Există un cod roşu al Interpolului în ceea ce-l priveşte, da.

— În acest caz, voi cere ajutor de la *Bundespolizei* din Salzburg pentru a-l reţine, decise austriacul.

— Nu, n-o faceţi, nu înainte de a ajunge eu acolo, interveni francezul. Acest bărbat nu reprezintă un pericol pentru cei din jur. Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup!

Reger se încruntă la telefon. Nu mai înţelegea nimic.

— Cum doriţi, zise el în final.

Dar era decis să-şi contacteze şefii imediat ce încheia convorbirea.

★ ★ ★

Marieke se înşelase: Servaz nu era sub anestezie. Nu încă. Era totuşi lungit pe masa de operaţie, respirând într-o mască de oxigen şi cu o perfuzie în braţ, gata să primească injecţia, neliniştit, nesigur, confuz. În jurul lui, echipa medicală se pregătea, iar monitoarele îi ţineau sub observaţie tensiunea arterială, cea venoasă centrală şi temperatura.

Întorcând capul, îl putea vedea pe Gustav deja adormit pe masa vecină, cu corpul menţinut la temperatura optimă de o pătură şi de o saltea specială. În jurul copilului, tot

instrumentarul vrăjitoriei moderne: monitoare identice cu ale sale, pungi de transfuzie, tuburi transparente şi benzi fixate cu leucoplast, seringi autopropulsate şi perne de protecţie. Într-unul dintre acele tuburi, sângele lui Gustav lupta să iasă afară.

Îşi înghiţi saliva.

Medicamentele începură să-şi facă efectul şi tensiunea puternică pe care o simţise în primele minute lăsă loc unei anormale stări de bine – anormală, ţinând cont de mediul ostil în care se afla. Un ultim puseu de luciditate îi spuse că era o senzaţie înşelătoare, mincinoasă, în care nu trebuia să se încreadă. Dar intuiţia dispăru, la rândul ei.

Servaz se uită din nou la mâna băiatului. Acolo unde zărea sângele ce încerca să iasă din tub. Aşa se întâmplă întotdeauna: *sângele luptă să iasă.* Roşu pe pielea albă, roşu în tubul transparent. Roşu. Roşu. Roşu ca al unui cal cu capul tăiat, roşu ca apa din cada unui astronaut care-şi tăiase venele, roşu ca inima lui străpunsă de un glonţ şi totuşi continuând să bată.

Roşu...

Roşu...

Brusc, se simţi bine. OK. Ăsta e sfârşitul, cum zicea Espérandieu. Nu, nu zicea, cânta. *This is the end, my friend.* Bine. Să mergem atunci! Ăsta e sfârşitul... Gustav, fiul lui Kirsten. Nu, nu e bine. Gustav, fiul lui... al cui?

Pierdea şirul.

Creierul i se bloca.

Roşu...

Ca o cortină care cade.

★ ★ ★

— Unde sunt? întrebă Rimbaud.

În Toulouse, Stehlin se uita la comisarul IGPN palid, foarte palid. Fără îndoială că-şi derula în minte filmul unei cariere până atunci impecabil ascendente. Dar pata pe cale să i se întindă pe CV ştergea toţi anii de servicii bune şi loiale şi curând va fi singura ce se va vedea. Nimeni nu-şi va mai aminti de nimic altceva. Anii de eforturi, de ambiţie, de compromisuri, măturaţi într-o singură zi. Ca un

ciclon devastând în câteva ore un paradis costier.

— Nu ştiu, mărturisi el.

— Nu ştiţi unde e Servaz? N-aveţi nici cea mai vagă idee unde s-ar fi putut duce?

Tăcere.

— Nu.

— Dar poliţista norvegiană. Kirsten…?

— …Nigaard. Nici ea.

— Unul dintre oamenii dumneavoastră e un criminal şi fugar, iar poliţista din Norvegia desemnată să lucreze cu el e dispărută şi ea, asta nu vă îngrijorează?

Tonul era nimicitor. Faţa directorului avea culoarea laptelui covăsit.

— Îmi pare rău, facem tot ce ne stă în puteri pentru a-i găsi…

Rimbaud pufni.

— Tot ce vă stă în puteri, ironiză el. Unul dintre poliţiştii voştri a omorât cu sânge rece un om, adică protejaţi un criminal. Departamentul ăsta e o calamitate, o ruşine, exemplul perfect a tot ce nu merge bine în poliţia franceză – şi pentru că dumneavoastră îl conduceţi, responsabilitatea vă aparţine, atacă Rimbaud rece. Credeţi-mă că veţi da socoteală!

Deja se ridicase.

— Până una-alta, faceţi tot ce puteţi ca să-l găsiţi. Măcar lucrul ăsta să vă iasă bine.

Când tipul de la Interne plecă, Stehlin ridică receptorul şi-l sună pe Espérandieu. Dacă exista cineva care să-l cunoască pe Martin, acela era adjunctul său. Îi răspunse Samira:

— Şefu'…

— Samira? Unde e Vincent?

Tăcere la celălalt capăt.

— Liber.

— Cum?

— Şi-a luat o zi…

— O zi? Acum? Găseşte-l! Spune-i că vreau să vorbesc cu el. REPEDE!

★ ★ ★

Jiri opri canalul de muzică clasică ce difuza de ore întregi simfonii şi operă.

— Deschide-l înapoi, zise Zehetmayer de lângă el.

— Nu. Nu atâta vreme cât sunt eu în maşină, îl înfruntă Jiri. Muzica clasică mă scoate din sărite.

Ghici că bătrânul se sufoca de indignare şi nu putu să nu simtă puţină satisfacţie: dirijorul începea să-l calce pe nervi. Avea binoclul pe genunchi. Nu mai era nimic de văzut: întunericul nopţii se instalase în jurul clinicii, storul fusese ridicat, iar camera era goală. După toate aparenţele, operaţia începuse; poliţistul şi copilul erau pe masă. Vor aştepta să se întoarcă pentru a da lovitura. Pe când vor fi încă sub anestezie, incapabili să reacţioneze în vreun fel – nici măcar poliţistul nu s-ar fi putut opune în starea aia.

Unde-o fi Hirtmann? se întrebă el. În blocul operator, desigur. Împreună cu ceilalţi... Urmărind operaţia... Din câte le spusese sursa lor, Elveţianul ţinea la copil ca la lumina ochilor.

Da, doar că în penumbra din Lada, Jiri nu se simţea complet liniştit. Nu-i plăcea că Elveţianul rămânea ascuns. Asta îi dădea neplăcuta impresie că nu avea totul sub control. Nu-i plăcea să-şi păzească mereu spatele. Şi, mai rău, toată ziua avusese impresia că Elveţianul ştia de prezenţa lor acolo şi că se juca cu ei de-a v-aţi ascunselea. Că el nu era pisica, ci şoarecele.

Aruncând priviri în jurul maşinii, încerca să se relaxeze. Aveau toate cărţile în mână. Şi chiar un atu important. Închise ochii o clipă, visând cum cuţitul tăia beregata Elveţianului, iar sângele ţâşnea din carotidă. Îi va arăta el care e cel mai bun dintre ei doi.

Pe locul din dreapta, dirijorul tuşi. Era mereu un semn că urma să spună ceva. Jiri îl ascultă distrat.

— Pot să-i transfer restul de bani lui „K”, zise Zehetmayer luând telefonul. S-a achitat de partea lui de contract.

★ ★ ★

În Bergen, Kasper Strand trecu prin faţa lanţului luminat de restaurante şi de baruri Zachariasbryggen, din centrul portului, după ce coborâse pe jos colina – cea a funicularului – prin Øvre şi Nedre Korskirkeallmenningen. Schimbă direcţia înainte de piaţa de peşte şi traversă esplanada cu pavele strălucitoare în direcţia micului pub de pe cealaltă parte a bulevardului Torget. Ultimul deschis. În Bergen, restaurantele şi barurile închideau devreme.

Începuse să picure. O ploaie măruntă, aproape microscopică, dar care persista în oraş şi pe dealuri, de zile întregi. La fel ca sentimentul de vinovăţie ce nu-l părăsea de când se hotărâse să vândă informaţiile pe care Kirsten Nigaard i le furniza.

Îşi tot spunea că nu avusese de ales, dar asta nu-l scutea de impresia din ce în ce mai persistentă că era un nemernic. Că-şi vânduse sufletul. Şi pentru ce? Pentru câteva zeci de mii de coroane. Intră în localul populat doar de locuitori din Bergen. Barul în stânga uşii, măsuţele înghesuite la dreapta şi o altă mică încăpere în spate. Clienţi livizi şi febrili, femei cu un aer obosit, prea machiate – aproximativ una la trei bărbaţi.

Omul lui de legătură îl aştepta la o masă din colţ, între sala de la intrare şi camera din spate. Un loc discret, departe de celelalte mese.

— Salut, zise Kasper.

— Salut, răspunse ziaristul.

Un bărbat tânăr, la vreo 30 de ani, roşcat, cu faţă de nevăstuică sau de vulpe – dificil de spus. Ochi albaştri, foarte deschişi şi uşor bulbucaţi care nu scăpau din vedere interlocutorul, la fel ca şi zâmbetul de care nu se despărţea niciodată. Kasper se întrebă dacă-i va lumina faţa şi în ceasul morţii.

— Eşti sigur că Hirtmann a reapărut? întrebă el de la început.

— Da, minţi poliţistul, amintindu-şi de vocea lui Kirsten la telefon şi tăcerile ei, care îl convinseră că nu era o minciună.

— La naiba, asta da, ştire! jubilă ziaristul. Şi zici că l-a crescut pe băiatul ăla, pe Gustav, ca pe copilul lui?

— Aşa e.

— Şi unde sunt acum?

— Păi... în Franţa, zise el. În sud-vest...

— Băiatul, Hirtmann şi colega ta care-i urmăreşte, nu?

Tânărul lua notiţe.

— Da.

— Sfinte Sisoe, criminalul în serie care salvează un băieţel de la moarte. Şi e urmărit de o poliţistă de-ale noastre. Nu mai putem aştepta. O să apară mâine.

— Mâine?

— Mâine. Un întreg dosar.

Kasper înghiţi în sec.

— Şi banii mei?

Tânărul se uită în jur, scoase plicul din palton şi i-l întinse.

— Sunt toţi. 25.000 de coroane.

Kasper îl privi pe mucosul care nici nu se obosea să disimuleze dispreţul pe care poliţistul din Bergen i-l inspira. Pentru o clipă, fu tentat să refuze plicul, ca să-şi spele păcatele. *Minciună,* se gândi apoi. Încerca să se înşele singur. Renunţase deja de multă vreme la orice urmă de demnitate.

Se uită la plic. Preţul trădării. Al renunţării la deontologie, la onoare. Al vinderii informaţiilor către presa norvegiană. Plata pentru transmiterea sistematică unui ziarist a tot ce-i spusese Kirsten Nigaard la telefon. Îl vârî în buzunarul hainei umede, se ridică şi ieşi în ploaie.

★ ★ ★

În Toulouse, Stehlin nu reuşea să adoarmă. Nu numai pentru că trăise ziua cea mai de rahat din toată viaţa lui profesională, ci pentru că se mai întâmplase ceva – ca şi cum nu i-ar fi fost de-ajuns – cu puţin înainte de a se întoarce acasă, abătut şi ameţit.

Coborând în bucătăria casei sale din Balma ca să bea un pahar cu apă, pe la 5 dimineaţa, se gândi din nou la telefonul pe care-l primise înainte de ora 17:00.

— Aveţi un apel de la Poliţia norvegiană, îl anunţase secretara, cu acea voce ce-i amintea de mama lui. Seară bună! Eu am terminat programul pe ziua de azi.

O voce care însemna: *E târziu, eu sunt încă la muncă, sacrificându-mi viaţa de familie, sper că sunteţi conştient.*

Îi mulţumise, îi urase şi el „seară bună” şi preluase apelul. Nu era chiar Kripos, ci un serviciu care – dacă înţelesese bine – corespundea IGPN-ului din Franţa. Pe scurt, tipul de la capătul firului, cu vocea lui gumoasă, era un fel de Rimbaud norvegian.

— Kirsten Nigaard, zise el. Vă spune ceva numele?

— Bineînţeles.

— Încercăm să dăm de ea încă de ieri. Ştiţi ceva în plus?

Stehlin oftase.

— Nu.

— Ce enervant! Avem nevoie să se întoarcă în Norvegia cât mai curând posibil.

— Pot să ştiu de ce?

O ezitare la celălalt capăt.

— E acuzată că... a agresat o pasageră într-un tren...

— Cum?

— Pe o anume Helga Gunnerud, în trenul de noapte Oslo-Bergen.

— Agresat? Adică ce vrea să însemne asta? întrebase directorul din ce în ce mai confuz.

— A bătut-o măr, ca să zicem aşa. Victima a trebuit transportată la spital. A trecut un timp până a acceptat să depună plângere, pentru că agresoarea îi spusese că e de la poliţie, şi-i era teamă. Respectiva Helga a explicat că se urcase în tren din gara Finse şi că ea şi Kirsten Nigaard au început prin a face cunoştinţă foarte amabil, dar că, la un moment dat, poliţista a devenit brusc agresivă. Helga şi-a pierdut cumpătul – recunoaşte că-i cam sare muştarul din orice – şi au început să se înjure. După care, Kirsten Nigaard s-a năpustit asupra ei şi a lovit-o – din nou şi din nou.

Stehlin nu-şi crezuse urechilor. Frumoasa norvegiancă, atât de rece şi distantă, care fusese în biroul lui, lovind o

altă femeie, până la a o lăsa fără cunoştinţă... Absurd!

— Sunteţi sigur că respectiva femeie nu fabulează? întrebase el în telefon.

Ghicise enervarea norvegianului de la celălalt capăt al firului.

— Vă daţi seama că am făcut propria anchetă. Mă tem că sunt prea multe elemente împotriva lui Kirsten Nigaard. Credeţi-mă că eu sunt primul care regretă. Ce poveste... O să apară curând în toate ziarele, Helga asta e prea vorbăreaţă ca să-şi ţină gura. Reputaţia noastră va avea de suferit... Chiar nu ştiţi unde e în momentul acesta? mai întrebase norvegianul.

Cu moartea în suflet, Stehlin trebuise să mărturisească că nu ştie nimic, că Nigaard dispăruse din peisaj – şi că ei înşişi mai aveau şi alte mici probleme, aici, în Toulouse.

— Cred că lumea a luat-o razna, trăsese concluzia, în mod ciudat, omologul norvegian, la final.

Da, îşi spuse bând paharul de apă, cu spatele sprijinit de blatul din bucătărie. Martin fugit şi bănuit de crimă, iar poliţista norvegiană atinsă, după toate probabilităţile, de o formă de psihopatie... Da, lumea chiar o luase razna.

★★★

Espérandieu trecu graniţa austriacă cu două ore mai repede decât prevăzuse. Condusese în viteză, fără să se sinchisească de radare şi patrule. Traversase în trombă Elveţia şi Germania şi în prezent rula în acelaşi ritm prin Salzkammergut, în direcţia Hallstatt. Începuse din nou să ningă, dar, pentru moment, şoselele rămâneau degajate. Farurile străpungeau noaptea, mai puţin singuratice decât prevăzuse, pentru că era ora la care locuitorii din Salzkammergut mergeau la serviciu, iar camioanele de marfă îşi începeau circuitul. Se simţea din ce în ce mai nervos. Nu ştia ce-l va aştepta la sosire. Trebuia să-l convingă pe Martin să se întoarcă, să se predea. Era singura opţiune rezonabilă. Ajunseseră la capătul drumului. Oare va înţelege? Mai era şi o altă impresie, un alt sentiment: acela că va ajunge prea târziu. Dar prea târziu pentru ce?

44. Momeala

Urma s-o dea în bară. Cădeau fulgi grei, umezi şi pufoşi, când Jiri se puse în mişcare. Coborî din Lada şi se fofilă prin lumina răsăritului incert. O armată de nori încărcaţi de ninsoare naviga pe deasupra clinicii.

Era 8:10 dimineaţa şi cerul refuza să se lumineze. Acolo, în camera luminată, infirmierii îi aduseseră pe poliţist şi pe băiat. Jiri ştia, pentru că văzuse cum poliţistul era aşezat în pat de pe targă, înainte ca storurile să fie coborâte.

Trecu pe lângă zid, coborî cu grijă mica pantă îngheţată dintre drum şi parcare şi se furişă printre maşini, spre intrare. Un vânt glacial agita crengile copacilor ca nişte semafoare.

Grăbit, urcă treptele şi intră în clinică. Cunoştea bine configuraţia, pentru că mai intrase deja de două ori, prima dată cu un buchet de flori în mână, a doua oară fără nimic: ca în majoritatea spitalelor, „civilii" erau transparenţi în ochii personalului, atâta vreme cât nu pătrundeau în zonele neautorizate, precum blocurile operatorii.

Înconjură recepţia, împinse uşa batantă dublă cu aerul cuiva care ştia exact unde merge şi făcu dreapta. Băgă mâna în buzunar. Unde avea arma. Calibru mic, dimensiune mică. Dar suficientă. Făcu stânga: culoarul...

Se opri.

La capătul culoarului era cineva. Aşezat pe un scaun. *În faţa uşii.* O femeie. *În uniformă de poliţie...*

La naiba!

Nu prevăzuse aşa ceva. Făcu cale întoarsă înainte ca femeia să-l observe. Se sprijini de perete, în afara razei ei vizuale, şi reflectă. Era un bun jucător de şah. Examinând ferestrele clinicii prin binoclu, trecuse în revistă un anumit număr de posibilităţi, de mişcări şi de eventuale răspunsuri din partea adversarului.

O luă înapoi, împinse uşa ce dădea spre scara de serviciu, urcă câte două trepte o dată şi ajunse la primul etaj. La ora aceea, asistentele începeau să circule prin

camere şi pe holuri, prin toate colţurile erau cărucioare. Trebuia să se mişte repede.

Străbătu culoarul în viteză, trecu de mai multe uşi, unele deschise, altele închise, le numără.

Aia...

O uşă închisă. Ciuli urechile şi nu auzi nimic în interior. O deschise, intră. O recunoscu pe femeia cu faţa bandajată pe care o reperase prin binoclu.

Nimeni altcineva, asistentele de pe etaj nu ajunseseră încă acolo.

Femeia, căreia nu i se vedeau decât ochii, nasul şi gura, îl privi surprinsă prin bandaje. Jiri merse hotărât spre ea, îi citi stupefacţia din privire, smulse o pernă de sub capul ei şi i-o puse pe faţă. Apăsă. Prin pernă se auziră gemete, picioarele se agitară sub pătură ca acele unui seismograf.

Aşteptă, cu braţele încordate. Gemetele şi strigătele de ajutor se diminuară, apoi încetară. Slăbi presiunea.

Nu era timp de pierdut.

Vârî spătarul unui scaun sub clanţa de la uşă, reveni lângă pat, ridică pătura şi cearşaful şi luă corpul femeii în braţe. Era uşoară ca o pană, în hainele de spital. Jiri o depuse sub fereastră, pe care o deschise. Vântul încărcat de fulgi intră în cameră, frigul de afară şi căldura din cameră se amestecară ca apele unei mări şi ale unui fluviu în estuar.

Apucă cordonul storului şi îl trecu în jurul gâtului femeii – o dată, de două ori, de trei ori...

Se întoarse să smulgă un cearşaf de pe pat, reveni la fereastră, făcu un nod în jurul încheieturii şi un al doilea în jurul gâtului femeii. Când termină, ridică corpul şi-l balansă pe fereastra deschisă, în lumina gri şi încărcată de fulgi a zorilor.

Apoi, îşi scoase paltonul.

Purta o uniformă de poliţist austriac pe dedesubt. O cumpărase de pe *dark* web. Înlătură scaunul din uşă, îl trase spre mijlocul camerei, sub detectorul de fum din tavan, şi se urcă pe el.

Apoi îşi scoase bricheta.

★ ★ ★

Hirtmann se opri la intrarea pe culoar. În faţa uşii lui Martin, o femeie luase locul bărbatului înalt. Poliţistă din Hallstatt, ca şi el, după uniformă. Trebuia să găsească un mijloc să se debaraseze de ea. Dacă nu, capcana nu putea funcţiona. *Nenorociţii de poliţai vor speria vânatul.* După operaţie, îl pusese la adăpost pe Gustav. În spatele unei uşi de otel a cărei cheie o avea doar el, într-o cameră dotată cu toată aparatura, pe care clinica o păstra de obicei pentru clienţii notorii. Zehetmayer şi acolitul lui îl credeau în altă cameră, cea în care ridicase şi coborâse storurile de mai multe ori. Cea rezervată lui Martin. Acolo unde-i aştepta. Dar dacă vor găsi un poliţist în faţă, vor pleca. Doar dacă? Nu va fi, fără îndoială, un simplu poliţist municipal cel care-i va aresta. Tocmai se gândea la asta, când se declanşă alarma de incendiu. La naiba, ce mai era şi asta? *Gustav,* se gândi el. Şi plecă în viteză.

★ ★ ★

Jiri se îndreptă spre camera copilului şi a poliţistului francez. Uşa era deschisă. Femeia din post îl privi apropiindu-se. Ochii ei se opriră o clipă pe uniformă.

— Cine sunteţi? întrebă ea.

— Cineva a declanşat alarma, lansă el. O femeie s-a spânzurat pe fereastră. Mi s-a spus că e aici.

O văzu ridicând din sprâncene. Un ţipăt răzbătu din cameră, prin uşa deschisă. O asistentă ţâşni din interior.

— E cineva... spânzurat în faţa geamului! ţipă ea.

Şi plecă în fugă pe culoar. Poliţista o privi îndepărtându-se, apoi se întoarse spre el. Bănuitoare.

— Cine sunteţi? repetă ea. Nu vă cunosc... Şi ce-i cu uniforma asta?

El o lovi cu patul armei în cap.

★ ★ ★

Sunetele: îi penetrează conştiinţa înceţoşată. Stridente. Risipind ceaţa de pe creier. Pleoapele îi tremură fără să se deschidă. Percepe lumina prin ele – şi mirosul aseptic din cameră când inspiră.

Clipeşte de mai multe ori. Conştient de durerea

provocată nervului optic de lumina zăpezii. Şi de sunetul acela strident, oripilant, ce revine mereu peste ritmul regulat al osciloscopului. Crezuse că e acasă şi că-i sună deşteptătorul, dar nu e asta. E ceva mult mai puternic, mai agresiv.

Deschide ochii.

Priveşte tavanul alb, pereţii de aceeaşi culoare. Pe perete se mişcă ceva – o umbră –, ce se clatină ca pendula unui ceas, suprapunându-se pe razele albe şi cenuşii proiectate din storuri.

Brusc, ştie unde se află. Şi de ce.

Ridică încet pătura cu mâna dreaptă, apoi bluza de spital, cu grijă. Trebuie să ridice puţin fundul ca s-o tragă mai sus. Bandaje în jurul abdomenului... Îl ţin puţin. I-au deschis burta, i-au scos o parte din ficat, l-au închis şi l-au cusut la loc.

Trăieşte...

Şi din nou sunetele alea stridente. Aude paşi grăbiţi pe culoar. Uşi trântite. Voci...

Întoarce capul. *E cineva acolo...* în spatele storurilor, de cealaltă parte a ferestrei – o formă ce obturează negura zilei ce se naşte şi care pendulează uşor: ca limba unui orologiu. *Un corp... Un corp spânzurat la geam...*

Cuprins de panică, examinează celălalt pat – al lui Gustav. Copilul e acolo. Îi ghiceşte forma imobilă sub cearşaful şi pătura ridicate până sus. Vrea să-l trezească, să-l întrebe cum se simte, dar ştie că acesta a rămas mai mult decât el pe masa de operaţie. Trebuie să mai aibă răbdare.

Şi umbra aceea înaltă, acolo... Corpul ăla... Al cui e?

Pendulează din ce în ce mai uşor.

Poate crengile unui copac mişcându-se sub greutatea zăpezii? Ori e o farsă pe care i-o joacă drogurile prezente încă în sângele lui?

Nu, nu: e vorba de un corp...

Îşi pipăie rana prin bandaj, apăsând uşor. Apoi dă deoparte aşternuturile şi începe să se mişte. N-ar trebui; proastă idee, ştie. Îşi deplasează picioarele spre marginea

patului, îşi ridică trunchiul foarte încet, stă în fund, cu picioarele atârnând. Simte frigul ce se ridică din podea, când pune labele picioarelor pe ea. Timp de o secundă, îşi lasă bărbia în piept şi închide ochii. Oare e OK acolo înăuntru? Oare nu se va rupe ceva? Doar ce se trezise, pentru numele lui Dumnezeu! Îi e teamă să se mişte prea repede, ca să nu-şi rupă ceva în interior, dar trebuie să se asigure – să afle ce e cu umbra aia din faţa geamului.

Inspiră. Deschide ochii, ridică capul şi se îndreaptă.

Dă jos clema de pe vârful degetului arătător. O nouă sonerie se declanşează.

Sprijinindu-se cu prudenţă de noptieră, se ridică în picioare. Foarte încet.

Picioarele, ce nu i se păruseră prea demne de încredere, îl susţin. Ştie că în cazul în care va cădea, îşi va provoca daune ireparabile. Dar se mişcară oricum. Spre fereastră. Încet. I se pare că umbra, acum aproape nemişcată, acoperă toată camera şi-i intră în corp, ocupând tot spaţiul disponibil din creierul încă înceţoşat.

Revede în minte una asemănătoare, ca un fluture uriaş, negru şi malefic, spânzurat în vârful unei linii de teleferic.

O înţepătură la nivelul abdomenului îi aminteşte că e în picioare când ar fi trebuit să rămână întins, şi simte un început de ameţeală. Începe să i se facă rău. Dar continuă. Un metru după altul. Vrea să ridice nenorocitul de stor – să vadă corpul din spatele lui.

Când reuşeşte, în sfârşit, aude uşa deschizându-se în spate şi o voce de femeie:

— Ce faceţi în picioare? Veniţi aici! N-ar trebui să vă mişcaţi! O să vă evacuăm! Trebuie să evacuăm pe toată lumea!

Trage de cordon şi lamelele storului se ridică uşor.

Forma apare.

Se întreabă dacă nu cumva visează, încă inconştient pe masa de operaţie. Pentru că ceea ce vede sunt două picioare la un metru de pământ, un corp ce pluteşte miraculos în aer. O femeie. În levitaţie… Apoi apare capul – unul de mumie, înfăşurat în bandaje – şi cearşaful din jurul

gâtului ce spânzură de la etajul superior.

În spatele lui, asistenta urlă. O aude fugind pe hol – şi nenorocita de alarmă, mai puternică în momentul deschiderii uşii.

Se întoarce. A intrat un bărbat.

Poartă uniformă de poliţist austriac, dar are o faţă de faun bărbos şi o privire pătrunzătoare. Care nu-i place. Bărbatul scanează camera cu privirea, vizibil în căutarea altcuiva.

Fixează patul lui Gustav, şi Martin intră imediat în alertă. Se îndreaptă spre intrus. Prea repede. Capul i se învârte, picioarele îl lasă. Evită cu greu căderea, sprijinindu-se de perete. Îl ia cu călduri, apoi cu frig, iar cu călduri... Deschide gura şi respiră. Îl vede pe bărbat înaintând spre patul lui Gustav. Întinde braţul ca să-l împiedice, dar tipul îl împinge şi, de data asta, chiar cade, pe spate. O explozie de durere îi sfâşie abdomenul şi el se strâmbă.

Ridică ochii spre bărbatul care şi-a scos arma din toc şi care se mai uită o dată spre uşă, ridicând pătura.

Se pregăteşte să strige, dar când vede privirea celuilalt, înţelege.

Nu are nevoie să examineze patul lui Gustav pe care faunul bărbos îl fixează necrezându-şi ochilor. Se întoarce spre el. Îl vede punându-şi arma pe pat, apoi mâinile mari se întind şi-l apucă de gulerul bluzei de spital, ridicându-l. O durere atroce îi sfâşie măruntaiele. Bărbatul îi apropie capul de al lui şi-l scutură. I se pare că un tigru îi spintecă trupul cu ghearele.

— Unde sunt? urlă celălalt. Unde e băiatul? Şi Hirtmann? *Unde sunt?*

În spate, se deschide uşa...

45. Mort sau viu

Văzu uşa deschizându-se în spatele bărbatului. *Kirsten!* O văzu ducând o mână la centură, scoţând un pistol şi îndreptându-l spre ei.

— DĂ-I DRUMUL! urlă norvegianca.

Luase poziţia clasică a poliţiştilor, bine înfiptă pe picioare, arma ţinută cu două mâini – şi ştiu imediat că e mult mai bună ca el în chestii de-astea.

— *Fuck,* dă-i drumul, am zis!

Bărbatul se supuse şi Servaz căzu din nou în fund, cu o durere explozivă în abdomen. Urma să moară de hemoragie internă, acolo, pe podeaua clinicii. Transpiraţia îi curgea de pe sprâncene în ochi şi el clipi de mai multe ori, înainte de a şi-o şterge cu mâneca. Avea impresia că un nou Cernobîl i se frământă în măruntaie.

— Sunt poliţist, zise bărbatul. E o femeie spânzurată la geam.

— Întoarce-te, ordonă Kirsten, cu mâinile la ceafă!

— Ţi-am spus că...

— Gura! Mâinile sus!

Timp de o clipă de pură dezorientare, Servaz crezu că ea i se adresează lui şi schiţă gestul, înainte de a înţelege că ordinul nu-i era destinat. Bărbosul se supuse, calm, şi Kirsten se îndreptă spre el. Arma de pe pat era doar la câţiva centimetri de el, dar avea mâinile la ceafă.

— Martin, eşti bine?

El dădu din cap, vrând însă să urle: „Nu, nu sunt bine! Sunt rău! O să mor!" Strânse din dinţi atât de tare, că-l dureau gingiile. Paşi pe culoar... O voce familiară se ridică de lângă uşă:

— Gustav... zise Hirtmann.

★ ★ ★

Atunci, începu. Genul acela de situaţie ce degenerează brusc, înlănţuirea imprevizibilă de evenimente, roata care se învârte fără s-o poţi opri, timpul care se accelerează şi scapă de sub control. Fuga de răspundere. Haosul.

Entropia. Stop. Imagine îngheţată. Derulare înapoi, îl văzu pe Hirtmann nemişcat în pragul uşii, oprit din elan. Cu coada ochiului, înţelese greşeala lui Kirsten, acea clipă de neatenţie, momentul funest în care ţeava pistolului se depărtă puţin de ţintă. Pentru cineva ca faunul bărbos, o clipă era mai mult decât avea nevoie. Un interval ce făcea diferenţa între viaţă şi moarte.

Acesta nu profită de el pentru a se întoarce spre arma de pe pat, aşa cum ar fi făcut o persoană cu mai puţină experienţă, nu, nu era atât de fraier: ştiu din instinct că n-ar fi avut timp şi că trebuia să se repeadă la *cealaltă armă* – cea care-l ameninţa.

În confuzia creată de apariţia Elveţianului, se aruncă asupra lui Kirsten, îi răsuci violent încheietura şi reuşi să-i ia arma Springfield XD. O îndreptă în direcţia uşii, Kirsten servindu-i de scut, dar degetul nu apăsă pe trăgaci: acolo nu mai era nimeni.

Hirtmann dispăruse.

El o obligă pe norvegiancă să se răsucească, ţinând-o încă de încheietură, şi îi şopti la ureche, punându-i pistolul la tâmplă.

— Şi acum, vom ieşi de aici.

★ ★ ★

Servaz îi văzu părăsind camera. Încercă să se ridice, dar picioarele îl purtară abia până la pat, pe care se prăbuşi. Măruntaiele îi ardeau şi era ameţit. Inima îi bătea violent. Îşi ridică bluza şi se uită la bandajul din jurul abdomenului. O floare roşie se întindea văzând cu ochii.

★ ★ ★

— Unde mergem? întrebă ea.

— E o ieşire de urgenţă chiar aici, zise Jiri arătându-i uşa metalică de la capătul holului, o să ieşim pe-acolo.

— Şi apoi?

El nu răspunse, mulţumindu-se s-o împingă înainte şi să arunce priviri repetate în spate, unde mai mulţi asistenţi şi medici se adunaseră, ţinându-se prudenţi la distanţă şi uitându-se la ei ca nişte zombi din *Walking Dead.* Poliţista ce păzise mai devreme uşa era printre ei. Avea un ditamai

hematomul pe tâmplă, unde el o lovise.

Dar Hirtmann nicăieri...

— *Sunt de partea voastră,* zise deodată ostatica lui, atât de încet, încât de-abia o auzi.

— Ce?

— Eu i-am furnizat toate informaţiile şefului tău, zise ea mai tare. Cu ajutorul meu l-aţi găsit, la naiba. Dă-mi drumul.

El continuă s-o împingă în faţă, în timp ce se uita în spate.

Unde plecase Elveţianul, pentru Dumnezeu?

— Deci tu eşti sursa? zise el surprins.

— Asta încercam să-ţi spun, la naiba: suntem în aceeaşi tabără. N-ai decât să-l întrebi pe Zehetmayer. Dă-mi drumul!

— Unde e celălalt? întrebă el apăsând bara de securitate şi mânerul metalic şi proiectând-o afară.

Imediat, vântul începu să sufle în jurul lor şi ninsoarea să-i împresoare. Frigul le muşcă obrajii.

— Cine?

— Hirtmann, unde e?

— Nu ştiu!

O împinse spre baza scărilor şi fu cât pe-aci să alunece pe o bucată de gheaţă, antrenându-l şi pe el în cădere.

— Fii atentă! zise el ajutând-o să se redreseze.

Presiunea pe încheietura ei se accentuă şi ea făcu o grimasă, când picioarele li se cufundară în zăpadă.

— Au! Îmi faci rău, la naiba!

— Mergi înainte!

O împinse spre dreapta, pe lângă zidul din spate al clinicii – spre drumul unde era parcată Lada. În jur, pădurea ninsă, cu brazii stând de pază. Fulgii de zăpadă pluteau prin ceaţă ca un roi de viespi alungate de fum.

— Mişcă!

— Unde mergem?

— Ţine-ţi gura!

Încă nu auzeau sirenele, dar nu mai era mult. Probabil că poliţista din clinică dăduse deja alarma. Mintea lui

căuta cu disperare o ieşire, o ultimă mişcare câştigătoare – care ar fi întors situaţia în favoarea sa. La naiba cu Zehetmayer, cu mălaiul, cu Hirtmann şi cu băiatul; nu voia să se întoarcă la închisoare. Gândurile i se învârteau ca nişte vite în grajdul în flăcări, i se ciocneau în cap, în timp ce mergea prin zăpadă. Pradă acelui tumult interior, văzu prea târziu silueta ieşind din spatele unui brad, în faţa lor, ţintind şi trăgând. Kirsten scoase un ţipăt gâtuit când flacăra ţâşni pe ţeavă, dar glonţul era mult mai rapid ca un fulg şi-i traversa deja umărul drept la nivelul deltoidului, ieşind fără să întâlnească rezistenţă şi *pătrunzând în cel al lui Jiri.* Din cauza impactului şi a durerii, acesta scăpă arma în zăpadă şi, cu aceeaşi ocazie, şi ostatica. Aceasta se depărtă de el urlând. Drept în faţă, Hirtmann ţintea din nou. El ridică mâinile, în semn că se predă.

— La naiba, Julian! gemu Kirsten Nigaard ţinându-se de umăr. Ai tras în mine!

— Te asigur că am vizat doar umărul, drăguţa mea, răspunse Elveţianul înaintând şi culegând arma de pe jos. Dar te poţi considera norocoasă: nu eram sigur c-o să nimeresc.

46. Dead Man

— Să mergem, îi zise Hirtmann, întinzându-i arma lui Kirsten, care se strâmba şi întârzia să se ridice.

Îi făcu semn cu pistolul lui Jiri, să se îndrepte prin pădure, pe sub brazi. Acesta din urmă se holba la el. Avea ocazia să-şi cunoască la lumină adversarul. Primul gând ce-i trecu prin minte fu că e un tip interesant – şi un duşman redutabil.

Nu ştia încă cum va putea întoarce situaţia în favoarea lui, când pe moment totul părea atât de încurcat, atât de irevocabil, dar ştia din experienţă că va exista un moment – doar unul – când acea ocazie va apărea.

În jurul lor, brazii albi aminteau de o pădure siberiană ori canadiană. Liniştea n-ar fi putut fi mai deplină. Jiri de-abia se miră că sirenele nu se făceau încă auzite. De câte ori se confruntase cu asta în cariera lui: timpul lung de reacţie al poliţiei. O lege universală. Poate că patrula era la celălalt capăt al departamentului când primise apelul. Cu atât mai rău. De data asta, i-ar fi plăcut ca potera să se mişte mai repede. Cu mâinile ridicate, urcă panta lină, cufundându-se în zăpadă până la glezne, urmat de Elveţian şi de amica lui.

— La dreapta, zise Hirtmann ajungând în faţa unui brad înalt.

Cineva trecuse deja pe-acolo. O dovedeau două rânduri de urme: unul care mergea înainte şi revenea, altul...

Jiri înţelese înainte să vadă: era legat de un trunchi, tremurând, aproape la fel de alb ca zăpada – şi complet dezbrăcat, cu hainele puse grămadă în faţa lui. La mai puţin de 50 de metri de clinică...

Zehetmayer.

Dirijorul dârdâia, tremurând din toate mădularele şi clănţănind din dinţi atât de tare, că Jiri putea auzi sunetul de acolo de unde se afla. „Împăratul” îşi pierduse măreţia. Stătea îndoit, menţinut în picioare doar de frânghia trecută prin jurul trunchiului, cu pieptul gol ridicându-se şi

coapsele goale vinete de frig. Îi era frică. Foarte frică. O frică ce-i domina toate simţurile când privi în direcţia lor. *Cea mai veche emoţie umană,* gândi Jiri. Unde era fostul dirijor orgolios şi arogant?

— Kirsten, zise Zehetmayer surprins să o vadă. Kirsten... ce... ce...?

Vorbea cu mare greutate.

— Ce caut aici? îl ajută ea.

Dar nu răspunse la întrebare. Se mulţumi să se uite la Hirtmann.

— Chiar nu înţelegi? zise ea într-un final.

Văzu privirea nedumerită şi prostească a dirijorului.

— V-am atras aici, pe tine şi pe mercenarul tău. Era o capcană. Toate visurile tale de răzbunare, site-ul pe internet, banii... V-am contactat cu un singur scop: ca să v-aduc aici.

Hirtmann îi făcu cu ochiul bătrânului gol. Jiri se uită la Elveţian şi înţelese: ideea fusese a lui. El trăsese firele de la bun început. Simţi un respect nou pentru acest adversar. Găsise pe cineva pe măsura lui.

— Dezbracă-te, îi ordonă Elveţianul.

— Ce?

— Nu încerca să câştigi timp, m-ai înţeles foarte bine.

Asasinul ceh se uită pe rând când la unul, când la celălalt. Poate că, până la urmă, nu se va ivi nicio ocazie. Poate ajunsese, pur şi simplu, la capătul drumului. Începând să-şi descheie geaca, îi aruncă o privire femeii. Aceasta îşi recuperase arma, dar o ţinea în mâna stângă. O pată întunecată îi apăruse pe haină la nivelul umărului drept şi se vedea că suferă. Nu va mai rezista mult, dar el va muri înainte. Păcat... Într-o confruntare unu la unu poate ar fi putut încerca ceva. Ori poate nu. Nu cu un asemenea adversar.

— Acum, încălţămintea, zise Elveţianul. Grăbeşte-te!

Se execută. Simţi frigul umed învăluindu-l prin şosete, când picioarele i se afundară în stratul de zăpadă proaspătă. Îşi scoase puloverul, cămaşa, tricoul... Rămase la bustul gol, frigul lipindu-se de el ca o a doua piele.

Frigul glacial al dimineţii, dar şi cel al înfrângerii pe câmpul de luptă presărat de cadavre, frigul morţii ce te ia în stăpânire... Se opri, cu faţa şi torsul degajând un nor de aburi.

— Şi restul. Pantaloni, chiloţi, şosete. Tot...

— Du-te dracului, Hirtmann!

Detonaţia sfâşie liniştea pădurii, preluată de ecou, iar corpul lui Jiri fu proiectat doi metri în spate.

— *Vă implor,* bâigui Zehetmayer. *Vă implor... nu... nu mă omorâţi... vă rog...*

Hirtmann îl fixă, observă faţa ridată şi marcată de muşcătura gerului, buzele vinete, ochii roşii, lacrimile ce-i curgeau pe obrajii scofâlciţi şi îngheţau înainte să cadă, genunchii moi, penisul chircit şi felul în care frânghia îi strivea pieptul.

— Ţi-am omorât fata, ar trebui să mă urăşti, zise el.

— *Nu... nu... nu vă urăsc... eu... eu...*

— Vrei să ştii ce i-am făcut înainte s-o omor?

— *Vă implor... nu mă omorâţi...*

Bătrânul îşi dădu drumul pe el. Kirsten văzu o pată galbenă şi aburindă topind zăpada dintre picioarele goale. Observă cele câteva fire de păr alb ce fluturau pe lângă urechile vinete ca aripile unei păsări rănite, ce nu-şi mai poate lua zborul. Îndreptă arma spre dirijor şi trase. O tresărire şi corpul căzu, reţinut doar de coardă, cu bărbia în piept.

— Ce naiba faci? zise Hirtmann întorcându-se spre ea.

Văzu ţeava neagră fumegând. Aţintită asupra lui.

— Vezi bine: mă debarasez de martori.

Avea şi el arma în mână, dar îndreptată în jos.

— De-a ce te joci? zise el liniştit, ca şi cum ar fi vorbit despre ploaie sau timp frumos.

Ea ciuli urechile. În sfârşit, o sirenă – în depărtare.

— Credeam că-ţi plac micile noastre jocuri...

— Să zicem că m-am plictisit. Poliţia va sosi în curând, Julian, şi n-am de gând să-mi petrec restul zilelor în închisoare. Nici pentru tine, nici pentru altcineva. Mulţumită lui, adăugă ea arătând cu o mişcare din cap

spre dirijor, sunt bogată. Şi voi primi şi o medalie pentru că te-am doborât.

— N-o să-ţi lipsesc? o ironiză el.

— Am trăit vremuri bune, noi doi, dar n-am intenţia să te las în viaţă.

Urmărea pistolul din mâna lui ce atârna în continuare pe lângă corp. Ea îl avea în cătare, dar ştia că atâta vreme cât n-o să-l găurească cu vreo două gloanţe, va rămâne periculos, imprevizibil, potenţial mortal.

— Dar arma ta l-a ucis pe bătrân, zise el cu o mişcare din bărbie în direcţia cadavrului legat.

— O să găsesc eu o explicaţie. Şi apoi, Martin va depune mărturie că l-am ajutat, că ratatul ăla m-a luat ostatică. Există o serie de dovezi...

— *Martin?* Ce familiară ai devenit...

— Îmi pare rău, Julian, dar timpul mă presează. Nu-i momentul pentru palavre.

— Îţi aminteşti de sora ta? zise el dintr-odată.

Ea încremeni şi el văzu o sclipire nouă născându-i-se în ochi.

— O detestai, o urai... Rareori am mai văzut atâta ură între două surori. E drept că ea avea totul: talent, succes, bărbaţi – şi mai era şi preferata părinţilor. Pe tine te trata ca pe un animal de companie, erai cea mai puţin dotată, trăind întotdeauna în umbra ei. Am omorât-o pentru tine, Kirsten. Un cadou. Ţi-am redat demnitatea. Ţi-am dat ocazia să te descoperi. Cu ajutorul meu, ai ajuns mai departe decât ai fi sperat vreodată. Şi te-am învăţat tot ce ştiam... .

— Ai fost un profesor bun, e adevărat. Dar uiţi ceva: pe mine, nu pe sora mea, voiai să mă violezi şi să mă omori la început, aminteşte-ţi, în acea uzină dezafectată...

El o privi în ochi, se uită şi la celălalt ochi negru din capătul ţevii pistolului, apoi din nou la ea.

— Da. Şi tu m-ai convins să n-o fac, zise el. Nici nu-ţi era frică. Totuşi, alesesem un loc destul de sinistru. Nici ţipenie, niciun suflet care să te audă ţipând. Oricine altcineva ar fi fost terifiat. Dar nu tu. Ce frustrare să

descopăr că aşteptai moartea ca pe o eliberare. Chiar şi când ţi-am spus că vei suferi, Dumnezeule, ai rămas fără reacţie. Asta m-a enervat peste măsură. Nu eram acolo ca să servesc de instrument pentru o sinucidere, la naiba! Tu mă încurajai, mă sfidai. Cu cât te loveam, cu atât mă împingeai mai mult în colţ. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva, trebuie să mărturisesc. Şi apoi, mi-ai propus târgul: viaţa ta în schimbul surorii tale. Atât de neaşteptat, de... pervers... Vrei să ştii cum am omorât-o? Nu m-ai întrebat niciodată. Vrei să afli dacă a ţipat mult?

— Sper că da, răspunse rece Kirsten. Sper că a savurat totul, nenorocita.

— Oh, nu-ţi face griji. Şi acum, asta e? Am ajuns la capătul drumului, tu şi cu mine? Presupun că nu există altă cale de a ne despărţi. Crima ne-a apropiat, ea ne va separa.

— Ce romantic ai devenit dintr-odată, Julian!

— Erai mai puţin ironică când mă implorai să te las să vii cu mine, draga mea. Păreai o fetiţă căreia îi fusese promis cel mai frumos dintre cadouri. Să fi văzut cum îţi străluceau ochii. Dar mărturisesc c-a fost mult mai uşor să răpesc toate acele femei cu tine ca momeală. O poliţistă, o femeie ca ele. Se simţeau în siguranţă. Te-ar fi urmat oriunde.

— Şi-au încasat-o, zise ea, ascultând sirenele în depărtare: nu una, ci mai multe.

— Ce ironie, nu? Cea însărcinată să ancheteze acele dispariţii era chiar persoana care le provoca? Dar Oslo e cam friguros toamna şi iarna pentru genul ăsta de distracţie.

— Spune-mi, oare nu încerci să câştigi timp? Doar n-ai de gând să implori ca ăla, nu?

El izbucni în râs, în liniştea pădurii. Sirenele se apropiau.

— Dacă aş considera că mi-ar folosi la ceva, poate aş face-o. Să spui că eu am plasat arma la tine la hotel. Ce ironie şi în asta, nu?

★ ★ ★

Tocmai se ţinea de tăblia patului, încercând să meargă spre uşă, cu faţa şi corpul şiroind de transpiraţie, când faţa familiară apăru în cadrul ei. Servaz se opri. Se întrebă dacă creierul nu-i juca feste. Apoi schiţă un zâmbet.

Urmat de o grimasă.

— Salut, Vincent!

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Espérandieu văzându-l. Unde ai de gând să pleci în halul ăsta?

Veni lângă el, îi trecu un braţ în jurul mijlocului pentru a-l susţine, şi-l puse la loc în pat.

— N-ar trebui să fii în pi...

— Ieşim pe-acolo, i-o tăie Servaz arătând spre uşa de serviciu aflată la mai puţin de cinci metri.

Espérandieu încremeni.

— Ce?

— Fă ce-ţi spun, te rog. Ajută-mă!

Vincent se uită la cameră şi pat – apoi spre uşă.

Scutură din cap.

— Nu ştiu dacă...

— Taci odată, îl întrerupse Servaz. Dar mulţumesc că eşti aici.

— Pentru nimic. O astfel de primire e întotdeauna o încântare. Să spunem că am ajuns la timp. Eu am venit direct, dar cavaleria nu va întârzia nici ea.

— Hai atunci, zise Servaz cu picioarele tremurând.

— Martin, nu eşti în stare, la naiba. Tocmai ţi-au tăiat o jumătate de ficat, ai drene peste tot! E o nebunie.

Servaz făcu un pas spre uşă, se împiedică. Espérandieu îl prinse din zbor şi-l ţinu ferm.

— Ajută-mă! zbieră şeful lui.

Avansară spre uşa metalică, ţinându-se de braţ, ca doi răniţi întorcându-se de pe front, pas cu pas. Espérandieu puse mâna liberă pe bara de securitate.

— Pot să ştiu unde mergem?

Servaz dădu din cap, se schimonosi de durere, dar strânse din dinţi. Durerea nu mai ceda. Şi picioarele de-abia îl ţineau.

— Kirsten e afară... Cu un tip... înarmat... Tu ţi-ai lăsat

pistolul în Toulouse...

Adjunctul schiţă un zâmbet ciudat. Băgă mâna în hanorac.

— Greşit. Doar urma să am nevoie de el, nu?

— Să sperăm că nu... Dar fii pregătit, ă... tipul ăla e periculos.

Vincent îl prinse cu braţul stâng pentru a-l susţine şi păstră arma în mâna dreaptă.

— Ce tip? întrebă el. Hirtmann?

— Nu... altul...

— Poate ar trebui să aşteptăm întăriri, nu crezi?

— N-avem timp...

Adjunctul renunţă să mai înţeleagă. Martin îi va explica la momentul oportun. În orice caz, spera că o va face înainte ca situaţia să explodeze. Naşul fiului său arăta ca naiba. Iar ideea de a se găsi acolo, afară, faţă-n faţă cu un bărbat înarmat şi periculos, despre care nu ştia nimic, nu-l deranja mai tare decât asta. Coborâră cu grijă treptele îngheţate şi se puseră în mişcare prin zăpadă, pe urmele proaspete.

Servaz îşi luase ghetele şi-şi aruncase o pătură pe umeri, dar vântul îngheţat pătrundea pe dedesubt, i se învârtejea în jurul picioarelor goale, paralizându-l; durerea arzătoare şi frigul nu mai puţin muşcător se echilibrau în mod surprinzător. Deodată, se opri, se aplecă şi vomită în zăpadă.

— La naiba, Martin! exclamă Vincent.

Se îndreptă, cu fruntea scăldată în sudoare. Simţea că se prăbuşeşte şi se întrebă dacă va putea merge până la capăt. Vincent avea dreptate: era o nebunie. Dar oamenii sunt capabili de lucruri imposibile, nu? îşi spuse. La televizor, apăreau exemple în fiecare zi. *Şi atunci, de ce nu şi eu?*

— Foarte christic, cu pătura şi cu cămaşa asta, nu găseşti? avu el un rictus ce se voia zâmbet.

— Îţi mai lipseşte puţină barbă, replică adjunctul.

Dădu să râdă, dar începu să tuşească şi greaţa reveni.

Deodată, două detunături răsunară în pădure, nu

departe de acolo, şi ei încremeniră. Unda sonoră făcu să cadă câteva grămezi de zăpadă din copaci. Aerul vibră încă o secundă, apoi se lăsă din nou tăcerea. Veniseră din apropiere.

— Dă-mi pistolul!

— Ce?

Martin i-l smulse practic din mână şi se repezi şchiopătând pe urme.

— Îţi amintesc că eu sunt cel mai bun ţintaş dintre noi doi! lansă Vincent în spatele lui.

Un râs răsună puţin mai departe, printre copaci şi Servaz îl recunoscu pe Hirtmann. Grăbi pasul, cu capul vâjâind şi măruntaiele arzând.

Trecând de bradul cel gros, îi descoperi pe cei patru: cei doi tipi morţi, unul legat de un copac, gol, iar celălalt – care-l atacase în cameră – lungit în zăpadă, iar Kirsten cu arma aţintită spre Hirtmann.

— La naiba, zise Espérandieu în ceafa lui.

Mai în spate, la baza pantei, de cealaltă parte a clinicii, sirenele urlau acum foarte aproape.

— Martin, zise Kirsten văzându-l şi lui i se păru o clipă că e contrariată. Ar trebui să fii în pat...

— Martin, zise la rândul său Hirtmann. Spune-i să nu tragă.

El văzu arma din mâna Elveţianului.

— Mi-a omorât sora, zise Kirsten cu o voce vibrând de ură. Merită să crape...

— Kirsten, începu Servaz.

— A torturat-o, a violat-o şi a omorât-o... Buza inferioară îi tremura, la fel şi arma. Nu vreau să-şi sfârşească zilele într-un spital de psihiatrie, înţelegi? Răsfăţat de presă şi de doctori... Nu vreau să continue să ne sfideze... nu vreau...

— Kirsten, lasă jos arma, zise el, îndreptând-o pe a sa spre ea.

— O să tragă, zise Elveţianul. N-o lăsa, Martin. Trage tu primul.

El se uită pe rând la Kirsten, Hirtmann şi din nou la Kirsten.

— Se numeşte Kirsten Margareta Nigaard, zise Elveţianul foarte repede, are un tatuaj ce merge de la abdomen spre şold şi e amanta şi complicea mea. Te-ai culcat cu ea, Martin? Atunci ştii că…

Brusc, văzu arma norvegiencei îndepărtându-se de Elveţian şi pivotând în direcţia lui. Siguranţă, arătător îndoit, presiune… Mâna îi tremura – de frig, de epuizare, de stupefacţie, de durere, de furie – îi tremura prea tare ca să ţintească bine… prea tare ca să câştige duelul…

Detaliile îi apărură într-un instantaneu zdrobitor de câteva zecimi de secundă: crengile brazilor grele de zăpadă brusc agitate de o suflare de vânt, corpul gol legat de copac, cu bărbia în piept, celălalt bărbat întins cu braţele în cruce şi faţa spre cer, vântul îngheţat ce-i şfichiuia picioarele şi pistolul lui Kirsten ce pivota, pivota…

Trase.

Simţi reculul în umăr, durerea în vintre, auzi „fleoşc” o grămadă de zăpadă căzând din cauza undei sonore sau poate a vântului. Văzu privirea neîncrezătoare a lui Kirsten fixată asupra lui. Braţul îi căzu şi Springfield-ul îi scăpă din mână. Gura deschisă în „O”. Apoi genunchii norvegiencei se îndoiră, se cutremură ca şi cum ar fi tresărit şi căzu cu faţa ei frumoasă în zăpadă.

— Bine jucat, Martin, zise Elveţianul.

Auzi strigăte în spatele lui – sau poate doar vociferări. În germană.

Presupuse că trebuia să lase jos arma. Ar fi fost culmea să mai fie împuşcat încă o dată, nu? Privi cele trei cadavre din zăpadă, oprindu-se asupra lui Kirsten. Simţi muşcătura trădării. Încă o dată.

Se simţi stupid, naiv, credul, devastat, epuizat, bolnav.

O dată în plus, viaţa îi luase ceea ce-i dăruise. Din nou, sânge vărsat, furie, remuşcări. Mânia şi tristeţea. O dată în plus, câştigase întunericul, umbrele reveniseră – mai puternice ca niciodată –, iar lumina se stinsese, speriată, fugind departe, acolo unde oamenii normali duceau vieţi normale. Apoi, totul dispăru. Nu mai simţea nimic. Doar o imensă oboseală.

— Dar puteai să nu tragi, adăugă Elveţianul.

— Cum?

În spatele lui, strigătele în germană deveniseră mai presante, mai imperative. Foarte aproape. Ordine, fără îndoială. *Lasă jos arma!* Urmau să tragă, dacă n-o făcea.

— N-avea decât un singur glonţ în pistol. Şi-l trăsese deja. Încărcătorul era gol, Martin. Ai omorât-o degeaba, zise Elveţianul arătându-i-l pe cel pe care tocmai îl scosese din buzunar.

Voia să se întindă în zăpadă, urmărind fulgii ce coborau din cer peste el şi să doarmă.

Se supuse, lăsă arma.

Şi leşină.

Epilog

În Hallstatt şi în împrejurimi ninse toată ziua aceea şi-n zilele următoare. Hirtmann fu interogat în micul comisariat ce părea ieşit direct din *Sunetul muzicii.* Reger şi oamenii lui începură interogatoriul în germană şi Espérandieu le sugeră dacă nu cumva, din când în când, ar putea vorbi şi engleză. Apoi apăru un tip din Viena ori Salzburg şi preluă frâiele.

Mai aveau nevoie de câteva zile ca să se hotărască ce urmau să facă cu Elveţianul (împuşcase un bărbat pe teritoriu austriac, aşa că intra şi sub jurisdicţia lor), aşa că goliră celulele micului comisariat şi, până una-alta, le transformară într-un fel de Rio Bravo.

Servaz nu asistă la interogatorii. Fusese transportat la spitalul din Bad Ischl, la fel ca toţi ceilalţi pacienţi ai clinicii. Aceasta era pe moment sau poate definitiv închisă, iar directorul, de negăsit. La spital, fu transportat întâi la terapie intensivă, apoi în salon. Ieşirea lui intempestivă îi făcuse rău, totuşi mai puţin decât era de aşteptat – şi decât se temea el însuşi –, dar fură nevoiţi să-i deschidă din nou abdomenul, ca să fie siguri. Poliţia austriacă îl interogă acolo multă vreme, în legătură cu ceea ce se întâmplase în pădure: declaraţiile lui Espérandieu, Servaz, Reger – şi chiar Hirtmann – se potriveau aproape perfect, doar cu obişnuitele divergenţe, dar anchetatorii avură mult de furcă pentru a reuşi să înţeleagă lanţul evenimentelor ce aduseseră patru persoane în postura de a se ucide reciproc şi se finalizaseră cu un celebru dirijor legat de un copac, gol şi mort de-a binelea.

Pe patul de spital, Servaz primi câteva apeluri: de la Margot de trei ori pe zi, de la Samira, de la judecătorul Desgranges, de la Cathy d'Humières şi chiar de la Charlène Espérandieu şi Alexandra, fosta lui soţie. Vincent, pe de altă parte, plecă după două zile, nu fără a trece să-l vadă dimineaţa, la amiază şi seara.

— Nu vor să-mi dea drumul, îi zise Servaz zâmbind vag

din fundul patului, când adjunctul îl anunţă că se întoarce în Franţa. Care mai e treaba cu Hirtmann?

— Încă îl interoghează. A omorât totuşi un om pe teritoriul Austriei, aşa că nu-l vor preda prea curând.

— Hmm.

— Ai grijă de tine, Martin. Şi întoarce-te repede!

Se gândi că treaba asta nu ţinea doar de el, dar nu spuse nimic. Undeva, afară, băteau clopotele. Peisajul era în întregime alb. Nu lipseau decât colindele de Crăciun, dar nu se îndoia că *Stille Nacht* se va auzi la un moment dat în spital. Spera să plece de acolo până atunci.

Telefonul îi sună la puţină vreme după plecarea lui Vincent.

— Cum vă simţiţi? întrebă o voce prea familiară.

— Ce doriţi, Rimbaud?

— Am o veste bună şi una proastă. Cu care să încep?

— N-aveţi în program chestii mai puţin fumate?

— Cu cea bună, tranşă interlocutorul. Am primit un stick. A fost, se pare, expediat chiar în ziua în care v-aţi operat. Din Austria. Vreţi să ştiţi ce conţine?

Servaz zâmbi. Rimbaud nu se putea abţine să nu tortureze oamenii într-un fel sau altul.

— De-abia aştept.

— Un film, răspunse tipul de la Interne. Un film făcut cu o GoPro fixată pe burta autorului... Noaptea în care Jensen a fost ucis... Arată tot: tentativa de viol... autorul filmului ce se aruncă peste Jensen... cum îl împuşcă în tâmplă de aproape... şi pleacă apoi prin pădure... După care întoarce aparatul şi se filmează... Şi zice *cucu!* Nenorocitul!

— Hirtmann?

— Da, dom’le.

Servaz îşi lăsă capul pe spate, pe pernă, şi inspiră profund, contemplând tavanul.

— Acest video vă disculpă de moartea lui Jensen, Servaz, zise Rimbaud în aparat. Chiar dacă mă întreb de ce ni l-a trimis Hirtmann.

— Dar...?

— Dar nu vă exonerează de comportamentul nedemn de

un ofiţer al Poliţiei naţionale, de fuga de la comisariat, de trecerea graniţei în Austria cu un act fals, de moartea lui Kirsten Nigaard, ofiţer al Poliţiei norvegiene, cu altă armă decât cea de serviciu...

— Legitimă apărare, zise el.

— Posibil.

— Vai de mine, văd că mai nou nu mai trageţi aşa de repede concluzii.

— O să cer revocarea dumneavoastră din funcţie, zise Rimbaud. Poliţia franceză nu-şi mai poate permite să ţină oameni ca dumneavoastră în rândurile ei. Şi amicul Espérandieu va fi şi el sancţionat.

După care închise.

★ ★ ★

Ninse toată noaptea şi ziua următoare. Din patul său, Servaz privea fulgii căzând. Nu se punea încă problema să se ridice ori să meargă. Medicii îi tot repetau că era o minune: după operaţia pe cord, n-ar fi trebuit în niciun caz să mai sufere una la ficat, atât de repede. Cât despre faptul că ieşise şi împuşcase pe cineva la o oră după ce se trezise, acea aventură avea probabil să intre în analele medicinei austriece. Se alesese cu două cicatrice enorme, ce făceau din el un adevărat monstru al lui Frankenstein: una pe piept şi alta care pornea de sub stern, cobora pe verticală şase centimetri, apoi se curba brusc spre coastă. Cerea regulat noutăţi despre Gustav, care era într-o secţie vecină: Gustav se simţea bine, dar voia să-şi vadă tatăl – adică pe Hirtmann.

În dimineaţa celei de-a cincea zile putu, în sfârşit, să se ridice şi să meargă. Cusăturile îl ţineau încă pe sub bandaje. Prima vizită fu, bineînţeles, la fiul lui. Copilul arăta rău, cu ochii mai încercănaţi ca niciodată, dar medicul de gardă încercă să-l încurajeze: primele semne erau optimiste şi Gustav primea bine tratamentul imunosupresor, care avea în vedere reducerea riscului de respingere a organului. Servaz nu se linişti decât pe jumătate: existau încă atâtea lucruri ce puteau merge prost!

Gustav dormea când Servaz intră în cameră. Avea degetul mare în gură, iar genele lungi şi blonde îi fremătau uşor. Servaz îşi spuse că probabil visa la imaginea norilor fără încetare schimbători ce traversau cerul de deasupra spitalului – şi se întrebă dacă era vorba despre vise plăcute. Contemplă multă vreme feţişoara liniştită, cu pătura trasă până sub bărbie şi pieptul îngust ce se ridica – în acel moment, Gustav părea împăcat –, apoi plecă la fel de tăcut cum venise.

Crăciunul sosi şi Servaz şi Gustav îl petrecură în spital, printre strigătele vesele ale asistentelor, ghirlande pâlpâitoare şi brăduţi sintetici. Apoi veni o lună ianuarie glacială – în Austria, dar şi în Franţa, dacă dădeai crezare informaţiilor de pe net –, în timp ce Donald Trump se aşeza în fotoliul din Biroul Oval. În februarie, se întoarse, în sfârşit, acasă. Trecu imediat prin comisia de disciplină şi primi o suspendare temporară de trei luni, neremunerată, şi o retrogradare la gradul de căpitan. Se luptă luni întregi ca să obţină tutela lui Gustav, care fusese dat în plasament. Franţa avea un nou preşedinte când reuşi s-o obţină şi se strădui să-l obişnuiască cu noua situaţie. Zile dificile, copilul plângea, îşi voia adevăratul tată, făcea crize şi Servaz se simţea neajutorat, depăşit de situaţie şi incompetent. Charlène, Vincent şi cei doi copii ai lor îi veniră bucuroşi în ajutor – Charlène aproape în fiecare zi, în timp ce el revenea la muncă – şi, uşor, uşor, Gustav păru să se acomodeze la noua situaţie şi chiar s-o savureze. Servaz se simţi mai fericit decât fusese de multă vreme.

În Austria, Julian Hirtmann fu transferat la închisoarea Leoben, una ultramodernă, din sticlă securizată, supranumită „închisoarea de 5 stele”. Franţa cerea extrădarea lui, dar Elveţianul trebuia să fie mai întâi judecat de austrieci. Un alt Crăciun se apropia când, într-o noapte, începu să se plângă de greaţă şi dureri de stomac. Fu chemat doctorul. Acesta nu găsi nimic care să justifice astfel de dureri de burtă, în afară de o uşoară umflare a abdomenului, cauzată, credea el, de stres. Îi dădu două pastile şi-i scrise o reţetă. La puţină vreme după plecarea

lui, Hirtmann îi ceru tânărului gardian de serviciu încă un pahar cu apă.

— Cum le merge copiilor, Jürgen? întrebă el luând paharul şi asigurându-se că nimeni altcineva nu-l putea auzi. Ce fac Daniel şi Saskia?

Îl văzu pe ofiţer pălind.

— Dar soţia ta, Sandra, mai predă la cei mici?

În spatele geamurilor întunecate, ningea. Vântul acompania cu melopeea sa îndepărtată vocea mult mai distinctă a Elveţianului. Undeva se auzi un râs, apoi se lăsă din nou tăcerea.

— De unde ştii numele copiilor mei? întrebă Jürgen tresărind.

— Ştiu totul despre toţi cei de aici, răspunse Elveţianul, şi cunosc şi multă lume afară. Îmi pare rău, vorbeam doar din politeţe.

— Nu prea cred, zise tânărul gardian cu o voce ce se voia fermă, dar nu-i prea reuşea.

— De fapt, ai dreptate. Vreau să-ţi cer un mic serviciu...

— Las-o baltă, Hirtmann, n-o să-ţi fac niciun serviciu.

— Am mulţi prieteni afară şi n-aş vrea să li se întâmple ceva rău lui Daniel ori Saskiei...

— Ce-ai spus?

— E doar un foarte mic serviciu... Vreau doar să-mi faci rost de o ilustrată de Crăciun... şi apoi s-o trimiţi la adresa pe care o să ţi-o dau. Nimic diabolic, după cum observi.

— Ce-ai spus înainte? mârâi tânărul, furios. Poţi repeta?

Îl fixa pe Elveţian supărat – dar furia i se transformă în nelinişte, apoi într-un val de teroare pură, când îi văzu faţa transformându-se, metamorfozându-se literalmente sub ochii lui, umbra neagră ce-i acoperea pupilele şi sclipirea malefică din privire. Şi ce oribilă schimbare, în lumina rece şi chirurgicală a neonului, de o intensitate insuportabilă – o faţă care nu mai avea nimic uman, cum doar nebunia putea naşte. Vocea ce ţâşni apoi în murmur puternic din acea gură aproape feminină, pronunţă acele cuvinte pe care urma să nu le uite niciodată:

— *Am zis că în cazul în care nu vrei să-ţi găseşti fetiţa*

aia drăguţă moartă în zăpadă, cu fustiţa ridicată de un monstru ca mine, ai face bine să m-asculţi...

★ ★ ★

Adaptabilitatea e o calitate misterioasă. Ea desemnează facultatea pe care o au corpurile, minţile, organismele sau sistemele de a regăsi o stare de echilibru după o tulburare gravă, de a continua să funcţioneze, să trăiască şi să meargă înainte, trecând peste şocurile traumatice.

Martin Servaz avu nevoie de ceva timp ca să-şi găsească starea de echilibru – dar reuşi. Îl ajută un anumit eveniment, petrecut la puţină vreme după cele povestite. În ziua de Crăciun a anului 2017, acasă la soţii Espérandieu sună cineva la uşă. În dimineaţa aceea, era multă lume în jurul bradului din salon şi, desigur, şi mai multe cadouri, dar cel răsfăţat era, fără îndoială, Gustav.

Tatăl lui biologic îl privea deschizându-le unul câte unul, cu faţa luminată de bucurie, încurajat de Margot, care-şi ţinea bebeluşul în braţe, de Vincent, de Charlène şi de cei doi copii ai lor. Desfăcea hârtiile colorate, cu degetele lui micuţe, deschizând cutiile, cu gesturi vii şi pline de nerăbdare, extrăgând jucăriile cu exclamaţii de surpriză puţin exagerate. Şi fiecare zâmbet de pe feţişoara lui era un zâmbet în inima lui Servaz. Dar, imediat după aceea, acesta îşi făcea idei mult mai sumbre şi, dintr-odată, simţea o responsabilitate covârşitoare pe umeri, o responsabilitate prea mare, în realitate, pentru un bărbat ca el.

În dimineaţa aceea de Crăciun, se gândi şi la Kirsten. În realitate, se gândea la ea în fiecare zi de un an încoace. Se lăsase din nou dus de val. Se învinovăţea teribil pentru că lăsase garda jos, permiţând încă o dată minciunii să intre în viaţa lui sub o aparenţă falsă; se învinovăţea pentru că nutrise speranţe absurde, care nu puteau decât să dezamăgească. În acelaşi timp, se întreba dacă existase măcar un moment în care Kirsten Nigaard să fi fost sinceră. Se apropiase de el doar spre a-l conduce la amantul şi stăpânul ei. Îl făcuse să cadă în capcană, aşa cum se întâmplase şi cu dirijorul şi omul lui. Încerca să nu

se gândească la momentele de intimitate cu ea, să şi le şteargă din minte. Dar trebuia oare să nege ce simţise pentru că ea nu-i răspunsese la fel?

— Martin, Martin, zise Charlène fericită.

El ridică privirea. Îl văzu pe Gustav în picioare în faţa lui, întinzându-i camionul Transformers. Zâmbi. Luă jucăria. Tocmai se auzise soneria. Vincent ieşi din cameră.

Auzi voci în vestibul şi pe Espérandieu spunând. „O clipă.”

Pipăia jucăria pe toate părţile, sub privirea atentă şi, i se păru lui, puţin sceptică a lui Gustav, când Vincent îl interpelă din prag:

— Martin, poţi veni puţin?

— Vin înapoi imediat, îi zise copilului.

Se ridică şi se îndreptă spre vestibul.

Îl observă pe tipul de la intrare. Un funcţionar în uniforma maro de la UPS. În aparenţă, poşta hotărâse ca lucrătorii săi să muncească şi pe 25 decembrie.

Apoi văzu faţa adjunctului său şi simţi cum i se accelerează pulsul.

— E din Austria, zise Espérandieu. Pe numele tău. *Cineva ştie că eşti aici...*

Se uită la plic. Îl luă. Îl deschise.

O felicitare de Crăciun: lauri, ghirlande şi globuri strălucitoare. O felicitare ieftină. O desfăcu.

Crăciun fericit, Martin! Julian

O fotografie... O recunoscu pe dată. Purta aceeaşi rochie-tunică kaki cu o curea împletită ca într-una dintre ultimele dăţi când o văzuse, acelaşi păr blond plin de bucle şi aceeaşi şuviţă căzând pe partea stângă a feţei, aceeaşi umbră de ruj pe buze. Nu părea să se fi schimbat după toţi acei ani, în ciuda ziarului pe care-l citea şi care indica clar că fotografia fusese făcută cu mai puţin de trei luni în urmă. Zâmbea.

— Nenorocitul dracului, mugi Espérandieu lângă el. Ticălosul! Chiar în ziua de Crăciun! Gunoiul! Blestematul!

Servaz se uita la el fără să-l vadă. Normal că, în acel moment, se înşela: nu putea fi adevărat şi analizele de laborator o vor dovedi. Sub ochii lui era Marianne.

Citind un ziar din 26 septembrie 2017.

Şi brusc, înţelese fraza Elveţianului: „Să zicem că ficatul ei nu e disponibil”. Normal, drogurile, alcoolul – cum ar fi putut fi?

Marianne – vie...

Inima îi căzu în piept – o cădere fără sfârşit.

Bergen, Norvegia, decembrie 2015;
San Luis Potosí, Mexic, iunie 2016

Mulţumiri

Această carte e o aventură mai întâi solitară, apoi colectivă. Ca întotdeauna, trebuie să-mi exprim recunoştinţa faţă de cele două persoane care sunt alături de mine cu o constantă generozitate a spiritului, încă din prima zi: editorii mei Édith Leblond şi Bernard Fixot. Pe toată durata redactării acestei cărţi, ei au fost busola şi compasul meu.

Trebuie apoi să le mulţumesc celor ce salvează de la naufragiu toate arcele de hârtie, ajutându-le să ajungă cu bine în port. În ordinea apariţiei: Caroline Ripoll – care au ţinut-o departe de colecţiile spre care i se întâmpla să navigheze –, Amandine Le Goff, Virginie Plantard şi Cristelle Guillaumot.

Şi cu ele, întregii echipe de la Editura XO: Valérie Taillefer, Jean-Paul Campos; Bruno Barbette, Catherine de Larouzière, Isabelle de Charon, Stéphanie Le Foll, Renaud Leblond (imposibil să-i citez pe toţi). Să lucrez cu voi este un privilegiu, cafeaua e delicioasă şi privirea cuprinzătoare, de acolo, de sus. Absolut înălţător.

Trebuie să le mai mulţumesc lui Marie-Christine Conchon, lui François Laurent şi lui Carine Fannius pentru entuziasmul lor neobosit, dar şi tuturor celor de la Pocket/ Univers Poche.

Ca de obicei, această carte n-ar fi putut fi scrisă fără ajutorul preţios al contactelor mele de la SRPJ Toulouse – ştiu ei care. Dacă există greşeli, nu le sunt în niciun fel imputabile. Daţi vina pe autor, învinovăţiţi-l pe el, acest tandru visător, creator de poveşti, ce trebuie să jongleze cu o mie şi una de mingi.

Mulţumesc personalului Air France, ce mi-a oferit o grămadă de informaţii în timpul unui zbor Paris-Mexico City. Se vor mira că nu apar aici. Dar împrejurările şi scriitura au decis altfel. Rămâne pe altă dată, prieteni.

Soţiei mele, Joëlle, pentru toţi anii de complicitate care mi-au făcut viaţa mai uşoară.

Lui Jo, plecat mult prea devreme, pentru generozitatea şi temperamentul lui, îmi lipseşti.

În final, Laurei – care a ţinut această carte şi pe autorul ei departe de întuneric, cu inima şi raţiunea.

A, da, uitam: mai vreau să mulţumesc cuiva. Se numeşte Martin Servaz.

Trimiteri la fragmente de opere citate

P. 73: R. Louis Stevenson: *Comoara din insulă,* Ed. G.P. 1948

P. 208: H.P. Lovecraft: *Herbert West – Reanimator,* Ed. Pierre Belfond, 1969

P. 364: Georg-Friedrich Novalis – *Imnuri către noapte,* Fayard, col. „O mie şi una de nopţi”, 2002

BERNARD

MINIER

CRIME

O noapte furtunoasă în Marea Nordului. Clătinat de vântul violent, elicopterul o aduce pe Kirsten Nigaard pe platforma petrolieră, unde inspectoarea norvegiană anchetează moartea unei tehniciene. La apel lipseşte un bărbat, iar când îi percheziţionează cabina, Kirsten descoperă mai multe fotografii.

După câteva zile, se află în biroul comandantului Martin Servaz. Bărbatul dispărut se numeşte Julian Hirtmann, ucigaşul perfid pe care acesta îl urmăreşte de ani întregi. În mod straniu, într-unele dintre pozele găsite în cabină apare şi el. Kirsten îi mai dă o fotografie. A unui copil. Pe spate e scris doar un prenume: Gustav.

Pentru Kirsten şi Martin, este începutul unei aventuri înspăimântătoare. În miezul nopţii, cu cel mai redutabil inamic.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-1224-1

TREI